

ประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว

นายนพสิทธิ์ สิริจฺญชัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

PSYCHOLOGICAL EXPERIENCE OF HOMOSEXUAL MALES NOT DISCLOSING
SEXUAL ORIENTATION TO FAMILY

Mr. Nopphasit Sirijaroonchai

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Psychology
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผย

ความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว

โดย

นายพลสิทธิ์ สิริจรรยาชัย

สาขาวิชา

จิตวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร. ณัฐสุดา เต็มพันธ์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะจิตวิทยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักดิ์มงคล มณีศรี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. อรุณญา ตัญญาภรณ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร. ณัฐสุดา เต็มพันธ์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. กุลยา พิเศษฐิติสังการ)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร. เก็จกนก เอื้อวงศ์)

นพสิทธิ์ สิริจัญญชัย : ประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว. (PSYCHOLOGICAL EXPERIENCE OF HOMOSEXUAL MALES NOT DISCLOSING SEXUAL ORIENTATION TO FAMILY)
 อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อ.ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์, 214 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 9 ราย เก็บข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเด็นหลักดังนี้ 1) การรับรู้ต่อตนเอง พบว่าผู้ให้ข้อมูลทุกรายมีความชัดเจนว่าตนเป็นชายรักชาย และส่วนใหญ่มีความรู้สึกทางลบต่อการเป็นชายรักชาย 2) การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ท่าที่ไม่ยอมรับชายรักชายจากพ่อ แต่รับรู้ท่าที่ยอมรับจากแม่หรือพี่สาว มีความรู้สึกทางลบท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว มองว่าการเปิดเผยต่อครอบครัวไม่ใช่เรื่องจำเป็น และมองว่าการเปิดเผยต่อครอบครัวนั้นยากกว่าการเปิดเผยกับเพื่อน 3) การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความตั้งใจและมีพฤติกรรมต่างๆที่เป็นไปเพื่อป้องกันไม่ให้สมาชิกในครอบครัวทราบว่าตนเป็นชายรักชาย โดยบางรายมีการรักษาสมดุลทางจิตใจ นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่วางแผนไว้ว่าตนจะเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวเมื่อมีคู่รักที่ยาว หรือสามารถพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจได้ และ 4) การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการเปิดเผยตนเองกับบุคคลนอกครอบครัวโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด รับรู้ถึงการยอมรับจากบุคคลนอกครอบครัว และรับรู้การสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลที่เป็นชายรักชายหรือเพศทางเลือก

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการทำความเข้าใจประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว และใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้เกี่ยวข้องที่จะนำไปใช้พัฒนาบริการปรึกษาแก่ชายรักชายต่อไป เช่น การพัฒนาโปรแกรมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาสำหรับส่งเสริมการวางแผนการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวของชายรักชายในอนาคต

สาขาวิชา.....จิตวิทยา.....ลายมือชื่อ.....
 ปีการศึกษา.....2555.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5378101338 : MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORDS : SEXUAL ORIENTATION / NONDISCLOSING / FAMILY / HOMOSEXUAL MALE

NOPPHASIT SIRIJAROONCHAI : PSYCHOLOGICAL EXPERIENCE OF HOMOSEXUAL
 MALES NOT DISCLOSING SEXUAL ORIENTATION TO FAMILY. ADVISOR :
 NATTASUDA TAEPHANT, Ph.D., 214 pp.

This study was an interpretative phenomenological research aimed at examining the experience of homosexual males who did not disclose their sexual orientation to their families. Key informants were 9 undisclosed homosexual males. Data were collected through in-depth interviews. Results led to the categorization of these homosexual males' experiences into 4 themes. The first theme was the participants' perception of themselves as homosexual males. All informants reported their perception of being homosexual clearly. Most reported negative feelings toward their identities. The second theme was the perception within the family context as undisclosed homosexual males. Most of the participants perceived disapproval from their fathers, but approval from their mothers or sisters. The majority encountered negative feelings in their families. The third theme was balancing the state of undisclosure to their families. Most informants had intentions and defensive behaviors for undisclosed. Some reported the use of cognitive activities in keeping this balance. Most informants showed plans for disclosing in the future, when they have a long-term romantic partner or when they can rely on themselves financially. The last theme was the perception of those outside the families. Most participants reported self-disclosure to outsiders both verbally and nonverbally, perceiving outsiders' evaluation in a positive way and feeling that they attained social support from outsiders, especially from homosexual males or bisexuals. Research findings can increase the understanding of the experience of homosexual males who do not disclose to their families and may be applied to the development of counseling programs for homosexual males in planning for disclosing in the future.

Field of Study : Psychology.....Student's Signature.....

Academic Year : 2012.....Advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ดีด้วยดีด้วยความกรุณาของ อาจารย์ ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่คอยให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำ คอยกระตุ้น คอยเอาใจใส่ และคอยให้กำลังใจ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอบอุ่นและมีกำลังใจในการเอาชนะความยากลำบากทั้งหลายที่เกิดขึ้นในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.โสริช โปธิแก้ว ครูที่เป็นมากกว่าผู้สอน ผู้ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจในการดำเนินชีวิตที่ดีงาม และพัฒนาให้ข้าพเจ้าได้เข้าถึงการเป็นนักจิตวิทยา การปรึกษาที่มีแนวทางที่จะเรียนรู้ชีวิตจากทุกสรรพสิ่งบนผืนโลก ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ สุภาพรรณ โคตรจรัส ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรรณิการ์ นลราชสุวัจน์ รองศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์ อาจารย์ ดร. กุลยา พิสิษฐสังฆการ ครูผู้สอนให้ศิษย์ได้เกิดความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ทางด้านจิตวิทยาการปรึกษา อาจารย์ ดร.เก็จกนก เอื้อวงศ์ ที่ให้ความกรุณาตรวจสอบ แนะนำ และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณพี่น้องผองเพื่อนทุกท่านที่เป็นส่วนหนึ่งในความสำเร็จครั้งนี้ โดยเป็นทั้งแรงกายและแรงใจของข้าพเจ้า โดยเฉพาะเพื่อน ๆ พี่ ๆ ในสาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษาที่คอยสนับสนุนช่วยเหลือ ดูแล และเกื้อกูล อีกทั้งยังเป็นบรรยากาศที่เอื้อให้ข้าพเจ้าได้มีแรงใจในการทำวิจัยชิ้นนี้จนสำเร็จไปได้ด้วยดี

วิทยานิพนธ์เล่มนี้คงไม่สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ หากขาดผู้ให้ข้อมูลที่เสียสละเวลาเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์

ที่สำคัญยิ่ง ข้าพเจ้าต้องขอกราบขอบพระคุณอย่างสุดซึ้งทั้งคุณพ่อคุณแม่และญาติพี่น้องผู้ซึ่งคอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าเสมอมา เป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังทุกก้าวของการเติบโตในชีวิตของข้าพเจ้า

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
คำถามหลักในการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
คำจำกัดความในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
1. ความโน้มเอียงทางเพศ : ชายรักชายและประเด็นที่เกี่ยวข้อง.....	7
1.1 การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในชายรักชาย.....	8
1.2 การไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในชายรักชาย.....	9
1.3 พัฒนาการอัตลักษณ์ทางเพศ.....	14
1.4 ความสัมพันธ์อันคนรักกับเพศเดียวกัน.....	23
1.5 ชายรักชายในบริบททางสังคมไทย.....	26
2. การวิจัยเชิงคุณภาพ : การวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ.....	32
2.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ.....	32
2.2 การวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ.....	34

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	38
1. การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย.....	38
2. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40
3. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
4. การอภิปรายและสรุปผลการวิจัย.....	54
5. การตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย.....	54
6. จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล.....	55
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	58
ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูล.....	58
ส่วนที่ 2 ประสิทธิภาพการไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อ ครอบครัว.....	74
ส่วนที่ 3 ความเข้าใจที่ผู้วิจัยมีต่อผลการวิจัย.....	145
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	149
สรุปผลการวิจัย.....	149
อภิปรายผล.....	155
ข้อเสนอแนะ.....	166
รายการอ้างอิง.....	169
ภาคผนวก.....	173
ภาคผนวก ก ใบรับรองโครงการวิจัย.....	174
ภาคผนวก ข ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูล.....	177
ภาคผนวก ค บันทึกผู้วิจัยเกี่ยวกับการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล.....	197
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	214

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูล จำแนกตามรายบุคคล.....	42
2	วันที่สัมภาษณ์ ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ และสถานที่สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล แต่ละราย.....	43
3	ตัวอย่างตารางตรวจสอบความถูกต้องของการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
4	ตัวอย่างตารางการถอดรหัสข้อความเชิงตีความ.....	50
5	ตัวอย่างตารางแสดงภาพรวมประสบการณ์ของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อ ครอบครัว.....	52
6	ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1.....	178
7	ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2.....	180
8	ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3.....	182
9	ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4.....	185
10	ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5.....	187
11	ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6.....	190
12	ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7.....	192
13	ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8.....	194
14	ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9.....	195

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	การรับรู้ตนเอง.....	92
2	การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว.....	118
3	การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่.....	134
4	การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว.....	142
5	ประสบการณ์การไม่เปิดเผยตนเองของชายรักชายต่อครอบครัว.....	144

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในหมู่ชายรักชายเป็นส่วนหนึ่งในพัฒนาการอัตลักษณ์ทางเพศ (Savin-Williams, 1996 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ช่วงที่มีการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศนี้เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญเนื่องจากในชายรักชาย การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศจะต้องเผชิญกับความยากลำบากในหลากหลายรูปแบบ มีงานวิจัยที่ศึกษาและพบว่าชายรักชายมีความกลัวที่จะถูกประเมินในทางลบ และมีความวิตกกังวลจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในระดับสูงกว่าชายรักหญิง และมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่าชายรักหญิง (Pachankis & Goldfried, 2006) ซึ่งลักษณะทางจิตวิทยาดังกล่าวอาจมีความเกี่ยวข้องกับ การไม่กล้าเปิดเผยตนเองของชายรักชายได้ในทางหนึ่ง ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าชายรักชายมักจะเผชิญกับภาวะของความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกัน (Internalized Homophobia) ซึ่งเป็นผลมาจากการซึมซับอคติทางลบที่สังคมภายนอกมีต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Shidlo, 1994 อ้างถึงใน Zimbardo & Gerric, 1996) โดยความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกันมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอาการซึมเศร้า (depression) และความวิตกกังวล (anxiety) ในชายรักชาย (Newcomb & Mustanski, 2010) ทั้งนี้ชายรักชายที่ได้รับเอาอคติทางสังคมเข้ามาด้วยความรู้สึกที่ว่าตนไม่มีคุณค่า ก็อาจไปขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคต่อการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของบุคคลได้เช่นกัน

ความยากลำบากต่างๆที่เกิดขึ้นนี้ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของชายรักชาย มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากงานวิจัยแบบผสมวิธีว่า ความยากลำบากในระดับสูงจากประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองนั้น มีความสัมพันธ์ทางลบกับการพัฒนาตัวตนของชายรักชาย (King & Noelle, 2004) และในขณะที่ยังไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองออกไปนั้น ชายรักชายบางคนจะมีการกล่าวเท็จเพื่อปกปิดความโน้มเอียงทางเพศที่แท้จริงของตนเอง พยายามทำตัวให้ดูเป็นชายรักหญิง และจะมีความรู้สึกแปลกแยกและโดดเดี่ยว คือ รับรู้ว่าคุณแตกต่างจากผู้อื่น (Flower & Buston, 2001) อย่างไรก็ตาม ชายรักชายจะเผชิญกับความยากลำบากเพิ่มมากยิ่งขึ้น เมื่อกำลังตัดสินใจจะเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองกับ

ครอบครัวโดยเฉพาะกับพ่อแม่ ซึ่งในงานวิจัยเชิงคุณภาพของ Flower และBuston (2001) ที่พบว่า การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองกับคนแปลกหน้าเป็นไปได้ง่ายกว่าการเปิดเผยตนเองกับบุคคลอันเป็นที่รัก (เช่น พ่อแม่) เนื่องจากการเปิดเผยตนเองดังกล่าวอาจทำร้ายจิตใจของพวกเขาได้ และแม้ว่าชายรักชายบางส่วนจะฟันฝ่าความยากลำบากในจิตใจออกมาได้ จนสามารถเปิดเผยตนเองกับพ่อแม่ออกไปได้สำเร็จ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาคือการตอบสนองทางลบจากพ่อหรือแม่ (Flower & Buston, 2001; LaSala, 2000 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) เช่น ถูกพ่อแม่ปฏิเสธ (LaSala, 2000 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ถูกกีดกัน ถูกข่มขู่ว่าจะไล่ออกจากบ้านหากเป็นชายรักชาย (Flower & Buston, 2001) ซึ่งผลทางลบดังกล่าวจะรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งชายรักชายที่อยู่ในครอบครัวที่ขาดการเชื่อมต่อ ไม่ยืดหยุ่น และเผด็จการ ตามแนวคิดเรื่องพลวัตครอบครัว (Willoughby, Malik,&Lindahl, 2006) ส่วนชายรักชายที่ยังไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวนั้น มีความกลัว กังวลใจและไม่กล้าเปิดเผยตนเองกับบุคคลในครอบครัวของตน แต่จะเลือกเข้าหากลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน (Weatherburn, 1992 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) และหาทางออกโดยการปกปิดความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัวแทนการเปิดใจพูดคุยกัน (Newman & Newman, 2003) ชายรักชายบางคนที่ไม่กล้าเปิดเผยตนเองกับพ่อแม่ ได้ระบุว่าตนรู้สึกสิ้นหวัง ไม่อยากจะทำอะไรต่อไป เนื่องจากรับรู้ว่ามีพ่อแม่รังเกียจบุคคลที่เป็นชายรักชาย (Flower & Buston, 2001) ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การปกปิดความโน้มเอียงทางเพศของตนเองกับครอบครัวในชายรักชายนั้น เป็นปัญหาหนึ่งที่สำคัญและน่าสนใจ

ในแง่มุมของการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ให้กับตนเองในฐานะบุคคลรักเพศเดียวกันนั้น ได้มีทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดดังกล่าวเกิดขึ้นมากมายหลายทฤษฎี ที่มีความเกี่ยวข้องกับการเปิดเผยหรือการจะปกปิดตนเองในความโน้มเอียงทางเพศ เช่น ขั้นที่บุคคลสับสนในอัตลักษณ์ของตน (IdentityConfusion) ในทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศแบบทั่วไป ของ Cass (1979 อ้างถึงใน Yarhouse, 2001; UNC Safe Zone, 2001) ที่ระบุว่าบุคคลเกิดความสับสนในอัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง ซึ่งจะเป็นช่วงที่บุคคลมีแนวโน้มจะไม่เปิดเผยตนเองในความโน้มเอียงทางเพศ เนื่องจากยังไม่ชัดเจนกับสิ่งที่ตนเองเป็น เช่นเดียวกันกับขั้นที่บุคคลสับสนในอัตลักษณ์ของตน (IdentityConfusion) ในทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศโดยวิเคราะห์ทางสังคมตรรกวิทยา (Sociological Analysis) ของ Troiden (1989 อ้างถึงใน Yarhouse, 2001; Wilson & Robertson, 2011) ถัดมาคือทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ Coleman (1982) ที่ได้กล่าวถึงขั้นก่อนการเปิดเผยตนเอง (Pre-coming out) ไว้ว่าเป็นช่วงก่อนเปิดเผยตนเอง ซึ่งบุคคลยังมีได้ตระหนักถึงอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองในแบบคนรักเพศเดียวกันส่วนขั้นการเปิดเผยตนเอง (Coming

out) เป็นช่วงที่บุคคลได้เปิดเผยตนเองออกไปกับผู้อื่นด้วยความซัดกับสิ่งที่ตนเองเป็น ต่อมาคือ ทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ McDonald (1982 อ้างถึงใน Yarhouse, 2001) ได้ระบุถึงขั้นที่บุคคลได้เปิดเผยตนเองกับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่คนรักเพศเดียวกันเป็นครั้งแรก (First disclosure to nongay) ซึ่งทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ Troiden (1979) ก็ได้มีการระบุไว้ถึงขั้นการเปิดเผยตนเอง (Coming out) ว่าเป็นช่วงที่บุคคลเกิดความชัดเจนและมองความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในเชิงบวก และมีการเข้าไปเกี่ยวข้องกับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันอีกด้วย และจากทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ Yarhouse (2001) จะพบว่าชายรักชายในขั้นที่บุคคลสับสนในอัตลักษณ์ของตน (Identity Confusion) นั้นจะยังคงไม่ชัดเจนกับตนเองเกิดความขัดแย้งกับความเชื่อทางเพศดั้งเดิมที่ตนเองมีอยู่ ซึ่งในช่วงนี้เป็นไปได้ว่าบุคคลจะไม่สามารถเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองได้

ในบริบททางสังคมไทยปัจจุบัน ในช่วง 4-5 ทศวรรษที่ผ่านมา กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน ได้มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง เพื่อเรียกร้องการยอมรับและความเข้าใจที่ถูกต้องจากสังคม ท่ามกลางกระแสสังคมที่รับรู้ว่าการยอมรับและยอมรับนั้นเป็นความผิดปกติกทางจิต เป็นสาเหตุสำคัญของการแพร่เชื้อ HIV หรือเป็นภัยต่อสังคม แม้ว่าในระยะหลังๆนี้สังคมจะลดอคติที่มีต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกันได้ แต่ก็ยังไม่สามารถยอมรับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันได้อย่างเท่าเทียมกับบุคคลรักต่างเพศ (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545) เช่นเดียวกับผลการวิจัยที่พบว่ายังคงมีชายรักชายบางส่วนที่ไม่ได้แสดงความคิดเห็นด้วยกับประเด็นที่ว่าตนได้รับการยอมรับจากสังคม (สิตลา ประดิพัทธ์กุลชัย, 2551) และระบุถึงการได้รับการปฏิบัติในเชิงไม่ยอมรับชายรักชายจากบุคคลในสังคมอยู่ เช่น บุคคลในครอบครัว เพื่อนที่โรงเรียน ครูอาจารย์ เป็นต้น (ทศพร มณีศรีขำ, 2545; กฤตณัฐ เพ็งชัย, 2549) ข้อค้นพบเหล่านี้เกี่ยวข้องกับกรณีที่ชายรักชายหลายคนในสังคมไทยยังไม่กล้าที่จะเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองออกมา มีผลการวิจัยที่ยืนยันว่าชายรักชายทั้ง 2 กลุ่มได้แก่กลุ่มที่เปิดเผยและไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองนั้น รายงานว่าตนรู้สึกแปลกแยกจากสังคม และรับรู้ว่าการรักชายเป็นที่ยอมรับของสังคม (โชคชัย ปรีชาหาญ, 2540) ทั้งนี้ มีหลักฐานสนับสนุนว่า การยอมรับชายรักชายในสังคมไทยยังคงมีข้อจำกัดอยู่จริง จากการวิจัยของรวมพล สายอรุณ (2540) ซึ่งสำรวจมุมมองที่นักศึกษาที่มีต่อชายรักชาย ได้พบว่านักศึกษาจะมีระดับการยอมรับชายรักชายในบางประการที่ค่อนข้างจำกัด เช่น ยอมรับได้น้อยในเรื่องเพศสัมพันธ์ระหว่างชายรักชายด้วยกัน ส่วนใหญ่ยอมรับได้มากที่สุดหากชายรักชายจะประกอบอาชีพช่างเสริมสวย เป็นต้น ทั้งนี้ ในความเป็นจริงแล้วชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองอาจดำรงตนอยู่ในตำแหน่งหน้าที่การงานอื่นๆด้วย ซึ่งเป็นไปได้ว่า การปกปิดความโน้มเอียงทางเพศนั้นอาจ

เกี่ยวข้องกับกรรการรักษาสถานภาพทางสังคมไว้ โดยมีข้อค้นพบว่าชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเอง มักจะมีการศึกษาสูงกว่าชายรักชายที่เปิดเผยตนเอง และมีอาชีพประจำที่มั่นคง (ไซคชัย ปรีชาหาญ, 2540) ชายรักชายบางรายอาศัยการปกปิดด้วยการแสดงออกถึงความสนใจในเพศตรงข้าม เพื่อรักษาภาพพจน์และตำแหน่งหน้าที่การงานของตนให้เป็นที่ยอมรับจากสังคม (ทศพร มณีศรีขำ, 2545) อย่างไรก็ตามในระยะหลัง ท่ามกลางการเรียกร้องอย่างต่อเนื่องยาวนานเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิ ความเท่าเทียม และการยอมรับจากสังคมทำให้ชายรักชายสามารถมีที่ยืนและมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงได้รับการยอมรับจากสังคมเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย (วิภาดา เขี่ยมคง, 2553)

จากข้อค้นพบต่างๆที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่า แม้จะมีการรณรงค์อย่างต่อเนื่องจนกระทั่งชายรักชายได้รับการยอมรับจากสังคมเพิ่มมากขึ้น และเป็นผลดีต่อชายรักชายจำนวนมากแต่ยังคงมีชายรักชายบางส่วนที่ต้องเผชิญกับความยากลำบาก อึดอัด คับข้องใจ จากการที่ตนไม่สามารถเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสังคม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกในครอบครัว เนื่องด้วยความกลัวที่ตนมีอยู่จากการรับรู้ถึงแรงกดดันจากวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม การไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม จากแนวคิดต่างๆเหล่านี้ จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดคำถามการวิจัยขึ้นว่า ประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศตนเองต่อครอบครัวนั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร โดยอาศัยการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์ตามแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ (Interpretative Phenomenological Analysis; IPA) ซึ่งพยายามทำความเข้าใจประสบการณ์ของกลุ่มชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวผ่านมุมมองแบบคนใน (insider) ผ่านการตีความซึ่งเป็นเครื่องมือหลักของผู้วิจัยเพื่อให้เกิดความเข้าใจในปรากฏการณ์ในเชิงลึก (Fade, 2004) และสามารถเข้าถึงความหมายทั้งทางด้านอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของกลุ่มชายรักชายดังกล่าว

งานวิจัยนี้จะช่วยให้สังคมได้รับรู้และเข้าใจถึงสภาพจิตใจภายในโดยละเอียดของชายรักชายที่ยังไม่เปิดเผยตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว ซึ่งเป็นประสบการณ์หนึ่งที่สำคัญในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการอัตลักษณ์ของชายรักชาย และเป็นช่วงระยะเวลาที่ชายรักชายหลายคนจะต้องเผชิญกับความยากลำบากทางจิตใจ ความกลัว และบททดสอบทางจิตใจที่ทำทนาย อันเกิดจากทั้งภายในตนเองและจากอิทธิพลทางสังคม และท้ายที่สุด ในฐานะที่ผู้วิจัยกำลังศึกษาอยู่ในสาขาจิตวิทยาการปรึกษา การศึกษาปรากฏการณ์ทางจิตใจกล่าวในกลุ่มตัวอย่างชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัวจะช่วยให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจในกลุ่มผู้ให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่เป็นชายรักชายและไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อ

สมาชิกในครอบครัวมากยิ่งขึ้น อันเป็นประโยชน์ต่อการให้บริการเชิงวิชาชีพนักจิตวิทยาการปรึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาถึงประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว

คำถามหลักในการวิจัย

ประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัวเป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ อาศัยการวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ มีการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) เพื่อศึกษาประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว

คำจำกัดความในการวิจัย

ประสบการณ์ทางจิตใจ หมายถึง การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในแง่ทางความคิด อารมณ์ และความรู้สึกของตัวบุคคล ซึ่งในที่นี้หมายถึงผู้ให้ข้อมูลหรือกลุ่มตัวอย่าง

ชายรักชาย หมายถึงบุคคลเพศชายที่มีความสนใจทางอารมณ์ความรู้สึก หรือมีความสนใจทางเพศกับบุคคลในเพศเดียวกัน

การไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว หมายถึง การที่ผู้ให้ข้อมูลหรือกลุ่มตัวอย่างมีคุณสมบัติไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศแบบชายรักชายของตนเองต่อสมาชิกคนใดในครอบครัว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัว
2. ช่วยให้ผู้สังเกตภายนอกได้ตระหนักและเข้าใจปรากฏการณ์ต่างๆหลากหลายแง่มุมทั้งในระดับเรื่องราว และในระดับความรู้สึกนึกคิดของกลุ่มตัวอย่างชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
3. เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัยด้านจิตวิทยาการปรึกษา ในการหาแนวทางการช่วยเหลือเยียวยาจิตใจให้กับกลุ่มชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัวในอนาคต เช่น โปรแกรมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาสำหรับกลุ่มชายรักชายที่ประสบกับความทุกข์จากการดำเนินชีวิตโดยไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัว หรือโปรแกรมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเชิงจิตวิทยาเพื่อสนับสนุนการวางแผนการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในอนาคตสำหรับชายรักชาย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัวครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้ารวบรวมเอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นสำคัญต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาประสบการณ์การไม่เปิดเผยตนเองของชายรักชาย โดยผู้วิจัยได้ทบทวนแนวคิดและทฤษฎีดังนี้

1. ความโน้มเอียงทางเพศ: ชายรักชายและประเด็นที่เกี่ยวข้อง
2. การวิจัยเชิงคุณภาพ: การวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ

1. ความโน้มเอียงทางเพศ: ชายรักชายและประเด็นที่เกี่ยวข้อง

คำจำกัดความ: ความโน้มเอียงทางเพศ

มีนักวิชาการหลายคนได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับความสนใจทางเพศที่บุคคลแต่ละคนมีอยู่ ความโน้มเอียงทางเพศ (Sexual Orientation) หมายถึง ทิศทางของแรงจูงใจทางเพศ ซึ่งประชากรส่วนใหญ่มีลักษณะของการรักต่างเพศเป็นทิศทางหลัก (Smith, 1993) เป็นความรักใคร่ฉันท์ชู้สาว และความดึงดูดใจในทางอารมณ์ต่อบุคคล ซึ่งเป็นไปได้ทั้งในบุคคลเพศเดียวกัน บุคคลต่างเพศ หรือทั้งสองเพศ (Sexuality Information and Education Council of the United States, 2001 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ความโน้มเอียงทางเพศนี้มีลักษณะของความต่อเนื่อง (continuum) จากผู้ที่รักต่างเพศ (heterosexual) โดยสมบูรณ์ มาสู่ผู้ที่รักทั้งสองเพศ (bisexual) และมาสู่ผู้ที่รักเพศเดียวกัน (homosexual) โดยสมบูรณ์ (Newman & Newman, 2003)

กล่าวโดยสรุปแล้ว ความโน้มเอียงทางเพศ เป็นความสนใจในเชิงชู้สาวที่บุคคลมีต่อเพศเดียวกันหรือต่างเพศก็ได้ โดยความโน้มเอียงทางเพศมีลักษณะที่ค่อนข้างยืดหยุ่นและต่อเนื่องกัน โดยมิได้มีความคงเส้นคงวาในการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันหรือรักต่างเพศไปตลอดช่วงชีวิต บุคคลอาจเคยผ่านประสบการณ์ในความโน้มเอียงทางเพศที่แตกต่างจากความโน้มเอียงทางเพศในปัจจุบันของตนมาแล้วก็เป็นไปได้

คำจำกัดความ: การรักต่างเพศ

การรักต่างเพศ คือ การดึงดูดใจทางเพศที่บุคคลมีต่อเพศตรงข้าม และ ขั้นตอนพัฒนาการที่บุคคลเกิดการดึงดูดใจทางเพศ หรือมีสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม (Vandenbos, 2007) โดยทิศทางความต้องการ หรือพฤติกรรมทางเพศของบุคคลนั้นจะมุ่งไปสู่อีกเพศหนึ่ง (Weiten, Lloyd, Dunn, & Hammer, 2009)

อย่างไรก็ตาม มีบุคคลเป็นจำนวนมากที่ระบุว่าตนเองรักต่างเพศ แต่เคยมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน และเช่นเดียวกับคนรักเพศเดียวกัน ที่เคยมีประสบการณ์กับต่างเพศมาก่อน (Kinsey et al., 1948, 1953; Laumann et al., 1994 อ้างถึงใน Weiten, Lloyd, Dunn, & Hammer, 2009) ซึ่งมีใช้ว่าบุคคลที่เคยผ่านประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันมาก่อนนั้นจะเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันโดยเฉพาะ แต่ทว่าการรักต่างเพศและการรักเพศเดียวกันนั้นมีลักษณะของความต่อเนื่องกัน (Kinsey, 1953 อ้างถึงใน Smith, 1993)

คำจำกัดความ: การรักเพศเดียวกัน

ส่วนการรักเพศเดียวกัน คือ การที่บุคคลแสวงหาความสัมพันธ์ทางอารมณ์ความรู้สึก หรือความสัมพันธ์ทางเพศกับสมาชิกในเพศเดียวกัน (Weiten, Lloyd, Dunn, & Hammer, 2009) หรือการดึงดูดใจทางเพศ หรือการมีกิจกรรมทางเพศกับบุคคลในเพศเดียวกัน ซึ่งถึงแม้ว่าคำจำกัดความดังกล่าวจะมีลักษณะครอบคลุมไปถึงความโน้มเอียงทางเพศที่ดึงดูดใจต่อทั้งเพศชายและเพศหญิงทั้งสองเพศ แต่ในปัจจุบันหมายถึงกลุ่มชายรักชาย (gay men) และหญิงรักหญิง (lesbian) โดยเฉพาะ (Vandenbos, 2007)

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา อาจกล่าวได้ว่า ความหมายของความโน้มเอียงทางเพศแบบชายรักชาย คือ การที่บุคคลเพศชายมีความสนใจทางอารมณ์ความรู้สึก หรือมีความสนใจทางเพศกับบุคคลในเพศเดียวกัน โดยผู้วิจัยสามารถนำเสนอประเด็นย่อยในเรื่องของความโน้มเอียงทางเพศแบบชายรักชายได้ดังต่อไปนี้

- 1.1 การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในชายรักชาย
- 1.2 การไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในชายรักชาย
- 1.3 พัฒนาการอัตลักษณ์ทางเพศ
- 1.4 ความสัมพันธ์นั้นคนรักกับเพศเดียวกัน
- 1.5 ชายรักชายในบริบททางสังคมไทย

1.1 การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในชายรักชาย

ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น (12-18 ปี) กลุ่มผู้ที่มีความโน้มเอียงทางเพศที่เป็นคนกลุ่มน้อยใน

สังคม (sexual-minority) จะผ่านกระบวนการระบุตนเอง (Self-Labeling) ซึ่งเป็นการนำนิยามของการรักเพศเดียวกัน หรือการรักทั้งสองเพศ มาใช้กับตนเอง และการเปิดเผยตนเอง (Disclosure) คือการเปิดเผยข้อมูลของตนเองต่อผู้อื่น (Savin-Williams, 1996 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003)

การระบุตนเอง อาจเริ่มด้วยประสบการณ์ในช่วงวัยเด็กตอนต้น ที่บุคคลรู้สึกว่าคุณค่าตนเองมีความสนใจที่แตกต่างจากเพื่อนๆ เช่น เด็กชายอาจจำได้ว่าตนเองมีความละเอียดอ่อนกว่าเพื่อนๆ เพศเดียวกัน หรือเด็กหญิงอาจจำได้ว่าตนเองมีความรู้สึกรักใคร่ต่อเพื่อนเพศเดียวกันอย่างไม่เปิดเผย (Diamond, 2000 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้ก็นำมาซึ่งความรู้สึกสับสน แยกแยะจากเพื่อน หรือขาดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของผู้อื่น และความรู้สึกนี้จะเข้มข้นขึ้นหรือเข้ามาสู่การรับรู้ของบุคคลมากยิ่งขึ้นเมื่อบุคคลเกิดการตระหนักในตนเองที่มากขึ้นเกี่ยวกับความสนใจทางเพศของตนเองหรือจินตนาการทางเพศของตนเอง อาจรวมถึงการได้รับข้อมูลใหม่ที่เกี่ยวข้องกับหลากหลายหรือความไม่เอียงทางเพศที่แตกต่างกันของกลุ่มเพื่อนฝูงในชุมชน นำมาสู่การเข้าใจในความไม่เอียงทางเพศของตน ซึ่งบางครั้งทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกตกใจและประหลาดใจกับสิ่งที่ตนเองเป็น แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการช่วยให้บุคคลได้ตระหนักและเกิดความชัดเจนมากขึ้นในความรู้สึกไม่มั่นคง ไม่แน่นอน และไม่สอดคล้องที่ตนเองมีอยู่ซึ่งยากแก่การเข้าใจ ซึ่งมีใช้ทุกคนที่เกิดการตระหนักในความสนใจที่มีต่อเพศเดียวกันแล้วจะสามารถก้าวเข้าสู่การระบุตนเองได้ในวัยรุ่น สิ่งที่จะช่วยเอื้อให้เกิดการระบุตนเองได้อย่างง่ายดายมากขึ้น ได้แก่ การมองเห็นที่ชัดเจน (greater visibility) การเปิดกว้าง (openness) การยอมรับในความไม่เอียงทางเพศที่แตกต่างกัน และการมีตัวแบบ (role model) ที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน (Newman & Newman, 2003)

การเปิดเผยความไม่เอียงทางเพศของตนเองต่อผู้อื่นนั้น อาจเป็นกระบวนการที่ใช้ระยะเวลายาวนาน เนื่องจากบุคคลจะใช้ความรอบคอบในการคัดเลือกผู้ที่ตนจะสามารถบอกกล่าวถึงความไม่เอียงทางเพศของตนได้อย่างมั่นใจ หรืออาจเป็นการเปิดเผยความไม่เอียงทางเพศของตนสู่สาธารณชนในระดับที่กว้าง (Newman & Newman, 2003)

1.2 การไม่เปิดเผยความไม่เอียงทางเพศของตนเองในชายรักรชาย

จากแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการอัตลักษณ์ทางเพศที่ Yarhouse (2001) ได้รวบรวมไว้ข้างต้น พบว่าการเปิดเผยตนเองเป็นช่วงระยะที่มีความรู้สึกยากลำบาก ตึงเครียด และกดดัน เนื่องด้วยการรับรู้ความคาดหวังจากสังคมภายนอกที่มีจะต่อต้านหรือขัดแย้งกับการรักเพศเดียวกัน ทำให้

มีกลุ่มชายรักชายบางส่วนที่ยังไม่สามารถเปิดเผยตนเองต่อบุคคลรอบข้างได้ โดย Newman และ Newman (2003) กล่าวไว้ว่า ตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นชายรักชายหลายคนได้ระบุว่าการเปิดเผยตนเองนั้น เป็นสถานการณ์ที่ค่อนข้างตึงเครียดและกดดันเป็นอย่างมาก โดยส่วนมากการเปิดเผยตนเองนั้น จะมาพร้อมกับผลคือการแสดงการไม่ยอมรับจากพ่อแม่ และการแสดงความเป็นปฏิกิริยาจาก เพื่อนๆที่โรงเรียน เนื่องด้วยความโน้มเอียงทางเพศของตนมิได้เป็นไปตามขนบธรรมเนียมประเพณี ดั้งเดิมของคนส่วนใหญ่ในสังคม บุคคลจะปฏิเสธตนเองหรือปิดบังตนเองไว้โดยแสดงออกว่า ตนเองมีลักษณะรักต่างเพศในระยนี้

นอกจากนี้สังคมยังมีภาพในความคิดต่อบุคคลรักเพศเดียวกันซึ่งอาจส่งอิทธิพลต่อ พฤติกรรมของชายรักชายได้อีกด้วย โดย McCreary (1994 อ้างถึงใน Whitley & Kite, 2006) ได้ กล่าวถึงสมมติฐานในใจเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศ (sexual orientation hypothesis) ซึ่งเป็น การทำนายถึงแนวโน้มความเชื่อของผู้คนเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศที่ว่า ชายที่มีลักษณะค่อนข้าง ไปทางผู้หญิง (feminine) น่าจะเป็นชายรักชาย มากกว่าที่จะเชื่อว่า หญิงที่มีลักษณะค่อนข้างไปทาง ชาย (masculine) น่าจะเป็นหญิงรักหญิงจากแนวคิดดังกล่าว เป็นไปได้ว่าชายรักชายที่ไม่เปิดเผย ตนเองต่อครอบครัวบางคนอาจมีการรับรู้ถึงความเชื่อของผู้คนในสังคมในลักษณะดังกล่าวนี้ และ พยายามปกปิดความโน้มเอียงทางเพศที่แท้จริงของตนเองกับครอบครัว ซึ่งเป็นความพยายามที่มา พร้อมกับความยากลำบากทางจิตใจในการที่จะต้องปกปิดต่อสังคม ทั้งนี้ มีงานวิจัยเชิงคุณภาพชิ้น หนึ่งได้กล่าวถึงกรณีของ Nicholas ชายรักชายผู้เผยถึงการบิดเบือนความโน้มเอียงทางเพศที่ แท้จริงของตนเองไว้ให้สังคมรับรู้ว่าเป็นชายรักหญิง เนื่องด้วยรับรู้ถึงแรงกดดันจากภายนอกที่ เกิดขึ้น แต่ก็ไม่สามารถทำได้ตลอดเวลา โดยมีใจความดังนี้

ผมคิดว่าถ้าคุณเป็นชายรักหญิงและคุณแสดงออกประมาณว่ามองผู้หญิงเนี่ย คุณมี ความสามารถที่จะทำได้อยู่แล้ว แต่ถ้าคุณไม่ได้เป็น คุณก็ทำแบบนี้ไม่ได้หรอกถ้าคุณรู้ว่าผม หมายถึงอะไร ผมหมายถึงว่าคุณสามารถ คุณสามารถที่จะแกล้งทำเป็นชายรักหญิงได้มาก เท่าที่ต้องการ แต่เมื่อถึงเวลา ถ้าผู้ชายดีๆสักคนหนึ่งมองตาคุณและคุณก็มองกลับไป คุณรู้ ใช่มั้ยว่าผมหมายถึงอะไร และมันก็ยากที่จะโกหกคำโตแบบนี้ได้ตลอดเวลา คุณก็...มีชีวิต อย่างโกหก..คุณก็จะพลาดได้เป็นประจำ (Flowers & Buston, 2001, p.57)

การเปิดเผยตนเองของบุคคลที่รักเพศเดียวกันนั้น มิได้เกิดขึ้นอย่างง่ายดาย ในบริบททาง สังคมนั้น กลุ่มคนรักเพศเดียวกันส่วนใหญ่มักจะตระหนักดีว่า แรงจูงใจของตนที่มุ่งไปสู่การรักเพศ เดียวกันนั้นมีความขัดแย้งกับสังคมส่วนใหญ่ กล่าวคือเป็นบริบทที่ทำให้กลุ่มคนรักเพศเดียวกัน ประสบกับความยากลำบากในการแสดงออกทางความรู้สึกนึกคิดภายใน ทั้งนี้ความโน้มเอียงทาง

เพศของชายรักชายนั้น นับได้ว่าเป็นหนึ่งในความลับที่จะต้องอาศัยการไตร่ตรองอย่างรอบคอบถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นก่อนที่จะเปิดเผยตนเอง มีงานวิจัยของ Vrij, Paterson, Nunkoosing, Soukara, และ Oosterwegel (2003) ซึ่งพบว่า การที่บุคคลจะเปิดเผยความลับในเรื่องใดก็ตาม บุคคลไม่เพียงประเมินถึงข้อดีที่ตามมา (ดังที่งานวิจัยก่อนๆ ส่วนใหญ่เสนอไว้เป็นหลัก) เท่านั้น แต่บุคคลยังประเมินข้อเสียที่จะตามมาจากการเปิดเผยความลับนั้นอีกด้วย นอกจากนี้ยังพบว่า การมีความลับ (secrecy) นั้นยังมีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบความผูกพัน (attachment style) ของบุคคลอีกด้วย โดยการมีความลับจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับรูปแบบความผูกพันแบบหลีกเลี่ยง (avoidant) และ กังวล-ไม่แน่ใจ (anxious-ambivalent) ซึ่งในรูปแบบความผูกพันทั้งสองนี้แสดงให้เห็นว่าชายรักชายที่มีความลับที่จะต้องปกปิดนั้นเป็นไปได้ว่าจะมีสัมพันธภาพที่ไม่มั่นคงกับบุคคลใกล้ชิด นอกจากนี้ ความวิตกกังวลต่อสังคมก็เข้ามามีบทบาทเกี่ยวข้องกับการเปิดเผยตนเองด้วย ดังเช่นในข้อค้นพบจากงานวิจัยของ Pachankis และ Goldfried (2006) ที่พบว่า เมื่อเปรียบเทียบกับชายรักหญิง ชายรักชายได้ระบุว่าตนมีความกลัวที่จะถูกประเมินในทางลบ (fear of negative evaluation) และมีความวิตกกังวลจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social interaction anxiety) ในระดับที่สูงกว่า และระบุว่าตนมีการเห็นคุณค่าในตนเอง (self-esteem) ในระดับที่ต่ำกว่า และพบว่าชายรักชายที่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในระดับที่น้อยกว่า มักจะประสบกับความวิตกกังวลในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากกว่า

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการที่ชายรักชายเลือกที่จะปกปิดความโน้มเอียงทางเพศของตนเองไว้ คือ ความกังวลถึงผลทางลบที่อาจเกิดขึ้นจากการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเอง ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าเมื่อชายรักชายได้เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองไปแล้ว จะเกิดผลทางลบตามมาในภายหลัง ตัวอย่างหนึ่งที่พบ คือ งานวิจัยของ King และ Noelle (2004) ศึกษาถึงความสุขและวุฒิภาวะ จากประสบการณ์การเปิดเผยตนเองของชายรักชายและหญิงรักหญิงโดยกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามสุขภาวะทางจิต (Subjective Well-Being; SWB), ความหมายในชีวิต, และแบบวัดการพัฒนาตัวตน (Ego Development; ED) โดยมีการวิเคราะห์เนื้อหาจากประสบการณ์การเปิดเผยตนเองของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ผลการวิจัยพบว่า ในกลุ่มหญิงรักหญิงนั้น ช่วงเวลาที่ยากลำบากในการเปิดเผยตนเองนั้นมีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาตัวตนที่เพิ่มมากขึ้น แต่ในกลุ่มชายรักชายนั้น ช่วงเวลาที่ยากลำบากมีความสัมพันธ์ทางลบกับการพัฒนาตัวตน ทั้งนี้ยังไม่มีข้อมูลยืนยันอย่างชัดเจนว่าเหตุใดชายรักชายที่ผ่านความยากลำบากจากการเปิดเผยตนเอง จึงมีคะแนนการพัฒนาตัวตนที่สัมพันธ์กันในทางลบ

ในส่วนของ การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศตนเองของชายรักชายในบริบทของที่ทำงานมีข้อค้นพบว่า การยอมรับตนเอง (self-acceptance) ความสอดคล้องระหว่างอัตมโนทัศน์กับความโน้มเอียงทางเพศของตน (the centrality of sexual orientation to one's self-concept) การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองกับเพื่อนและพ่อแม่ นโยบายของผู้ว่าจ้าง และการสนับสนุนจากผู้ว่าจ้างตามการรับรู้ของตนเอง มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในที่ทำงานของชายรักชายและหญิงรักหญิง อีกทั้งการเปิดเผยตนเองในที่ทำงานและการทำงานให้กับองค์กรที่สนับสนุนคนรักเพศเดียวกัน มีความสัมพันธ์กับคะแนนความพึงพอใจในงาน (job satisfaction) และความวิตกกังวลในงาน (job anxiety) ที่ลดลงด้วย (Griffith & Hebl, 2002) นอกจากนี้ยังมีอีกงานวิจัยหนึ่งของ Everly, Shih, และ Ho (2012) ทำการทดสอบความเหมาะสมของนโยบายที่บังคับให้ชายรักชายและหญิงรักหญิงปกปิดความโน้มเอียงทางเพศของตนเอง หรือนโยบายที่เรียกว่า “ห้ามถาม ห้ามบอก” (Don't Ask, Don't Tell) โดยเป็นนโยบายที่อ้างว่าการทำงานร่วมกับบุคคลรักเพศเดียวกันที่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศตนเองนั้นจะทำให้สมรรถภาพ (performance) ในการทำงานลง ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานร่วมกับชายรักชายที่เปิดเผยตนเองอย่างเสรีนั้น มีสมรรถภาพในการทำงานมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอีกกลุ่มหนึ่งที่ทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมงานที่มีความโน้มเอียงทางเพศที่กำกวม ซึ่งสมรรถภาพในการทำงานนี้ครอบคลุมทั้งงานด้านกรรฐคติ (cognitive) เช่น แบบทดสอบคณิตศาสตร์ และงานด้านการเคลื่อนไหว-ความรู้สึก (sensory-motor) เช่น เกมแนวยิงกระสุนจากเครื่องเล่นเกม Wii

ส่วนการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายในครอบครัวนั้น จากงานวิจัยของ Willoughby, Malik, และ Lindahl (2006) ซึ่งศึกษาปฏิกิริยาตอบสนองจากพ่อแม่ของชายรักชายหลังจากได้เปิดเผยตนเองพบว่า ชายรักชายที่มาจากครอบครัวที่ยืดหยุ่น (cohesive) ปรับตัวได้ (adaptable) และสนับสนุน (authoritative) รับรู้การตอบสนองจากพ่อแม่ในทางลบน้อยกว่าชายรักชายที่มาจากครอบครัวที่แยกตัว (disconnected) ไม่ยืดหยุ่น (rigid) และเผด็จการ (authoritarian) ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีความตึงเครียดในครอบครัว (family stress theory) ที่กล่าวไว้ว่าการมีครอบครัวที่เป็นแหล่งของความตึงเครียดนั้นมักจะเพิ่มความเข้มข้นให้กับเหตุการณ์ในช่วงวิกฤตให้ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นนอกจากนี้ชายรักชายบางคนเมื่อได้เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวไปแล้ว พบว่าตนได้รับการปฏิเสธและกีดกันออกจากการเป็นสมาชิกในครอบครัว ดังจะเห็นได้จากกรณีศึกษาของ Brent ผู้ได้ให้ข้อมูลประสบการณ์เกี่ยวกับการเปิดเผยตนเองกับพ่อแม่ แต่ทว่าได้รับผลตอบรับทางลบ ดังนี้

อิมมูรูตั้งแต่วัยเด็กแล้วล่ะว่าผมเป็นเกย์แน่นอน และพอผมอายุ 16 ผมก็มีความกล้าที่จะบอกกับพ่อแม่ของผม ผมบอกไปแล้วพ่อก็บอกว่า “ถ้าลูกเป็นเกย์ ลูกจะโดนไล่ออกจากบ้าน” ผมเลยคิดว่า “ฉันจะปิดบัง...ถ้าฉันจะปิดบังไว้” (Flowers & Bustin, 2001, p. 59)

นอกจากนี้ Brent ยังได้ให้คำกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การเปิดเผยตนเองกับบุคคลแปลกหน้านั้นเป็นสิ่งที่ตนยอมรับได้แต่การเปิดเผยตนเองกับบุคคลอันเป็นที่รัก จะเป็นการทำร้ายพวกเขาเหล่านั้นได้จึงทำได้ยากกว่าคำพูดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าชายรักชายส่วนหนึ่งไม่อาจเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองกับสมาชิกในครอบครัวได้ เนื่องจากเป็นบุคคลใกล้ชิด ซึ่งชายรักชายจะคำนึงถึงสภาพจิตใจของผู้รับฟังความจริงประการนี้ด้วย มิให้บุคคลที่ตนรักเกิดความรู้สึกสะเทือนใจ (Flowers & Bustin, 2001)

ชายรักชายบางคนเลือกที่จะไม่เปิดเผยตนเองกับครอบครัว ท่ามกลางความขัดแย้งภายในระหว่างสิ่งที่ตนเองเป็น กับสิ่งที่สังคมคาดหวังนั้น สะท้อนออกมาให้เห็นจากผลของการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งนำเสนอความอึดอัด ความวิตกกังวลและความความยากลำบากทางอารมณ์ของ Charles อันเกิดจากการที่ตัวตนของเขานั้นเกิดการปะทะกับความคาดหวังของพ่อแม่โดยบอกเล่าว่า ตนรู้สึกแปลกแยกต่อพ่อแม่ของตนซึ่งต่อต้านชายรักชายอย่างมาก และตนรู้สึกแปลกแยกต่อสังคมภายนอกครอบครัวด้วยเช่นกัน จึงพยายามที่จะฝืนตนเองไม่ให้ เป็นชายรักชาย เพื่อที่จะให้ตนเป็นบุคคลที่ได้รับการยอมรับจากสังคม แต่ท้ายที่สุดก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตนเองได้ ก่อให้เกิดความรู้สึกท้อแท้และหมดกำลังใจตามมาในที่สุด (Flowers & Bustin, 2001)

ทั้งนี้ สิ่งหนึ่งที่คนรักเพศเดียวกันหลายคนได้ผ่านประสบการณ์มาคล้ายคลึงกันนั้น เรียกว่า ความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกัน (internalized homophobia หรือ internalized homonegativity) ซึ่งเป็นลักษณะของการที่คนรักเพศเดียวกันนั้นได้ซึมซับเจตคติทางลบที่สังคมมีต่อการรักเพศเดียวกันเข้าไปในความคิด ก่อให้เกิดความตึงเครียดตามมาได้ (Shidlo, 1994 อ้างถึงใน Zimbardo & Gerric, 1996) ทั้งนี้ ความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกันในระดับที่สูงขึ้นนั้น มีความสัมพันธ์กับคะแนนจากมาตรวัดปัญหาสุขภาพจิตที่บุคคลรับเข้ามาจากสังคม (internalizing mental health problems) เช่น อาการซึมเศร้า วิตกกังวล ในระดับที่มากขึ้นอีกด้วย (Newcomb & Mustanski, 2010) ข้อค้นพบเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงผลกระทบทางลบต่อบุคคลที่เกิดขึ้นจากแรงกดดันทางสังคมที่มีต่อการเป็นชายรักชายซึ่งเป็นความโน้มเอียงทางเพศที่ทนกระแสของกลุ่มคนส่วนใหญ่

จากการทบทวนวรรณกรรม อาจสรุปได้ว่า การไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองนั้น มีความเป็นไปได้หลายรูปแบบ ชายรักชายบางคนเลือกที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อเพื่อน

เท่านั้น บางคนเลือกที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อบุคคลในที่ทำงาน บางคนเลือกที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว หรือบางคนไม่เปิดเผยตนเองต่อผู้อื่นทุกคน เป็นต้น ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยสนใจกลุ่มชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ทั้งนี้ ชายรักชายกลุ่มดังกล่าวน่าจะมีแง่มุมหรือรูปแบบของประสบการณ์บางอย่างร่วมกันอยู่ในการที่ตนเองไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัว ตัวอย่างหนึ่งที่เป็นไปได้ดังที่ Newman และ Newman (2003) ได้กล่าวไว้ คือ การได้รับผลป้อนกลับทางลบที่เกิดขึ้นจากการเปิดเผยตนเองต่อพ่อแม่ และเป็นไปได้ว่าความหวาดกลัวและวิตกกังวลดังกล่าวอาจก่อให้เกิดการปิดบังความโน้มเอียงทางเพศของตนเองเพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะกันทางอารมณ์และความเจ็บปวดจากการถูกปฏิเสธจากพ่อแม่รวมถึงสมาชิกคนอื่นๆในครอบครัว

1.3 พัฒนาการอัตลักษณ์ทางเพศ

มีนักวิชาการหลายคนได้กล่าวถึงลำดับขั้นการพัฒนาทางอัตลักษณ์ของชายรักชายซึ่งมีการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองเป็นส่วนประกอบด้วยเช่นกัน โดยมีแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการอัตลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity Development) ซึ่งYarhouse (2001) ได้พัฒนาโมเดลที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศโดยเริ่มจากการทำความเข้าใจในอิทธิพลที่มาจากกรอบแนวคิดในเชิงค่านิยม (valuative framework) ของการพัฒนาและสังเคราะห์ (synthesis) อัตลักษณ์ทางเพศมาจากทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศอื่นๆหลายทฤษฎี โดยได้เสนอขั้นพัฒนาการทางเพศเกี่ยวกับบุคคลที่รักเพศเดียวกัน หรือเกี่ยวกับชายรักชายได้แก่

1.3.1 โมเดลหกลำดับขั้นของ Cass (Cass's six-stage model) กล่าวถึงการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองของชายรักชายและหญิงรักหญิง โดยประกอบไปด้วย 6 ขั้นพัฒนาการ ได้แก่ (Cass, 1979 อ้างถึงใน Yarhouse, 2001; UNC Safe Zone, 2001)

1) **ขั้นที่บุคคลสับสนในอัตลักษณ์ของตน (Identity Confusion)** บุคคลที่มีพัฒนาการในขั้นนี้จะมีความสงสัยว่าอัตลักษณ์ทางเพศของตนอาจมีความเกี่ยวข้องกับระหว่างประสบการณ์กับความดึงดูดใจในเพศเดียวกัน ทั้งทางอารมณ์ ความคิด ความรู้สึก ก่อให้เกิดคำถามตามมาว่าตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันหรือไม่ อาจตามมาด้วยความพยายามที่จะปฏิเสธการรักเพศเดียวกันหรือหลีกเลี่ยงข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยในเพศชายอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน แต่ก็แยกความผูกพันทางอารมณ์ออกมา กล่าวคือ มองว่าเพศสัมพันธ์กับ

ความรักเป็นคนละเรื่องกัน ส่วนเพศหญิงจะมีสัมพันธภาพที่ลึกซึ้งกับอีกฝ่ายหนึ่งแต่จะปราศจากเรื่องเพศสัมพันธ์

2) *ขั้นที่บุคคลเปรียบเทียบอัตลักษณ์ของตน (Identity Comparison)* เป็นช่วงที่บุคคลได้ข้อสรุปว่าตนแตกต่างจากคนทั่วไปโดยตัดสินจากประสบการณ์ความดึงดูดใจกับเพศเดียวกัน บุคคลเริ่มเห็นความเป็นไปได้ว่าตนอาจเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน บางคนเริ่มยอมจำนนต่อความโน้มเอียงทางเพศของตนเองและยอมรับด้วยความเศร้าโศก บางคนอาจยอมรับคำจำกัดความของการรักเพศเดียวกัน แต่จะยังคงดำรงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ทางเพศของตนในแบบบุคคลรักต่างเพศ มองว่าการรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นชั่วคราว หรือมองว่าบุคคลรักเพศเดียวกันแค่บางคนโดยอาจจะจริงเป็นรายบุคคลไป บุคคลเริ่มรู้สึกแปลกแยกกับตนเองน้อยลง และก้าวมาสู่ความพยายามจัดการกับความแปลกแยกของตนเองต่อสังคม

3) *ขั้นที่บุคคลทนทานต่ออัตลักษณ์ของตน (Identity Tolerance)* เป็นการตั้งสมมติฐานว่าประสบการณ์ความดึงดูดใจกับเพศเดียวกันนั้นอาจหมายความว่าตนน่าจะเป็นคนรักเพศเดียวกัน บุคคลมีความแน่ใจมากขึ้นว่าตนอาจเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน และแสวงหากลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันคนอื่นๆ เพื่อต่อสู้กับความรู้สึกโดดเดี่ยวจากสังคม มีความรู้สึกผูกมัดกับการเป็นชายรักชายหรือหญิงรักหญิงมากขึ้น มีการสื่อสารหรือการคิดเห็นในประเด็นเรื่องการรักเพศเดียวกันมากขึ้น ในระยะนี้บุคคลจะมีความรู้สึกทนทานต่อการรับรู้อัตลักษณ์ของตนเองในทางลบ รู้สึกแปลกแยกต่อสังคมน้อยลงโดยการแสวงหาและเข้าหากลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน

4) *ขั้นที่บุคคลยอมรับอัตลักษณ์ของตน (Identity Acceptance)* เป็นการระบุว่าประสบการณ์ความดึงดูดใจกับเพศเดียวกันที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสัญญาณที่บ่งบอกว่าตนเป็นคนรักเพศเดียวกัน บุคคลมองเห็นความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในมุมมองเชิงบวก จนกระทั่งสามารถยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของตนเองได้โดยไม่มีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ต้องอดทนดังเช่นในขั้นก่อนหน้านี้นี้ มีการติดต่อสื่อสารในวัฒนธรรมของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันมากยิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีการติดต่อกับกลุ่มบุคคลรักต่างเพศน้อยลง พยายามรักษาความสอดคล้องระหว่างภาพการรักเพศเดียวกันภายในตนเอง กับภาพภายนอกที่สังคมรับรู้ เริ่มมีการเลือกที่จะเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองกับบุคคลบางคน มีการเปิดเผยตนเองต่อสังคมมากขึ้น รู้สึกสบายใจมากขึ้นเมื่อเห็นกลุ่มบุคคลที่ถูกระบุว่าเป็นชายรักชายหรือหญิงรักหญิง มีการประเมินสถานการณ์ตามความเป็นจริงมากขึ้น

5) *ขั้นที่บุคคลภาคภูมิใจในอัตลักษณ์ของตน (Identity Pride)* เป็นช่วงที่บุคคลเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในอัตลักษณ์ของตนเองในแบบที่ตนรักเพศเดียวกันว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า

เช่นเดียวกับคนรักต่างเพศ บุคคลมีการติดต่อกับบุคคลรักต่างเพศน้อยลง บุคคลแบ่งแยกโลกการรับรู้ออกเป็นโลกของบุคคลรักต่างเพศกับโลกของบุคคลรักเพศเดียวกัน ขั้นนี้บุคคลมักเผชิญวิกฤตการณ์จากการเปิดเผยตนเองกับบุคคลที่รักต่างเพศ จากการบุคคลที่รักต่างเพศมักจะไม่ยอมรับกับกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน มองว่ากลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นแหล่งสนับสนุนให้กับตนในด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดีเยี่ยม เช่น ในด้านมิตรภาพ การเป็นเครือข่ายทางธุรกิจที่ดี และการเป็นเครือข่ายทางสังคมที่ดี

6) **ขั้นที่บุคคลสังเคราะห์อัตลักษณ์ของตน (Identity Synthesis)** เป็นช่วงที่บุคคลก้าวมาสู่ข้อสรุปว่าความโน้มเอียงทางเพศในแบบของการรักเพศเดียวกันนั้น เป็นเพียงส่วนหนึ่งแง่มุมหนึ่งของตัวตนทั้งหมดที่ตนมีอยู่แทนการมองว่า การรักเพศเดียวกันเป็นตัวตนทั้งหมดดังเช่นในขั้นก่อนๆ ในขั้นนี้บุคคลจะลดระดับความโกรธเคืองที่เคยมีต่อบุคคลรักต่างเพศลงมา มีความไว้วางใจต่อให้กับผู้อื่นมากขึ้น รู้สึกสบายใจที่จะนำพาตนเองเข้าไปสู่สังคมปกติ โดยไม่แบ่งแยกหรือสร้าง ความห่างเหินกับบุคคลอื่นจากประเด็นเรื่องความโน้มเอียงทางเพศ

1.3.2 โมเดลการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศโดยวิเคราะห์ทางสังคมตรรกวิทยา (Sociological analysis of homosexual identity formation) ของ Troiden (1989 อ้างถึงใน Yarhouse, 2001; Wilson & Robertson, 2011) กล่าวถึงการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองของชายรักชายและหญิงรักหญิง โดยประกอบไปด้วย 4 ขั้นพัฒนาการ ได้แก่

1) **ขั้นที่บุคคลได้รับการกระตุ้น (Sensitization)** เป็นช่วงที่บุคคลก้าวเข้าสู่วัยรุ่น รู้สึกตนเป็นบุคคลส่วนน้อยในสังคม และเกิดความรู้สึกว่าตนมีความแตกต่างจากเพื่อนเพศเดียวกันมากขึ้นเรื่อยๆ โดยบุคคลรักเพศเดียวกันในวัยผู้ใหญ่จะระบุว่าตนมีความรู้สึกดังกล่าว ทั้งนี้ บุคคลยังไม่มีภาระบุความแตกต่างทั้งหลายนี้ว่าเป็นความแตกต่างในความโน้มเอียงทางเพศหรือการรักเพศเดียวกัน

2) **ขั้นที่บุคคลสับสนในอัตลักษณ์ของตน (Identity Confusion)** เป็นช่วงที่บุคคลประสบกับความสับสน ขัดแย้งในภาพลักษณ์ทางเพศดั้งเดิมของตนเอง เกิดความรู้สึกผิด รู้สึกวิตกกังวล ซึ่งเกี่ยวข้องกับการมีตราบาปทางสังคม มีความตื่นตัวทางเพศกับเพศเดียวกัน มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรักเพศเดียวกัน ปราศจากความตื่นตัวทางเพศกับบุคคลเพศตรงข้ามจนนำไปสู่ความสงสัยว่าตนอาจเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน มีการแยกตัวออกจากสังคม มีความลับมากขึ้น

3) **ขั้นที่บุคคลคาดคะเนอัตลักษณ์ของตน (Identity Assumption)** เป็นช่วงที่บุคคลมองประสบการณ์ของตนผ่านเลนส์ของความ เป็นชายรักชายหรือหญิงรักหญิงมีการสร้างอัตลักษณ์

ความเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันให้เกิดขึ้น ระบุว่าตนเองเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน มีความทนทานต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง มีการเข้าหาบุคคลที่เป็นชายรักชายหรือหญิงรักหญิงคนอื่นๆ มีการทดลองแสวงหาสิ่งใหม่ๆทางเพศ มีการแสวงหากลุ่มวัฒนธรรมย่อยของบุคคลรักเพศเดียวกัน มีการยอมรับตนเองว่าเป็นชายรักชายหรือหญิงรักหญิง

4) **ขั้นที่บุคคลมีการผูกมัด (Commitment)** เป็นช่วงที่บุคคลยอมรับตนเองและรู้สึกสบายใจ ฟังพอใจเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางเพศและบทบาททางเพศของตนในแบบของคนที่รักเพศเดียวกัน มองว่าการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันไม่ใช่สิ่งที่ผิดและสามารถเกิดขึ้นได้ ประสบการณ์ของความดึงดูดใจกับเพศเดียวกันนั้นถูกรวมเข้าไปอยู่ในอัตลักษณ์ทางเพศของชายรักชายหรือหญิงรักหญิง ซึ่งระบุว่าป็นวิถีชีวิตส่วนหนึ่งของตน มีการหลอมรวมระหว่างความสัมพันธ์ทางเพศกับความสัมพันธ์ทางอารมณ์ มีสัมพันธภาพแบบคู่รักกับบุคคลรักเพศเดียวกัน มีการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองกับบุคคลที่ไม่ใช่คนรักเพศเดียวกัน มีการจัดการกับตราบาปทางสังคมในรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น

1.3.3 ทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ Coleman (1982) กล่าวถึงการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองของชายรักชายและหญิงรักหญิง โดยประกอบไปด้วย 5 ขั้น พัฒนาการ ได้แก่

1) **ขั้นที่บุคคลยังไม่เปิดเผยตนเอง (Pre-coming out)** เป็นกระบวนการก่อนที่ตนเองจะตระหนักถึงในอัตลักษณ์ทางเพศแบบคนรักเพศเดียวกันซึ่งเริ่มตั้งแต่วัยเด็กอันเป็นช่วงแรกเริ่มของชีวิต เด็กจะได้รับการปลูกฝังค่านิยมจากสังคมและครอบครัว เด็กส่วนใหญ่จะเกิดการเรียนรู้ว่าการรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ไม่ดี และทุกคนจะต้องแต่งงาน (แม้ว่าจะไม่มีบุตรก็ตาม) ซึ่งหากบุคคลไม่สามารถทำตามความคาดหวังทางสังคมดังกล่าวได้ บุคคลจะรู้สึกว่าการแตกต่างจากบุคคลอื่นรู้สึกแปลกแยกโดดเดี่ยว ในระยะยาวจะก่อให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเองที่ต่ำเมื่อเติบโตขึ้น อาจใช้กลไกการป้องกันตนเอง เพื่อปกป้องตนเองจากการตระหนักถึงความโน้มเอียงทางเพศที่แท้จริง เช่น การปฏิเสธ (denial) การเก็บกด (repression) การหาเหตุผลมาสนับสนุน (rationalization) เป็นต้น ทำให้ตนเองสบายใจขึ้น และป้องกันไม่ให้เกิดสภาวะวิกฤติจากการปะทะกับความคาดหวังทางสังคม โดยเฉพาะกับครอบครัว บุคคลในขั้นนี้จะมีการปรับตัวหลายแบบ เช่น บางคนเผชิญปัญหาด้วยการฆ่าตัวตาย บางคนปฏิเสธความโน้มเอียงทางเพศของตนเองและอยู่กับความเจ็บปวดทางจิตใจต่อไป บางคนสามารถก้าวข้ามผ่านกำแพงการป้องกันตนเองและยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของตนเองตามความจริงที่ปรากฏ

2) **ขั้นที่บุคคลเปิดเผยตนเอง (Coming out)** บุคคลจะก้าวมาสู่ขั้นนี้ได้ก็ต่อเมื่อบุคคลชัดเจนกับความโน้มเอียงทางเพศของตนเองมากขึ้น ท่ามกลางความสับสนภายใน บุคคลอาจไม่ทราบว่ายารมณ์ ความคิด และความรู้สึกดึงดูดทางเพศต่อเพศเดียวกันนี้เรียกว่าการรักเพศเดียวกัน เมื่อบุคคลเริ่มมีความสงบต่อความโน้มเอียงทางเพศของตน ในลำดับถัดมา บุคคลจะเริ่มบอกกล่าวกับผู้อื่นเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศของตน ถ้าได้รับผลตอบรับทางลบมา บุคคลจะยังคงความเข้าใจเดิมว่าสังคมปฏิเสธบุคคลรักเพศเดียวกันและดำรงไว้ซึ่งการเห็นคุณค่าในตนเองระดับต่ำ หากได้รับการตอบสนองทางบวกกลับมา การตอบสนองนั้นจะไปขัดแย้งกับความเข้าใจเดิม ช่วยให้บุคคลสร้างความเข้าใจใหม่ว่ายังมีผู้ที่ยอมรับตน แม้ว่าตนจะเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันก็ตาม ทำให้บุคคลยอมรับตนเองมากขึ้นและเพิ่มการเห็นคุณค่าในตนเองอีกด้วย

3) **ขั้นที่บุคคลสำรวจค้นหา (Exploration)** ประกอบไปด้วยการค้นหาและทดลองเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางเพศใหม่ของตน ซึ่งเป็นช่วงที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น บุคคลจะมีเครือข่ายสังคมที่กว้างขวางมากขึ้น มีการติดต่อสื่อสารกับสังคมคนรักเพศเดียวกันมากขึ้น กลุ่มคนรักเพศเดียวกันที่บุคคลสามารถจะสื่อสารเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศได้อย่างเปิดเผยนั้น จะนำไปสู่การที่บุคคลมีภาพลักษณ์เกี่ยวกับตนเองในเชิงบวกมากขึ้น ในขั้นนี้บุคคลจะมีพฤติกรรมทางเพศกับเพศเดียวกันมากขึ้น ความท้าทายในขั้นนี้คือการที่บุคคลจะสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลเพศเดียวกัน ในสถานภาพใหม่ของตน คือ การที่ตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน จากที่เคยสร้างสัมพันธภาพด้วยความเข้าใจว่าตนเป็นบุคคลรักต่างเพศมาก่อน ซึ่งบุคคลจะต้องอาศัยการปรับตัวใหม่นอกจากนี้ บุคคลจะต้องพยายามสร้างความดึงดูดใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน และพัฒนาความสามารถด้านต่างๆในตนเพื่อให้เป็นที่น่าสนใจและยอมรับอีกด้วย

4) **ขั้นที่บุคคลมีความสัมพันธ์ครั้งแรก (First Relationship)** เป็นการสร้างอัตมโนทัศน์ใหม่ให้กับตนในลักษณะที่ว่า ตนเหมาะสมที่จะรักและได้รับความรัก หมายถึงความรู้สึกว่าตนสามารถมีความรักความสัมพันธ์ได้ ในช่วงนี้บุคคลจะมีความต้องการใกล้ชิดผูกพัน ต้องการมีความสัมพันธ์ฉันท์คนรักกับเพศเดียวกันในขั้นนี้บุคคลพยายามที่จะประคองความสัมพันธ์แบบคู่รักเพื่อเรียนรู้ว่า บุคคลจะสามารถดำเนินสัมพันธภาพแบบคนรักเพศเดียวกันนี้ไปได้อย่างไร ท่ามกลางสังคมของบุคคลรักต่างเพศ โดยเฉพาะความสัมพันธ์ครั้งแรก ซึ่งมักจะประสบกับความล้มเหลว เนื่องด้วยบุคคลรักเพศเดียวกันมักจะไม่เชื่อมั่นว่าสัมพันธภาพนี้จะยั่งยืนยาว อีกทั้งยังไม่มีตัวแบบที่ดีที่จะสามารถเป็นแบบอย่างให้กับกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน มีเพียงนวนิยายในหนังสือ ละคร หรือภาพยนตร์ ที่จะสามารถเป็นแหล่งข้อมูลให้กับกลุ่มบุคคลกลุ่มนี้ได้

และแหล่งสนับสนุนจากสังคมที่จะช่วยส่งเสริมหรือประคองสัมพันธ์ภาพแบบคู่อีกนั้นก็ไม่มีมากนัก ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นไปในทางที่ขัดขวางความสัมพันธ์แบบคู่อีกเพศเดียวกัน

5) **ขั้นที่บุคคลมีการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันในตน (Integration)** ในขั้นนี้ บุคคลจะมีการหลอมรวมอัตลักษณ์ของตนที่ปรากฏต่อที่สาธารณะกับอัตลักษณ์ของตนอย่างส่วนตัวเข้าด้วยกัน เป็นภาพลักษณ์เดียวกัน บุคคลมีความรู้สึกใหม่ต่อตัวตนของตนเอง มีการค้นพบมโนทัศน์และความคิดใหม่ ๆ มีเครือข่ายทางสังคมใหม่ๆ เข้ามามากขึ้น ส่วนในแง่สัมพันธ์ภาพระหว่างคู่อีกใหม่ นั้น บุคคลจะมีความสุขและความพึงพอใจมากยิ่งขึ้น บุคคลจะลดความเป็นเจ้าของและความอิจฉาริษยา (ซึ่งมักจะมีเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับขั้นที่บุคคลสำรวจค้นหาและขั้นที่บุคคลมีความสัมพันธ์ครั้งแรก) ในขั้นนี้บุคคลจะมีความสามารถในการดำรงรักษาความสัมพันธ์อันคนรักกับเพศเดียวกันให้เป็นไปในระยะยาวได้อย่างเหมาะสมและมักจะประสบความสำเร็จได้มากกว่าความสัมพันธ์แบบคู่อีกครั้งแรกหรือครั้งก่อนๆ แต่กระนั้นยังมีบุคคลรักเพศเดียวกันอีกหลายคนที่ไม่เลือกจะไม่ดำรงอยู่ในความสัมพันธ์แบบคู่อีกในระยะยาว

1.3.4 ทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ McDonald (1982 อ้างถึงใน Yarhouse, 2001) กล่าวถึงการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองของชายรักชาย โดยประกอบไปด้วย 7 ขั้นพัฒนาการตามลำดับ โดยจำแนกตามเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้น ได้แก่

- 1) **ขั้นที่บุคคลตระหนักรู้ในตน (Awareness)** เป็นช่วงที่บุคคลตระหนักรู้ในความรู้สึกสนใจที่โน้มเอียงไปสู่การรักเพศเดียวกันส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงอายุเฉลี่ย 13 ปี
- 2) **ขั้นที่บุคคลมีประสบการณ์กับเพศชายเป็นครั้งแรก (First Gay Experience)** เป็นช่วงที่บุคคลมีกิจกรรมหรือประสบการณ์กับเพศเดียวกันส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงอายุเฉลี่ย 19 ปี ทั้งนี้ การที่ชายรักชายมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรักเพศเดียวกันนั้น จะช่วยเอื้อให้เกิดประโยชน์ต่อการสร้างอัตลักษณ์แบบชายรักชายได้ในอนาคต
- 3) **ขั้นที่บุคคลเข้าใจในคำว่า “การรักเพศเดียวกัน” (Understanding the word “homosexual”)** เป็นช่วงที่บุคคลเข้าใจความหมายของคำว่า การรักเพศเดียวกันส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงอายุเฉลี่ย 19 ปี
- 4) **ขั้นที่บุคคลระบุตนเอง (Self-Labeling)** เป็นช่วงที่บุคคลบรรยายตนเองว่ามีความโน้มเอียงทางเพศแบบคนรักเพศเดียวกัน
- 5) **ขั้นที่บุคคลมีความสัมพันธ์ครั้งแรก (First Relationship)** เป็นช่วงที่บุคคลมีความสัมพันธ์อันคนรักครั้งแรกกับเพศเดียวกันส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงอายุเฉลี่ย 21 ปี

6) **ขั้นที่บุคคลเปิดเผยตนเองครั้งแรกกับบุคคลที่มีได้รักเพศเดียวกัน (First Disclosure to Nongay)** เป็นช่วงที่บุคคลนั้นมีการเปิดเผยตนเองครั้งแรกกับบุคคลที่ไม่ใช่คนรักเพศเดียวกัน ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงอายุเฉลี่ย 23 ปี

7) **ขั้นที่บุคคลมีอัตลักษณ์ทางบวกต่อการเป็นชายรักชาย (Positive Gay Identity)** เป็นช่วงที่บุคคลเกิดการปรับตัว มีความรู้สึกทางบวกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนในฐานะชายรักชาย ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงอายุเฉลี่ย 24 ปีแต่จะมีชายรักชายบางส่วนที่มีความรู้สึกทางลบมากขึ้น เกี่ยวกับการเป็นชายรักชายของตนเอง เช่น รู้สึกผิด วิดกกังวล และอับอาย และเข้าร่วมกลุ่มสังคมชายรักชายน้อยลงอีกด้วย

1.3.5 ทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ Troiden (1979) กล่าวถึงการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองของชายรักชาย โดยประกอบไปด้วย 4 ขั้นพัฒนาการ ได้แก่

1) **ขั้นที่บุคคลได้รับการกระตุ้น (Sensitization)** เป็นระยะที่บุคคลเกิดความรู้สึกแปลกแยกจากกลุ่มเพื่อน รู้สึกว่าตนมีอะไรที่แตกต่างออกไปจากกลุ่มเพื่อน และเมื่อเติบโตขึ้นมาเป็นวัยรุ่นนั้น (อายุ 13-17 ปี) บุคคลเกิดความเข้าใจและจำแนกความรู้สึกสัมผัสที่ตนมีต่อความแตกต่างในด้านเพศได้บางคนพบว่าตนมีความสนใจทางเพศต่อเพศตรงข้ามน้อยมาก บางคนระบุว่าตนมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันเป็นครั้งแรกในระยะนี้รู้สึกอบอุ่นหรือตื่นเต้นกับบุคคลรักเพศเดียวกันมีการแปลความหมายจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นว่า ตนเองอาจเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน

2) **ขั้นที่บุคคลรู้สึกแปลกแยกและรู้สึกเด่นชัด (Dissociation and Signification)** เป็นระยะที่บุคคลเกิดความสงสัยว่าตนเองอาจเป็นคนรักเพศเดียวกัน โดยใช้เวลาไปกับการแยกความรู้สึกตนเองออกจากอัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง มีความพยายามที่จะปฏิเสธความโน้มเอียงทางเพศที่ตนมี หรือมองว่าการรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นชั่วคราว ซึ่งความพยายามที่จะแยกห่างดังกล่าวส่งผลให้เกิดความเด่นชัดต่อความรู้สึกของตนมากขึ้นจนกระทั่งในที่สุด แม้ว่าบุคคลจะเริ่มมองเห็นว่าตนเป็นชายรักชาย แต่ก็ไม่กล้าที่จะเปิดเผยกับผู้อื่น

3) **ขั้นที่บุคคลเปิดเผยตนเอง (Coming Out)** เป็นช่วงระยะที่เริ่มต้นด้วยการที่บุคคลระบุความตั้งใจทางเพศของตนเองว่าเป็นคนรักเพศเดียวกันอย่างชัดเจนและด้วยความแน่นอน ทั้งนี้การได้พบหรือได้รู้จักและมีปฏิสัมพันธ์กับชายรักชายคนอื่นๆ จะทำให้บุคคลเกิดความแน่ใจมากขึ้นว่าตนเป็นชายรักชายเช่นเดียวกัน มีการเปิดเผยตนเองกับผู้อื่นว่าตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันมีการเกี่ยวข้องกับกลุ่มวัฒนธรรมหรือกลุ่มคนที่ตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันมากยิ่งขึ้น มีการ

ให้คำจำกัดความต่อความรักเพศเดียวกันในเชิงบวกต่อการดำรงชีวิตและมองว่าการรักเพศเดียวกันเป็นความนิยมหรือทางเลือกหนึ่งในการดำเนินชีวิต

4) **ขั้นที่บุคคลมีการผูกมัด (Commitment)** เป็นช่วงที่บุคคลมีการหลอมรวมเพศสภาวะของตนเองและความรู้สึกทางอารมณ์ของตนเองเข้ากับทั้งหมดของตนเอง มองว่าการเป็นคนรักเพศเดียวกันนั้นเป็นวิถีชีวิตอย่างหนึ่งมองว่าการเลือกที่จะเป็นชายรักทั้งสองเพศหรือชายรักหญิงนั้น มิได้มีประโยชน์มากไปกว่าการเป็นชายรักชายดังที่ตนเองเป็นอยู่ในปัจจุบัน นอกเหนือจากนี้ในขั้นนี้ชายรักชายจะมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก ซึ่งมีได้หมายถึงการสนองความต้องการทางเพศของชายรักชายแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่เป็นการหลอมรวมระหว่างความรู้สึกผูกพันทางเพศกับความผูกพันทางอารมณ์เข้าด้วยกันอย่างเหมาะสม และความสัมพันธ์แบบคู่รักจะช่วยย้ำถึงความโน้มเอียงทางเพศแบบชายรักชายของบุคคลผู้นั้นให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

1.3.6 ขั้นการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของบุคคลของ Yarhouse (2001) พัฒนามาจากจากทฤษฎีของการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศหลากหลายทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น มี 5 ขั้น ได้แก่

1. **ขั้นที่บุคคลสับสนในอัตลักษณ์หรือขั้นวิกฤติ (Identity Confusion or Crisis)** เป็นช่วงที่บุคคลที่มีความรู้สึกดึงดูดใจกับเพศเดียวกันนั้นเกิดความรู้สึกสับสนขึ้น และความสับสนอาจนำไปสู่วิกฤตการณ์ได้ เนื่องด้วยความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับความเชื่อเดิมของตนเอง

2. **ขั้นที่บุคคลระบุถึงอัตลักษณ์ของตน (Identity Attribution)** เป็นช่วงที่บุคคลมีการระบุตนเอง โดยบางคนระบุว่าตนเองนั้นเป็นคนรักเพศเดียวกัน โดยในวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์ทางเพศกำหนดไว้รองรับอย่างชัดเจนนั้น (เช่น สังคมตะวันตก) จะทำให้บุคคลระบุตนเองได้ง่ายขึ้น แต่ในบางวัฒนธรรมที่ไม่มีกรอบให้กับเพศสภาวะ จะทำให้บุคคลไม่อาจระบุตนเองแบบเฉพาะเจาะจงว่าเป็นคนรักเพศเดียวกัน

3. **ขั้นที่บุคคลกำจัดอัตลักษณ์ หรือขยายอัตลักษณ์ของตน (Identity Foreclosure vs. Identity Expansion)** เป็นระยะที่บุคคลบางส่วนนั้นพัฒนาและก้าวไปสู่การเป็นชายรักชาย ซึ่งประสบการณ์การทางเพศมีอิทธิพลต่อการสร้างอัตลักษณ์ทางเพศของชายรักชายมากเป็นพิเศษ บุคคลบางส่วนจะใช้เวลาไปกับการทดลองและค้นหาตนเองกว่าที่จะได้มาซึ่งอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองในฐานะชายรักชาย และกลุ่มคนที่ปฏิเสธอัตลักษณ์ทางเพศแบบชายรักชาย ส่วนหนึ่งจะพยายามระบุว่าตนเป็นเพียงความสนใจทางเพศเฉพาะในแต่ละขณะ มีการเปลี่ยนแปลงได้ และอีกส่วนหนึ่งจะใช้เวลาในการจัดการแยกแยะอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองจนกว่าจะพบคำตอบ

4. *ขั้นที่บุคคลประเมินอัตลักษณ์ของตนซ้ำ (Identity Reappraisal)* เป็นช่วงที่บุคคลตอบสนองต่อความยากลำบากที่เกิดขึ้น โดยส่วนหนึ่งเป็นความยากลำบากที่เกิดจากการสร้างอัตลักษณ์ทางเพศแบบชายรักชาย ความลำบากเช่นนี้ทำให้บุคคลตรวจสอบอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองซ้ำ หรืออีกประการหนึ่ง บุคคลประสบกับความยากลำบากจากความรู้สึกแปลกแยก (dis-identification) ไปจากความรู้สึกรักเพศเดียวกันที่ตนมี ซึ่งผู้ที่สามารถผ่านความยากลำบากนี้ไปได้ จะสามารถก้าวผ่านไปสู่ขั้นสุดท้ายของพัฒนาการได้ แต่ผู้ที่ประสบความไม่พึงพอใจในระยะนี้ จะวกกลับไปยังขั้นที่บุคคลสับสนในอัตลักษณ์หรือขั้นวิกฤติใหม่อีกครั้งหนึ่ง

5. *ขั้นที่บุคคลสังเคราะห์อัตลักษณ์ของตน (Identity Synthesis)* เป็นระยะสุดท้ายของพัฒนาการอัตลักษณ์ทางเพศ บุคคลจะเคลื่อนไปยังทิศทางใดทิศทางหนึ่งในสองทิศทางนี้ โดยในทิศทางแรกบุคคลจะดำเนินไปในทิศทางของโมเดลพัฒนาการการเป็นชายรักชายหรือหญิงรักหญิงอื่นๆต่อ ดังที่ในทฤษฎีอื่นๆได้กล่าวไว้ ส่วนในทิศทางที่สองนั้น บุคคลจะดำเนินไปในทิศทางของพัฒนาการส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกรอบแนวคิดอ้างอิงที่ตนให้คุณค่า เช่นกรอบของศาสนา เป็นต้น

จากแนวคิดและทฤษฎีการสร้างอัตลักษณ์ในรูปแบบต่างๆที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะพบว่ามียุทธศาสตร์หลายแนวคิดหลายทฤษฎีที่กล่าวถึงขั้นของการเปิดเผยตนเอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองนั้นเป็นส่วนประกอบหนึ่งของพัฒนาการที่ชายรักชายส่วนใหญ่จะต้องเผชิญหน้า อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตหนึ่งที่พบจากขั้นพัฒนาการต่างๆที่กล่าวมาข้างต้น คือ ก่อนกระบวนการเปิดเผยตนเองจะเกิดขึ้นได้นั้น ชายรักชายจะต้องผ่านช่วงที่ตนเริ่มมีการตระหนักในความโน้มเอียงทางเพศของตนเองเสียก่อน เช่น เริ่มสับสนในพฤติกรรมทางเพศของตนเอง เริ่มตระหนักถึงความสนใจในเพศเดียวกัน เป็นต้น ซึ่งเมื่อผ่านขั้นดังกล่าวมาได้แล้ว ชายรักชายจะเกิดความชัดเจนในอัตลักษณ์ทางเพศของตน และนำไปสู่ขั้นต่อไป คือ การแสดงออกหรือสื่อสารความเป็นชายรักชายของตนให้สังคมได้รับรู้

ทั้งนี้ ในการเปิดเผยตนเองของชายรักชายนั้น มีข้อค้นพบเพิ่มเติมจากงานวิจัยที่ศึกษาถึงจังหวะเวลาในการเปิดเผยตนเองโดยพบว่า ชายแท้ที่ได้มีปฏิสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่สนทนาที่เปิดเผยตนเองว่าเป็นชายรักชายโดยเร็วกว่า จะมีการตอบสนองไปในทางลบและหลีกเลี่ยง (avoidant) ในการปฏิสัมพันธ์ครั้งต่อมา มีการสร้างความประทับใจขึ้นจากแบบแผนเดิมที่มีอยู่ (stereotypic impressions) ต่อคู่สนทนา และตอบสนองอย่างก้าวร้าวกับคู่สนทนามากกว่า ซึ่งน่าจะเป็นผลจากการด่วนจัดแบ่งกลุ่มตามประเภทอันก่อให้เกิดอคติตามมาในระดับสูงขึ้น (Buck & Plant, 2011) งานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ชายรักชายมักจะได้รับอิทธิพลของความประทับใจในทางลบเมื่อ

มีการเปิดเผยตนเองแต่แรกเริ่มที่มีการปฏิสัมพันธ์ จึงทำให้เกิดการด่วนสรุปหรือประเมินลักษณะภายในของชายรักชายอย่างทันทีทันใด โดยละเลยการทำความรู้จักชายรักชายอย่างทีละคนนั้นเป็นจริง ๆ

1.4 ความสัมพันธ์ฉันคนรักกับเพศเดียวกัน

กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นกลุ่มที่มีลักษณะแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน ทั้งในด้านของ ความสนใจ ความสามารถพิเศษส่วนบุคคล พื้นฐานการศึกษา พื้นฐานทางครอบครัว อาชีพ และอื่น ๆ ซึ่งการบรรยายถึงความสัมพันธ์ระหว่างชายรักชายและหญิงรักหญิงจากงานวิจัยหลาย ๆ ชิ้นที่ปรากฏอยู่ในวงการณ์นั้น ยังขาดความแตกต่างหลากหลาย (Macklin, 1987 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003)

ประเด็นใหญ่ประเด็นหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ฉันคนรักกับเพศเดียวกัน คือ ผลกระทบที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองกับผู้ปกครองและสมาชิกในครอบครัวคนอื่น ๆ ในที่นี้คือผลกระทบต่อชีวิตคู่ของบุคคลรักเพศเดียวกันประเด็นดังกล่าวมีความท้าทายต่อการเป็นคู่รักเพศเดียวกันอย่างมาก อาจก่อให้เกิดความตึงเครียดในความสัมพันธ์ขึ้นมาได้ ในการศึกษาวิจัยชิ้นหนึ่งที่ศึกษาคู่รักชายรักชาย 20 คู่ ทุกคนได้ระบุว่า เมื่อตนได้เปิดเผยตนเองต่อผู้ปกครองนั้น ตนได้รับการปฏิเสธ ไม่เห็นด้วยจากผู้ปกครองของตนและผู้ปกครองของคนรัก (LaSala, 2000 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003)

ความสัมพันธ์ฉันคนรักกับเพศเดียวกันนั้นบ่อยครั้งจะเกิดขึ้นโดยไม่สามารถเปิดเผยออกไปได้มีการถูกวิพากษ์วิจารณ์จากสังคม และพบว่ามีความกลัวการถูกปฏิเสธจากผู้ปกครองบ่อยครั้งที่ชายรักชายและหญิงรักหญิงรับรู้ว่าจะตนเองได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวน้อยกว่า และพยายามแสวงหาบุคคลอื่น ๆ ในเครือข่ายคนรักเพศเดียวกัน ที่จะมาช่วยสนับสนุนและส่งเสริมความสัมพันธ์ของพวกเขา (Weatherburn, 1992 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ถึงแม้ว่าจะอยู่ในความสัมพันธ์ แต่กลุ่มชายรักชายและหญิงรักหญิงในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นนั้นมักจะจัดการรับมือกับผลทางลบที่จะตามมาด้วยการปกปิดความโน้มเอียงทางเพศของตนเองไว้เป็นความลับจากสมาชิกในครอบครัว (Newman & Newman, 2003) ในการศึกษาเกี่ยวกับหญิงรักหญิงในระดับภูมิภาคนั้น มีหญิงรักหญิงร้อยละ 19 ที่ระบุว่าตนเองไม่ได้เปิดเผยกับสมาชิกในครอบครัวคนใด และมีเพียงร้อยละ 27 เท่านั้นที่ระบุว่าตนเองเปิดเผยกับสมาชิกในครอบครัวทุกคน (Bradford, Ryan, & Rothblum, 1994 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ถึงแม้ว่าการจัดการกับภาพลักษณ์ของตนจะเกิดขึ้นในลักษณะดังกล่าวดูเหมือนจะทำให้เกิดความตึงเครียด

ระหว่างคูรััก แต่มีงานวิจัยที่ระบุไว้ว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในคูรัักกับการที่บุคคลเปิดเผยตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว (Green et al., 1995; Lasala, 2000 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003)

ความสัมพันธ์ของชายรัักชายและหญิงรัักหญิงนั้นมีความคล้ายคลึงกันในทุกๆด้านและมีความแตกต่างที่เป็นลักษณะเฉพาะของตน (Patterson, 1994 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) คูรัักที่เป็นชายรัักชายและหญิงรัักหญิงนั้น เมื่อมีการผูกมัดในความสัมพันธ์มักจะทำให้ความสำคัญอย่างมากในการที่จะดำรงรักษาและพัฒนาความสัมพันธ์ของพวกเขาด้วยเหตุผลหลายๆประการ ประการแรก คือ เพื่อแลกเปลี่ยน แบ่งปันความขัดแย้งที่ตนเองมีเกี่ยวกับการเปิดเผยตนเองและเรื่องราวเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมด้านครอบครัวและที่ทำงาน ซึ่งเหตุผลนี้ก่อให้เกิดความผูกพันในระดับพื้นฐานและเกิดความต้องการที่จะปกป้องรักษาความสัมพันธ์ให้ดำรงคงไว้ ประการที่สอง คือ เพื่อที่จะสร้างสรรค์หรือคิดค้นรายละเอียดให้มากขึ้นในความสัมพันธ์ อันจะนำไปสู่ความสัมพันธ์แบบคูรัักที่เด่นชัดมากขึ้น และมีการกำกับควบคุมน้อยกว่า ความสัมพันธ์แบบคูรัักของหญิงชายทั่วไป และประการสุดท้าย คือ เพื่อที่จะก้าวไปสู่ความท้าทาย บททดสอบในแง่ที่ว่าควรจะมีทายาทอย่างไร เวลาใด และรวมไปถึงพิธีการที่คู่ของตนจะจัดขึ้นเพื่อเป็นสิ่งแทนความผูกมัดที่ตนมีต่ออีกฝ่ายหนึ่งอีกด้วย (Metz, Rosser, & Strapko, 1994 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ดังนั้น คูรัักจึงอาจเป็นแหล่งสนับสนุนทางสังคมประการหนึ่งที่เอื้ออำนวยให้ชายรัักชายกล้าที่จะเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวมากยิ่งขึ้น

มีข้อค้นพบบางประการที่กล่าวไว้ว่าสัมพันธ์ภาพของชายรัักชายนั้นมักจะเกิดขึ้นแบบระยะสั้นกว่า และมีความใกล้ชิดน้อยกว่าหญิงรัักหญิง โดยงานวิจัยบางงานพบว่าความสัมพันธ์ฉันคนรัักในหญิงรัักหญิงนั้น บ่อยครั้งจะเกิดขึ้นมาท่ามกลางความสัมพันธ์ใกล้ชิดแบบเพื่อนสนิท และมีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปเป็นความสัมพันธ์ระยะยาวได้มากกว่าชายรัักชาย โดยที่หญิงรัักหญิงส่วนใหญ่บรรยายความสัมพันธ์ของพวกเขาในลักษณะที่คงเส้นคงวา ปราศจากความใคร่ และมีความใกล้ชิดกันมาก นอกจากนี้พวกเขายังระบุถึงความสัมพันธ์ของพวกเขาว่ามีลักษณะใกล้ชิดมากกว่าและมีความยืดหยุ่นมากกว่าชายรัักชายและชายรัักหญิง (Green et al., 1995 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) อย่างไรก็ตาม ชายรัักชายมีการระบุถึงความสนใจในการมีความสัมพันธ์ฉันคนรัักในระยะยาวอีกด้วย อย่างไรก็ตาม พวกเขาที่มีความใคร่หรือความปรารถนาในทางเพศมากกว่าหญิงรัักหญิง และมีความเห็นตรงกันในการงดเว้นเรื่องทางเพศได้น้อยกว่าเมื่อเทียบกับกลุ่มหญิงรัักหญิง (Deenen, Gijs, & vanNaerssen, 1994; Kitzinger & Coyle, 1995 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ในการเปรียบเทียบกับกลุ่มหญิงรัักหญิง ชายรัักชาย

มักจะหาคู่ในบริบทที่คล่องแคล่ว (active) มากกว่า มีการแข่งขันทางสังคมสูงกว่าซึ่งเป็นด้านที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระยะสั้นในการเปรียบเทียบกับชายรักหญิงนั้น จะพบว่าชายรักชายจะมีความรู้สึกใกล้ชิดทางอารมณ์มากกว่า ในด้านของกิจกรรมหรืองานบ้านนั้น ชายรักชายจะมีการแบ่งงานที่ชัดเจนกว่าชายรักหญิง ซึ่งต่างฝ่ายต่างจะมีปริมาณงานบ้านที่เท่าเทียมกัน (Kurdek, 1993 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) คู่รักที่เป็นชายรักชายนั้นระบุว่าตนมีระดับความใกล้ชิดและความยืดหยุ่นสูงกว่าเมื่อเทียบกับคู่ชายรักหญิง นอกจากนี้ การผสมผสานกันระหว่างความยืดหยุ่นและความใกล้ชิดในความสัมพันธ์นั้น เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในชีวิตคู่อย่างมาก (Green et al., 1995 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003)

มีปัจจัยหลายประการที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพความสัมพันธ์ในคู่รัก เช่น การให้คุณค่ากับความปลอดภัย ความยั่งยืน และความใกล้ชิด การเปิดเผยเรื่องราวต่างๆ การรับรู้ถึงผลประโยชน์จากการดำรงคงอยู่ในความสัมพันธ์ (perceived rewards for being in the relationship) ความเชื่อใจในคู่รัก การแก้ปัญหาที่ดี และทักษะในการประสานความขัดแย้ง การตัดสินใจด้วยความเสมอภาค การเปิดกว้างต่อการแสดงออกซึ่งความแตกต่าง และการรับรู้การสนับสนุนจากสังคม (Kurdek, 1995 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ในขณะเดียวกัน ปัจจัยที่น่าจะนำไปสู่การไม่ลงรอยกันในความสัมพันธ์อันคู่รักของชายรักชายและหญิงรักหญิง คือการขาดการลงทุนทุ่มเทในความสัมพันธ์ การปฏิเสธที่จะแสดงออกถึงอารมณ์ทางบวกและการสนับสนุนทางอารมณ์ ความขัดแย้งที่เพิ่มขึ้น และการเพิ่มระดับความเป็นอิสระส่วนตนเอง (personal autonomy) การพึ่งพาซึ่งกันและกัน (Interdependence) จะช่วยรักษาความสัมพันธ์ระหว่างคู่รักให้ยืนยาวขึ้น ในขณะที่ความไม่เท่าเทียมกันในอำนาจนั้นจะเป็นตัวขัดขวางความสัมพันธ์ให้สั้นลง (Kurdek, 1996 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ซึ่งจากข้อค้นพบดังกล่าวจะเห็นได้ว่ามีปัจจัยมากมายที่ส่งผลต่อสัมพันธภาพคู่รักในชายรักชาย หากพิจารณาจากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา ครอบคลุมอาจถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถส่งผลกระทบต่อชีวิตคู่ของชายรักชายได้ในแง่ของการรับรู้การสนับสนุนจากสังคม

จากแนวคิดที่ผู้วิจัยได้ทบทวนมาข้างต้น จะพบว่า สัมพันธภาพแบบคู่รักถือเป็นประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจในชีวิตของชายรักชาย ซึ่งถึงแม้ว่าชายรักชายทุกคนจะไม่ได้มีความสัมพันธ์อันคนรัก (คู่รัก) ก็ตาม แต่สำหรับผู้ที่มีความสัมพันธ์ดังกล่าว จะพบว่าความสัมพันธ์แบบคู่รักจะมีแง่มุมที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเอง และการปกปิดความโน้มเอียงทางเพศของตนเองอยู่มาก ความสัมพันธ์แบบคู่รักระหว่างเพศเดียวกันนั้น บ่อยครั้งที่จะถูกปกปิดเป็นความลับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปกปิดต่อบุคคลในครอบครัว (Weatherburn, 1992 อ้างถึงใน

Newman & Newman, 2003) เนื่องจากกังวลว่าหากเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศที่แท้จริงของตนไป จะไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกในครอบครัว ดังตัวอย่างที่พบเห็นได้จากงานวิจัยของ LaSala (2000 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ที่พบว่าจากชายรักชายทั้งหมด 20 คน เมื่อเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองไปแล้ว ทุกคนถูกปฏิเสธจากผู้ปกครองของตนและผู้ปกครองของคู่รักทั้งหมด

1.5 ชายรักชายในบริบททางสังคมไทย

การศึกษาเกี่ยวกับชายรักชายในบริบทของสังคมไทยนั้นยังมีปริมาณไม่มากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาจากต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยหลายชิ้นที่มีความเกี่ยวข้องกับ การเปิดเผยตนเองความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายในไทยซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

งานวิจัยชิ้นแรกเป็นงานวิจัยของ เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545) ซึ่งศึกษาเชิงวิเคราะห์ถึงวาทกรรม (กรอบความคิด) เกี่ยวกับกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันในสังคมไทยช่วงปี พ.ศ. 2508 – 2542 โดยในช่วงก่อนจบสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น แม้ว่าวาทกรรมกระแสหลักของสังคมนั้นจะมีอคติต่อการรักเพศเดียวกันว่ามีใช้ความเป็นหญิงหรือชาย แต่ไม่มีการระบุว่าความรักเพศเดียวกันเป็นอันตรายต่อสังคม ต่อมา หลังจบสงครามโลกครั้งที่ 2 มีการรับวัฒนธรรมจากสหรัฐอเมริกาเข้ามาในรูปแบบของความรู้ทางการแพทย์แผนตะวันตก ซึ่งมองว่าพฤติกรรมความรักเพศเดียวกันนั้นเป็นโรคจิตซึ่งสามารถรักษาได้ ต่อมา ในช่วงปลายทศวรรษที่ 2500 มีการหยิบยกเอาคำว่า “เกย์” มาใช้เรียกบุคคลกลุ่มนี้ ปลายทศวรรษที่ 2510 กลุ่มคนรักเพศเดียวกันพยายามสร้างวาทกรรมผ่านทางหนังสือพิมพ์เพื่อให้สังคมยอมรับ แต่ทว่าวาทกรรมกระแสหลักนั้นยังคงกล่าวหาว่าอาชญากรรมกับการรักเพศเดียวกันยังคงเป็นปัญหาสังคม ในช่วงปลายทศวรรษที่ 2520 กลุ่มคนรักเพศเดียวกันได้พยายามสร้างวาทกรรมให้เป็นที่ยอมรับมากขึ้นผ่านนิตยสารเฉพาะสำหรับกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน โดยพยายามที่จะชี้แจงว่าความรักเพศเดียวกันมิใช่ความผิดปกติทางจิตแต่อย่างใด และกลุ่มคนรักเพศเดียวกันสามารถสร้างสรรค์สังคมได้เช่นเดียวกับกลุ่มคนรักต่างเพศ แต่ทว่าวาทกรรมกระแสหลักก็ยังคงกล่าวหาว่าโรคเอดส์ (ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในช่วงนั้น) มีสาเหตุที่สำคัญเกิดขึ้นจากกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน ในช่วงทศวรรษที่ 2530 นั้น ประเด็นเรื่องกลุ่มคนรักเพศเดียวกันเป็นโรคจิตนั้นได้ลดความเข้มข้น มีจิตแพทย์บางคนเริ่มออกมายอมรับว่าความรักเพศเดียวกันมิใช่ความผิดปกติทางจิตแต่อย่างใด และไม่ใช่อุบัติเหตุสำคัญของโรคเอดส์ แต่อย่างไรก็ตามยังคงมีวาทกรรมที่กล่าวถึงประเด็นกลุ่มคนรักเพศเดียวกันว่าเป็นภัยต่อสังคม กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันในยุคนี้เริ่มมีที่สาธารณะในการปรากฏตัวอย่างชั่วคราว เช่น งานบางกอกเกย์เฟสติวัล แต่ทว่าวาทกรรม

กระแสหลักก็ยังไม่ยอมรับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันอย่างสมบูรณ์งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า แม้กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันได้มีความพยายามอย่างต่อเนื่องยาวนานที่จะแสวงหาความเข้าใจจากสังคม แต่ทว่าสังคมโดยส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับกลุ่มคนเหล่านี้อย่างทั่วถึง เช่น บางส่วนยังมองว่ากลุ่มบุคคลเหล่านี้มีความผิดปกติทางจิต เป็นพาหะนำเชื้อเอดส์ เป็นกลุ่มบุคคลที่อันตรายต่อสังคม เป็นต้น ปัจจัยขัดขวางเหล่านี้ อาจทำให้ชายรักชายหลายคนไม่สามารถเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองออกมาได้ ซึ่งจากอดีตที่ผ่านมา จะพบว่าบุคคลผู้ที่ยังไม่เปิดเผยตัวเองเพื่อให้ออกมาแสดงออกได้ ซึ่งจากอดีตที่ผ่านมา จะพบว่าบุคคลผู้ที่ยังไม่เปิดเผยตัวเองเพื่อให้ออกมาแสดงออกได้ ซึ่งจากอดีตที่ผ่านมา จะพบว่าบุคคลผู้ที่ยังไม่เปิดเผยตัวเองเพื่อให้ออกมาแสดงออกได้ ซึ่งจากอดีตที่ผ่านมา จะพบว่าบุคคลผู้ที่ยังไม่เปิดเผยตัวเองเพื่อให้ออกมาแสดงออกได้

งานวิจัยต่อมา เป็นงานวิจัยของ รวมพล สายอรุณ (2540) ซึ่งศึกษาภาพลักษณ์ของชายรักชายในสายตาของนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีข้อค้นพบจากการศึกษาว่า คะแนนการยอมรับชายรักชายมีความสัมพันธ์กับภาพลักษณ์ชายรักชายในเชิงเพศสัมพันธ์น้อยที่สุด ส่วนอาชีพที่นักศึกษายอมรับได้ในชายรักชายมากที่สุด คือ ช่างเสริมสวย (ร้อยละ 94.4) ส่วนอาชีพที่นักศึกษายอมรับได้ในชายรักชายน้อยที่สุด คือ พระสงฆ์ (ร้อยละ 16.8) นักศึกษายอมรับชายรักชายในฐานะที่เป็นเพื่อนร่วมสถาบันได้มากที่สุด (ร้อยละ 94.9) และยอมรับการที่ชายรักชายจะมาแต่งงานกับญาติห่างๆมากที่สุด (ร้อยละ 62.3) ซึ่งผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยมีการยอมรับชายรักชายในระดับหนึ่ง แต่ในการยอมรับนั้นก็จะมีการจัดหมวดหมู่ชายรักชายด้วยถึงสิ่งที่ชายรักชายสามารถทำได้ เช่น การเป็นช่างเสริมสวย ในส่วนของการไม่ยอมรับชายรักชายนั้น มักมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเพณี วัฒนธรรมทางสังคม เช่นยอมรับไม่ได้ในประเด็นด้านเพศสัมพันธ์ระหว่างชายกับชาย ยอมรับไม่ได้หากชายรักชายจะเป็นพระสงฆ์ อย่างไรก็ตามจากงานวิจัยนี้ก็แสดงให้เห็นเช่นกันว่า การมีสถานภาพที่ใกล้ชิด (เช่น การเป็นเพื่อนร่วมสถาบัน) อาจช่วยให้สังคมลดการตีตราหรืออคติที่มีต่อชายรักชายลง และปฏิบัติต่อชายรักชายในฐานะที่เป็นเพื่อนคนหนึ่งมากยิ่งขึ้นดังนั้นการเปิดเผยตนเองของชายรักชายในปัจจุบันอาจทำได้ง่ายกว่าหากบุคคลได้มีสถานภาพหรือบทบาทสอดคล้องกับภาพที่สังคมหรือครอบครัวยอมรับ แต่หากมีความขัดแย้งกับภาพที่สังคมหรือครอบครัวมีอยู่ ก็จะไปขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคต่อการเปิดเผยของชายรักชาย ทำให้ชายรักชายไม่กล้าที่จะเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองออกมา

งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งเป็นผลงานของ โชคชัย ปรีชาหาญ (2540) เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเฉพาะกรณี ถึงวิถีชีวิตของชายรักชายในอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก แบ่งออกเป็นชายรักชายที่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองแล้ว 15 คน และกลุ่มที่ยังไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศ

ตนเอง จำนวน 23 คน โดยผลการวิจัยพบว่า ชายรักชายกลุ่มที่เปิดเผยตนเองแล้ว มีระดับการศึกษาต่ำ ไม่มีอาชีพประจำที่แน่นอน มีรายได้ส่วนใหญ่มาจากการขายบริการทางเพศ ส่วนชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองจะมีการศึกษาในระดับที่สูงกว่า มีอาชีพประจำที่มั่นคง และไม่ขายบริการทางเพศ ในแง่ของความสัมพันธ์ ชายรักชายที่เปิดเผยตนเองแล้ว จะมีความสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มคนรักเพศเดียวกันอย่างใกล้ชิด มีการรวมตัวกัน ส่วนชายรักชายที่ยังไม่เปิดเผยตนเองนั้น จะออกไปตามแหล่งพบปะเพื่อแสวงหาบุคคลรักเพศเดียวกันที่ตนสนใจเท่านั้น โดยจะไม่มีคามผูกพันกับผู้อื่น ในแง่ของมุมมองต่อตนและสังคม ชายรักชายทั้งสองกลุ่มระบุว่าตนรู้สึกผิดปกติจากคนทั่วไป ระบุถึงท่าทีที่สังคมแสดงความจริงใจชายรักชาย ทั้งนี้ผลการวิจัยได้แสดงให้เห็นว่าการที่ชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองอาจมีความเกี่ยวข้องกับสถานะทางสังคมที่สูง ซึ่งเป็นไปได้ว่าการปกปิดความโน้มเอียงทางเพศอาจเป็นการดำรงรักษาสถานภาพและการยอมรับจากสังคมเอาไว้ นอกจากนี้ ชายรักชายกลุ่มดังกล่าวจะเปิดเผยตนเองโดยจำกัดและเท่าที่จำเป็นเท่านั้น เช่น การแสวงหาคู่อรักเพศเดียวกันตามแหล่งพบปะ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะชายรักชายจะเปิดเผยตนเองหรือไม่ สิ่งที่ชายรักชายรับรู้เกี่ยวกับตนเอง คือความรู้สึกแปลกแยกแตกต่างจากบุคคลส่วนใหญ่ในสังคมไทย

ต่อมา เป็นงานวิจัยของทศพร มณีศรีขำ (2545) ศึกษาถึงกระบวนการสร้างความหมายเกี่ยวกับชายรักชายในแง่มุมมองของการแบ่งแยกชายรักชายออกจากบุคคลอื่นในสังคม จากการศึกษาเอกสารต่างๆ ที่เป็นความรู้ในเรื่องชายรักชาย และประกอบกับการสัมภาษณ์ชายรักชาย จำนวน 12 คน ในแง่มุมมองเกี่ยวกับชีวประวัติของตน ผลการวิจัยพบว่าจากคำบอกเล่าประวัติของผู้ให้ข้อมูลการแยกชายรักชายออกจากบุคคลอื่นในสังคมนั้นมีความเกี่ยวข้องกับ 1) คุณสมบัติทางเพศเกี่ยวกับความเป็นหญิงชาย ซึ่งถูกกำหนดด้วยลักษณะทางกาย จิตใจ และการแสดงออก เช่น เพศชายจะต้องมีความเข้มแข็ง เป็นผู้นำ อาจมีความก้าวร้าวรุนแรง ในขณะที่เพศหญิงจะต้องมีความเรียบร้อย นุ่มนวล สงบเสงี่ยม เป็นผู้ตาม เป็นต้น 2) การเรียนรู้ในเรื่องเพศ ซึ่งมีการถูกปลูกฝังในลักษณะที่ว่าสังคมนี้มีเพียงเพศชายและเพศหญิงเท่านั้น หากกล่าวถึงเรื่องราวที่แตกต่างออกไปจากความเข้าใจเดิมนี้ จะถือว่าเป็นความแปลกแยกจากสังคม 3) ในแง่มุมมองด้านสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลต่างเพศ เป็นประเด็นที่ชายรักชายอึดอัดใจเนื่องจากตนทราบดีว่าบรรทัดฐานทางสังคมส่วนใหญ่กำหนดให้พัฒนาการทางเพศของมนุษย์เป็นไปตามลักษณะทางเพศที่ปรากฏ กล่าวคือ ชายจะต้องคู่กับหญิง ซึ่งมีพ่อและแม่เป็นต้นแบบในครอบครัว หากพัฒนาการทางเพศไม่เป็นไปตามกรอบของสังคม ถือว่าเป็นความผิดปกติ ในแง่มุมมองด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลเพศเดียวกันนั้น ชายรักชายส่วนใหญ่ระบุถึงความรู้สึกทางเพศของตนต่อเพศเดียวกันตั้งแต่จำความได้ มีการระบุถึง

ความสนใจในสัมพันธ์ภาพระยะยาวกับเพศเดียวกัน ชัดแย้งกับภาพทางลบที่สังคมมักมองว่าชายรักชายมักมีความสัมพันธ์ที่ฉาบฉวยและมักเปลี่ยนคู่โดยหวังเพศสัมพันธ์เป็นหลัก มีการระบุถึงบทบาททางเพศในชายรักชาย โดย “เกย์คิง” แสดงบทบาทชาย ในขณะที่ “เกย์ควีน” แสดงบทบาทหญิง ซึ่งบทบาทดังกล่าวไม่ได้มีลักษณะตายตัว แต่เปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไข นอกจากนี้ ชายรักชายบางรายระบุถึงสัมพันธ์ภาพที่มีต่อทั้งสองเพศ โดยบางรายสนใจทั้งสองเพศเนื่องจากกังวลสับสนในอัตลักษณ์ของตน บางรายแสวงงสนใจเพศตรงข้าม เพื่อต้องการที่จะเป็นบุคคลปกติในสายตาของสังคม หรือเพื่อปกป้องพฤติกรรมที่แท้จริงจากสังคมเพื่อรักษาสถานะทางเศรษฐกิจสังคม และหน้าที่การงาน บางรายสนใจเพศตรงข้ามเพื่อให้สอดคล้องกับความคาดหวังของครอบครัวที่ต้องการให้ตนแต่งงานมีลูกหลาน และ 4) การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัวพบว่าบุคคลในครอบครัวมักมีกรอบความเชื่อในเรื่องเพศที่รับเอามาจากสังคม เมื่อพบว่ามีบุคคลในครอบครัวเป็นชายรักชาย ก็จะเกิดความรู้สึกอับอายตามมา และพยายามเปลี่ยนแปลงให้ชายรักชายนั้นกลับมาเป็นเหมือนชายรักหญิง อย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุว่าสมาชิกในครอบครัวให้การยอมรับในพฤติกรรมของชายรักชายมากขึ้นกว่าอดีต ส่วนการมีปฏิสัมพันธ์ในสถานศึกษานั้น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงการได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูง ครูอาจารย์ มีการถูกล้อเลียนเล็กน้อยจากเพื่อนต่างชั้น แต่ก็ไม่ได้ทำให้ตนรู้สึกไม่สบายใจแต่อย่างใด มีการรับรู้ถึงศักยภาพ ความสามารถ ที่เพื่อนมองเห็นในชายรักชายในแง่ที่ว่า ชายรักชายจะสามารถทำงานที่เป็นงานของผู้หญิงและผู้ชายได้ มีความสามารถในการเข้าหาเพื่อนทั้งชายและหญิง ครูอาจารย์ส่วนใหญ่มองว่า ชายรักชายมีความรับผิดชอบต่อน้ำที่การงานและตั้งใจเรียนทำตัวดี ไม่ทำให้ครูอาจารย์หนักใจ จะมีเพียงครูอาจารย์ส่วนน้อยที่ไม่พอใจกับพฤติกรรมของชายรักชาย เนื่องจากยึดถือกฎระเบียบแบบแผนเดิมทางสังคม เช่น ในเรื่องของการแต่งกาย การแสดงกิริยาที่ค่อนข้างไปทางหญิงไม่เหมาะสมกับบรรทัดฐานเดิม นอกจากนี้ ในด้านปฏิสัมพันธ์กับที่ทำงานนั้น ผู้ให้ข้อมูลระบุว่าความสุขในการทำงานขึ้นอยู่กับมุมมองที่นายจ้างและเพื่อนร่วมงานมีต่อชายรักชายว่าเป็นไปในทิศทางใด

ต่อมา เป็นงานวิจัยของกฤตณัฐ เพ็งชัย (2549) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงวิถีชีวิตของชายรักชายเชิงคุณภาพให้ทราบว่าวิถีการดำเนินชีวิตของชายรักชายเป็นอย่างไร โดยใช้การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลที่เป็นชายรักชายจำนวน 10 ราย ในประเด็นต่างๆ ผลการวิจัยพบว่าวิถีชีวิตของชายรักชายประกอบไปด้วย 4 ประเด็น ได้แก่ 1) การรับรู้และตัวตนของชายรักชาย ผลการวิจัยพบว่าชายรักชายยอมรับได้หากมีการเรียกตนเองว่า “เกย์” สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงการนิยามถึงเอกลักษณ์ทางเพศของตนในลักษณะที่แตกต่างจากชายทั่วไป สำหรับการเป็นชายรักชายนั้น ผู้ให้

ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีสาเหตุหลักมาจากตนเอง ในขณะที่สิ่งแวดล้อมจะส่งผลเป็นตัวกระตุ้นเท่านั้น มีกระบวนการผ่าน การเรียนรู้ หาข้อมูลเกี่ยวกับชายรักชาย เผชิญกับความสับสน จนกระทั่งยอมรับตนเองในที่สุด 2) สัมพันธภาพกับบุคคล ผู้ให้ข้อมูลได้ระบุถึงสัมพันธภาพที่ตนมีกับครอบครัว ซึ่งครอบครัวที่ไม่ยอมรับชายรักชายจะทำให้ตนเกิดความอึดอัด ไม่สบายใจ เครียด ในขณะที่ครอบครัวที่แสดงการยอมรับและเข้าใจในชายรักชาย ก็จะทำให้ตนเกิดความภาคภูมิใจ และมีกำลังใจในการดำเนินชีวิต ในด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนนั้น ผู้ให้ข้อมูลระบุถึงการถูกจับจ้อง ล้อเลียนจากเพื่อนในระยะแรก มีการปรับตัวโดยแสวงหากลุ่มเพื่อนที่เป็นชายรักชายเหมือนกัน ลดการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนกลุ่มอื่นลง มีการยอมรับในการตีตัวออกห่างของเพื่อนที่ไม่ใช่ชายรักชายมากขึ้น ทำให้ตนดำรงอยู่กับเพื่อนได้อย่างเป็นตัวตนจริง ไม่เสแสร้ง มีสัมพันธภาพในทางบวกซึ่งเป็นส่วนช่วยในการสนับสนุนให้ตนสามารถดำรงชีวิตในสังคมด้วยความรู้สึกรู้สึกมีคุณค่า ในด้านสัมพันธภาพกับครูอาจารย์นั้น ชายรักชายบางคนพยายามลดการแสดงออกที่ค่อนข้างไปทางหญิงลง เพื่อลดอคติจากครูอาจารย์ ซึ่งตนมักจะได้รับความไม่ยุติธรรมจากครูอาจารย์ซึ่งเพ่งเล็งตนด้วยการประเมินตัดสินในทางลบ จึงต้องปรับตัวด้วยการวางตนให้อยู่ในกฎระเบียบ และในด้านสัมพันธภาพกับที่ทำงานนั้น ชายรักชายบางส่วนประสบกับความทุกข์ใจเนื่องจากถูกต่อต้านจากเจ้านายและเพื่อนร่วมงานที่ไม่ยอมรับชายรักชาย ในขณะที่บางคนระบุถึงความสุข ความสบายใจ เต็มใจที่จะทำงาน จากการที่ตนได้อยู่ในที่ทำงานที่มีเจ้านายและเพื่อนร่วมงานผู้ซึ่งยอมรับชายรักชายได้เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป 3) เรื่องเพศ จากผลการวิจัยพบว่า ชายรักชายมีเพศสัมพันธ์ 2 ลักษณะ ได้แก่การใช้ปากกับอวัยวะเพศ และการร่วมเพศทางทวารหนักสังคมมองการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักชายว่าไม่สะอาดเปลี่ยนคู่อ้อย และไม่เลือกบุคคลที่ตนจะมีเพศสัมพันธ์ด้วย ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลคิดเห็นในทางตรงกันข้าม กล่าวคือ ตนมองว่าการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายรักชายจะต้องมาจากความรัก มิใช่ความต้องการทางเพศที่เกินกว่าความพอดี และต้องมีความสะอาด ทั้งนี้ รูปแบบการมีเพศสัมพันธ์ บทบาทระหว่างชายรักชายนั้นมีลักษณะผสม ไม่ได้คงที่ตายตัว ในด้านการเลือกคู่ของชายรักชายนั้น ชายรักชายไม่นิยมที่จะเลือกคู่เป็นชายรักหญิง เนื่องจากมองว่าสัมพันธภาพระหว่างชายรักชายกับชายรักหญิงนั้นจะไม่ยั่งยืน แต่จะแสวงหาความยั่งยืนจากการเลือกคู่ครองที่เป็นชายรักชายด้วยกัน เนื่องจากสามารถคบหากันได้ง่าย มีแนวโน้มที่จะรับรู้กันและกันอย่างเท่าเทียมมากกว่า และเข้าใจกันมากกว่า และในด้านสัมพันธภาพทางเพศกับเพศหญิงนั้น ผู้ให้ข้อมูลต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์หรือการมีคู่รักเป็นเพศหญิง เนื่องจากตนไม่อยากให้ฝ่ายหญิงรู้สึกเสียใจในภายหลัง และเกรงว่าตนจะถูกประณามจากสังคมเมื่อถูกเปิดเผยว่าเป็นชายรักชาย ในขณะที่ชายรักชายบางคนยังคงคบหาเพศหญิงเป็นคู่รัก

เนื่องด้วยข้อจำกัดบางประการ เช่น ถูกจับตามองจากสังคม อยากมีลูกหลานสืบทอดวงศ์ตระกูล และอยากมีผู้ดูแลตนเมื่อเข้าสู่วัยชรา เป็นต้น ประเด็นสุดท้าย คือ 4) โลกส่วนตัวของชายรักชาย ซึ่งหมายถึงวัฒนธรรมย่อยในหมู่ชายรักชาย ได้แก่ การแต่งกายที่มีเอกลักษณ์ ทั้งในแง่สีสันทัน เนื้อผ้า รูปแบบ การใช้ภาษาซึ่งมีการบัญญัติขึ้นสำหรับสื่อสารเฉพาะกลุ่มและกระจายไปสู่วงกว้างในสังคม และสถานที่เที่ยวซึ่งออกแบบมาเฉพาะสำหรับกลุ่มชายรักชาย เช่น บาร์เกย์ เป็นต้น

งานวิจัยของลีตลา ประติพัทธ์กุลชัย (2551) เป็นการวิจัยเชิงปริมาณที่ศึกษาการเปิดรับสื่อทัศนคติ และพฤติกรรมทางสังคมของชายรักชายในกรุงเทพมหานคร และศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากร การเปิดรับสื่อ ทัศนคติ และพฤติกรรมทางสังคมของกลุ่มชายรักชาย มีการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่สร้างจากการสัมภาษณ์กลุ่มชายรักชายในกรุงเทพมหานครที่แสดงออกอย่างเปิดเผยชัดเจนต่อสังคม จำนวน 10 คน ใช้กลุ่มตัวอย่างในการเก็บแบบสอบถาม คือชายรักชายจำนวน 400 คน มีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงบรรยาย และทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติไคสแควร์ (chi-square) ประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างชายรักชายภายในกรุงเทพมหานครเกือบทั้งหมด เปิดรับสื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับชายรักชาย โดยเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต คือ เว็บไซต์หรือเว็บบอร์ดมากที่สุด รองลงมาคือสื่อที่เป็นตัวบุคคล เช่น เพื่อน บุคคลรู้จัก ในด้านทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมของกลุ่มชายรักชาย พบว่าชายรักชายส่วนใหญ่ประมาณ 3 ใน 4 มีทัศนคติในเชิงเห็นด้วยอย่างมากในแง่ของการเป็นที่ยอมรับจากสังคมรวมไปถึงการแสดงพฤติกรรมทางสังคมในหมู่ชายรักชาย ส่วนในด้านของพฤติกรรมทางสังคมนั้น ชายรักชายส่วนใหญ่ระบุถึงการแสดงพฤติกรรมทางสังคมในระดับปานกลางถึงค่อนข้างน้อย โดยแสดงออกผ่านการพูดคุย การแต่งกาย และการแสดงกิริยาท่าทางมากที่สุดตามลำดับ ส่วนใหญ่ระบุว่าตนแสดงพฤติกรรมทางสังคมตามสถานบันเทิง เช่น ผับ บาร์ มากกว่าสถานที่อื่นๆ นอกจากนี้ชายรักชายมากกว่าครึ่งหนึ่งได้ระบุว่าตนแสดงพฤติกรรมทางสังคมทุกวันจนรับรู้ว่าการแสดงออกดังกล่าวเป็นเรื่องปกติไม่ต้องปิดบังจากสังคมแต่อย่างใด

ต่อมา เป็นงานวิจัยของคันศนี นาคะสุวรรณ (2553) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิต โดยเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มชายรักชายที่รับรู้ว่าเป็นชาย 100 คน และกลุ่มชายรักหญิง 100 คน ใช้เครื่องมือในการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งได้แก่ 1) มาตรวัดบทบาททางเพศ 2) มาตรวัดความพึงพอใจในความเป็นชาย และ 3) มาตรวัดความพึงพอใจในชีวิต ใช้การวิเคราะห์ทางสถิติด้วยสถิติเชิงบรรยายและการทดสอบสถิติค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่าชายรักชายส่วนใหญ่ที่รับรู้ว่าเป็นชายนั้นมีบทบาททางเพศหญิงสูง (ร้อยละ 40) และมีบทบาททางเพศชายสูงเป็นส่วนน้อยที่สุด (ร้อยละ 11) ในขณะที่ชายรักต่างเพศส่วน

ใหญ่ คือ ร้อยละ 27 นั้นมีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนี (มีบทบาทความเป็นชายและหญิงสูง) และส่วนน้อยที่สุด คือมีบทบาททางเพศชาย (ร้อยละ 24) และบทบาททางเพศหญิง (ร้อยละ 24) นอกจากนี้ ไม่พบความแตกต่างระหว่างคะแนนความพอใจในความเป็นชายและคะแนนความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มตัวอย่างเพศชายทั้งสองกลุ่ม ผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ชายรักชายในบริบททางสังคมไทยนั้นมีความเกี่ยวข้องกับบทบาททางเพศหญิง และมีบทบาททางเพศหญิงในสัดส่วนที่มากกว่าชายรักหญิง

ท้ายสุด เป็นงานวิจัยของวิภาดา เขียมคง (2553) ศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพถึงผลสะท้อนของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศในสังคมไทย ผ่านกลุ่มองค์กรของผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ 4 กลุ่มด้วยกัน ได้แก่ สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย กลุ่มเกย์การเมืองไทย กลุ่มอัญจารี และสมาคมสตรีข้ามเพศ โดยผลการวิจัยพบว่า การเคลื่อนไหวของกลุ่มองค์กรต่างๆดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อในสองประการด้วยกัน ในประการแรก คือส่งผลต่อการเพิ่มพื้นที่ทางการเมืองของผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศในระบบของการเมืองการปกครอง และในประการที่สอง คือส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในแง่ของการยอมรับทางสังคมที่มากขึ้นต่อความนิยมเชิงทางเพศที่หลากหลาย จากผลการวิจัยนี้ จะเห็นได้ว่าชายรักชายซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศนั้นก็ได้รับผลกระทบในทางบวกมากขึ้น คือการยอมรับทางสังคม และการมีที่ยืน มีส่วนร่วมมากขึ้นในระบบการเมืองการปกครอง

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ: การวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความ

จากการรวบรวมศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถแบ่งการนำเสนอการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการวิจัยเชิงคุณภาพ: การวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความได้ดังต่อไปนี้

2.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ

2.2 การวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ

2.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ชาย โพธิ์สีตา (2547) ได้ให้ความหมายของการวิจัยเชิงคุณภาพไว้ว่า เป็นการวิจัยที่มุ่งเน้นศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้โดยการใช้เหตุผลแบบอุปนัย มีผู้วิจัยเป็นเครื่องมือหลักในการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล มีสมมติฐานที่ยืดหยุ่นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ในภายหลังตามความเหมาะสม สามารถเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลได้พร้อมกันในสภาพการณ์ที่เป็นธรรมชาติ

ส่วน Pope และ Mays (1995 อ้างถึงในเบญญา ยอดดำเนิน-แอ็ดติกัจ และ กาญจนา ตั้งชลทิพย์, 2552, หน้า 1) ได้ให้ความหมายของการวิจัยเชิงคุณภาพไว้ว่า

การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นกระบวนการสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางสังคมวิธีหนึ่ง กล่าวคือ เป็นวิธีการแสวงหาความรู้หรือข้อเท็จจริงที่มีอยู่ตามสภาพความเป็นจริง หรือตามสภาพที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติ ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยรู้จักและเข้าใจการดำเนินชีวิตและสภาพแวดล้อมของผู้ให้ข้อมูล ทำให้การวิเคราะห์และการตีความข้อมูลมีความหมายใกล้เคียงกับความเป็นจริง เนื่องจากมีจุดเน้นที่การให้ความหมาย ประสบการณ์ ความเชื่อ และความเข้าใจของผู้ให้ข้อมูลเอง

สุภางศ์ จันทวานิช (2554) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการวิจัยเชิงคุณภาพไว้ว่า เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นในสภาพความเป็นจริงอย่างครอบคลุม เพื่อพิจารณาว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวมีความสัมพันธ์อย่างไรกับสภาพแวดล้อมที่ศึกษา เพื่อหาข้อมูลที่มุ่งเน้นความคิด ความรู้สึก ความหมาย นิยาม ค่านิยม และอุดมการณ์ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในปรากฏการณ์นั้น มักใช้เวลาในระยะยาวและเน้นการตีความด้วยวิธีการอุปนัยเพื่อสร้างออกมาเป็นข้อสรุป

นอกเหนือไปจากนิยามต่างๆที่กล่าวมาข้างต้นแล้วข้อมูลเชิงคุณภาพจากงานวิจัยที่ได้ในส่วนใหญ่มักจะอยู่ในรูปแบบที่ไม่ใช่ตัวเลข อาจเป็นถ้อยคำ ข้อความ ปรากฏการณ์ต่างๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หรือพฤติกรรมซึ่งเมื่อผู้วิจัยตีความหรือพิจารณาหาความหมายจากถ้อยคำหรือข้อมูลที่รวบรวมไว้ จะช่วยให้เกิดความเข้าใจผู้ให้ข้อมูลมากยิ่งขึ้น ทั้งในระดับตัวตนและในระดับของบริบททางสังคมของผู้ให้ข้อมูล (เบญญา ยอดดำเนิน-แอ็ดติกัจ และ กาญจนา ตั้งชลทิพย์, 2552)

แนวทางหลักในการวิจัยเชิงคุณภาพนั้น เรียกว่า วิธีการอุปนัย (inductive approach) ซึ่งจะเริ่มจากการหาข้อมูลดิบเชิงประจักษ์ จากนั้นจึงนำมาพัฒนาเป็นแนวคิดและความสัมพันธ์ จากนั้นจึงหาข้อสรุป และการวิจัยเชิงคุณภาพ จะเน้นการศึกษาแบบองค์รวม ไม่ได้เน้นการศึกษาแบบแยกส่วน หากเลือกที่จะศึกษาตัวบุคคล ก็จะต้องศึกษาในภาพรวมมิใช่มุมใดมุมหนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่หากหน่วยการวิเคราะห์เป็นชุมชน องค์กร หรือครอบครัว ก็จะต้องศึกษาหน่วยเหล่านั้นเป็นองค์รวม มิใช่ส่วนใดส่วนหนึ่ง เนื่องจากทุกส่วนมีความสัมพันธ์กันอย่างอิงอาศัย (วรชัย ทองไทย, 2551 อ้างถึงใน เบญญา ยอดดำเนิน-แอ็ดติกัจ และ กาญจนา ตั้งชลทิพย์, 2552)

ความยืดหยุ่น เป็นจุดเด่นอีกประการหนึ่งในงานวิจัยเชิงคุณภาพ เนื่องจากผู้วิจัยสามารถสามารถเก็บข้อมูลเพิ่มเติมขึ้นได้เรื่อยๆ จนกว่าข้อมูลจะมีความอิ่มตัวและตอบคำถามงานวิจัยได้อย่างชัดเจน วิธีการเก็บข้อมูลมีความหลากหลาย มิได้จำกัดเพียงวิธีใดวิธีหนึ่ง แต่วิธีการเก็บข้อมูลนั้น

จะพิจารณาตามความสอดคล้องกับตัวเนื้อหา รวมไปถึงความจำเป็นที่จะต้องเก็บข้อมูลเพิ่มเติม ทั้งนี้การเก็บข้อมูลเพิ่มเติมกับการวิเคราะห์ข้อมูลควรทำควบคู่กันตลอดเวลาเป็นวงจร (เบญจา ยอด ดำเนิน-แอ็ดติกซ์ และ กาญจนา ตั้งชลทิพย์, 2552)

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการนำเอา ข้อเท็จจริงที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์จากทุกแง่มุมของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสภาพการณ์ที่เป็น ธรรมชาติมาสร้างเป็นแนวคิดทฤษฎี หรือความรู้ความเข้าใจใหม่ ผ่านการวิเคราะห์อย่างละเอียด การตีความ และการใช้วิธีอุปนัยของตัวผู้วิจัยเองเป็นหลัก โดยการวิจัยเชิงคุณภาพจะได้ข้อมูล รายละเอียดที่ประกอบไปด้วยถ้อยคำหรือข้อความที่สื่อความหมายทางเหตุการณ์ อารมณ์ ความคิด ความรู้สึก ความเชื่อและเจตคติของผู้ที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์นั้นๆ เป็นการวิจัยที่มีได้ เน้นข้อมูลเชิงปริมาณ และมีความยืดหยุ่นในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ข้อมูลไป พร้อมๆกันกับการเก็บข้อมูลได้ใช้กลุ่มตัวอย่างหรือกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในปริมาณไม่มาก แต่จะเน้น รายละเอียดเชิงลึกจากการศึกษาผู้ให้ข้อมูลเป็นรายบุคคล ทั้งนี้ จำนวนผู้ให้ข้อมูลสามารถยืดหยุ่น ได้เช่นกัน โดยพิจารณาว่าข้อมูลที่รวบรวมมาได้มีความอึดอัด หรือเพียงพอหรือไม่

2.2 การวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ

การวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแนวหนึ่ง ที่พยายามอธิบายว่าบุคคลมีการทำความเข้าใจประสบการณ์หลักที่เกิดขึ้นกับชีวิตตนเองอย่างไร (Smith, Flowers & Larkin, 2009) เป็นแนวคิดที่มุ่งให้เกิดความเข้าใจในระดับลึกถึงประสบการณ์ ของบุคคลได้ สามารถต่อยอดพัฒนาไปสร้างทฤษฎี โมเดล หรือคำอธิบายอื่นๆได้ ช่วยให้เราเข้าใจ ในปรากฏการณ์หรือประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น (Smith et al., 1995, 1997, 1999 อ้างถึงใน Fade, 2004)

ที่มาของการวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความนั้น มีต้นกำเนิดมาจากจิตวิทยา สุขภาพ (health psychology) (Smith et al., 1995, 1997, 1999 อ้างถึงใน Fade, 2004) ซึ่งมี รากฐานมาจากแนวคิดสัจนิยมวิจารณ์ (critical realism) (Bhaskar, 1978 อ้างถึงใน Fade, 2004) กับแนวคิดปัญญาทางสังคม (social cognition paradigm) (Fiske & Taylor, 1991 อ้างถึง ใน Fade, 2004) โดยแนวคิดสัจนิยมวิจารณ์นั้น มองว่าความจริงมีเพียงหนึ่งเดียวที่คงทนถาวร และไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นความจริงที่อยู่นอกเหนือไปจากการบัญญัติของมนุษย์ แต่เป็นไปได้ที่ มนุษย์จะรับรู้ความจริงจากประสบการณ์แตกต่างกัน เนื่องจากมนุษย์แต่ละคนต่างก็เผชิญ ประสบการณ์ในแง่มุมที่ต่างกัน ส่วนแนวคิดปัญญาทางสังคมนั้น มองว่าคำพูดและการ

กระทำของมนุษย์นั้นสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างในความหมายที่สื่อออกมา ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม ดังนั้นจึงควรที่จะต้องมีการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เพื่อเข้าใจและเข้าถึงความแตกต่างของมนุษย์ (Fade, 2004)

การวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ มักจะถูกระบุอย่างผิดพลาดว่าเป็น “ปรากฏการณ์วิทยา” (Fade, 2004) แท้จริงแล้วจุดประสงค์หลักของการวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความนั้น คือพยายามที่จะเข้าถึงมุมมองแบบ “คนใน” ของปรากฏการณ์ที่ศึกษาให้ได้ลึกที่สุด โดยยอมรับว่าผู้วิจัยเป็นเครื่องมือหลักในการวิเคราะห์ข้อมูล ทั้งนี้ความเชื่อของผู้วิจัยนั้น มิได้ถูกมองว่าเป็นอคติที่จะต้องกำจัดออก หากแต่เป็นสิ่งจำเป็นในการทำความเข้าใจประสบการณ์ของบุคคลอื่นๆ โดยมีทักษะการสะท้อนกลับ (reflexive technique) เป็นทางเลือกหนึ่งเพื่อช่วยให้ผู้วิจัยได้ยอมรับในบทบาทการตีความของตนเองมากกว่าที่จะมีไว้สำหรับกำจัดอคติ (Smith et al., 1999 อ้างถึงใน Fade, 2004)

ถึงแม้ว่าการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวปรากฏการณ์วิทยากับการตีความจะไม่สามารถจะเกิดขึ้นพร้อมกันได้ ตามแนวคิดของ Husserl (1970 อ้างถึงใน Fade, 2004) แต่แนวคิดในเชิงปรากฏการณ์วิทยาได้พัฒนามาอย่างต่อเนื่องอย่างหลากหลายแนวทางด้วยกัน ตัวอย่าง ได้แก่ แนวคิดของ Heidegger (1962 อ้างถึงใน Fade, 2004) ซึ่งเน้นย้ำถึงความสำคัญของการมีตัวตนอยู่ในโลกใบนี้และไม่อาจหลีกเลี่ยงการรับรู้โลกผ่านกรอบของสังคมวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ไปได้ เช่นเดียวกับแนวคิดของ Gadamer (1976 อ้างถึงใน Fade, 2004) ที่นำเสนออดีตในแง่มืดที่เป็นประโยชน์ คือ ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในปรากฏการณ์ให้กับผู้ตีความมากยิ่งขึ้น ดังนั้น การวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความนั้นจึงมีทั้งความเป็นปรากฏการณ์วิทยาในแง่ที่แสวงหาความเข้าใจมุมมองของบุคคลในฐานะที่เป็น “คนใน” และมีทั้งลักษณะของการตีความซึ่งยอมรับในจุดยืนและความเชื่อของผู้วิจัย ตลอดจนยอมรับว่าความเข้าใจในปรากฏการณ์จะสามารถเกิดขึ้นได้ด้วยการตีความ (Fade, 2004)

เมื่อบุคคลได้เผชิญกับประสบการณ์บางประการที่สำคัญต่อชีวิต บุคคลจะเริ่มมีการใคร่ครวญพิจารณาถึงความสลักสำคัญของสิ่งที่เกิดขึ้น การวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความนั้นมุ่งที่จะศึกษาถึงการใคร่ครวญพิจารณาเหล่านี้ของบุคคล โดยนักวิจัยจะศึกษาอย่างว่าบุคคลให้ความหมายกับช่วงเปลี่ยนผ่าน (transition) ที่สำคัญในชีวิตของตนไว้อย่างไรบ้าง เช่น การเริ่มทำงาน การมีบุตรครั้งแรก การสูญเสียบุพการี เป็นต้น หรืออาจสนใจศึกษาว่าบุคคลมีการตัดสินใจในช่วงเวลาสำคัญอย่างไรบ้าง เช่น การอพยพย้ายถิ่นฐาน การเข้ารับการศึกษาทางพันธุกรรม เป็นต้น ซึ่งประสบการณ์ต่างๆนี้อาจเกิดขึ้นได้ทั้งชั่วคราวหรือยาวนาน เป็นได้ทั้ง

ทางบวกหรือทางลบ อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารูปแบบของประสบการณ์ต่างๆ เหล่านี้จะมีลักษณะที่แตกต่างหลากหลายกันออกไป แต่ก็ยังเป็นประสบการณ์ที่ล้วนแล้วแต่มีความสำคัญต่อบุคคลด้วยกันทั้งสิ้น บุคคลที่ได้พบกับประสบการณ์เหล่านี้จะมีการใคร่ครวญพิจารณา มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับประสบการณ์ และมีการค้นหาความหมายของประสบการณ์ที่เกิดขึ้น (Smith, Flowers & Larkin, 2009)

การวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความนั้นมีความเชื่อพื้นฐานประการหนึ่งว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตพยายามทำความเข้าใจสิ่งต่างๆ (sense-making creatures) ดังนั้น คำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ จะสะท้อนให้เห็นถึงการพยายามทำความเข้าใจประสบการณ์เหล่านั้นของตัวผู้ให้ข้อมูล อาจกล่าวได้ว่าผู้วิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความจะต้องอาศัยการตีความสองชั้น (double hermeneutic) คือ ผู้วิจัยพยายามทำความเข้าใจผู้ให้ข้อมูล ผู้ซึ่งกำลังพยายามทำความเข้าใจต่อประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตน กล่าวโดยสรุปคือ ผู้วิจัยจะทำความเข้าใจในสองระดับ ได้แก่ ในระดับแรก คือ ศึกษาว่าประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างไร และในระดับที่สอง คือ ศึกษาว่าผู้ให้ข้อมูลเข้าใจประสบการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไรบ้าง (Smith, Flowers & Larkin, 2009)

จากแนวคิดดังกล่าว จะพบว่าการวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความมีลักษณะบางประการที่แตกต่างออกไปจากการวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์นิยม ซึ่งจุดที่เด่นชัดของการวิจัยแนวดังกล่าว คือการยอมรับเอาทั้งในส่วนของการทำความเข้าใจปรากฏการณ์หรือประสบการณ์ของบุคคลในฐานะที่เป็นคนใน มาผนวกเข้ากับส่วนของการตีความจากตัวผู้วิจัยเอง ซึ่งการตีความนี้จะไม่ถูกมองว่าเป็นอคติหรืออุปสรรค แต่จะเป็นเสมือนเครื่องมือหลักในงานวิจัยที่จะคอยเอื้ออำนวยให้เกิดความเข้าใจในตัวปรากฏการณ์มากยิ่งขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความกับงานวิจัยชิ้นนี้ ซึ่งเป็นการศึกษาประสบการณ์ภายในตัวบุคคลกลุ่มชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ทั้งนี้ ด้วยแบบแผนการวิจัยแนวดังกล่าว จะช่วยเอื้ออำนวยให้ผู้วิจัยสามารถเข้าถึงข้อมูลรายละเอียดทั้งในส่วนของบริษัทและอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของผู้ให้ข้อมูลผ่านการตีความเพื่อหาความหมาย ก่อให้เกิดความเข้าใจข้อมูลในระดับที่ลึกซึ้งและละเอียดอ่อน และมองเห็นภาพรวมของปรากฏการณ์ทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่างชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว

ทั้งนี้ จุดยืนของผู้วิจัยที่จะช่วยสนับสนุนให้การใช้การวิเคราะห์ตามแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ความสนใจการศึกษาใน

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย การได้รับฟังประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องจากบุคคลอื่นๆ และการมีค่านิยมส่วนบุคคล โดยตัวผู้วิจัยเองให้คุณค่าความสำคัญแก่การศึกษาประสบการณ์ทางจิตใจของมนุษย์อย่างละเอียดลึกซึ้ง ทั้งสองส่วนนี้เป็นองค์ประกอบหลักที่จะช่วยเสริมให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจต่อสภาพจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้การวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความมีจุดประสงค์เพื่อมุ่งศึกษาทำความเข้าใจประสบการณ์ของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว โดยอาศัยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการวิจัยครั้งนี้ให้ความสำคัญกับประสบการณ์ของชายรักชายในด้านการดำเนินชีวิต ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก การเปลี่ยนแปลงและการปรับตัวที่ชายรักชายมีต่อการที่ตนเองไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย
2. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 พื้นที่ศึกษา
 - 2.2 ผู้ให้ข้อมูลหลัก
 - 2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 2.5 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล
3. การวิเคราะห์ข้อมูล
4. การอภิปรายและสรุปผลการวิจัย
5. การตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย
6. จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

1. การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย

เป็นขั้นที่มีการเตรียมตัว ศึกษาค้นคว้า มีการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ประกอบไปด้วย

1.1 การเตรียมความพร้อมในด้านแนวคิด เพื่อให้กระบวนการวิจัยดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงพยายามศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความโน้มเอียงทางเพศ การเป็นชายรักชาย การสร้างอัตลักษณ์ทางเพศของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันตามแนวคิด

ทฤษฎีต่างๆ การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชาย การมีสัมพันธภาพแบบคนรักของชายรักชาย และความรู้ต่างๆที่เกี่ยวกับชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเอง ต่อสมาชิกในครอบครัวการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องดังกล่าวจะเป็นแนวทางสำหรับการตั้งข้อคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึกต่อไป

นอกเหนือจากนี้ ในส่วนจุดยืนของผู้วิจัยอันเนื่องมาจากการวิจัยชิ้นนี้คือ ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย โดยมีประสบการณ์ตรงในการรับฟังประสบการณ์ของชายรักชายในหลากหลายด้าน ทั้งจากบุคคลใกล้ชิด เช่น เพื่อน รุ่นพี่ รุ่นน้อง และบอกเล่าของบุคคลที่สาม เกี่ยวกับประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงจากชายรักหญิงมาสู่การเป็นชายรักชาย ประสบการณ์การสร้างสัมพันธภาพแบบคู่รักในชายรักชาย ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประสบการณ์การไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว ซึ่งเป็นประเด็นหลักที่สอดคล้องกับงานวิจัยชิ้นนี้

สำหรับในด้านค่านิยมส่วนบุคคล ผู้วิจัยให้คุณค่ากับการศึกษาในแง่มุมมองทางจิตใจของมนุษย์ กล่าวคือผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการศึกษาประสบการณ์ทางด้านจิตใจของมนุษย์มากกว่า การศึกษาพฤติกรรมภายนอกที่แสดงออกเพียงอย่างเดียว ไม่ว่าจะสภาพจิตใจที่ศึกษานั้นจะเป็นสภาพจิตใจที่น่าพึงปรารถนา (เช่น ความรู้สึกดีใจ สุขใจ สนุกสนาน ชาบซึ่งใจ อิ่มเอมใจ) หรือไม่ น่าพึงปรารถนา (เช่น ความรู้สึกหดหู่ ซึมเศร้า วิตกกังวล ตึงเครียด กลัว) ก็ตาม

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ความสนใจและค่านิยมที่ผู้วิจัยมีอยู่ รวมไปถึงประสบการณ์ต่างๆ ดังกล่าวที่ผู้วิจัยได้รับฟังมา น่าจะเป็นส่วนประกอบที่ช่วยเอื้ออำนวยให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลดังกล่าวมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความเข้าใจในอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของกลุ่มผู้ให้ข้อมูล และสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นประสบการณ์ทางจิตใจในเชิงลึกอย่างเป็นรูปธรรม ด้วยมุมมองแบบ “คนใน” โดยคำว่า “คนใน” หมายถึง บุคคลผู้มีความเข้าใจในโลกการรับรู้แบบชายรักชายของผู้ให้ข้อมูล อันเป็นผลมาจากการที่ผู้วิจัยได้ใกล้ชิดทำความคุ้นเคยกับเพื่อนที่เป็นชายรักชายมาก่อนการวิจัยดังกล่าว

1.2 การเตรียมความพร้อมทางด้านระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ในช่วงก่อนหน้านี้ ผู้วิจัยได้ลงทะเบียนเรียนในการศึกษาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพ และได้มีประสบการณ์ในการทำงานวิจัยเชิงคุณภาพจากวิชาเรียนในครั้งนี้นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากหนังสือหรือบทความทางวิชาการต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพตามแนวปรากฏการณ์นิยมเชิงตีความ เพื่อที่จะนำมาประยุกต์ใช้กับการวิจัยในครั้งนี้ด้วย

1.3 การเตรียมความพร้อมในด้านจริยธรรมการวิจัย ทั้งนี้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัวซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มที่มีความเปราะบางอ่อนไหว (Vulnerable Persons) ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมในการวิจัยมนุษย์เพื่อความเหมาะสมต่อการนำไปใช้ในการวิจัยกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลต่อไป

2. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยเริ่มตั้งแต่การเลือกพื้นที่ศึกษา การเลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก การสร้างเครื่องมือในการวิจัย การลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูล รวมถึงการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 พื้นที่ศึกษา

พื้นที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ คือ สถานที่ให้ข้อมูลของผู้ให้ข้อมูล ตามการนัดหมายตกลงกันของผู้ให้ข้อมูลและผู้เก็บข้อมูล ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาตามความสะดวก เหมาะสม ปลอดภัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล และครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเจาะจงเลือกแหล่งพื้นที่ศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เนื่องด้วยอยู่ใกล้แหล่งที่ทำงานศึกษาวิจัยของผู้วิจัย และเป็นอาณาบริเวณที่ผู้วิจัยจะสามารถค้นหาและเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างชายรักชายได้อย่างง่ายดาย ผ่านการนำจากผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูล (Gate Keeper) ซึ่งเป็นผู้รู้จักกลุ่มผู้ให้ข้อมูลชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว ทั้งนี้ สถานที่ในการให้สัมภาษณ์จะมีความเป็นส่วนตัว ห่างไกลจากการสังเกตหรือการได้ยินของบุคคลอื่น

2.2 ผู้ให้ข้อมูลหลัก

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) และการบอกต่อจากคนที่รู้จัก (snowball sampling) โดยผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ (criteria) ในการคัดเลือกและคัดออกไว้ดังนี้

เกณฑ์การคัดเลือก

1. เป็นบุคคลเพศชาย
2. เป็นวัยรุ่นตอนปลายและผู้ใหญ่ที่อยู่ในช่วงอายุ 18-40 ปี ทั้งนี้เนื่องจากบุคคลที่อยู่นอกเหนือไปจากช่วงอายุดังกล่าว (เช่นวัยเด็ก วัยรุ่นตอนต้น ผู้สูงอายุ เป็นต้น)

อาจมีประเด็นบางอย่างที่ยากแก่การเข้าถึงข้อมูล โดยเฉพาะประเด็นเรื่องการเปิดเผยตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว

3. ปัจจุบันมีความชัดเจนกับความโน้มเอียงทางเพศของตนเองในฐานะชายรักชาย
4. ปัจจุบันยังไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัวคนใด
5. สามารถรายงานตนเองกับผู้วิจัยได้ว่า ตนเป็นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
6. เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองกับบุคคลอื่นอย่างน้อย 1 คน
7. สามารถสื่อสารด้วยการพูดภาษาไทยได้
8. มีความสมัครใจหรือยินดีที่จะบอกเล่าประสบการณ์ของตนเองให้กับผู้สัมภาษณ์

เกณฑ์การคัดออก

1. ปัจจุบันยังคงสับสนกับความโน้มเอียงทางเพศของตนเองอยู่
2. ปัจจุบันเป็นบุคคลที่รักทั้งสองเพศ (Bisexual)
3. ปัจจุบันเป็นบุคคลข้ามเพศ (Transgender)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูล จำนวน 9 คน จนกระทั่งข้อมูลอิ่มตัว กล่าวคือ เมื่อสัมภาษณ์หรือรวบรวมข้อมูลแล้วได้ข้อมูลซ้ำเดิมหรือไม่พบประเด็นใหม่เพิ่มเติม ทั้งนี้ เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความครอบคลุมลักษณะและธรรมชาติของกลุ่มชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว ผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่มีความแตกต่างหลากหลายในคุณลักษณะด้านต่างๆ เช่นในด้านอายุ การศึกษา เป็นต้น ทั้งนี้ ในเบื้องต้นผู้วิจัยสามารถติดต่อได้เป็นจำนวนทั้งหมด 12 คน ซึ่งมีผู้ที่ไม่สะดวกใจต่อการมาให้สัมภาษณ์ 1 คน มีผู้ที่ได้รับการสอบถามพบว่าเป็นบุคคลรักทั้งสองเพศ 1 คน และเป็นบุคคลที่อาศัยอยู่ต่างจังหวัด ไม่สะดวกในด้านการเดินทาง จำนวน 1 คน ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์และวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลทั้ง 9 คน พบว่าข้อมูลมีความอิ่มตัวแล้ว ผู้วิจัยจึงไม่ได้ทำการติดต่อหาผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมอีก โดยมีรายละเอียดของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1

ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูล จำแนกตามรายบุคคล

ผู้ให้ข้อมูล	นามสมมติ	อายุ (ปี)	ระยะเวลาที่ชัดเจนว่าเป็นชายรักชาย	จำนวนสมาชิกในบ้าน	ลำดับการเกิด	หมายเหตุ
คนที่ 1	นิว	20	5 ปี	4 คน	ลูกคนโต	แยกจากครอบครัวมาอยู่หอพัก
คนที่ 2	ใจ	20	4 ปี	3 คน	ลูกคนเดียว	
คนที่ 3	ขาว	24	13 ปี	6 คน	ลูกคนสุดท้าย	พ่อเสียชีวิตแล้ว
คนที่ 4	บอล	27	8 ปี	5 คน	ลูกคนสุดท้าย	พ่อแม่หย่าร้างกัน ปัจจุบันอาศัยอยู่กับแม่
คนที่ 5	ก้อง	25	6 ปี	5 คน	ลูกคนกลาง	
คนที่ 6	เสือ	25	8 ปี	6 คน	ลูกคนสุดท้าย	อยู่หอพักช่วงเปิดเทอม
คนที่ 7	มด	25	12 ปี	5 คน	ลูกคนสุดท้าย	แยกจากครอบครัวมาอยู่หอพัก
คนที่ 8	กอล์ฟ	31	3 ปี	5 คน	ลูกคนเดียว	
คนที่ 9	ไก่	30	8 ปี	4 คน	ลูกคนสุดท้าย	แยกจากครอบครัวมาอยู่ห้องเช่า

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การสังเกต และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ซึ่งมีลักษณะของการสนทนาแบบกึ่งโครงสร้าง (semistructured interview) กล่าวคือมีการเตรียมแนวคำถามไว้ แต่ก็สามารถยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสมทั้งในด้านของการใช้ถ้อยคำในการสนทนาหรือลำดับคำถามก่อนและหลัง ผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนจะได้รับการสัมภาษณ์ 1-2 ครั้ง ก่อนเริ่มสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะมีการสร้างสัมพันธภาพกับผู้ให้ข้อมูลผ่านการพูดคุยในประเด็นทั่วไป ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการเปิดเผยเรื่องราวของตนเองอย่างเต็มที่ในฐานะชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว การสัมภาษณ์ในแต่ละครั้งจะใช้เวลาประมาณ 30-60 นาที จนกระทั่งข้อมูลอิ่มตัว โดยมีรายละเอียดของระยะเวลาการให้สัมภาษณ์แต่ละครั้งดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2

วันที่สัมภาษณ์ ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ และสถานที่สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย

ผู้ให้ข้อมูล	วันที่สัมภาษณ์	ระยะเวลาในการสัมภาษณ์	สถานที่สัมภาษณ์
คนที่ 1	21 ส.ค. 55 11 ก.ย. 55	37 นาที 53 นาที	ศูนย์บริการด้านจิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ศูนย์บริการด้านจิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
คนที่ 2	29 ส.ค. 55	30 นาที	ศูนย์บริการด้านจิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
คนที่ 3	19 ก.ย. 55	46 นาที	ศูนย์บริการด้านจิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
คนที่ 4	2 ต.ค. 55	46 นาที	ศูนย์บริการด้านจิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
คนที่ 5	11 ต.ค. 55	49 นาที	ศูนย์บริการด้านจิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
คนที่ 6	27 ต.ค. 55	30 นาที	ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง
คนที่ 7	8 พ.ย. 55	30 นาที	ใต้อาคารภายในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
คนที่ 8	14 พ.ย. 55	31 นาที	ศูนย์บริการด้านจิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
คนที่ 9	15 พ.ย. 55	32 นาที	ศูนย์บริการด้านจิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง

ทั้งนี้ ในขณะที่สัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้มีการสังเกตผู้ให้ข้อมูลอย่างต่อเนื่องเพื่อนำสิ่งที่ได้จากการสังเกตมาบันทึกข้อมูลในภายหลัง โดยรายละเอียดขั้นตอนในการเก็บข้อมูลมีดังนี้ คือ

2.3.1 ผู้วิจัยคัดเลือกผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูลที่มีศักยภาพมากพอที่จะนำพาผู้วิจัยให้เข้าถึงกลุ่มผู้ให้ข้อมูลได้จากนั้นจึงขออนุญาตเก็บข้อมูล โดยประสานกับผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูลดังกล่าว

2.3.2 ผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูลได้ติดต่อหากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามเกณฑ์การคัดเลือก และประสานกับผู้ให้ข้อมูลก่อนในเบื้องต้นเพื่อเชิญเข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้

2.3.3 ผู้วิจัยได้รับแจ้งจากผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูลในกรณีที่มีผู้ให้ข้อมูลสนใจจะเข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้ โดยผู้วิจัยกับผู้ให้ข้อมูลได้นัดหมายตกลงกันทั้งในเรื่องของเวลาและสถานที่ในการเก็บข้อมูล ซึ่งจะต้องเป็นวัน เวลา และสถานที่ที่สะดวก ปลอดภัย ทั้งตัวผู้วิจัยและตัวผู้ให้ข้อมูลเอง

2.3.4 ในบางกรณี ผู้วิจัยได้เป็นผู้เชิญชวนผู้ให้ข้อมูลที่รู้จักกันและมีคุณสมบัติที่ตรงตามเกณฑ์เข้าร่วมการวิจัยโดยตรง โดยไม่ผ่านคนกลางหรือผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูล ทั้งนี้ การสัมภาษณ์ในรายการแรกๆ นั้น มีโอกาสที่ผู้วิจัยจะเก็บประเด็นไม่ครบ ผู้วิจัยจึงนัดหมายผู้ให้ข้อมูลที่รู้จักมาสัมภาษณ์เป็นรายการๆ เพื่อความสะดวกในกรณีที่จำเป็นจะต้องนัดสัมภาษณ์เพิ่มในภายหลัง อย่างไรก็ตาม การที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลที่เป็นบุคคลรู้จัก แม้จะมีผลดีในแง่ของความสะดวกในช่วงแรกเริ่มของการวิจัย แต่หากมีจำนวนมากเกินไปอาจส่งผลกระทบต่อภาวะที่ข้อมูลได้ เช่น ข้อมูลบางส่วนผู้วิจัยอาจทราบมาก่อนการสัมภาษณ์แล้วจึงไม่ถามในประเด็นนั้นเพิ่ม ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนที่ขาดหายไปได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Funder (2005) ที่กล่าวว่า การมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดกับผู้ให้ข้อมูลนั้นจะส่งผลให้ผู้สัมภาษณ์นั้นมีมุมมองที่แคบลงหรือถูกจำกัดมากขึ้นดังนั้น ในรายการต่อมา ผู้วิจัยจะพยายามคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่ไม่รู้จักหรือคุ้นเคยมาก่อน ทั้งนี้เพื่อช่วยลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับข้อมูลที่ได้ นอกจากนี้ ในระหว่างการสัมภาษณ์บุคคลรู้จักที่เป็นผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยได้พยายามถามซ้ำในบางส่วนแม้ว่าข้อมูลนั้นผู้วิจัยจะทราบดีอยู่แล้วก่อนการสัมภาษณ์ ทั้งนี้เพื่อให้มีข้อมูลที่เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ชัดเจนจากคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลอย่างเพียงพอ เพื่อสามารถนำไปวิเคราะห์ผลต่อไปได้

2.3.5 ผู้วิจัยมีการเปิดเผยบทบาทของตนเองในฐานะที่ตนเป็นผู้วิจัยเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลได้รับทราบ รวมไปถึงมีการชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการศึกษาวิจัยให้เป็นที่รับทราบเสียก่อน และผู้วิจัยสอบถามจนทราบถึงความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัยของผู้ให้ข้อมูล

2.3.6 เมื่อผู้วิจัยได้รับทราบถึงความสมัครใจของผู้ให้ข้อมูลในการที่จะเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการอธิบายถึงรายละเอียดต่างๆ ของโครงการวิจัย และแจ้งสิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัยให้เป็นที่รับทราบ รวมถึงนำเอกสารชี้แจงรายละเอียดของผู้ร่วมการวิจัยให้กับผู้ให้ข้อมูลได้อ่าน มีการอธิบายถึงข้อสงสัยในกรณีต่างๆ ที่ผู้ให้ข้อมูลสงสัยจนเกิดความกระจ่างชัด ทั้งนี้หากผู้ให้ข้อมูลยืนยันถึงความสมัครใจและยินดีที่จะเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยจะขอให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้ลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการพูดคุยและทำความเข้าใจเพื่อสร้างสัมพันธภาพกับผู้ให้ข้อมูล ซึ่งช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเข้าถึงข้อมูลเชิงลึกของผู้ให้ข้อมูลได้ในเวลาอันรวดเร็วยิ่งขึ้น

2.3.7 ผู้วิจัยทำการขออนุญาตบันทึกเสียงในการสัมภาษณ์ และขอสัมภาษณ์โดยใช้เวลาประมาณ 30-60 นาที การสัมภาษณ์จะเริ่มจากประเด็นเรื่องข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ เช่น อายุ ประสบการณ์การเป็นชายรักชาย โดยในช่วงนี้จะยังไม่ลงลึกถึงรายละเอียดในเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกทางด้านจิตใจ แต่จะค่อยๆ เชื่อมโยงเข้าสู่ประเด็นหลักของการสัมภาษณ์ ทั้งนี้ตลอดระยะเวลาการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะตระหนักถึงวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ อยู่เสมอ เพื่อให้การสัมภาษณ์ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่หลงทิศทาง รวมไปถึงได้ข้อมูลที่ผู้วิจัยต้องการอย่างครอบคลุมและชัดเจน

2.3.8 เข้าสู่ประเด็นคำถามหลักเกี่ยวกับประสบการณ์การไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว มีการสัมภาษณ์ สอบถามถึงรายละเอียดต่างๆตามแนวคำถามที่ผู้วิจัยวางไว้ในการสัมภาษณ์ โดยมุ่งเน้นถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลเป็นสำคัญ ทั้งนี้หากพบว่าผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกเศร้าโศก เสียใจ ร้องไห้ ในระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยอาจจะพิจารณาหยุดพักการสัมภาษณ์ไว้ชั่วคราว จนกว่าผู้ให้ข้อมูลจะมีความพร้อมที่จะให้ข้อมูลต่อ หรือผู้วิจัยอาจหยุดการสัมภาษณ์ในครั้งนั้นไปซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ไม่มีผู้ให้ข้อมูลรายใดที่เกิดสภาวะอารมณ์ดังกล่าว

2.3.9 หลังจากที่ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนตามประเด็นที่ต้องการแล้ว ผู้วิจัยได้ค่อยๆลดระดับความเข้มข้นในการสัมภาษณ์ เช่น การสอบถามผู้ให้ข้อมูลว่ามีประเด็นใดบ้างที่อยากจะบอกเล่าเพิ่มเติมหรือไม่ การทบทวนประเด็นที่ได้มีการสนทนากันในครั้ง นี้ มีการขออนุญาตล่วงหน้าว่า อาจต้องมีการกลับมาเพื่อสัมภาษณ์เพิ่มเติมในภายหลัง ในกรณีที่คำถามยังไม่ชัดเจนหรือพบประเด็นที่ต้องการสอบถามเพิ่มเติม จากนั้นจึงกล่าวขอบคุณและจบการสัมภาษณ์พร้อมกับมอบปากกาเป็นของที่ระลึกกับผู้ให้ข้อมูล

2.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.4.1 **ตัวผู้วิจัย** เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการเก็บข้อมูล ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ดำเนินการนัดหมายผู้ให้ข้อมูล ดำเนินการสัมภาษณ์ บันทึกเสียง สังเกต จดบันทึกภาคสนาม และวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆด้วยตนเอง

2.4.2 **แนวคำถามในการสัมภาษณ์** โดยผู้วิจัยเลือกใช้คำถามปลายเปิด เพื่อให้โอกาสแก่ผู้สัมภาษณ์ในการแสดงความคิดเห็นและบอกเล่าเรื่องราวของตนเองได้อย่างเป็นอิสระ ตัวคำถามมีลักษณะที่ค่อนข้างยืดหยุ่นทั้งในด้านจำนวนข้อคำถาม การเรียงลำดับคำถาม และการใช้ภาษา ซึ่งจะครอบคลุมประเด็นเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นกับประสบการณ์ของชาย

รักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว ทั้งนี้ผู้วิจัยจะนำแนวคำถามไปทดลองใช้สัมภาษณ์ในเบื้องต้นกับผู้ให้ข้อมูลจำนวน 2 ราย และนำผลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังกล่าวมาปรับแก้ไขแนวคำถามให้สมบูรณ์ก่อนที่จะนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งต่อไป โดยแนวคำถามมีอยู่ 2 ส่วน ได้แก่ คำถามอุ่นเครื่อง หมายถึง คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล เช่น อายุ การศึกษาและการทำงาน ภูมิลำเนา ข้อมูลทั่วไปของครอบครัว เป็นต้นคำถามเจาะลึก หมายถึง คำถามที่มุ่งค้นหาข้อมูลในประเด็นหลักต่างๆมีแนวคำถามดังต่อไปนี้

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

1. ข้อมูลทั่วไป
 - 1.1 อายุ/การศึกษาและการทำงาน/ภูมิลำเนา
 - 1.2 สมาชิกในครอบครัวมีใครบ้าง/จำนวนสมาชิกในครอบครัว/ลำดับการเกิด
 - 1.3 ลักษณะการอยู่อาศัยของครอบครัว(พ่อแม่อยู่ด้วยกัน/พ่อแม่แยกกันอยู่/อยู่หอพัก/อยู่
กับญาติ ฯลฯ)
2. คำถามทั่วไปเกี่ยวกับบรรทัดฐานทางเพศ/การสร้างอัตลักษณ์ฯ
 - 2.1. เมื่อใดที่ท่านเริ่มรู้สึกชัดเจนกับตัวเองว่ารักเพศเดียวกัน/อยู่กับความชัดเจนมากี่ปี
 - 2.2. มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ทำให้รู้สึกชัดเจนกับตนเองว่ารักเพศเดียวกัน/สังเกตจากอะไร
 - 2.3. ท่านเคยมีคู่รักหรือไม่ อย่างไร/สถานะความสัมพันธ์ปัจจุบันเป็นอย่างไร
 - 2.4. ท่านเปิดเผยกับเพื่อนครั้งแรกเมื่อใด/รู้สึกอย่างไรเมื่อได้เปิดเผยกับเพื่อนออกไป
3. การไม่เปิดเผยตนเองกับครอบครัว
 - 3.1 ท่านเคยคิดอยากจะบอกกับคนในครอบครัวบ้างหรือไม่ อย่างไร
(และ/หรือ อยากให้ท่านลองย้อนนึกทบทวนดูว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ท่านอยากเปิดเผยตนเองกับครอบครัวมาก แต่ท้ายที่สุดท่านไม่ได้เปิดเผยออกไป)
 - 3.2 สมาชิกในครอบครัวเคยถาม หรือที่บ้านแสดงอาการสงสัยให้ปรากฏบ้างหรือไม่/รู้สึกอย่างไร/ได้แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบกลับไปหรือไม่ อย่างไร
 - 3.3 ท่านรู้สึกลำบากหรือไม่ หากจะต้องเปิดเผยกับครอบครัว อย่างไรบ้าง
 - 3.4 มีอะไรบ้างที่ทำให้ท่านไม่สามารถเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวได้/ปัจจัยใดที่ท่านคิดว่า มีน้ำหนักมากที่สุด

- 3.5 ท่านมีความกดดันที่รับรู้จากสมาชิกในครอบครัว เรื่องที่เป็นชายรักชายหรือไม่/อยาก
ให้ลองเล่าให้ฟัง
 - 3.6 ท่านรู้สึกอย่างไรที่ตนเองเป็นชายรักชาย แต่ไม่ได้เปิดเผยกับครอบครัว
 - 3.7 ท่านคิดว่าการเปิดเผยตนเองกับครอบครัว ต่างจากการเปิดเผยตนเองกับเพื่อนหรือไม่
อย่างไร
 - 3.8 ท่านมีอะไรที่ต้องปกปิดกับครอบครัวบ้างหรือไม่(เช่น พฤติกรรม/การวางตัว/ของใช้
ส่วนตัว/คู่รัก/การคบเพื่อน เป็นต้น)
4. การจัดการ
 - 4.1 ท่านมีวิธีรับมือกับอารมณ์ความรู้สึก (เช่น กลัว กังวล กดดัน) ที่เกิดขึ้นอย่างไรบ้าง/มี
วิธีอื่นอีกหรือไม่
 - 4.2 มีใครบ้างที่ท่านจะสามารถเล่าเรื่องที่คุณเป็นชายรักชายให้ฟังได้
 - 4.3 ท่านมีการวางแผนเกี่ยวกับการเปิดเผยตนเองในอนาคตไว้หรือไม่ อย่างไร

2.4.3 เครื่องบันทึกเสียง ใช้ในการบันทึกเสียงระหว่างการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล

2.4.4 บันทึกภาคสนาม เป็นการบันทึกที่ได้จากการสังเกตและการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล
ในลักษณะเป็นภาพรวมหลังจากการให้สัมภาษณ์เพื่อที่ผู้วิจัยจะได้ไม่ลืมรายละเอียดจากการ
สัมภาษณ์ในแต่ละครั้ง โดยการบันทึกภาคสนามนั้นอาจแบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลักๆ ได้แก่ ส่วนการ
บรรยายพรรณนาที่เกิดจากรายการของผู้ให้ข้อมูลเป็นหลัก (insider's perspectives) ในส่วนนี้จะ
ปราศจากอคติส่วนตัวของผู้วิจัย ตัวอย่างเช่น ข้อจำกัดในการสัมภาษณ์ ลักษณะประเด็นคำถาม
สัมพันธภาพ เป็นต้น และในส่วนถัดมา คือส่วนของการสะท้อนตนเองของผู้วิจัย (outsider's
perspectives) เป็นการสะท้อนถึงแง่มุมต่างๆทั้งในด้านความคิด ความรู้สึก ปัญหาที่อาจเกิดขึ้น
จากตัวผู้วิจัยเอง ผู้ให้ข้อมูล เรื่องราวของผู้ให้ข้อมูล การสัมภาษณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งในส่วนนี้เน้นการ
สังเกตอย่างตระหนักรู้ในตนเองจากภายในตัวผู้วิจัยเอง ซึ่งอาจช่วยลดอคติที่เกิดขึ้นจากการวิจัย
ดังกล่าว นอกจากนี้ยังรวมไปถึงการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น และบันทึกเกี่ยวกับแนวทางการเก็บ
ข้อมูลในครั้งหน้าอีกด้วย ข้อมูลในสองส่วนนี้ผู้วิจัยได้จัดพิมพ์รวมเข้าด้วยกันในบันทึกการเข้าถึง
ผู้ให้ข้อมูล

2.5 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลภาคสนามนั้น ผู้วิจัยเริ่มทำการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนสิงหาคม 2555 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2555 โดยการเก็บข้อมูลจะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจนกว่าข้อมูลที่ได้จะอิ่มตัว ทั้งนี้การสัมภาษณ์แต่ละครั้งจะใช้เวลาประมาณ 30-53 นาที ทั้งนี้ผู้วิจัยพิจารณาแล้วว่าช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลาที่ไม่น้อยจนเกินไปจนข้อมูลขาดความสมบูรณ์และเป็นช่วงเวลาที่ไม่นานจนเกินไปซึ่งอาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกเบื่อหรือเหนื่อยล้าจากการให้ข้อมูลเป็นเวลานาน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามหลักระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ผู้วิจัยทำการถอดความแบบคำต่อคำ (verbatim) จากข้อมูลที่ได้จากเทปบันทึกเสียงสัมภาษณ์ ทั้งนี้ผู้วิจัยมีการตรวจสอบความถูกต้องของการถอดความดังกล่าวด้วยการอ่านบทสัมภาษณ์ที่ถูกถอดมาเป็นตัวอักษร แล้วเปรียบเทียบกับเสียงที่บันทึกไว้จากการสัมภาษณ์ว่าสอดคล้องตรงกันหรือไม่

3.2 ผู้วิจัยอ่านบทถอดความซ้ำ เพื่อพยายามทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดในลักษณะที่เป็นภาพรวมจากนั้นจึงเริ่มทำการถอดรหัสข้อความอย่างอิสระ (free coding/open coding) จากข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน โดยเป็นการถอดรหัสข้อความที่สะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่มีอยู่แต่ดั้งเดิม (preconception) ของผู้วิจัยที่มีต่อตัวข้อมูล ในกรณีที่ผู้วิจัยมีข้อคิดเห็นหรือความรู้สึกใดๆ ก็ตามต่อข้อมูลที่ได้อ่านมา รวมไปถึงการจดยรายละเอียดต่างๆ จากการสังเกต ความรู้สึกนึกคิดและความเข้าใจของผู้วิจัยลงในบันทึกการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล (รายละเอียดบันทึกการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูลอยู่ในภาคผนวก) ในขั้นนี้เป็นการรวบรวมการสะท้อนความคิดเบื้องต้นที่เกิดจากตัวผู้วิจัยเป็นหลัก

3.3 ผู้วิจัยทำการถอดรหัสข้อความเชิงปรากฏการณ์วิทยาหรือเชิงพรรณนา (phenomenological coding หรือ descriptive coding) ซึ่งเป็นการถอดรหัสข้อความอย่างละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้นกว่าในขั้นก่อน โดยผู้วิจัยมุ่งนำเอาประโยคสำคัญในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ ความคิด และความรู้สึกของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัวออกมา และพยายามระบุความหมายหลักๆ ที่เกิดขึ้นต่อตัวผู้ให้ข้อมูลในแต่ละประโยค เช่น สิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลมุ่งเน้นหรือให้ความสนใจ ความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นต้นซึ่งในขั้นนี้เป็นการรวบรวมการให้ความหมายที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อประสบการณ์ อันเกิดจากการรับรู้ในมุมมองของผู้ให้ข้อมูลเป็นหลัก

3.4 นำรหัสที่ได้มารวบรวมสร้างขึ้นเป็นประเด็นหลัก (theme) ประเด็นย่อย (subtheme) หมวดหมู่ (category) และหมวดหมู่ย่อย (subcategory) ซึ่งเป็นการนำข้อความหรือประโยคต่างๆ ที่สำคัญๆ อันมีความหมายสัมพันธ์กันมารวมไว้ด้วยกัน โดยเริ่มจากการหาประเด็นหลักจากผู้ให้ข้อมูลรายเดียว จากนั้นจึงเริ่มผนวกการหาประเด็นหลักเข้ากับผู้ให้ข้อมูลรายอื่นๆต่อไปจนกระทั่งครบทุกรายและจัดทำตารางตรวจสอบความถูกต้องของการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการจัดเรียงประโยคแต่ละประโยคเข้าสู่ประเด็นหลักโดยมีตัวอย่างส่วนหนึ่งดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3

ตัวอย่างตารางตรวจสอบความถูกต้องของการวิเคราะห์ข้อมูล

Self (ตัวตน)(หลังจากขั้นที่ 3.5 เปลี่ยนชื่อเป็น “ประเด็นที่ 1:การรับรู้ตนเอง”)	
Identity (อัตลักษณ์) (หลังจากขั้นที่ 3.5 เปลี่ยนชื่อเป็น “1.1 การรับรู้ตนเอง”)	<p>“สังเกตจากอะไรที่ชอบเพศเดียวกัน?...ก็อืม...เป็นพวกแบบ อารมณ์แบบ ความใคร่อะไรพวกนี้มากกว่าแบบ เजाแบบ ไม่มีไม่ค่อยมีรู้สึกอะไรกับผู้หญิงเท่าที่ควรแบบที่ผู้ชายเค้าเป็นกัน” (1/9)</p> <p>“ก็รู้สึกว่าชอบเพศเดียวกันตอน ม.อะไร? ก็...ก็ ก่อน ม.5 ไม่มาก เหมือนค่อยๆก่อตัวขึ้นมา” (1/14)</p> <p>“ชัดเจนตอน ม.5” (1/17)</p> <p>“ชอบผู้ชายแล้วก็ได้ ไม่ได้ ไม่รู้สึกกับผู้หญิงเท่าที่ผู้ชายควรจะเป็น” (1/19)</p> <p>“ไม่รู้สิว่าเราคิดไปเอง...เราคิดว่าผู้หญิง ผู้ชายเราน่าจะรู้สึกอะไรกับผู้หญิงมากกว่านี้” (1/21)</p> <p>“เป็นผู้ชายหรือผู้หญิงมันเหมือนถามว่าเราเป็นกะเทยหรือเปล่าแต่เราก็ไม่ได้อยากเป็นผู้หญิงแต่เราก็ แค่อืมๆๆ” (4/119)</p> <p>“ก็เราไม่ได้อยากเป็นผู้หญิงอย่างที่เค้าถาม อ่าฮะ เราก็ตอบเค้าถูก” (4/124)</p> <p>“พฤติกรรมอะไรที่โตขึ้นมาแล้วเราก็ทำได้มากขึ้นอะไร? แต่ว่าเราก็ไม่ได้แบบ มันไม่ได้ มันก็ไม่ได้ผิดแปลกไปจากสิ่งที่เราทำอยู่ตั้งแต่เด็ก” (7/219)</p> <p>“มีอย่างน้อยคิดว่าแบบถึงเป็นผู้ชายก็ต้องมีอยู่ดีแบบพฤติกรรม เรื่องทางเพศอะไรเงี้ยที่แบบ อืม แต่ว่าแบบ พฤติกรรมทางเพศเงี้ยถึงจะเป็นแบบผู้ชายธรรมดาหรือว่าเป็นแบบ ชายรักชายมันก็ต้องปิดอยู่แล้วแบบ ยังไงก็ไม่ได้ทำในที่แจ้งให้พ่อแม่เห็น แต่ว่าเราไม่ได้ใช้สื่อแบบที่ผู้ชายปกติเค้าใช้กันเราก็แบบ ยิ่งไม่น่าให้เห็นเข้าไปใหญ่” (7/223)</p> <p>“ถ้าเป็นแบบเราใช้สื่อธรรมดา แบบที่ผู้ชายเค้าใช้กันมันก็แบบ เค้าก็ แคร์ว่าเออมีงทำ แต่ว่ามัน ก็ปกติผู้ชายทำกัน แต่สื่อที่เราใช้ไม่ใช่สื่อที่ผู้ชายปกติเค้าใช้กัน ซึ่งถ้าเค้าเห็นมันก็ไม่ ไม่ใช่เรื่องดีอยู่แล้ว” (7/229)</p>

3.5 หลังจากนั้น ผู้วิจัยตรวจสอบว่าข้อมูลในแต่ละประเด็นนั้นมีความสัมพันธ์กับกลุ่มประเด็นที่จัดไว้หรือไม่ ซึ่งอาจมีการพิจารณาโยกย้ายข้อมูลเข้าไปในส่วนอื่นๆได้ตามความเหมาะสม จากนั้นจึงเริ่มมีการถอดรหัสข้อความในเชิงตีความ (interpretative coding) โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมความคิดของผู้วิจัยที่มีต่อข้อมูล (ในขั้นตอนที่ 3.2) มาเชื่อมโยงเข้ากับ

ข้อมูลที่เป็นความหมายจากตัวผู้ให้ข้อมูล (ในขั้นตอนที่ 3.3) เพื่อพัฒนาด้วยความเข้าใจอย่างเป็นเหตุเป็นผลถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยมีตัวอย่างดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4

ตัวอย่างตารางการถอดรหัสข้อความเชิงตีความ

Self (ตัวตน)(หลังจากขั้นที่ 3.5 เปลี่ยนชื่อเป็น “ประเด็นที่ 1:การรับรู้ตนเอง”)		การถอดรหัสเชิงตีความ
<p>Identity (อัตลักษณ์) (หลังจากขั้นที่ 3.5 เปลี่ยนชื่อเป็น “1.1 การรับรู้ต่ออัตลักษณ์ของตนเอง”)</p>	<p>“สังเกตจากอะไรว่าชอบเพศเดียวกัน?...ก็อืม...เป็นพวกแบบ อารมณ์แบบ ความใคร่อะไรพวกนี้มากกว่าแบบเราแบบ ไม่อืมไม่ค่อยมีรู้สึกอะไรกับผู้หญิงเท่าที่ควรแบบที่ผู้ชายเค้าเป็นกัน” (1/9)</p> <p>“ก็รู้สึกชอบเพศเดียวกันตอน ม.อะไร? ก็...ก็ ก่อน ม.5 ไม่มาก เหมือนค่อยๆก่อตัวขึ้นมา” (1/14)</p> <p>“ชัดเจนตอน ม.5” (1/17)</p> <p>“ชอบผู้ชายแล้วก็ได้ไม่ได้ ไม่รู้สึกกับผู้หญิงเท่าที่ผู้ชายควรจะเป็น” (1/19)</p> <p>“ไม่รู้สิว่าเราคิดไปเอง...เราคิดว่าผู้หญิงผู้ชายเราน่าจะรู้สึกอะไรกับผู้หญิงมากกว่านี้” (1/21)</p> <p>“แต่เราแบบ เหมือน...เหมือนคุยเล่นสบายใจมากกว่าที่จะแบบ เอามาทำอะไรอย่างนั้น” (1/22)</p> <p>“แบบเพราะว่านั่นแหละกะเทยกับชายรักชายมันก็...มันก็คือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเหมือนกัน อ่าอะ” (4/107)</p> <p>“เป็นผู้ชายหรือผู้หญิงมันเหมือนถามว่าเราเป็นกะเทยรีเปลาแต่เราก็ไม่ได้อยากเป็นผู้หญิงแต่เราก็ แค่อืมๆ” (4/119)</p> <p>“ก็เราไม่ได้อยากเป็นผู้หญิงอย่างที่เค้าถาม อ่าอะ เราก็ตอบเค้าถูก” (4/124)</p> <p>“มีอย่างน้อยคิดว่าแบบถึงเป็นผู้ชายก็ต้องมีอยู่ดีแบบ</p>	<p>การถอดรหัสเชิงตีความ</p> <p>มีความสนใจทางเพศต่อเพศเดียวกัน + มีความสนใจทางเพศในเพศตรงข้ามน้อยมาก หรือแทบจะไม่มีเลย (ผู้วิจัย)</p> <p>ความสนใจทางเพศค่อยๆเกิดขึ้น มิได้เกิดอย่างฉับพลัน</p> <p>ชัดเจนภายหลังจากที่ก่อนหน้านี้เริ่มมีความรู้สึกทางเพศกับเพศเดียวกัน (ผู้วิจัย)</p> <p>สนใจเพศชายมากกว่าเพศหญิง</p> <p>สนใจเพศชายมากกว่าเพศหญิง (ผู้วิจัย)</p> <p>มองเพศหญิงเสมือนเป็นเพื่อนมากกว่าที่จะเกิดความสนใจทางเพศ (ผู้วิจัย)</p> <p>มองว่าการเป็นชายรักชายเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม + อาจเกี่ยวข้องกับความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกัน (Internalized Homophobia) (ผู้วิจัย)</p> <p>ไม่ได้อยากแปลงเพศเป็นหญิง</p> <p>ไม่ได้อยากแปลงเพศเป็นหญิง</p> <p>มองว่าพฤติกรรมในลักษณะของชายรักชายเป็นสิ่งที่ผิด</p>

	<p>พฤติกรรม เรื่องทางเพศอะไรที่แบบ อิม แต่ว่าแบบ พฤติกรรมทางเพศเลยถึงจะเป็นแบบผู้ชายธรรมดาหรือว่าเป็นแบบ ชายรักชายมันก็ต้องปิดอยู่แล้วแบบ ยังไงก็ ก็ไม่ได้ทำในที่แจ้งให้พ่อแม่เห็น แต่ว่าเราไม่ได้ใช้สื่อแบบที่ผู้ชายปกติเค้าใช้กันเราก็คงแบบ ยิ่งไม่น่าให้เห็นเข้าไปใหญ่” (7/223)</p> <p>“ถ้าเป็นแบบเราใช้สื่อธรรมดา แบบที่ผู้ชายเค้าใช้กันมันก็แบบ เค้าก็ แคร้วว่าเออมีงั้นทำ แต่ว่ามัน ก็ปกติผู้ชายทำกัน แต่สื่อที่เราใช้ไม่ใช่สื่อที่ผู้ชายปกติเค้าใช้กัน ซึ่งถ้าเค้าเห็นมันก็ ไม่ ไม่ใช่เรื่องดีอยู่แล้ว” (7/229)</p>	<p>มากกว่าพฤติกรรมของชายรักหญิง (ผู้วิจัย) + อาจเกี่ยวกับความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกัน (Internalized Homophobia) (ผู้วิจัย)</p> <p>มองว่าพฤติกรรมในลักษณะของชายรักชายเป็นสิ่งที่ผิดมากกว่าพฤติกรรมของชายรักหญิง (ผู้วิจัย) + อาจเกี่ยวกับความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกัน (Internalized Homophobia) (ผู้วิจัย)</p>
<p>Lifestyle (วิถีการดำเนินชีวิต) (หลังจากขั้นที่ 3.5 เปลี่ยนชื่อเป็น “1.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิต”)</p>	<p>“อยู่บ้านโดยไม่เปิดเผยกับครอบครัว ถ้ามีชีวิตอย่างปกติ ก็ไม่ได้ลำบากอะไรเพราะว่าแบบ เรายังไม่ได้มีพฤติกรรมอะไรเปลี่ยนไปจากตอนที่เรายังไม่ได้ชัดเจน เราแค่แบบ เหมือนพัฒนาให้มันชัดเจนมากขึ้นเฉยๆ ซึ่งมันก็ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนไปแบบจากหน้ามือเป็นหลังมือให้แบบมันสังเกตได้น่าสงสัยอะไรก็เรายังไม่ได้มีพฤติกรรมอะไรเปลี่ยนไปให้เค้าสังเกตเหมือนกัน ก็ไม่ได้ปรับตัว...ครับผม” (3/67)</p> <p>“พฤติกรรมอะไรที่โตขึ้นมาแล้วเราก็คงทำได้มากขึ้นอะไรก็ แต่ว่าเราก็ไม่ได้แบบ มันไม่ได้ มันก็ไม่ได้ผิดแยกแปลกไปจากสิ่งที่เราทำอยู่ตั้งแต่เด็ก” (7/219)</p>	<p>ใจมีพฤติกรรมหรือการวางตัวที่คงเส้นคงวาแต่เด็ก เมื่อโตขึ้นใจวางตัวตามปกติเช่นเดียวกัน อาจเป็นประเด็นที่คนในครอบครัวไม่ได้สังเกตถึงความเปลี่ยนแปลงใน ความโน้มเอียงทางเพศ (ผู้วิจัย)</p> <p>มีการวางตัว (พฤติกรรมภายนอก) ที่คงเส้นคงวาตั้งแต่เด็ก</p>

3.6 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการถอดรหัสข้อความเชิงตีความแล้ว มาหาความสัมพันธ์ เชื่อมโยงจากประเด็นต่างๆอย่างเป็นระบบ แล้วจึงสร้างข้อสรุปขึ้นจากประเด็นหลักทั้งหมด จนออกมาเป็นภาพรวมของประสบการณ์ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัวและจัดทำกรวิเคราะห์ข้อมูลออกมาในรูปแบบของตารางนำเสนอภาพรวมทั้งหมด จากนั้นจึงตรวจสอบความถูกต้องครอบคลุมของเนื้อหาข้อมูลต่างๆอีกครั้งจากส่วนย่อยไปหาภาพรวม (inductive หรือ bottom-up) ว่ามีความสอดคล้องตามประเด็นต่างๆหรือไม่จนกระทั่งได้ตารางนำเสนอภาพรวมที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 5

ตัวอย่างตารางแสดงภาพรวมประสบการณ์ของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว

ประเด็นหลัก (Theme)	ผู้ที่ระบุถึงประเด็นหลัก	ประเด็นย่อย (Subtheme)	ผู้ที่ระบุถึงประเด็นย่อย	หมวดหมู่ (Categories)	ผู้ที่ระบุถึงหมวดหมู่	หมวดหมู่ย่อย (Sub categories)	ผู้ที่ระบุถึงหมวดหมู่ย่อย	แหล่งอ้างอิงหลักระหว่างกลุ่มผู้ให้ข้อมูล (หน้า/หน้า/...)	ตัวอย่างคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลที่แสดงถึงประเด็นดังกล่าวอย่างเด่นชัด	บันทึกของผู้วิจัย
1.การรับรู้ตนเอง	ทุกคน	1.1 การรับรู้อัตลักษณ์ของตนเอง	ทุกคน	1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ	ทุกคน			นิว(12/15/18/24) ใจ้(9/14/19) ขาว(62/71/75) บอล (53/57/61/99/109) ก้อง(32/60) เสือ (30/43) มด (69/78/87) กอล์ฟ(67/105/128) ไก่ (45/51)	“ตั้งแต่ประมาณ ม.3 ก็รู้สึกว่าความรักมันก็เริ่มมีแล้วใช่ไหม ก็เริ่มรู้สึกว่าเราชอบเพศเดียวกันอะไรเงี้ยแต่คือแบบ เห็นเพื่อนเพศเดียวกันเห็นคนรู้จักอะไรเงี้ยก็เริ่มรู้สึกชอบ รู้สึกมีความรักอะไรเงี้ยขึ้นมา” (มด) “ก็ช่วงนั้นก็คิดว่า มันก็มีกระแส อะไรเกี่ยวกับเกย์อะไรมาอยู่แล้วแหละ ก็รู้ว่าเราเป็นอะไร เออ ก็มีแอบมองผู้ชาย มี...ฝันถึงผู้ชาย (หัวเราะ) อะไรเงี้ย ดูหนังไป ดูหนังเกย์” (บอล)	-ผู้ให้ข้อมูลทุกคนมีความชัดเจนกับอัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง ซึ่งแต่ละคนจะมีช่วงเวลาและช่วงเริ่มต้นของความรูสึกชัดเจนดังกล่าวที่แตกต่างกันออกไป มีจุดร่วมในการสังเกตคือ ความรูสึกสนใจ ความรูสึกชอบ ที่บุคคลมีต่อเพศเดียวกัน (ผู้วิจัย)
				1.1.2 ความรูสึกต่อการเป็นชายรักชายของตนเอง	นิวใจ้ บอลก้อง มด ไก่			นิว(650) ใจ้(107/223/229) บอล(293/296) ก้อง(36/41/	“รู้สึกว่า ฮืม การที่เราเป็นตัวของตัวเองมันก็...ไม่ได้ ไม่ได้เสียหายอะไร ก็เลย ก็เลยยอมรับ แล้วก็พยายาม เหมือนใช้ชีวิตให้เป็นตัวของตัวเองต่อไป” (ก้อง) “มดว่ามีกระทบทางด้านจิตใจนะ ที่มดคิดนะ	-ผู้ให้ข้อมูลบางคนมีความรูสึกผิดกับสิ่งที่ตนเองเป็น หรือระบุว่าตนไม่อยากเป็นชายรักชาย ซึ่งคำกล่าวเหล่านี้อาจเกี่ยวข้องกับความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกัน (Internalized

								47/65/497) มด (118/338/ 384) ไถ่ (152)	ความรู้สึกมากกว่า เราก็รู้สึกทำไมเราเกิดมาเป็นแบบนี้ อาจจะมีรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอะไรประมาณนี้” (มด)	Homophobia) นอกจากนี้ก็องได้ระบุเพิ่มเติมถึงการยอมรับสภาพชายรักชายที่เกิดขึ้น ซึ่งขัดแย้งกับความรู้สึกไม่อยากจะรักชายซึ่งยังคงมีอยู่ในขณะที่เื่อบว่าตนไม่รู้สึกกังวลกับการเป็นชายรักชาย (ผู้วิจัย)
		1.2 การรับรู้ วิถีการดำเนิน ชีวิตในฐานะ ชายรักชาย	ทุกคน	1.2.1 การรับรู้ วิถีการดำเนิน ชีวิตคู่ของชาย รักชาย	ทุกคน ยกเว้นใจ้	1.2.1.1 การ รับรู้ ประสบการณ์ การมี สัมพันธ์ภาพ แบบชายรัก ชาย	ทุกคน ยกเว้นใจ้	นิว (158/ 524/534/537/ 549/553/568) ขาว (81/87) บอล (69/73/74/ 77/88/132/143/ 158) ก้อง (136/155) เสือ (50) มด (104/106) กอล์ฟ (80/90/ 110/117) ไถ่ (75)	“ช่วงที่แบบ หาใครไปเรื่อยๆแหละหรือว่าแบบ ช่วงที่แบบ เลิกกับคน...เงี้ยเออ คือเหมือนกับ หาคนเค้าแบบ ก็ที่ดูๆเค้าก็แบบ จะถามแบบ หน้าตาเป็นยังไง คือแบบ เออส่วนใหญ่เค้าจะแบบ ดูแค่ภายนอก เออ หน้าตา หุ่น สัดส่วน ขนาด (หัวเราะ) เออแบบ แต่ละอย่าง อายุ ส่วนสูง น้ำหนัก อยู่แถวไหน อยู่คนเดียววีเปล่า บ้านทำอะไร อะไรประมาณเนี้ย เออ เหมือนไม่ได้รักกันที่แบบจิตใจอะ เออ” (นิว) “มีช่องทางก็คือเว็บหาคู่ทั่วไป แล้วยัง search search เหา แล้วยังทะเลาะเบาะแว้งอะไรปะเขียนข้อมูลบ้าง แล้วยัง ก็...ก็ได้รู้จักแฟนคนแรกตอนอายุ 22 ตอนนั้นแบบว่ายัง โลก...โลกใสมาก (หัวเราะ)” (บอล)	-ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงประสบการณ์ที่ค่อนข้างหลากหลาย โดยบางคนระบุถึงประสบการณ์การหาคู่ทาง อินเทอร์เน็ต (นิว บอล และกอล์ฟ) บางคนระบุถึงประสบการณ์การเป็น ฝ่ายได้รับการดูแลเอาใจใส่จากเพศเดียวกันก่อนจนกระทั่งเป็นคู่รัก (นิว ขาว) บางคนระบุถึงการคบหาใจกัน แต่ยังไม่ถึงระดับการเป็นคู่รัก (ก้อง เสือ มด) -ไถ่ไม่ได้ให้ข้อมูลเชิงลึก ระบุเพียงว่า ประสบการณ์คู่รักเป็นเหมือนกับ ประสบการณ์ของชายหญิงทั่วไป -นอกจากนี้ กอล์ฟมีประสบการณ์ที่ ต่างจากคนอื่น โดยระบุว่าตนเคยมี สัมพันธ์ทางเพศกับเพื่อนสนิทชาย หลายครั้ง และยังคงสถานะเพื่อนไว้ (ผู้วิจัย)

3.7 ทำการตรวจสอบการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งมีความเชี่ยวชาญในการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นผู้ตรวจสอบ และให้ความเห็นเกี่ยวกับประเด็นที่ได้จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำข้อมูลและสิ่งที่ได้จากการวิเคราะห์ดังกล่าวกลับไปให้ผู้ให้ข้อมูลหลักตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่าข้อสรุปที่ได้ออกมาเป็นข้อมูลที่เกิดจากประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลอย่างแท้จริง

4. การอภิปรายและสรุปผลการวิจัย

ในขั้นของการอภิปรายผลและสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยได้เขียนสรุปในประเด็นต่างๆที่เกิดขึ้นจากการวิเคราะห์ข้อมูลออกมาเป็นเชิงพรรณนาพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ เพื่อตอบคำถามการวิจัยอย่างเป็นระบบ สำหรับในส่วนของการอภิปรายผลการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะนำผลการวิจัยที่ได้มาเปรียบเทียบกับแนวคิดหรือข้อค้นพบจากงานวิจัยที่ผ่านมา รวมถึงเสนอข้อจำกัดและข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป รวมถึงแนวทางในการนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์

5. การตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย

5.1 ผู้วิจัยมีการถอดเทปสัมภาษณ์แบบคำต่อคำจนได้บทสัมภาษณ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งบทสัมภาษณ์ดังกล่าวมีการตรวจสอบความถูกต้องขณะที่ผู้วิจัยถอดเทปสัมภาษณ์โดยการฟังเสียงบันทึกเทปไปพร้อมๆกับการตรวจสอบเปรียบเทียบกับข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลที่ได้ออกมามีความถูกต้องแม่นยำและครบถ้วนมากที่สุด (confirmability)

5.2 ผู้วิจัยได้มีการปรึกษาหารือกับอาจารย์ ดร. ณัฐสุดา เต๋พันธ์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพเป็นอย่างดี โดยส่วนใหญ่มีกรณีพบและติดตามความคืบหน้าในช่วงระยะเวลา 1-2 สัปดาห์ เพื่อช่วยตรวจสอบในแต่ละขั้นตอนของการทำวิจัยครั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตรวจสอบให้คำแนะนำในขั้นของการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ให้นิสิตที่ผ่านการศึกษาในวิชาระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 2 คน แบ่งออกเป็นนิสิตระดับปริญญาโท 1 คน และปริญญาเอก 1 คน เป็นผู้ร่วมตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของข้อมูลอีกด้วย(peer debriefing)

5.3 การตรวจสอบข้อมูลกับเจ้าของข้อมูล โดยขณะที่ให้สัมภาษณ์มีการสอบถามซ้ำในประเด็นเดียวกันหลายครั้ง มีการใช้ทักษะสรุปความและทักษะกระจำงความในการสัมภาษณ์เพื่อยืนยันว่าผู้วิจัยมีความเข้าใจตรงกับผู้ให้ข้อมูลหรือไม่ภายหลังจากการสัมภาษณ์สิ้นสุดลง ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลกลับไปให้ผู้ให้ข้อมูลได้ตรวจสอบถึงความสอดคล้องกันระหว่าง

ผลการวิจัยกับประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลว่ามีความเข้าใจตรงกันหรือไม่และเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลได้เสนอแนะ (member checking) จากการวิจัยครั้งนี้ มีผู้ให้ข้อมูลที่สะดวกและยินดีที่จะร่วมตรวจสอบข้อมูลเป็นจำนวน 4 ราย โดยผู้ให้ข้อมูลทุกรายไม่มีข้อเสนอแนะหรือประเด็นใดๆที่จะปรับเปลี่ยนแก้ไขเพิ่มเติมส่วนผู้ให้ข้อมูลอีก 5 ราย ไม่สามารถให้ข้อเสนอแนะได้ เนื่องจากไม่สะดวกที่จะตรวจสอบข้อมูลให้กับผู้วิจัย

5.4 การตรวจสอบวิธีการเก็บข้อมูลจากการเก็บข้อมูลหลายแหล่ง หลายวิธี (triangulation) โดยจากงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ใช้การสังเกต และการจดบันทึกการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล

5.5 ผู้วิจัยมีการเก็บข้อมูลที่เป็นระบบและสามารถตรวจสอบได้ (audit trail) โดยข้อมูลต่างๆดังกล่าวได้แก่ การบันทึกเสียงสัมภาษณ์ บันทึกการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล บทสัมภาษณ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษร บันทึกการถอดรหัสข้อความ บันทึกการจัดกลุ่มประเด็นย่อยและประเด็นหลัก ผู้วิจัยมีการอ้างถึงคำพูดโดยตรง (direct quote) ของผู้ให้ข้อมูลประกอบการรายงานในครั้งนี้ เพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์สามารถตรวจสอบกระบวนการวิจัยในขั้นก่อนหน้านี้อันได้

5.6 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่มีลักษณะเฉพาะ คือเป็นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ดังนั้นผู้วิจัยจะไม่นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวไปอ้างอิงถึงสภาพการณ์อื่นใด (transferability) ทั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ผลการวิจัยดังกล่าวอ้างอิงถึงสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นกับกลุ่มที่มีลักษณะเฉพาะเหมือนกันกับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้เท่านั้น

6. จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ.2555 โดยใช้หลักของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice (ICH-GCP) ในการอนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ในการวิจัยเรื่องประสบการณ์ของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อสมาชิกในครอบครัวนั้น มีประเด็นคำถามและประเด็นในการสนทนาที่อาจก่อให้เกิดการกระทบกระเทือนทางจิตใจต่อผู้ให้ข้อมูลได้ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้วิจัยจะต้องพึงตระหนักในมาตรฐานทางจริยธรรมรวมถึงการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัยให้ได้รับความคุ้มครองจากอันตรายหรือความกระทบกระเทือนที่อาจเกิดขึ้นในงานวิจัยดังกล่าว ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะดำเนินการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

6.1 การดำเนินการให้ข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลจะต้องเป็นไปตามความสมัครใจ ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลมีสิทธิ์อย่างเสรีในการตัดสินใจที่จะเข้าร่วมการวิจัย จากนั้นผู้วิจัยจึงแนะนำตนเอง มีการชี้แจงถึงวัตถุประสงค์การวิจัย รวมถึงรายละเอียดในการวิจัยโดยสรุปต่อผู้ให้ข้อมูล เช่น วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ประเด็นในการสัมภาษณ์

6.2 ในขั้นการคัดกรองผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยนั้น หากผู้วิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลมิได้อยู่ในเกณฑ์คัดเข้า และพบว่ามีความทุกข์ ความรู้สึกสะเทือนใจ ควรแก่การได้รับการช่วยเหลือทางด้านจิตใจ ผู้วิจัยจะพิจารณาส่งตัวผู้ให้ข้อมูลกับนักจิตวิทยาการปรึกษาเพื่อดำเนินการช่วยเหลือต่อไป

6.3 ผู้วิจัยจะต้องแจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลได้ทราบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธการตอบคำถาม การสัมภาษณ์ของผู้วิจัยได้หากผู้ให้ข้อมูลรู้สึกอึดอัด ลำบาก หรือไม่สะดวกใจที่จะตอบคำถามดังกล่าว โดยไม่มีความจำเป็นจะต้องชี้แจงเหตุผลใดๆทั้งสิ้น

6.4 ผู้วิจัยจะต้องแจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลได้ทราบถึงสิทธิ์ในการถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกเมื่อโดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลใดๆ ซึ่งการถอนตัวนี้จะไม่ส่งผลเสียใดๆต่อผู้ให้ข้อมูล

6.5 ผู้วิจัยพึงแจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลได้ทราบถึงประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ว่าจะช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในกลุ่มชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัวมากยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อวิชาชีพนักจิตวิทยาการปรึกษาในการทำความเข้าใจปรากฏการณ์ทางจิตใจของชายรักชายกลุ่มดังกล่าวตลอดจนเป็นแนวทางในการให้ความช่วยเหลือชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อสมาชิกในครอบครัวในโอกาสต่อไป ทั้งนี้ผู้วิจัยพึงแจ้งถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ คือ การย่นระยะถึงประสบการณ์หรือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเศร้าโศกเสียใจ หรืออาจเกิดความสะเทือนใจกับผู้ให้ข้อมูลได้ โดยตัวผู้วิจัยจะพยายามสังเกตถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลในขณะที่ให้สัมภาษณ์ไปด้วย และถ้าสังเกตและสอบถามพบว่าผู้ให้ข้อมูลไม่พร้อมหรือรู้สึกไม่สบายใจ ผู้วิจัยจะขอหยุดพักการสัมภาษณ์ครั้งนั้นไว้ชั่วคราว หรืออาจหยุดการสัมภาษณ์ครั้งนั้นไป จากนั้นจึงทำการนัดหมายการสัมภาษณ์ใหม่หากผู้ให้ข้อมูลพร้อม ทั้งนี้หากผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกเศร้าโศกเสียใจอันเป็นผลมาจากการให้สัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะพิจารณาส่งต่อไปแก่นักจิตวิทยาการปรึกษาทันทีเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ให้ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในส่วนดังกล่าว หรือผู้วิจัยอาจเป็นผู้ให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแก่ผู้ให้ข้อมูลด้วยตนเอง หากเป็นช่วงที่โครงการวิจัยใกล้จะสิ้นสุด

6.6 ผู้วิจัยจะมีการขออนุญาตบันทึกเสียงในแต่ละครั้งก่อนเริ่มสัมภาษณ์ โดยแจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลได้ทราบว่า ไฟล์บันทึกเสียงจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับไว้อย่างดีในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มี

การตั้งรหัสผ่านส่วนตัวไว้ไม่ให้ผู้อื่นเข้าถึงได้ เมื่อกระบวนการวิจัยเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยจะลบหรือทำลายข้อมูลบันทึกเสียงทั้งหมดออกจากเครื่องคอมพิวเตอร์ทันที

6.7 ผู้วิจัยจะรักษาข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลเป็นความลับ โดยผู้วิจัยจะไม่เปิดเผยข้อมูลที่สามารถชี้เฉพาะหรือระบุไปถึงตัวผู้ให้ข้อมูลได้ว่าผู้ให้ข้อมูลคือใคร ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยในภาพรวม และใช้นามสมมติแทนชื่อจริงของผู้ให้ข้อมูล

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยา โดยใช้การวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ เพื่อศึกษาทำความเข้าใจประสบการณ์ของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว โดยอาศัยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกในการเก็บรวบรวมข้อมูลรายบุคคล ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งได้ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 9 ราย เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ 1-2 ครั้ง แต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 30-53 นาที จนกระทั่งข้อมูลที่ได้มีความอิ่มตัว แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลตามระเบียบวิธีวิจัย โดยผู้วิจัยทำการเสนอผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูล และส่วนที่ 2 ประสบการณ์การไม่เปิดเผยตนเองของชายรักชายต่อครอบครัว ซึ่งมีรายละเอียดที่จะนำเสนอต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1

นิว (นามสมมติ) อายุ 20 ปี กำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด แต่ย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ตามลำพังที่หอพักแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ สมาชิกในบ้านของนิวประกอบด้วยพ่อแม่ ตา และน้องสาว นิวรับรู้ว่าคุณแม่กับคุณแม่มากที่สุด รองลงมาคือคุณพ่อ ในขณะที่สัมพันธ์ภาพระหว่างตนกับตาและน้องสาวไม่แน่นแฟ้นนัก

นิวเริ่มมีความสนใจในเพศเดียวกันตั้งแต่ช่วง ม.ต้น ท่ามกลางความสับสนระหว่างความรู้สึกชอบที่มีต่อเพศหญิงและเพศชาย ต่อมาความรู้สึกสนใจในเพศเดียวกันมีความชัดเจนยิ่งขึ้นจนกระทั่งตนได้ตระหนักอย่างชัดเจนถึงอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองในช่วงอายุ 16 ปี นิวรับรู้ตนเองว่าตนเป็นชายรักชายที่วางตัวเหมือนชายทั่วไป ยกเว้นความสนใจที่ตนมีต่อเพศเดียวกัน ซึ่งนิวสังเกตตนเองได้จากการที่ตนรับชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาทางเพศแม้ว่าภาพยนตร์บางเรื่องจะประกอบไปด้วยเพศชายและหญิงก็ตาม แต่นิวก็พบว่าตนมีความสนใจในเพศชายมากกว่า และแทบจะไม่สนใจในเพศหญิงเลย ซึ่งความสนใจดังกล่าวแสดงถึงความโน้มเอียงทางเพศแบบชายรักชายในตน

ในแง่มุมมองเกี่ยวกับชีวิตคู่ของชายรักชายนั้น นิเวศน์ได้ผ่านประสบการณ์ทั้งการมีคู่รักที่ให้ความสำคัญกับการดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกันซึ่งเป็นคู่รักคนแรกเป็นสัมพันธ์ภาพที่เน้นการติดต่อพูดคุยกันทางโทรศัพท์เป็นหลัก ไม่หือหวาหรือล่อแหลมไปในทิศทางของการมุ่งแสวงหาความสุขจากเพศสัมพันธ์ รวมไปถึงประสบการณ์บางอย่างในการพบปะชายรักชายคนอื่นๆ ที่เน้นการพิจารณารูปร่างลักษณะภายนอกเป็นหลักและมุ่งแสวงหาการมีเพศสัมพันธ์เช่น การหาคู่ผ่านทางเว็บไซต์ต่างๆ ซึ่งมักจะลงเอยด้วยการมีเพศสัมพันธ์กันกับคู่อื่น การที่ตนถูกขอร้องจากชายรักชายคนอื่นให้ช่วยประกอบกิจกรรมทางเพศให้ผ่านทางโทรศัพท์ (Sexphone) ในช่วงเวลากลางคืน เป็นต้นซึ่งประสบการณ์ต่างๆ เหล่านี้ได้ส่งอิทธิพลต่อการที่นิเวศน์มองชีวิตคู่ว่า ความรักของชายรักชายนั้นมักจะมุ่งเน้นความสุขเพียงภายนอก ไม่ได้รักกันที่จิตใจ อย่างไรก็ตามตนยังคงมีความหวังหลงเหลืออยู่ในการที่จะมีชีวิตคู่ที่ยั่งยืน ไม่มุ่งแสวงหาความสุขทางร่างกายเพียงอย่างเดียว ดูแลจิตใจซึ่งกันและกันเสมือนคู่รักคนแรกที่ตนเคยคบหามาก่อน ถึงแม้ว่าจะมองว่าเป็นสิ่งที่หาได้ยากในปัจจุบัน แต่ก็ยังคงมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้น

ในแง่ของการไม่เปิดเผยตนเองต่อสมาชิกในครอบครัวนั้น แม้ว่านิเวศน์จะรับรู้ว่ามีสมาชิกในครอบครัวมีท่าทีบางอย่างที่แสดงถึงการยอมรับเพศทางเลือก ตนก็ยังคงไม่กล้าที่จะเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว เนื่องด้วยเหตุผลหลักที่นิเวศน์ระบุไว้ คือ กลัวว่าคุณพ่อคุณแม่จะเสียใจ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับกรณีที่ตนเคยมีประสบการณ์ที่ได้รับรู้ว่าพ่อแม่รู้สึกเสียใจมากไปกว่าตน เมื่อตนเผชิญกับเรื่องราวที่เป็นปัญหา และมีความเกี่ยวข้องกับการที่ตนเป็นโสด สำหรับในกรณีนี้ หากคุณพ่อคุณแม่ทราบว่าเป็นชายรักชาย และยังไม่มีความรักที่ยั่งยืน นิเวศน์มองว่าพ่อแม่จะเกิดความรู้สึกเป็นห่วงและเป็นกังวลตามมาอย่างมากว่าตนจะต้องอยู่ตามลำพังโดยไม่มีครอบครัว ในช่วงเวลาที่ผ่านมานั้นตนมีพฤติกรรมที่เป็นการไม่เปิดเผยตนเองในหลายวิธีด้วยกัน เช่นการไม่แสดงความรักกับเพศเดียวกันต่อหน้าพ่อแม่ ในขณะที่ตนมีคู่รักเพศเดียวกัน การบอกกล่าวกับพ่อแม่ว่าบุคคลที่มาด้วยกันเป็นเพื่อนชาย ซึ่งในความเป็นจริงคือคนรักของตนการจัดเก็บซีดีภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายไว้ในที่มิดชิด เป็นต้น

ในแง่ของการเปิดเผยตนเองต่อเพื่อนนั้น นิเวศน์ระบุว่าในบางครั้งเป็นการเปิดเผยแบบไม่เป็นที่ทางการ คือไม่ได้เปิดเผยกับเพื่อนผ่านคำพูดโดยตรง แต่เป็นการสังเกตซึ่งกันและกัน ส่วนการเปิดเผยแบบเป็นทางการมักจะเกิดขึ้นในกรณีที่ตนเป็นฝ่ายถูกสอบถามจากเพื่อนที่สงสัย ตนก็ยินดีที่จะตอบไปตามตรงว่าตนเป็นชายรักชาย เนื่องจากเพื่อนไม่ได้มีอิทธิพลกับตนมากนัก

หากนึกถึงความเป็นไปได้ในอนาคตที่จะเปิดเผยตนเองในอนาคตกับครอบครัวนั้น การเปิดเผยตนเองจะเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขที่ว่า ตนสามารถดูแลตนเองได้แล้ว เมื่อตนมีงานที่มั่นคงและสามารถพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจได้ ตนก็จะเปิดเผยกับพ่อแม่โดยการพูดทางอ้อมว่า ตนจะไม่มีครอบครัวและจะใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง ส่วนในอีกกรณีหนึ่ง คือการที่นิวมี่คู่รักเพศเดียวกันที่จะสามารถคบหากันได้ยืนยาว จะช่วยให้ตนมีความกล้าเปิดเผยตนเองมากขึ้น เพราะตนจะมีแหล่งสนับสนุนจากคู่รัก หากถูกพ่อแม่ปฏิเสธจากการเปิดเผยตนเอง หรืออาจทำให้พ่อแม่สบายใจมากขึ้นว่าตนไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง พ่อแม่จะลดความเป็นห่วงเป็นกังวลในตนลงมา ดังนั้นการมีคู่รักเพศเดียวกันที่คบหากันยืดยาวนับได้ว่าเป็นแรงจูงใจหนึ่งที่จะผลักดันให้นิวเปิดเผยตนเองกับพ่อแม่ แต่ปัจจุบันนี้นิวเป็นโสดจึงมองว่าการเปิดเผยตนเองยังไม่ใช่ความจำเป็นนัก นอกเหนือจากนี้อีกกรณีหนึ่งที่นิวจะเปิดเผยตนเองก็คือเมื่อถูกพ่อแม่ถามถึงความโน้มเอียงทางเพศของตน โดยนิวคาดการณ์ว่าพ่อแม่จะกล้าถามคำถามดังกล่าวก็ต่อเมื่อพวกท่านพร้อมที่จะยอมรับการเป็นชายรักชายของตนหากเกิดกรณีเช่นนี้ขึ้น ตนก็กล้าจะเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศตนเองออกมาให้พ่อแม่รับฟังเช่นกัน

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2

โจ้ (นามสมมติ) อายุ 20 ปี ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯอาศัยอยู่ในบ้านซึ่งเป็นภูมิลำเนาเดิมในกรุงเทพฯกับครอบครัวที่ประกอบไปด้วยพ่อและแม่ โดยโจ้เป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัวมีลักษณะการอยู่อาศัยร่วมกันค่อนข้างใกล้ชิดเนื่องจากทุกคนในครอบครัวมีพื้นที่ใช้สอยร่วมกันในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การรับประทานอาหารร่วมกัน การนอนร่วมกัน และการใช้คอมพิวเตอร์ในพื้นที่เดียวกัน เป็นต้นครอบครัวของโจ้มีพื้นที่อาศัยในบ้านค่อนข้างจำกัด ไม่ได้กว้างใหญ่มากนัก

ความรู้สึกสนใจเพศเดียวกันของโจ้ค่อนข้างค่อยๆก่อตัวขึ้นมาจนกระทั่งชัดเจนในตอน ม.5คือ รู้สึกว่าตนชอบเพศชายมากกว่าเพศหญิง มีอารมณ์ทางเพศต่อเพศชาย และเข้าหาเพศหญิงในลักษณะเพื่อนด้วยความรู้สึกบริสุทธิ์ใจในแงุ่มทางพฤติกรรมการวางตัวในชีวิตประจำวันนั้น โจ้รับรู้ว่ามีพฤติกรรมตั้งแต่เด็กที่แตกต่างจากชายทั่วไป เช่น ไม่กล้าแสดงออก ไม่เล่นกีฬารุนแรง เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมการวางตัวที่ไม่เหมือนชายทั่วไปของโจ้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงตั้งแต่เด็ก จึงทำให้โจ้รับรู้ว่ามีสมาชิกในครอบครัวไม่สงสัยในการเป็นชายรักชายของโจ้

ในด้านของการมีสัมพันธภาพแบบคู่รักนั้น โจ้ไม่มีประสบการณ์ในด้านสัมพันธภาพแบบคู่รักกับเพศเดียวกันแต่อย่างใดจากการให้สัมภาษณ์

ในด้านการไม่เปิดเผยตนเองกับครอบครัวนั้น ใจั้รับรู้ว่าสมาชิกในครอบครัวแสดงอาการสงสัยบ้างในวัยเด็ก แต่เมื่อเติบโตขึ้นก็ไม่พบว่าสมาชิกแสดงอาการสงสัยแต่อย่างใด จะมีบ้างเล็กน้อยในประเด็นที่ตนไ้ผมยาวและทำให้พ่อถามด้วยความสงสัยเล็กน้อย ซึ่งตนรับรู้ว่าไม่เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของตน ส่วนท่าทีของการต่อต้านชายรักชายจากสมาชิกในครอบครัวนั้น ตนรับรู้อย่างชัดเจนในวัยเด็กจากพ่อจากการแสดงกิริยาไม่พอใจชายรักชายผ่านทางคำพูดเมื่อชมรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย สำหรับใจั้ปัจจัยหลักที่ทำให้ใจั้ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว คือ ไม่อยากทำให้พ่อแม่รู้สึกเสียใจ ส่วนปัจจัยอื่น ๆ อีกหลายประการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การรับรู้การต่อต้านจากพ่อ การรับรู้ว่าเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของครอบครัว การรับรู้ความคาดหวังจากสมาชิกในครอบครัว ใจั้ระบุว่าการที่ตนไม่เปิดเผยตนเองกับพ่อแม่ทำให้ตนรู้สึกปลอดภัยมากกว่าที่จะต้องเปิดเผยตนเองออกไป ในสภาวะที่ใจั้ไม่เปิดเผยตนเองนั้น ตนมีวิธีการต่างๆ เพื่อไม่ให้พ่อแม่รู้ว่าตนเป็นชายรักชายหลายวิธี เช่น การนั่งเงียบเมื่อถูกสงสัยในบางประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย การลบข้อมูลประวัติการใช้อินเทอร์เน็ต และการหาจังหวะเวลาในการประกอบกิจกรรมทางเพศอย่างเหมาะสม

ในด้านการเปิดเผยตนเองกับเพื่อนนั้น ใจั้เน้นถึงการเปิดเผยแบบไม่เป็นทางการกับเพื่อนเป็นหลัก อันเกิดขึ้นจากการใช้ชีวิตร่วมกันในสมัยมัธยมกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นชายรักชายเหมือนกัน มีความสนิทสนมมากขึ้นตามกาลเวลา มีการเรียนรู้ การสังเกตซึ่งกันและกันผ่านช่วงเวลาที่ไ้เป็นเพื่อนสนิทกัน ใจั้ระบุว่าตนไม่มีการเปิดเผยโดยตรงกับเพื่อนกลุ่มดังกล่าวว่าตนเป็นชายรักชาย แต่เป็นลักษณะของการรับรู้ความโน้มเอียงทางเพศกันทั้งสองฝ่ายด้วยความเข้าใจที่ตรงกัน ส่วนการเปิดเผยแบบเป็นทางการนั้นเกิดขึ้นบ้างในบางโอกาส แต่ใจั้ไม่ได้ลงรายละเอียดอย่างชัดเจนในด้านการสนับสนุนทางสังคม ตนสามารถที่จะเล่าประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของตนให้กับเพื่อนในกลุ่มสมัยมัธยมรวมไปถึงเพื่อนผู้หญิงอีกหลายคนที่ทราบว่าเป็นชายรักชายอีกด้วย

ใจั้มีความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองกับพ่อแม่ ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น โดยตนตั้งใจว่าจะแต่งงานกับเพศหญิงตามความคาดหวังของพ่อแม่ ทั้งนี้ตนก็จะมีการรักษาความยุติธรรมให้กับฝ่ายหญิงด้วยการเปิดเผยตนเองกับฝ่ายหญิงที่จะมาแต่งงานกับตนเท่านั้น หากฝ่ายหญิงสามารถยอมรับได้ ก็ถือว่าตกลงแต่งงานกัน แต่หากฝ่ายหญิงไม่สามารถยอมรับได้ ฝ่ายหญิงก็มีสิทธิ์ที่จะยกเลิกการแต่งงานไ้

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3

ชาย (นามสมมติ) อายุ 24 ปี ปัจจุบันศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด มีสมาชิกในครอบครัวเป็นจำนวน 6 คน สมาชิกทั้งหมดอาศัยอยู่ร่วมกันในบ้านหลังเดียวกันชายเคยศึกษาอยู่ต่างประเทศเป็นเวลาหลายปี ก่อนที่จะกลับมาศึกษาต่อที่ประเทศไทย ชายระบุว่าตนมีอุปนิสัยรักและห่วงหาอาลัยเป็นส่วนตัว ไม่ชอบให้ใครมาละเมิดพื้นที่ส่วนตัวของตน ซึ่งชายมองว่านิสัยดังกล่าวอาจเกิดจากการที่ชายใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศตามลำพังมาเป็นระยะเวลาหลายปี และซึมซับมาจนกระทั่งปัจจุบัน

ชายรู้สึกชัดเจนว่าตนสนใจเพศเดียวกันเมื่ออายุประมาณ 11 ปี ซึ่งขณะนั้นชายศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมต้น ชายได้ตั้งข้อสังเกตถึงความชอบในเพศเดียวกันว่าอาจมาจากสภาพแวดล้อมในบ้านซึ่งเป็นส่วนประกอบหนึ่งของอัตลักษณ์ดังกล่าว คือ เริ่มจากการที่ชายเป็นลูกชายหรือหลานชายคนเดียวในครอบครัว ความเหน็ดเหนื่อยจากการที่ตนเป็นเพศชายคนเดียวที่คอยรับแรงกดดันและความคาดหวังจากที่บ้าน ทำให้ตนรู้สึกอยากมีพี่ชายหรือเพื่อนเพศชายพูดคุยด้วย ประกอบกับสภาพแวดล้อมที่โรงเรียน คือการที่ตนมีเพื่อนเพศหญิงมากมาย แต่กลับไม่รู้สึกรักหรือสนใจเพศหญิงในแบบคู่รัก ยิ่งทำให้ชายเกิดความชัดเจนยิ่งขึ้นว่าตนชอบเพศเดียวกัน ชายรับรู้ว่ามีพฤติกรรมบางอย่างของตนแตกต่างจากชายทั่วไป คือ ลักษณะการพูด การที่ตนมีเพื่อนเพศหญิงเยอะ การที่ตนไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับเพื่อนเพศชาย และการที่ตนเป็นคนที่ชอบอยู่บ้าน เป็นต้น

ในด้านสัมพันธภาพแบบคู่รักนั้น ชายระบุว่าเคยมีประสบการณ์การคบหากับเพศเดียวกันในช่วงที่ตนศึกษาอยู่ต่างประเทศ โดยอีกฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายเริ่มเข้าหาดูแลเอาใจใส่ตนก่อนทำให้ชายรู้สึกพึงพอใจจนกระทั่งได้คบหากัน ซึ่งปัจจุบันได้เลิกกันไปแล้ว ในปัจจุบันชายได้ระบุถึงสัมพันธภาพแบบการคบหาเพื่อศึกษาดูใจ แต่ยังไม่ถึงระดับการเป็นแฟน มีการพิจารณาอย่างรอบคอบละเอียดถี่ถ้วนถึงความเข้ากันได้ทั้งสองฝ่ายอาจถือได้ว่าเป็นลักษณะความตั้งใจของตนที่จะมีสัมพันธภาพอย่างยืนยาว นอกจากนี้ชายยังได้มีมุมมองในเชิงเป็นห่วงหรือกังวลต่อชายรักชายอื่นๆอีกหลายคนที่มีสัมพันธภาพคู่รักระยะสั้น เปลี่ยนคู่อย่างรวดเร็วอีกด้วย ในแง่ของความหวังที่จะมีสัมพันธภาพคู่รักยืนยาวนั้น ตนมองว่าเป็นเรื่องที่กำหนดไม่ได้ และตนสามารถยอมรับได้ทุกสภาวะไม่ว่าจะมีหรือไม่มีคู่รักยืนยาวก็ตาม เนื่องจากรับรู้ว่าเป็นคนรักอิสระ

ในด้านการไม่เปิดเผยกับครอบครัวนั้น ชายรับรู้ว่าสมาชิกในครอบครัวน่าจะทราบว่าเป็นชายรักชาย และน่าจะยอมรับได้กับการเป็นชายรักชายของตน โดยสังเกตจากท่าทีที่คุณแม่ไม่แสดงอาการต่อต้านเมื่อพบเห็นชายคนอื่นมารับตนไปทานข้าว รวมไปถึงสังเกตจากคำพูดของคุณแม่ในทิศทางที่ยอมรับชายรักชาย แต่กระนั้นชายก็ยังไม่เปิดเผยตนเองหรือไม่ยอมรับกับครอบครัว

ว่าตนเป็นชายรักชาย มีบางครั้งพี่สาวของขามาสอบถามขาโดยตรง แต่ขาก็ไม่ได้เปิดเผยตนเองออกไป ซึ่งปัจจัยหลักที่ทำให้ขาคงไม่เปิดเผยตนเองนั้น คือการที่ขาคงต้องการความเป็นส่วนตัว ไม่อยากให้สมาชิกในบ้านมาท้วงท้วงความเป็นส่วนตัวของตน วิถีปฏิบัติตนของขาในการไม่เปิดเผยกับครอบครัวนั้นมีหลากหลายรูปแบบ เช่น หยุดการสนทนาหรือเปลี่ยนเรื่องพูดคุยเมื่อมีการหยิบยกประเด็นชายรักชายขึ้นมา จัดเก็บสื่อชายรักชายในที่มืดซิด การตั้งค่าความเป็นส่วนตัวในโปรแกรม facebook และวางตนให้อยู่ในกรอบความประพฤติที่ดีเพื่อลดการเป็นจุดสนใจของครอบครัว เป็นต้น

ในแง่ของการเปิดเผยตนเองกับเพื่อนนั้น ด้วยอุปนิสัยของขาที่รักความเป็นส่วนตัว ขาคงจึงไม่ได้มีการเปิดเผยอย่างเป็นทางการ แต่จะอาศัยการสังเกตพฤติกรรมหรือท่าทางการแสดงออกซึ่งกันและกันในกลุ่มเพื่อนมากกว่า โดยการค่อยทำความรู้จักและสนิทสนมกันมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งในสัมพันธภาพที่พัฒนาขึ้นเรื่อยๆนั้น เพื่อนที่จะคบกับขาได้นั้นก็จะต้องสามารถยอมรับในเพศวิถีที่ขาเป็นได้ อย่างไรก็ตาม ขาก็เลือกที่จะไม่เอ่ยถึงความโน้มเอียงทางเพศของตนโดยตรง และเพื่อนสนิทของขาจะไม่ถามถึงความโน้มเอียงทางเพศของขาเช่นกัน ด้วยการที่ขารับรู้ว่ามีสัมพันธภาพที่แน่นแฟ้นระหว่างเพื่อนสนิทนั้นได้มองข้ามประเด็นเรื่องความโน้มเอียงทางเพศไปแล้ว ในด้านการสนับสนุนทางสังคมที่สำคัญสำหรับขานั้น ขามีรุ่นพี่ที่สนิทคนหนึ่งซึ่งขาสามารถบอกเล่าเรื่องราวเชิงลึกของขาให้ฟังได้ มีสัมพันธภาพที่พัฒนามาอย่างยาวนานตั้งแต่ช่วงที่ขายังไม่ทราบว่ารุ่นพี่คนดังกล่าวเป็นชายรักชาย เมื่อตนรู้ว่ารุ่นพี่คนดังกล่าวเป็นชายรักชาย ก็ได้มีโอกาสปรึกษาหารือพูดคุยในประเด็นต่างๆกันมากขึ้น นอกจากนี้ขาได้เสริมอีกว่า บุคคลที่เป็นชายรักชายเหมือนกันน่าจะเข้าใจตนมากกว่า เพราะมีประสบการณ์บางอย่างที่อาจพบเจอมาในรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน

สำหรับประเด็นเรื่องการเปิดเผยตนเองในอนาคตนั้น ขาคงตั้งใจว่าจะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในอนาคตอย่างแน่นอนไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น ตนจะดำรงอยู่ในครอบครัวอย่างไม่เปิดเผยตนเองต่อไปเรื่อยๆ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 4

บอล (นามสมมติ) อายุ 27 ปี ปัจจุบันประกอบอาชีพอิสระ มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ปัจจุบันอาศัยอยู่ร่วมกับสมาชิกครอบครัวอีก 4 คนคุณพ่อของบอลได้หย่าร้างกับคุณแม่และย้ายออกจากครอบครัวมานานหลายปี โดยบอลยังคงแวะเวียนไปพบปะกับคุณพ่อบ้างเป็นครั้งคราว

บอลเริ่มรู้สึกสนใจเพศเดียวกันในช่วงที่ตนเรียนอยู่ระดับมัธยมศึกษา และชัดเจนกับการเป็นชายรักชายของตนเองในช่วงที่ตนเรียนมหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 (อายุประมาณ 19 ปี) บอลสังเกตเห็นความสนใจทางเพศของตนเองจากการที่ตนชอบมองรูปร่างหน้าตาและสีระของเพศชาย ชมสื่อทางเพศเกี่ยวกับชายรักชาย ประกอบกับการได้รู้จักข้อมูลเกี่ยวกับชายรักชาย (เกย์) ทำให้เกิดความชัดเจนว่าตนเป็นชายรักชาย

ในด้านสัมพันธภาพแบบคู่รัก บอลระบุถึงการเปลี่ยนแปลงหรือการค้นหาคำตอบเกี่ยวกับบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ โดยตนเริ่มมีคู่รักเพศเดียวกันในวัยทำงาน คือช่วงอายุ 22 ปี และเริ่มจากการมีเพศสัมพันธ์แบบภายนอกกับคู่รัก ต่อมาจึงเริ่มมีบทบาททางเพศสัมพันธ์แบบฝ่ายรุก (ผู้นำ) จนกระทั่งมีคู่รักคนหนึ่งผ่านมาในชีวิตทำให้ตนได้มีบทบาททางเพศสัมพันธ์แบบฝ่ายรับ (ผู้ตาม) จึงเกิดความรู้สึกพอใจกับการเป็นฝ่ายรับมากกว่า ในด้านช่องทางการได้มาซึ่งคู่รักเพศเดียวกันนั้น บอลระบุว่าตนได้มาจากการเข้าเว็บไซต์หาคู่อินเทอร์เน็ตเป็นหลัก รองลงมาคือชานา (แต่มักจะเป็นสัมพันธภาพแบบไม่ลึกซึ่งถึงขั้นเป็นคู่รัก) ในด้านของมุมมองการใช้ชีวิตคู่แบบชายรักชายนั้น ตนรับรู้ว่ามีสัมพันธภาพของชายรักชายนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นและจบลงอย่างรวดเร็ว เนื่องจากไม่มีพันธะผูกมัดให้ต้องอยู่ร่วมกัน ประกอบกับเทคโนโลยีที่ก้าวล้ำไปมาก ทำให้ชายรักชายมีโอกาสได้พบปะผู้คนใหม่ๆ เสมอ แม้ว่าบอลจะรับรู้ว่ามีสัมพันธภาพแบบชายรักชายนั้นค่อนข้างไม่แน่นอน แต่ตนก็เชื่อว่ายังคงมีคู่ชายรักชายที่สามารถคบกันได้อย่างยืนยาว

ในการไม่เปิดเผยกับครอบครัว บอลรับรู้ถึงท่าทีบางประการจากทางบ้านที่ค่อนข้างคาดหวังให้ตนแต่งงานมีครอบครัว เช่น การรับรู้ว่าคุณแม่เป็นคนอนุรักษ์นิยม การถูกคุณแม่หรือญาติๆ ถามบอว่าเมื่อใดที่ตนจะมีคู่ หรือเมื่อใดจะแต่งงาน ซึ่งเป็นภาวะกดดันสำหรับตนมีครั้งหนึ่งที่คุณแม่แสดงอาการสงสัยผ่านคำพูดเมื่อรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายร่วมกับตน แต่ตนก็ไม่ได้เปิดเผยตนเองออกไป สิ่งที่ทำให้บอลไม่สามารถเปิดเผยตนเองออกไปได้เป็นปัจจัยหลักๆ คือ กลัวว่าตนจะทำให้คุณแม่เสียใจ ยอมรับตนไม่ได้ รองลงมาคือประเด็นเกี่ยวกับญาติๆ ด้วยความที่ตนไม่แน่ใจว่าญาติจะมีการตอบรับกลับมาอย่างไรหากเปิดเผยตนเองออกไป การที่บอลไม่สามารถเปิดเผยตนเองออกไปได้นั้น มีความขัดแย้งกับความต้องการของตนเป็นอย่างมาก กล่าวคือ ความอยากที่จะเปิดเผยให้ครอบครัวได้รู้ว่าตนเป็นชายรักชาย เนื่องจากตนต้องการการยอมรับจากที่บ้าน เช่นเดียวกับที่ในอดีตนั้นพี่ชายของตนได้แต่งงานและพาภรรยามาทานข้าวร่วมกันกับครอบครัวอย่างมีความสุข ได้รับการยอมรับจากคนอื่นๆ ในบ้าน ตนก็ต้องการมีช่วงเวลาที่มีความสุขแบบนี้เช่นกัน สำหรับวิธีการที่บอลใช้ในการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในรูปแบบต่างๆ นั้น เช่น เมื่อถูกหยิบยกประเด็นเรื่องการแต่งงานหรือความสงสัยในการ

เป็นชายรักชายของตน ก็จะอาศัยการพูดกลบเกลื่อน เปลี่ยนเรื่องคุย หรือหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงประเด็นเกี่ยวกับชายรักชาย เลือกวาเฉพาะเพื่อนที่ไม่รู้ว่าตนเป็นชายรักชายมาที่บ้าน ไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับคู่รักให้ที่บ้านรู้ และบอกเล่าเรื่องราวกับทางบ้านเพียงบางส่วน เป็นต้น

ในประเด็นเรื่องการเปิดเผยกับเพื่อนนั้น บอลได้เล่าถึงประสบการณ์การเปิดเผยกับเพื่อนอย่างเป็นทางการด้วยความรู้สึกประทับใจ โดยกล่าวว่าตนเคยได้มีโอกาสเปิดเผยความโน้มเอียงของตนให้กับเพื่อนเพศหญิง 2 คนได้ฟัง ผลที่ได้กลับมาคือการยอมรับและคำขอบคุณจากเพื่อนทั้งสอง จากการที่ตนไว้ใจใจที่จะเปิดเผยเรื่องราวของตนให้พวกเขาได้ฟัง ทำให้ตนรู้สึกอึดใจเป็นอย่างมากที่ได้รับการยอมรับและคำขอบคุณจากเพื่อนสนิททั้งสองคนบอลรับรู้อยู่เสมอว่าเพื่อนทั้งสองคนนี้จะเป็นผู้สนับสนุนตนได้อย่างดีเมื่อใดก็ตามที่ตนมีปัญหา นอกเหนือจากเพื่อนเพศหญิงที่กล่าวมานี้แล้ว ยังมีเพื่อนชายรักชายอีกคนหนึ่งที่ตนสามารถบอกเล่าปัญหาส่วนตัวเกี่ยวกับชายรักชายได้

เงื่อนไขหลักที่จะทำให้บอลเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว คือ การที่ตนมีคู่รักเพศเดียวกันที่ยืนยาว บอลระบุว่าจะต้องคบกันในระยะเวลาประมาณ 2-3 ปี จึงจะเกิดความมั่นใจและพาคู่รักไปแนะนำให้แม่รู้จัก แต่ตนก็ระบุว่าในอนาคตมีโอกาสที่ตนจะเปลี่ยนใจและไม่เปิดเผยตนเองกับครอบครัวเลย เนื่องจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวอาจไม่ใช่เรื่องจำเป็นในอนาคต

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5

ก้อง (นามสมมติ) อายุ 25 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นภูมิลำเนาเดิม อาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกับสมาชิกในครอบครัวอีก 4 คน ส่วนในแง่ของอุปนิสัยนั้น ก้องระบุว่าตนเป็นคนละเอียดรอบคอบ มีการพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ อย่างถี่ถ้วนก่อนตัดสินใจ

ในช่วงแรกก้องไม่ได้ตระหนักในความสนใจทางเพศของตน จนกระทั่งถึงจุดหนึ่งที่ก้องเริ่มสังเกตเห็นว่าตนเองมองเพศเดียวกันด้วยความรู้สึกชอบ ตนจึงพยายามปฏิเสธความชอบที่เกิดขึ้นกับตนเอง มีความพยายามที่จะเปลี่ยนกลับไปเป็นเหมือนในอดีต ทั้งในช่วงมัธยมและช่วงเริ่มเข้ามหาวิทยาลัย จนกระทั่งในที่สุดตนสามารถยอมรับในสิ่งที่ตนเองเป็นได้ และดำเนินชีวิตต่อไปด้วยอัตลักษณ์ทางเพศแบบชายรักชาย ทั้งนี้การยอมรับตนเองของก้องทำให้ตนสบายใจและเกิดความสอดคล้องในตนมากขึ้น

ในประเด็นเกี่ยวกับสัมพันธภาพแบบชายรักชายนั้น จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ก้องมีการคบหาดูใจบ้าง แต่ไม่ถึงระดับของการเป็นคู่รักเพศเดียวกัน เนื่องจากก้องให้ความสำคัญกับ

ครอบครัวมากกว่า ประกอบกับการที่กังวลว่าหากมีคู่รักแล้ว อาจทำให้สมาชิกในครอบครัวรู้ว่าตนเป็นชายรักชาย ก็คงไม่รู้ว่าตนจะรับมือกับที่บ้านอย่างไรหากเกิดปัญหาดังกล่าวตามมา จึงเลือกที่จะตัดปัญหาโดยการไม่มีคู่รักเพศเดียวกันถึงแม้ว่าบางครั้งก็องจะรู้สึกอยากมีคู่ก็ตาม

ในด้านการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ก็องรับรู้การไม่ยอมรับชายรักชายจากพ่อและแม่ โดยสังเกตเห็นพ่อที่แสดงออกว่าไม่ชอบชายรักชาย และก็องเคยถูกแม่สงสัยและขอร้องว่าอย่าเป็นชายรักชาย ในปัจจุบันก็องรับรู้ที่พ่อและแม่พูดคุยถึงประเด็นชายรักชายน้อยลงกว่าแต่ก่อน นอกจากนี้ ก็องรับรู้ที่พี่น้องของตนอาจล่วงรู้ถึงการเป็นชายรักชายของตน แต่บรรดาพี่น้องของตนก็ไม่มีที่ท่าต่อต้านแต่อย่างใด ปัจจัยหลักที่ทำให้ก็องไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว คือ ความกลัวว่าพ่อแม่จะไม่สามารถยอมรับตนได้ สำหรับก็องแล้ว ส่วนหนึ่งในแผนการที่วางไว้ในอนาคตคือการพิสูจน์ตนเองให้พ่อแม่ได้เห็นว่าเขาสามารถประสบความสำเร็จได้ ดูแลตนเองได้ เช่นเดียวกับชายทั่วไป ถ้าหากพ่อแม่ไม่ยอมรับตนในฐานะที่เป็นชายรักชาย ความพยายามที่จะพิสูจน์ตนเองของก็องก็จะกลายเป็นความสูญเสียเปล่าตามการรับรู้ของตน ดังนั้นความกลัวว่าพ่อแม่จะไม่ยอมรับจึงเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ก็องไม่เปิดเผยตนเอง นอกจากนี้ก็องยังกลัวว่าจะมีผลทางลบอื่นๆตามมาได้อีก เช่น ความกลัวว่าจะสูญเสียสถาบันครอบครัวไป อันเป็นผลมาจากการไม่ยอมรับของครอบครัว ความกลัวว่าพ่อแม่จะรู้สึกเสียใจ ความกลัวว่าครอบครัวจะถูกมองในทางลบจากสังคมว่ามีสมาชิกเป็นชายรักชาย เป็นต้น การประเมินความเป็นไปได้ของผลทางลบต่างๆเหล่านี้ อาจเกี่ยวข้องกับอุปนิสัยของคนที่ละเอียดรอบคอบ มีการไตร่ตรองสิ่งต่างๆอย่างรอบด้าน ก่อนตัดสินใจเมื่อกล่าวถึงในด้านพฤติกรรมการไม่เปิดเผยตนเองของก็องนั้น มีวิธีการต่างๆที่ตนนำมาใช้หลายประการ เช่น เมื่อถูกสมาชิกในบ้านถามถึงการแต่งงาน ตนก็จะตอบคำถามแบบเป็นกลาง คือ การบอกว่าตนอยากจะเป็นโสด โดยไม่บอกเหตุผลที่แท้จริงว่าตนเป็นชายรักชายบางครั้งอาจใช้การเจียบหรือปลุกตัวออกจากวงสนทนาเมื่อมีประเด็นเกี่ยวกับชายรักชายขึ้นมาหลีกเลี่ยงการพาเพื่อนมาบ้าน แต่จะออกไปหาเพื่อนข้างนอกแทน เพื่อลดโอกาสที่ครอบครัวจะรู้ว่าตนเป็นชายรักชายจากการสังเกตปฏิสัมพันธ์ที่ตนมีกับเพื่อนวางตนอยู่ในกรอบที่เหมาะสมเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือ ไม่เป็นภาระทางใจให้ที่บ้าน และควบคุมการใช้ facebook โดยจำกัดการที่ครอบครัวจะสามารถเข้าถึงเนื้อหาบางส่วนซึ่งอาจเกี่ยวกับชายรักชาย

ในแง่ของการเปิดเผยตนเองกับเพื่อนนั้น ปกติก็องจะไม่เข้าไปเปิดเผยตนเองกับเพื่อนก่อน แต่จะเปิดเผยก็ต่อเมื่อเป็นฝ่ายถูกถามถึงความโน้มเอียงทางเพศ โดยให้เหตุผลว่าไม่รู้ว่าจะปกปิดเพื่อนไปเพื่อเหตุใด ตนจึงสามารถเปิดเผยกับเพื่อนที่มาถามได้ การเปิดเผยกับเพื่อนส่งผลให้ตนสามารถเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่เมื่ออยู่กับเพื่อนที่ทราบถึงการเป็นชายรักชายของตน ใน

บรรดาเพื่อน ๆ หลายคนนั้น ก็ยังมีเพื่อนที่สนิทและไว้ใจที่สุดคนหนึ่ง เป็นเพื่อนที่คอยปรึกษา รับฟัง กันและกันทุกเรื่อง และให้พื้นที่ในการตัดสินใจอย่างเป็นอิสระต่อกัน ก็องระบุว่า เป็นความโชคดี ของตนที่มีเพื่อนที่มีคุณภาพ แม้ว่าจะมีเพียงคนเดียวก็ตาม แต่ก็ เป็นความคุ้มค่ายิ่งนัก

ปัจจุบันก็องระบุว่าตนอยู่ในสภาพที่ยังไม่พร้อมจะเปิดเผยตนเองกับพ่อแม่ สิ่งที่จะทำให้ ตนมั่นใจมากขึ้นในการเปิดเผยตนเองออกไปได้นั้นคือการพัฒนาตนและก้าวไปสู่จุดที่มั่นคง พอที่จะทำให้ตนเป็นที่ยอมรับ ได้แก่ การมีหน้าที่การงานที่ดี การเลี้ยงดูตนเองได้ การลด(หรือเป็น อิสระจาก)ภาระทางการเงินของพ่อแม่ ปัจจุบันเหล่านี้จะช่วยทำให้พ่อแม่ยอมรับตนมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ทำให้สังคมภายนอกยอมรับมากขึ้น และลดผลกระทบจากการที่คนในครอบครัวจะ ถูกสังคมเพ่งเล็งไปในทางลบได้อีกด้วย

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 6

เสื่อ (นามสมมติ) อายุ 25 ปี ปัจจุบันกำลังศึกษาในระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยแห่ง หนึ่งในกรุงเทพฯ มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด แยกจากครอบครัวมาอาศัยอยู่ที่หอพักในกรุงเทพฯ ช่วง เปิดเทอม ส่วนในช่วงปิดเทอมจะอาศัยอยู่บ้านร่วมกับครอบครัวสมาชิกในครอบครัวมีจำนวน ทั้งหมด 6 คน โดยเสื่อระบุว่าตนสนิทกับพี่สาวมากที่สุด

ในช่วงอายุประมาณ 16 ปี หรือช่วง ม.4 นั้น เสื่อรู้สึกพึงพอใจกับรุ่นน้องชายคนหนึ่ง แต่ ขณะนั้นตนยังไม่มั่นใจว่าเป็นความรู้สึกชอบหรือไม่ จนกระทั่งเสื่อเกิดความชัดเจนกับความโน้ม เียงทางเพศแบบชายรักชายของตนเองในช่วงอายุ 17 ปี ในขณะนั้นเสื่อกำลังศึกษาอยู่ระดับชั้น ม.5 มีคนสนิททั้งเพศชายและเพศหญิง ทั้งนี้ เสื่อมีความรู้สึกว่าคุณสนิทชายมีความสำคัญว่าคุณ สนิทหญิง เสื่อมีความรู้สึกหวง และรู้สึกห่วงใย มีการดูแลเอาใจใส่คนสนิทชายมากกว่าคนสนิท หญิง ในแง่ของพฤติกรรมการวางตัวของเสื่อนั้น เสื่อระบุว่าตนมีลักษณะการวางตัวที่เป็นธรรมชาติ ตั้งแต่เด็กจนโต ไม่ได้แสดงออกไปในทางเพศหญิง แต่จะมีบางครั้งขณะที่เสื่อรู้สึกโกรธจนอาจ แสดงออกด้วยการพูดอย่างเต็มที่ ซึ่งเสื่อรับรู้ว่าบางครั้งอาจดูไม่เหมือนผู้ชายทั่วไป

ในด้านสัมพันธภาพแบบคู่รักชายรักชายนั้น ปัจจุบันเสื่อมีสถานะโสด เสื่อระบุว่าเคยมี ประสบการณ์คบหากับชาวต่างชาติมาก่อน เป็นสัมพันธภาพที่ไม่ถึงกับการเป็นแฟนกัน และ เกิดขึ้นแบบไม่นานนัก

ในแง่ของการเปิดเผยตนเองกับครอบครัวนั้น เสื่อรับรู้ว่าทุกคนในครอบครัวสามารถ ยอมรับได้หากตนเป็นชายรักชาย ยกเว้นคุณพ่อซึ่งแสดงท่าทีต่อต้านชายรักชายในช่วงที่เสื่อยังเป็น เด็กคุณพ่อของเสื่อเป็นชาวจีนที่ค่อนข้างอนุรักษ์นิยมมาก และเคยกล่าวไว้สมัยที่ตนยังเป็นเด็กว่า

ในตระกูลไม่เคยมีใครเป็นชายรักชายมาก่อน ทั้งนี้สาเหตุหลักที่เสียไม่เปิดเผยตนเองมาจากการที่รับรู้ว่าคุณพ่ออาจไม่ยอมรับที่ตนเป็นชายรักชาย การที่ตนอยู่แบบนิ่งเฉยโดยไม่เปิดเผยตนเองในปัจจุบันก็จะไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งใดๆ เป็นจุดที่ปลอดภัยดีสำหรับตน แต่หากตนเปิดเผยกับพ่อออกไป ก็อาจไปกระตุ้นความคาดหวังที่พ่อมืออยู่ให้กลับขึ้นมาเป็นความขัดแย้งในครอบครัวได้นอกจากนี้เสียมองว่าการเปิดเผยตนเองในครอบครัวไม่ใช่เรื่องที่สำคัญ เป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับตน เนื่องจากทุกวันนี้ตนรับรู้ที่ครอบครัวมีความรักความเอาใจใส่ให้กับตนเป็นอย่างดีอยู่แล้ว ตนมองว่าการเปิดเผยตนเองจะไม่เปลี่ยนแปลงอะไรให้ต่างไปจากเดิมได้เสียมีวิธีการบางอย่างในการไม่เปิดเผยตนเองให้สมาชิกในครอบครัวรู้ ได้แก่ การกลั่นกรองคำพูดที่ใช้พูดในบ้านต่อหน้าพ่อแม่ เนื่องจากบางคำมีลักษณะรุนแรงและชวนสงสัยว่าตนอาจเป็นชายรักชาย บางครั้งมีการหลีกเลี่ยงการใช้โทรศัพท์ต่อหน้าคนในครอบครัว ในกรณีที่ตนพูดคุยเรื่องส่วนตัวที่เฉพาะเจาะจงหรือบางเรื่องที่ไม่สมควรเปิดเผย

ในแง่ของการเปิดเผยตนเองกับเพื่อนนั้น เสียมีการเปิดเผยเป็นทางการกับเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวเท่านั้น มีการบอกกล่าวโดยตรงถึงการเป็นชายรักชายของตนกับเพื่อนสนิทคนดังกล่าว ในขณะที่เพื่อนคนอื่นๆจะเป็นในลักษณะของการเปิดเผยแบบไม่เป็นทางการโดยอาศัยการสังเกตสำหรับการสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัวนั้น เสียรับรู้ที่ตนได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนสนิทมากที่สุดเพียงคนเดียว เป็นผู้ที่ตนพร้อมจะเล่าเรื่องราวต่างๆให้ฟังและปรึกษาปัญหาต่างๆด้วย สำหรับเพื่อนคนอื่นๆเสียก็จะมีการบอกเล่าเรื่องราวต่างๆที่มาน้อยแตกต่างกันไปตามระดับของความสนิทสนมที่มีต่อเพื่อนคนนั้น

เสียตั้งใจว่าจะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว จะดำรงตนอยู่ในสภาพที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวไปเรื่อยๆ กล่าวคือ ใช้ชีวิตอยู่กับพ่อแม่ไปเรื่อยๆ ยกเว้นในกรณีเดียว คือการที่เสียถูกบีบบังคับให้แต่งงานกับเพศหญิง หรือถูกกดดันอย่างหนักด้วยคำถามที่ว่าเหตุใดจึงไม่แต่งงาน เมื่อนั้นเสียจึงจะตัดสินใจเปิดเผยตนเองกับครอบครัวว่าตนเป็นชายรักชายในที่สุด

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 7

มด (นามสมมติ) อายุ 25 ปี ปัจจุบันกำลังทำงาน (ไม่เปิดเผยรายละเอียดการทำงาน) มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด สมาชิกในครอบครัวมีจำนวนทั้งหมด 5 คน มดย้ายมาอยู่หอพักแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เนื่องจากสะดวกต่อการทำงานของตนแต่ก็ยังคงมีการติดต่อกับครอบครัวอย่างน้อยเดือนละ 1-2 ครั้ง มดระบุว่าตนรู้สึกสนิทกับพี่สาวมากที่สุด ในบรรดาสมาชิกครอบครัวทั้งหมด

ในด้านความสนใจทางเพศนั้น มดระบุว่าในอดีตไม่เคยชอบเพศหญิงมาก่อน ความสนใจทางเพศเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปหลังจากประสบอุบัติเหตุไฟฟ้าดูด คือ ตนเริ่มรู้สึกว่าตนชอบเพศชายมากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้ความชอบในเพศเดียวกันมีการพัฒนามาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งตนเองเกิดความรู้สึกชัดเจนว่าตนชอบเพศเดียวกันตอนอายุ 13 ปี ช่วงประมาณ ม.1ตนตั้งข้อสงสัยถึงความสนใจในเพศเดียวกันจากประสบการณ์ของตน เช่น การเห็นชายใส่กางเกงขาสั้นแล้วรู้สึกชอบ การมีจินตนาการถึงเพศเดียวกันขณะประกอบกิจกรรมทางเพศ เป็นต้น

ในด้านสัมพันธภาพแบบชายรักชายนั้น ช่วงมัธยมปลายมดเริ่มมีสัมพันธภาพผูกพันกับเพศเดียวกัน แต่ยังไม่ถึงระดับของการคบเป็นคูรัก ต่อมา เมื่อมดศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1มดจึงเริ่มมีแฟนคนแรกสำหรับปัจจุบันนั้นมดอยู่ในสถานภาพโสด

ในการเปิดเผยกับครอบครัว มดระบุว่าพ่อแม่สามารถยอมรับตนเองได้หากเป็นชายรักชาย สังเกตจากการที่แม่เคยเกริ่นไว้กับตนว่าแม่สามารถยอมรับชายรักชายได้ ขณะที่พ่อกล่าวถึงชายรักชายคนอื่น ๆ ว่าเป็นเรื่องของเวรกรรม มีบางสถานการณ์ที่มดระบุว่าแม่สงสัยตน คือเวลาที่มีการชมรายการโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับชายรักชายหรือสตรีข้ามเพศ แม่จะหันมาถามตนในประเด็นดังกล่าว ถึงแม้ว่ามดจะระบุว่าตนอยากเปิดเผยกับครอบครัวว่าเป็นชายรักชาย แต่ยังมีปัจจัยหลักที่ทำให้ตนไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวอยู่ คือการที่ตนยังไม่มีคูรักยืนยาว ตนยังไม่พบกับสัมพันธภาพแบบคูรักที่มั่นคงพอที่จะผลักดันให้ตนอยากเปิดเผยกับครอบครัว รองลงมาคือตนยังเป็นห่วงความรู้สึกของพ่อแม่ว่าท่านอาจจะรู้สึกเสียใจหากเปิดเผยตนเองออกไป สภาวะดังกล่าวทำให้เกิดความรู้สึกค้างคาใจตามมาด้วยเช่นกัน ด้วยความที่มดอยากเปิดเผยตนเองแต่ตนก็ยังไม่ได้เปิดเผยออกไปกับครอบครัว สำหรับแนวปฏิบัติในการไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัวนั้น ได้แก่ การไม่เปิดเผยเรื่องคูรักให้ครอบครัวได้รับรู้ การบอกกับพ่อแม่ว่าแฟนที่คุยโทรศัพท์อยู่นั้นเป็นเพียงเพื่อนกัน และการหลีกเลี่ยงการคุยโทรศัพท์กับแฟนต่อหน้าสมาชิกในครอบครัว

ในแง่มุมมองของการเปิดเผยตนเองกับเพื่อนนั้น มดมีการเปิดเผยกับเพื่อนแบบไม่เป็นทางการก่อน โดยตนระบุว่า ในสมัยมัธยมเพื่อนๆจะ “รู้กัน” ว่ามดเป็นชายรักชาย อาศัยจากการสังเกตพฤติกรรมการวางตัวซึ่งกันและกันเป็นหลักในหมู่เพื่อนฝูง ต่อมาเมื่อเข้าสู่ช่วงมหาวิทยาลัย เพื่อนๆบางคนเกิดความสงสัยในความโน้มเอียงทางเพศของมด ในช่วงแรกตนยังมีที่ทำนึ่งเฉยต่อความสงสัยของเพื่อน แต่ต่อมาตนก็เป็นฝ่ายเข้าไปเปิดเผยตนเองกับเพื่อนโดยการถามว่าเพื่อนจะยอมรับได้หรือไม่หากตนเป็นชายรักชาย ซึ่งผลที่ได้กลับมาคือเพื่อนยอมรับได้และตนรู้สึกสบายใจตามมา ตนจึงเปิดเผยกับเพื่อนมากขึ้นเรื่อยๆมดระบุว่าตนมีแหล่งสนับสนุนจากบุคคลภายนอก

ครอบครัวโดยไม่ได้ระบุเฉพาะเจาะจงว่าเป็นผู้ใด แต่ผมระบุว่าตนสามารถบอกเล่าเรื่องราวต่างๆที่เกี่ยวกับการเป็นชายรักชายของตนให้ใครฟังก็ได้ ถ้าไม่ใช่บุคคลในครอบครัว

สำหรับแผนการเปิดเผยในอนาคตของผม มีอยู่เพียงกรณีเดียวคือเมื่อตนมั่นใจว่าตนมีคู่รักที่ยืนยาวและมั่นคง ผมพร้อมจะใช้ชีวิตร่วมกัน ตนก็พร้อมที่จะเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในที่สุด

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 8

กอล์ฟ (นามสมมติ) อายุ 31 ปี ปัจจุบันประกอบธุรกิจส่วนตัว มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ปัจจุบันอาศัยอยู่กับครอบครัวที่กรุงเทพฯ มีสมาชิกในบ้านมีจำนวน 5 คน กอล์ฟสามารถพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจได้มาเป็นระยะเวลาหลายปี และนอกจากนี้ ในบางครั้งญาติๆของกอล์ฟจะมาพึ่งพาอาศัยตนในด้านการเงินอีกด้วย

ในวัยเด็ก กอล์ฟระบุถึงประสบการณ์ที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย คือการเล่นน้ำแล้วอวัยวะเพศของตนไปสัมผัสกับผู้อื่นที่เป็นเพศชาย ก่อให้เกิดความรู้สึกตื่นตัวบ้างแต่ตนไม่ได้มองว่าเป็นความรู้สึกที่เข้มข้น ต่อมาเมื่อช่วงอายุประมาณ 12-13 ปี กอล์ฟระบุถึงความสนใจทางเพศต่อเพศเดียวกันช่วงวัยรุ่น ในลักษณะของความสงสัย อยากรู้ อยากเห็น จากเหตุการณ์ที่วัยรุ่นเพศชายนำอวัยวะเพศของตนมาอวดกันตนระบุว่าความสนใจดังกล่าวไม่ใช่ความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเหตุการณ์ผ่านไปเรื่อยๆจนกระทั่งในช่วงปีสุดท้ายของป.ตรี ตนได้มีโอกาสทำงานและค้างคืนร่วมกับบรูมเมท(เพื่อนร่วมห้อง)ชายซึ่งได้รับคำเตือนมาจากเพื่อนคนอื่น ๆ ว่าเพื่อนร่วมห้องคนดังกล่าวอาจเป็นชายรักชายตนก็ไม่ได้รู้สึกผิดสังเกตแต่อย่างใด เมื่ออยู่ทำงานร่วมกันมา 6 เดือนก็เกิดประสบการณ์ทางเพศขึ้น คือ เพื่อนร่วมห้องเป็นฝ่ายเข้ามามีเพศสัมพันธ์กับกอล์ฟในขณะที่กำลังหลับ ด้วยความรู้สึกอยากลอง ตนจึงปล่อยให้เหตุการณ์ดำเนินต่อไป หลังจากนั้นตนจึงตกลงกับเพื่อนคนนั้นว่าจะลองมีเพศสัมพันธ์กันมาเรื่อยๆ แต่ยังคงสถานภาพเพื่อนเอาไว้จนกระทั่งจบการศึกษา เมื่อเริ่มห่างจากเพื่อนคนดังกล่าวไป ตนรู้สึกเสียใจมาก เนื่องด้วยความรู้สึกผูกพันที่มีให้เพื่อนคนดังกล่าว อย่างไรก็ตามจากเหตุการณ์ดังกล่าว กอล์ฟก็ยังไม่สามารถบอกกับตนเองได้ชัดเจนว่าตนเป็นชายรักชาย

เมื่อเหตุการณ์ผ่านไป กอล์ฟรู้สึกชัดเจนว่าตนเองเป็นชายรักชายเมื่ออายุ 28 ปีตนรับรู้ว่าเป็นช่วงอายุที่ช้ากว่าบุคคลทั่วไปที่เป็นชายรักชายกว่าที่จะรู้ว่าตนเป็นชายรักชาย กล่าวคือ ในช่วงวัยที่ตนเข้าสู่ชีวิตการทำงาน ด้วยความบังเอิญที่ตนได้รู้จักกับโปรแกรมแคมป์ร็อกทางหนังสือพิมพ์ ประกอบกับช่วงนั้นตนรู้สึกเหงา ทำให้ตนลองใช้โปรแกรมดังกล่าวด้วยความอยากรู้ อยากเห็น จนกระทั่งได้พบกับชายรักชายที่มาเป็นแฟนคนแรกของตน ซึ่งกอล์ฟระบุถึงความรู้สึกรักและ

ผู้พันที่มีต่อแฟนคนดังกล่าวทำให้ตัดสินใจคบกันในที่สุด ซึ่งในปัจจุบันเลิกกันไปแล้วทำให้ กอล์ฟสามารถระบุตนเองได้อย่างชัดเจนว่าตนเป็นชายรักชายส่วนในเรื่องของการคัดเลือกคู่นั้น ตนนิยมคบชายรักชายที่อายุน้อยกว่าตน และไม่เปิดเผยตนเองเช่นเดียวกันกับตน

ในแง่มุมมองของการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวนั้น กอล์ฟพบว่าพ่อแม่ไม่มีส่วนก้าวภายในชีวิตส่วนตัวของตนเลย แต่จะให้อิสระและความเป็นส่วนตัวอย่างเต็มที่ ในขณะที่ญาติคนอื่นๆ ในครอบครัวตนเป็นแหล่งที่มาของความกดดัน บางครั้งมาในรูปแบบของการแสดงอาการต่อต้านชายรักชาย เช่น เมื่อญาติได้เห็นคนนอกครอบครัวเป็นชายรักชาย ก็มาบอกกับตนว่าอย่าเป็นชายรักชาย เป็นต้น บางครั้งมาในรูปแบบของการตั้งคำถามด้วยความสงสัย เช่น มีการตั้งคำถามจากญาติเป็นประจำว่าเหตุใดตนจึงไม่แต่งงาน อีกกรณีหนึ่งคือการทำญาติบางคนจ้องจับผิดตน มีการซักถามว่าตนเป็นชายรักชายหรือไม่ การก้าวล่วงความเป็นส่วนตัวดังกล่าวส่งผลให้กอล์ฟสนิทสนมกับญาติน้อยลงอย่างมาก สำหรับปัจจัยที่ทำให้กอล์ฟไม่เปิดเผยตนเองกับครอบครัว ได้แก่ ความรู้สึกไม่มั่นใจกับผลที่จะตามมา กอล์ฟได้ระบุว่าตนไม่รู้จะต้องวางตัวอย่างใด จะดำรงชีวิตอย่างไรในสภาพที่เปิดเผยกับครอบครัวออกไปแล้ว ต่อมาคือความกังวลกับสายตาที่ญาติจะมองมายังตน จากการรับรู้ความกดดันและความคาดหวังจากญาติๆ ให้แต่งงาน นอกจากนี้ตนยังกลัวว่าญาติจะไปบอกต่อกันทำให้รู้สึกอับอายมากยิ่งขึ้นสำหรับแนวปฏิบัติในการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวของกอล์ฟ ได้แก่ การปกปิดร่องรอยการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน การไม่เปิดเผยในประเด็นเรื่องคู่รักเพศเดียวกัน การนิ่งเฉยเมื่อถูกคนในครอบครัวถามถึงเรื่องการมีแฟนหรือแต่งงาน การยกเหตุผลอื่นนอกเหนือจากการเป็นชายรักชายมาใช้ในการตอบคำถามจากญาติๆ และพยายามพาตนออกจากสถานการณ์ที่ทำให้ถูกญาติซักถามได้

ในเรื่องของการเปิดเผยตนเองกับเพื่อนนั้น ส่วนใหญ่กอล์ฟจะเปิดเผยตนเองกับเพื่อนที่เป็นชายรักชายหรือเป็นชายรักทั้งสองเพศ รู้สึกสบายใจและไว้วางใจกับการมีเพื่อนกลุ่มดังกล่าว ทั้งนี้กอล์ฟกล่าวว่าตนไม่ได้เปิดเผยตนเองกับเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยแต่อย่างใด (ยกเว้นเพื่อนร่วมห้องเพียงคนเดียวที่ตนมีเพศสัมพันธ์ด้วย) ในที่ทำงานนั้นตนก็ไม่ได้เปิดเผยตนเองกับเพื่อนร่วมงานเช่นกัน ก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัดบ้างเป็นบางครั้ง เมื่อเพื่อนร่วมงานพูดคุยกันถึงประเด็นเรื่องคู่รักเพศหญิง ส่วนในด้านการสนับสนุนทางสังคม ตนรับรู้การสนับสนุนที่มาจากเพื่อนที่เป็นชายรักชายเหมือนกันกับตน หรือเพื่อนที่เป็นชายรักทั้งสองเพศ ซึ่งตนสามารถบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้พวกเขาฟังได้อย่างสบายใจ

สำหรับประเด็นเรื่องการเปิดเผยตนเองในอนาคตนั้น กอล์ฟตั้งใจว่าจะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในอนาคตอย่างแน่นอนอนไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น จะดำรงอยู่ในครอบครัวอย่างไม่เปิดเผย

ตนเองเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 9

ไก่อี (นามสมมติ) อายุ 30 ปี ปัจจุบันกำลังหางานอยู่ มีภูมิลำเนาอยู่ที่ต่างจังหวัด ปัจจุบันแยกจากครอบครัวมาพักอาศัยอยู่ที่ห้องเช่าแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เนื่องจากใกล้ที่ทำงานเดิม สมาชิกในครอบครัวมีจำนวนทั้งหมด 4 คนโดยไก่อีระบุว่าตนรู้สึกสนิทกับพี่ชายของตน

ไก่อีเริ่มจากความรู้สึกสนใจในเพศเดียวกันอย่างไม่ชัดเจนมาเป็นเวลานานหลายปีและไม่ได้รู้สึกสนใจเพศหญิงเช่นเดียวกับชายทั่วไป จนกระทั่งไก่อีอายุ 22 ปี ไก่อีได้เริ่มคบกับเพศเดียวกันเป็นคู่รักคนแรก เป็นจุดสำคัญที่ทำให้ไก่อีชัดเจนว่าตนเป็นชายรักชายหลังจากที่ไม่ชัดเจนมานาน

ในแง่มุมมองด้านสัมพันธภาพแบบชายรักชายของไก่อีนั้น ไก่อีระบุถึงประสบการณ์การมีคู่รักและมีพฤติกรรมคล้ายคลึงกับชายหญิงทั่วไปตามปกติ เช่น พบปะกัน ทานข้าวด้วยกัน นอนด้วยกัน สิ่งที่แตกต่างกันจากชายหญิงทั่วไปคือจะต้องปิดบังจากสังคมเล็กน้อย มีขีดจำกัดในการแสดงความรักต่อคู่ของตน ทั้งนี้ไก่อีระบุว่าตนมีสถานะโสด

ในด้านการไม่เปิดเผยตนเองกับครอบครัวนั้น ไก่อีมีการรับรู้หลายอย่างที่แสดงถึงการไม่ยอมรับชายรักชายจากครอบครัว เช่น การรับรู้ว่ามีผู้ปกครองมีช่วงอายุที่ห่างจากตน อยู่คนละยุคคนละสมัยกันกับตน รับรู้ถึงอาการต่อต้านชายรักชายจากผู้ปกครองอย่างเด่นชัด เช่น การที่พ่อพูดในเชิงต่อต้านการคบเพื่อนชายรักชายของตน การที่ผู้ใหญ่ในบ้านแสดงอาการหวาดระแวงตน เมื่อไก่อีไปปรึกษาปัญหา ก็จะถูกผู้ใหญ่มองว่าอาจเกี่ยวกับประเด็นชายรักชาย นอกจากนี้ไก่อีมักจะถูกถามซ้ำๆจากผู้ปกครองว่าเมื่อไหร่จะแต่งงาน การรับรู้เหล่านี้ทำให้ไก่อีรู้สึกเบื่อหน่ายและรำคาญเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ ถึงแม้ว่าไก่อีจะรู้สึกสนิทกับพี่ชายมากที่สุดในครอบครัว แต่พี่ชายก็แสดงความไม่ชอบชายรักชายให้ตนได้รับรู้อย่างเปิดเผย สาเหตุหลักที่ทำให้ไก่อีไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว คือ การที่ไก่อียังไม่มีคู่รักที่ยาว ซึ่งเป็นแรงจูงใจหลักที่ขาดหายไปในการเปิดเผยกับครอบครัวรองลงมาคือการที่ไก่อีรับรู้ว่าการที่ครอบครัวไม่ยอมรับชายรักชาย และการที่ไก่อียังไม่มีที่พักอาศัยเป็นของตนเอง ในความเป็นจริงแล้วนั้นตนอยากเปิดเผยตนเองกับครอบครัว ขณะเดียวกันก็ต้องการการยอมรับจากครอบครัวด้วยทั้งนี้ ไก่อีมีวิถีทางในการดำรงอยู่แบบไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวอยู่หลายประการ เช่น ในประเด็นเกี่ยวกับคำถามจากผู้ปกครองที่ว่าเมื่อไหร่จะแต่งงานนั้น ตนก็จะไม่ตอบปฏิเสธ แต่จะนิ่งเฉยแทน หรือการคบกับชายรักชายด้วยกันนั้น ตนก็จะเลือกคบชายรักชายที่ไม่แสดงออกทางพฤติกรรมค่อนข้างไปทางหญิง เพื่อตัดปัญหาที่คนอื่นจะรู้ว่าตนเป็นชายรักชาย โดยเฉพาะคนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้บ้านในประเด็นของการพาเพื่อนมาที่บ้านของตนนั้น

ไก่อจะไม่พาเพื่อนที่แสดงออกค่อนข้างไปทางหญิงมากมาที่บ้าน เนื่องจากเกรงว่าสมาชิกในครอบครัวจะรู้ว่าตนเป็นชายรักชาย

ในแง่มุมมองด้านการเปิดเผยตนเองกับเพื่อนนั้น ไก่อไม่ได้เปิดเผยกับเพื่อนโดยตรง กล่าวคือ ไม่บอกกับเพื่อนโดยตรงว่าตนเป็นชายรักชาย แต่จะอาศัยการเปิดเผยทางอ้อมจากการอยู่ร่วมกันสนิทสนมกันตามกาลเวลาที่ผ่านไป ก็จะสามารถสังเกตและรับรู้ได้เองว่าตนเป็นชายรักชาย ไก่อได้ระบุเพิ่มเติมอีกว่าเมื่อเพื่อนชายรักชายมาอยู่รวมกันจะเป็นการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมที่ร่าเริงและมีสีสัน แม้ว่าในยามปกติจะไม่ได้แสดงพฤติกรรมดังกล่าวเลยก็ตาม

สำหรับแผนการการเปิดเผยตนเองในอนาคตนั้น ไก่อจะมีโอกาสเปิดเผยตนเองมากขึ้นก็ต่อเมื่อตนมีคู่รักที่ยืนยาวที่จะทำให้มั่นใจได้ว่าตนมีคนคอยสนับสนุน หรือต่อเมื่อตนมีที่พักที่ตนเป็นเจ้าของด้วยตนเอง ในกรณีที่เปิดเผยตนเองไปแล้วครอบครัวไม่ยอมรับจริงๆ ไก่อก็ยังคงมีที่อาศัยเป็นของตนเองอยู่อย่างปลอดภัย อีกกรณีหนึ่งคือหากถูกผู้ปกครองกดดันอย่างหนักให้มีภรรยา มีลูก ตนก็จำเป็นจะต้องเปิดเผยตนเองออกไปเพื่อให้จบเรื่องราว เพื่อให้ผู้ปกครองจะได้ไม่มาก้าวร้าวชีวิตของตนอีก

ส่วนที่ 2 ประสบการณ์การไม่เปิดเผยตนเองของชายรักชายต่อครอบครัว

ประเด็นหลักที่ 1 : การรับรู้ตนเอง – ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้อย่างชัดเจนว่าตนเป็นชายรักชาย ทั้งในแง่มุมมองอัตลักษณ์ของตนเองและวิถีในการดำเนินชีวิตของตน และผู้ให้ข้อมูลก็มีการประเมินตนเองในทางลบต่ออัตลักษณ์ทางเพศแบบชายรักชายที่ตนเป็นด้วย

การรับรู้ตนเอง เป็นการพิจารณาที่ตัวผู้ให้ข้อมูลมีต่อตนเอง มีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของชายรักชายในฐานะที่เป็นปัจจัยที่อาจส่งเสริมหรือขัดขวางการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว โดยจากการวิจัย พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงการรับรู้อัตลักษณ์ทางเพศของตนเองได้อย่างเด่นชัด มีความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนในทางลบ และผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ถึงวิถีการดำเนินชีวิตด้านสัมพันธ์ภาพคู่รักเป็นหลัก โดยส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางสัมพันธ์ภาพที่หลากหลาย และมีมุมมองต่อสัมพันธ์ภาพของชายรักชายว่าเป็นสัมพันธ์ภาพที่ค่อนข้างไม่มั่นคง เน้นพิจารณาอุปลักษณะภายนอกเป็นหลัก

1.1 การรับรู้อัตลักษณ์ทางเพศ – แม้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะสามารถรับรู้ถึงความสนใจทางเพศของตนได้อย่างชัดเจน แต่ผู้ให้ข้อมูลก็มีการประเมินตนเองทางลบต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตน โดยการรับรู้อัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง คือ การที่ผู้ให้ข้อมูลมีการตระหนักและรับรู้ถึงอัตลักษณ์ทางเพศของตน ซึ่งการตระหนักและรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลแต่ละรายอาจมีช่วงเวลาที่แตกต่างกัน หลังจากการรับรู้ถึงอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองแล้ว ผู้ให้ข้อมูลมีการประเมินอัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการอัตลักษณ์ทางเพศของชายรักชายที่อาจมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจที่จะเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยตนเองในเวลาต่อมา จากคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูล ได้มีการระบุถึงการสังเกตความโน้มเอียงทางเพศแบบชายรักชายของตนทั้งทางพฤติกรรมและอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นอย่างเด่นชัดรวมถึงมีการบอกเล่ามุมมองความรู้สึกทางลบต่อการเป็นชายรักชายของตน

1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ – ผู้ให้ข้อมูลทุกคนระบุได้อย่างชัดเจนว่าตนชอบเพศเดียวกัน แต่ความชัดเจนดังกล่าวเกิดขึ้นในเวลาที่แตกต่างกันตามประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล การรับรู้ความสนใจทางเพศ หมายถึงการรับรู้ความชอบพอที่ตนมีต่อเพศเดียวกันด้วยความชัดเจน โดยความชอบพอดังกล่าวเป็นไปในลักษณะของความรู้สึกทางเพศที่เกิดขึ้นกับเพศเดียวกัน ซึ่งอาศัยการเผชิญกับประสบการณ์ต่างๆ พร้อมทั้งการสังเกตตนเองเป็นหลักประกอบกับ

การตีความด้วยตนเองว่า พฤติกรรมหรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นแสดงถึงความสนใจที่ตนมีต่อเพศเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลทุกคนในการวิจัยครั้งนี้ได้ระบุถึงการรับรู้ความสนใจทางเพศต่อเพศเดียวกันอย่างเด่นชัดว่าตนชอบเพศเดียวกัน โดยผู้ให้ข้อมูลบางคนได้ระบุถึงจุดเริ่มต้นของความรู้สึกสนใจทางเพศที่มีต่อเพศเดียวกันไว้อย่างชัดเจนแต่อาจเป็นช่วงเวลาที่แตกต่างกันออกไป ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนไม่สามารถจดจำได้ว่าความสนใจที่ตนมีต่อเพศเดียวกันนั้นเริ่มขึ้นเมื่อไหร่ แต่กระนั้นผู้ให้ข้อมูลทุกคนสามารถจดจำได้ว่าตนรู้สึกชัดเจนกับอัตลักษณ์ทางเพศของตนในช่วงอายุใด รวมถึงมีรายละเอียดของการสังเกตตนเองในผู้ให้ข้อมูลด้วยว่า อะไรที่เป็นจุดสังเกตถึงความโน้มเอียงทางเพศแบบชายรักชายในตน ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลทุกคนได้ระบุถึงจุดร่วมในการสังเกตความโน้มเอียงทางเพศของตน คือ ความรู้สึกสนใจ ความรู้สึกชอบที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อเพศชาย โดยผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงการรับรู้ความสนใจทางเพศไว้ดังนี้

“ตั้งแต่ประมาณ ม.3 ก็รู้สึกว่าความรักมันก็เริ่มมีแล้วใช่ไหม ก็เริ่มรู้สึกว่าเออเราชอบเพศเดียวกันอะไรเงี้ยแต่คือแบบ เห็นเพื่อนเพศเดียวกัน เห็นคนรู้จักอะไรเงี้ยก็เริ่มรู้สึกชอบ รู้สึกมีความรักอะไรเงี้ยขึ้นมา” (L: 78)

- มด

“ก็ช่วงนั้นก็คิดว่า มันก็มีกระแส เออเกี่ยวกับเกย์อะไรมาอยู่แล้วแหละ ก็รู้ว่าเราเรา เป็นอะไร เออ ก็มีแอบมองผู้ชาย มี...ฝันถึงผู้ชาย (หัวเราะ) อะไรเงี้ย ดูหนังเบ๊ ดูหนังเกย์” (L: 53)

- บอล

“คืออาจจะดูหนังชายหญิงแต่ไม่ได้สนใจผู้หญิง สนใจผู้ชายแทนอะไรประมาณเนี้ย เออจะมีแบบเห็นผู้ชายแล้วแบบมีอารมณ์มากกว่า (หัวเราะ)” (L: 24)

- นิว

“มันมีเออความรู้สึกแนวแบบ ความรักอะไรอย่างเงี้ยแบบ อืมแบบวัยรุ่นหรืออะไรเงี้ย แต่ว่าสิ่งที่ไ้ความรู้สึกแบบเนี้ยมันเกิดขึ้นกับเพศเดียวกันซึ่งมันไม่น่าจะเกิดขึ้น” (L: 60)

- ก้อง

“สังเกตเห็นหรือ มันก็นานอยู่นะ (หัวเราะ) ไม่รู้สิ ก็...คือตอนเด็กๆมันก็ไม่ได้คิดอะไรมาก มีตอนที่ว่าจะแบบว่าแน่ใจก็คือ เริ่มที่จะเริ่มคบผู้ชายมากกว่า” (L: 45)

- ไก่

1.1.2 ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้นต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตน เช่น รู้สึกผิด รู้สึกแปลกแยกจากสังคม ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง หมายถึง ความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลต่อการเป็นชายรักชายของตนเองกล่าวคือเมื่อผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ถึงความสนใจในเพศเดียวกันของตนเองแล้ว สิ่งที่มีมักจะเกิดขึ้นร่วมด้วยคือความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อการเป็นชายรักชายของตน ผู้ให้ข้อมูลบางคนระบุถึงความรู้สึกทางลบต่อการเป็นชายรักชาย เช่น รู้สึกแปลกแยกไปจากสังคมหม่มาก รู้สึกผิดกับสิ่งที่ตนเองเป็น รู้สึกอึดอัดด้วยข้อจำกัดในเรื่องการมีบุตรกับคู่รักเพศเดียวกัน และรู้สึกน้อยใจที่ตนเกิดมาเป็นชายรักชายผู้ให้ข้อมูลบางคนระบุว่าหากเลือกเกิดได้ ตนขอเลือกที่จะไม่เกิดมาเป็นชายรักชาย ซึ่งจากคำบอกเล่าต่างๆเหล่านี้ ผู้ให้ข้อมูลได้มีการเปรียบเทียบตนกับมาตรฐานทางสังคม ซึ่งขัดแย้งกับอัตลักษณ์ทางเพศแบบชายรักชายของตน

“ถามว่าถ้าเราเลือกได้แล้วเราเลือกให้เป็นอีกฝ่ายเราก็จะเลือกที่เราไม่เป็นหรือไม่มีใครอยากที่จะผิดปกติไปจากสังคมหม่มากหรือ ถึงแม้ว่าบางครั้งคือๆ เหมือนในความคิดคือโลกนี้บางทีมันก็ดูโหดร้ายเพราะว่ากฎหมายมันบังคับการทุกอย่าง บางทีสิ่งที่เราทำมันอาจจะเป็นสิ่งเล็กๆซึ่งเป็นสิ่งที่ดี แต่ว่าคนส่วนใหญ่มองว่ามันไม่ดี ทุกคนก็จะต้องมองว่ามันไม่ดี แค่นั้นแหละ” (L: 497)

- ก้อย

“แบบเพราะว่านั่นแหละกะเทยกับชายรักชายมันก็...มันก็คือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเหมือนกัน อ่าฮะ” (L: 107)

- ใจ

“คือมันมีข้อ ข้อจำกัดอยู่หลายอย่าง อย่างเช่นมีลูกก็ลำบากหรืออะไรเงี้ย มันมีอะไรที่แบบว่า เออเอาเป็นว่าถ้าเกิดเลือกได้เราก็ไม่อยากจะมาเป็นเกย์หรือกะเออ” (L: 296)

- บอล

“คือ รู้สึกว่าเออ เหมือนกับ รู้สึก ไม่ รู้สึกการเป็นแบบเนี้ยมันผิด มันอาจจะ คำอาจจะคิดว่าเราทำผิดมั้ง อืม มันเหมือนผิดอะไรสักอย่างหนึ่ง ใช่ว่า ถ้าเราเป็นแบบเนี้ยมันก็เหมือนกับ อืม ทำให้เค้าเสียใจอะเออก็เหมือนกับ ถ้าเราไปติดยาเสพติดเงี้ย อืมก็เหมือนกับเราเลือกเอง เออเราเลือกไปในสิ่งที่ผิดเงี้ย อืมๆแล้ว ถ้าทำสิ่งที่ผิด เค้าก็ควรจะเสียใจในตัวเราที่ทำแบบนี้มั้ง ประมาณนั้น” (L: 650)

- นิว

“มดว่ามีกระทบทางด้านจิตใจนะ ที่มดคิดนะ ความรู้สึกมากกว่า เราก็รู้สึกว่าทำไมเราเกิดมาเป็นแบบนี้ อาจจะ รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอะไรประมาณนี้” (L: 384)

-มด

นอกจากนี้ ก็ยังได้บอกเล่าเพิ่มเติมถึงความพยายามที่จะเข้าใจและยอมรับในการเป็นชายรักชาย และพยายามดำเนินชีวิตต่อไปท่ามกลางความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้น การยอมรับในที่ผู้ให้ข้อมูลหมายถึงนั้นมิใช่ความรู้สึกเชิงบวกแต่เป็นการยอมรับที่แฝงไว้ด้วยความอดทนต่อการเป็นชายรักชายที่จะต้องเผชิญกับการถูกมองว่าเป็นบุคคลส่วนน้อยในสังคม

“รู้สึกว่า อืม การที่เราเป็นตัวของตัวเองมันก็...ไม่ได้ ไม่ได้เสียหายอะไร ก็เลย ก็เลยยอมรับ แล้วก็พยายาม เหมือนใช้ชีวิตให้เป็นตัวของตัวเองต่อไป” (L: 47)

- ก้อง

1.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตในฐานะชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตของชายรักชายในแง่มุมของชีวิตคู่เป็นส่วนที่สำคัญ

การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตจากคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลนั้น บ่อยครั้งมักจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ส่งผลต่อความยากลำบาก หรือความ

ง่ายตายในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว และมีความเกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของผู้ให้ข้อมูลต่อการดำรงอยู่แบบไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวอีกด้วย ซึ่งการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตในฐานะชายรักชายในที่นี้หมายถึง การที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้สภาวะการดำเนินชีวิตของตนเอง ซึ่งครอบคลุมทั้งในด้านชีวิตคู่และชีวิตส่วนบุคคล โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นอยู่ที่ประเด็นการดำเนินชีวิตคู่

1.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตคู่ของชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตคู่ทั้งจากประสบการณ์ที่ตนได้เผชิญมา และทั้งจากมุมมองที่ตนมีต่อชีวิตคู่ของชายรักชาย โดยส่วนใหญ่มักจะเป็นไปในทางที่ว่าชายรักชายจะมีชีวิตคู่ที่ไม่ยั่งยืน

จากคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลหลายรายนั้น สัมพันธภาพแบบคู่รักนับได้ว่าเป็นแง่มุมหลักประการหนึ่งในวิถีการดำเนินชีวิต ซึ่งผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงประเด็นต่างๆอย่างหลากหลาย ทั้งนี้ การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตคู่ของผู้ให้ข้อมูลบางคนนั้นมีความเกี่ยวข้องกับแง่มุมอื่นๆที่สำคัญ เช่น การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว และการวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต เป็นต้น โดยการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตคู่ของชายรักชายหมายถึง การรับรู้ตนเองในแง่มุมของการดำเนินชีวิตคู่ของผู้ให้ข้อมูล ทั้งในด้านประสบการณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลได้พบเจอมา และมุมมองต่างๆที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อการใช้ชีวิตคู่ในลักษณะของชายรักชาย

1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธภาพแบบชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลเคยมีประสบการณ์ทางด้านสัมพันธภาพในหลากหลายรูปแบบ ทั้งการริเริ่มแสวงหาคู่ การได้รับการเกี่ยวพาราสีในเชิงชู้สาว การมีสัมพันธภาพในระดับที่มากกว่าเพื่อนแต่ไม่ใช่คู่รัก เป็นต้น

จากการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ว่า การรับรู้ประสบการณ์ทางสัมพันธภาพแบบชายรักชายหมายถึง การรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลในประสบการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับชีวิตคู่ในแบบชายรักชาย ซึ่งมักจะเป็นประสบการณ์ที่มาจากตัวผู้ให้ข้อมูลได้พบเจอมา เช่น การหาคู่ การมีเพศสัมพันธ์ และการคบหากัน เป็นต้น ประสบการณ์การหาคู่ที่มีอิทธิพลที่สำคัญต่อการหล่อหลอมมุมมองของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสัมพันธภาพแบบคู่รักในชายรักชาย ขึ้นอยู่กับว่าตนได้ผ่านประสบการณ์การได้มาซึ่งคู่รักในลักษณะใดบ้าง ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้มีการบอกเล่าถึงประสบการณ์ต่างๆในด้านสัมพันธภาพที่ตนมีอย่างแตกต่างหลากหลายโดยกอล์ฟและบอลบอกเล่าถึงประสบการณ์การเป็นฝ่ายริเริ่มแสวงหาคู่ชายรักชายและได้พัฒนาสัมพันธภาพเป็นคู่รักไว้ดังนี้

“ผมก็มาทำงาน ทำงานแล้วจ้งหวะเหงา มารู้จักแคมฟร็อก (camfrog) แคมฟร็อก
เนี่ยรู้จักมาจากหนังสือพิมพ์ (หัวเราะ) หนังสือพิมพ์มันชอบเอาอะไรมาแฉ เรา
สงสัย แคะอยากรู้ ก็ไปเล่น ก็ไปเจอแฟนคนเนี้ยแหละ คำเป็น... (เล่าถึงประวัติ
ส่วนตัวของแฟนเก่า) ก็แคะอยากลอง แต่ไปๆมาๆก็เริ่มรู้สึกว่ามันผูกพันมันรักกันก็
เลยเริ่มคบกันเป็นแฟน” (L: 117)

- กอล์ฟ

“มีช่องทางก็คือเว็บหาคู่ทั่วไป แล้วก็ search search เอา แล้วก็ลงทะเลเปียน
อะไรก็ไปปะเขียนข้อมูลปึบๆ แล้วก็ ก็...ก็ได้อู้จักแฟนคนแรกตอนอายุ 22 ตอนนั้น
แบบว่ายัง โลก...โลกใสมาก (หัวเราะ)” (L: 77)

- บอล

อย่างไรก็ตาม นิวได้บอกเล่าถึงประสบการณ์ที่แตกต่างกันออกไปจากการแสวงหา
สัมพันธ์ภาพกับเพศเดียวกัน คือ ความผิดหวัง โดยพบว่าชายรักชายที่ตนได้เคยมีปฏิสัมพันธ์ด้วย
นั้นล้วนแล้วแต่ให้ความสำคัญกับคุณลักษณะภายนอก เช่น รูปร่าง หน้าตา มากกว่าที่จะพิจารณา
นิสัยใจคอในการคบหากัน ซึ่งประสบการณ์ดังกล่าวบ่งชี้ทอนความหวังในการมีคู่รักที่ยืนยาวของตน

“ช่วงที่แบบ หาใครไปเรื่อยๆแหละหรือว่าแบบ ช่วงที่แบบ เลิกกับคน...เงี้ยเออ คือ
เหมือนกับ หาคนเค้าแบบ ก็ที่ดูๆเค้าก็แบบ จะถามแบบ หน้าตาเป็นยังไง คือ
แบบ เออส่วนใหญ่เค้าจะแบบ ดูแค่ภายนอก เออ หน้าตา หุ่น สัดส่วน ขนาด
(หัวเราะ) เออแบบ แต่ละอย่าง อายุ ส่วนสูง น้ำหนัก อยู่แถวไหน อยู่คนเดียววี
เปล่า บ้านทำอะไร อะไรประมาณเนี้ย เออ เหมือนไม่ได้รักกันที่แบบจิตใจอะ
เออ” (L: 158)

- นิว

นิวและชาวได้บอกเล่าถึงประสบการณ์ในส่วนของการได้มาซึ่งคู่รักโดยที่ตนไม่ได้เป็นฝ่าย
เริ่มแสวงหา แต่เป็นการได้รับการเกี้ยวพาราสีในเชิงผู้ชายก่อน จากนั้นจึงพัฒนาสัมพันธ์ภาพมา
เรื่อยๆจนกระทั่งได้คบหากันเป็นแฟนในที่สุด ประสบการณ์ดังกล่าวอาจเกี่ยวข้องกับความหวังใน

อนาคตต่อการการมีคู่รักที่ยืนยาวของตน ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองมีคำบอกเล่าถึงสัมพันธภาพในอดีตที่เจอ ด้วยความรู้สึกประทับใจดังต่อไปนี้

“ก็อย่างถ้าเป็นตอนมัธยม ก็คงเป็นการเจอกันเลยมากกว่า เออคือพบกันโดยบังเอิญ ไปเรียนแล้วก็แบบเค้าก็ปิ้งเรา เอาช็อคโกแลตมาให้เราเงี้ย แล้วก็ให้เพื่อนมาขอเบอร์ อีม แล้วก็แกล้งว่า จะให้สอนไว...คือแบบ สนใจอยากเรียนไวโอลิน ขอเบอร์หน่อย (หัวเราะ) เออเพื่อนคือเพื่อนอยากสนใจเรียนไวโอลิน อ๊ะขอเบอร์ก็ให้เบอร์ไป ไม่รู้ว่าเค้าชอบเราอะไรประมาณเนี้ย ตอนแรกก็เหมือน ตอนมัธยมก็เหมือนแบบ อีมก็เจอกันแล้วคุยกัน ติดต่อกันทางโทรศัพท์มากกว่า เป็นส่วนใหญ่ด้วยแหละ” (L: 524)

- นิว

“ตอนนั้นคือเหมือนกับว่าไปเรียนต่างประเทศอะครับ แล้ว แล้วก็...คือมันก็เป็นอา...อารมณ์ของคนอยู่คนเดียว ทำอะไรคนเดียวรู้สึกแบบเหนื่อย เฟลกับหลายๆอย่างไงแล้วพอเผชิญมีคนอื่นที่รู้จักกันมานานแล้ว 2-3 ปีแล้วมั้ง แล้วอยู่ดีๆเค้าก็มาคุยกะเราดีใจ มาคุยกะเราทุกวัน อะไรทุกอย่างเงี้ย เราก็รู้สึกโอเคกะเค้านะ ซึ่ง เวลาเราเหนื่อยเค้าก็เออฟังคุยกะเราอะไรประมาณนั้น ก็เลยเออคุยกันคบกันอะไรประมาณนั้น” (L: 87)

- ชาว

ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุถึงประสบการณ์การมีสัมพันธภาพในแบบที่มากกว่าเพื่อน แต่ไม่ถึงระดับของการเป็นแฟนหรือคู่รัก ในบรรดาผู้ให้ข้อมูลดังกล่าว ก็ยังได้ระบุไว้อย่างเฉพาะเจาะจงว่าตนไม่สามารถสานต่อสัมพันธภาพไปถึงระดับของการเป็นแฟนหรือคู่รักได้ และมักจะเป็นฝ่ายขอยุติสัมพันธภาพก่อน เนื่องจากกลัวว่าการคบหากับคู่รักจะทำให้สมาชิกในครอบครัวจะทราบว่าตนเป็นชายรักชายและมีผลทางลบอื่นๆตามมาในภายหลัง ซึ่งจากประเด็นดังกล่าวจะเห็นได้ว่าครอบครัวสามารถเข้ามามีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของชายรักชายในแง่ของสัมพันธภาพคู่รักของผู้ให้ข้อมูลได้ด้วย

“ความรักเริ่มมีตอน...ตอนมัธยมปลาย แต่คือ ความรักยังไม่ได้ชัดเจน คือเรายัง
ไม่ได้เป็น เหมือนขั้นแฟนกัน ผู้สาวอะไรก็กัน” (L: 104)

- มด

“มันก็เคยมีเหมือนกันว่าจะเป็นแฟนกันแต่ก็ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ก็คืออยู่คนละ
ประเทศกัน แต่ที่ตอนนี้ก็คือไม่ได้ๆ ก็คือเป็นเพื่อนกัน ถ้าเกิดถ้าจัดว่ามีแฟนเป็น
ตัวเป็นตนแบบนานๆมีก็คือ ไม่มี ใช่แต่ถ้าแบบประเดี๋ยวประด๋าวหรือว่าแบบ
รู้สึกดีๆแล้วหายไปเนี่ย มี” (L: 50)

- เสือ

“ส่วนหนึ่งก็เลยรู้สึกว่า ถ้าเราจะพัฒนาความสัมพันธ์ไป มันก็คงไปต่อไม่ได้
เพราะว่าตัวเราเอง มันก็ติดในปัญหาที่ของเราเองว่า เราไม่สานสัมพันธ์ต่อกับเค้า
เลยเพราะว่าเรากลัวที่บ้านมากอะไรเงี้ย” (L: 155)

- กิ่ง

นอกจากนี้ กอล์ฟได้ระบุว่าตนเองมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนสนิทชายร่วมหอพักของตนในสมัย
เรียนเป็นประจำ แต่ทั้งคู่ยังคงสถานะของความ เป็นเพื่อนไว้เป็นระยะเวลาอันยาวนานจนกระทั่งแยกห่าง
จากกันตอนจบการศึกษา โดยสัมพันธ์ภาพดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนที่ผู้ให้ข้อมูลจะชัดเจนว่าตนเป็น
ชายรักชายในอีกหลายปีถัดมาทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าการดำรงชีวิตของผู้ให้ข้อมูลภายนอกครอบครัวนั้น
ค่อนข้างเป็นอิสระจากอิทธิพลของครอบครัวมากกว่ากล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูลสามารถทดลอง
พฤติกรรมบางประการที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ทางเพศของตนได้อย่างง่ายดาย แม้ผู้ให้ข้อมูลจะ
ยังไม่ชัดเจนกับอัตลักษณ์ทางเพศของตนก็ตาม

“รู้สึกว่ายากลอง ก็เลยลองปล่อยไป ปล่อยไปเรื่อยๆแล้วหลังจากนั้น เค้าก็หยุด
เราก็เลยถามวันรุ่งขึ้นนะก็ถามเค้าตรงๆ ก็เป็นเพื่อนกันสนิทกันด้วยถามเค้าตรงๆ
เค้าก็ไม่กล้าพูดอะไร จน (หัวเราะ) จนแบบโอเค ถ้าอยากลองใช้มี๊ย ลองก็ลอง
หลังจากนั้นก็...ก็มีอะไรกันมาเรื่อยๆทุกวันๆจนจบ” (L: 90)

- กอล์ฟ

1.2.1.2 มุมมองต่อชีวิตคู่แบบชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เชื่อว่าสัมพันธ์ภาพระหว่างชายรักชายนั้นค่อนข้างไม่ยั่งยืน แต่ตนก็ยังเชื่อว่าตนจะสามารถมีคู่รักยืนยาวได้ แม้โอกาสเกิดขึ้นจะน้อยก็ตาม

มุมมองต่อชีวิตคู่แบบชายรักชาย หมายถึง การที่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ความคิดเห็นที่ตนเองมีต่อสัมพันธ์ภาพในแบบชายรักชายอาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากการผ่านประสบการณ์ในด้านสัมพันธ์ภาพแบบชายรักชายในอดีต มุมมองที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อชีวิตคู่แบบชายรักชายนั้นอาจส่งผลกระทบต่อสืบเนื่องถึงความหวังในการมีคู่รักยืนยาว การวางแผนการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคต หรืออาจมีอิทธิพลต่อการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวอีกด้วย โดยผู้ให้ข้อมูลบางคนมองว่าสัมพันธ์ภาพของชายรักชายนั้นค่อนข้างไม่ยั่งยืน ไม่มั่นคง ให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอกเป็นอย่างมากไม่มีพันธะผูกมัดที่แน่นอนเท่ากับชายหญิงทั่วไปเนื่องจากไม่มีการตั้งครุฑ มักคบหากันในระยะสั้น และมีความอดทนในการใช้ชีวิตคู่ต่ำ เป็นต้น มุมมองดังกล่าวนี้ ส่งผลกระทบต่อการไม่เปิดเผยตนเองของผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่ง ที่ระบุถึงสาเหตุหนึ่งของการไม่เปิดเผยตนเองว่า ตนไม่อยากจะให้พ่อแม่เป็นห่วง เนื่องจากรับรู้ในช่วงบั้นปลายชีวิตตนมีโอกาสสูงที่จะอยู่ตามลำพัง อันเป็นผลมาจากการรับรู้ที่ชายรักชายมีชีวิตคู่ที่ไม่ยั่งยืน หากเปิดเผยตนเองออกไปพ่อแม่ก็จะเป็นกังวลว่าตนจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว โดยมีคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลบางรายในมุมมองต่อชีวิตคู่ของชายรักชายที่ไม่ยั่งยืนดังต่อไปนี้

“อย่างมีน้องที่รู้จักกันคนหนึ่งนี่ เค้าเปลี่ยน...ถ้าๆเศรษฐกิจเรามี 4 ไตรมาสใช้มะ เค้าก็เปลี่ยนตาม 4 ไตรมาสเลย เออ คือเหมือนกับเปลี่ยนกันเร็วไง แล้วพอเออ เราๆไม่ได้มีไรอย่างนั้นไงเราก็เออมองว่าเอ้ยทำไมเดี๋ยวนี้ยิ่งเด็กลงนะยิ่งเป็นกันเยอะขึ้นแล้วก็ยิ่ง เปลี่ยนคู่กันเร็วมากยิ่งขึ้นเนี่ยแบบ อันตรายนะอย่างเงี้ยต่อไป” (L: 527)

- ชาว

“คือเหมือนกับว่า การ คือเหมือนถ้าเป็นแบบ เป็น homosexual อะไรเงี้ยแบบ มันก็ มันมีความ...มันเป็นความรักที่ไม่ค่อยแน่นอนหรือเปล่าแบบ มันไม่มีอะไรที่ผูกมัดอะ เออเพราะว่าสังคมมันก็ไม่ยอมรับแล้วก็การจะรักกันก็แบบ มันก็แค่เหมือนแบบ แค่วิวๆเองแบบไม่ได้รักกันแบบลึกๆอะ” (L: 145)

- นิด

“ก็พี่รู้สึกว่ามีคนมา คบแฟนมา หลายคน พี่รู้สึกว่ามัน... มันจะมี เกย์จะคบกัน ไม่ค่อยอึดครับ เกย์จะมีความอดทนน้อย ไม่มีกรอบ ไม่มีอะไรที่จะต้องมา มาแคร้ มาชิงกันและกันอะไรเท่าไร แล้วก็มีชีวิตที่อิสระ แล้วก็ไม่ต้องห่วงหน้าห่วงหลัง เหมือนผู้ชายผู้หญิงอะไรเจี้ยครับ พอความอดทนน้อย ก็ประกอบกับการที่ เอ้อ สือ เอ้ยการที่เทคโนโลยีอะไรทำให้เราได้เจอกันง่ายขึ้น เห็นหน้าค่าตากันง่ายขึ้น ก็มันก็เหมือนกับว่าเราก็ จะเจอคนที่สดใหม่ อยู่ตลอดเวลาอะไรเจี้ยครับ เลยทำให้แบบว่า เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คู่ของเกย์ ก็อาจจะไม่ได้ยืนยาวนัก” (L: 320)

- บอล

อย่างไรก็ตาม ทั้งนิว ชาว และบอล ต่างก็รับรู้ถึงความไม่มั่นคงของชีวิตคู่แบบชายรักชาย แต่ก็ยังคงรับรู้ถึงโอกาสหรือความเป็นไปได้ที่เหลืออยู่ในการมีคู่รักที่ยืนยาวและมั่นคง โดยนิว ชาว และบอลได้มีคำบอกเล่าถึงความหวังในการมีคู่รักที่ยืนยาวดังต่อไปนี้

“ตอนนี้คิดว่าโอกาสมันน้อยอะ 20% เพราะว่า จากที่วางแผนในอนาคตคือแบบ อยู่คนเดียว เออ มากกว่า เออ ประมาณนั้นมากกว่า คือไม่ได้แบบวางแผน จะต้องแบบอยู่ด้วยกัน” (L: 583)

- นิว

“มีก็ได้ไม่มีก็ได้ ก็ สุด..มันก็ต้องขึ้นอยู่กับอีกฝ่ายหนึ่ง อย่างที่บอกไปตั้งแต่แรก มัน ต้องขึ้นอยู่กับอีกฝ่ายที่มาคุยกะเราด้วยว่า คำเนี่ยมี อะไร ทำที่ลักษณะอะไร ยังไงอย่างเจี้ยด้วย เออ” (L: 541)

- ชาว

“เชื่อว่าคู่อันยืนยาวมี ก็มี ก็เชื่อว่าไม่มี” (L: 316)

- บอล

ผู้ให้ข้อมูลบางราย ได้แก่ โกวและชาว มีมุมมองในด้านสัมพันธภาพว่า การที่สัมพันธภาพแบบชายรักชายจะเกิดขึ้นและพัฒนาจนเป็นคู่รักได้นั้น ต้องอาศัยจังหวะและช่วงเวลาที่เหมาะสมและไม่ใช้สิ่งที่สามารถแสวงหามาได้อย่างง่ายดายเช่นเดียวกับแง่มุมอื่นของชีวิต

“มันเป็นเรื่อง...กำหนดกฎเกณฑ์ไม่ได้ อย่างงานเราหาได้ โอเคปะ เราเรียนจบไปเราหางานได้ แต่แฟน มันไม่ใช่แบบ มันไม่ใช่แบบ...” (L: 209)

- โกว

“ชีวิตของ...ของชาวเองหรือครับ จริงๆอย่างที่บอกคือ เป็นคนชอบชีวิตอิสระมาก ใจครับ ฉะนั้นเนี่ย การใช้ชีวิตคู่เนี่ย เคยคิดมึน เคยคิดแต่ว่า พอไปเจอ พี่ๆหรือคนรู้จักที่เป็นแล้วไม่ประสบความสำเร็จเลยเนี่ย ก็เลยรู้สึกว้า ของพวกเนี่ยมันต้องขึ้นอยู่กับจังหวะและโอกาสจริงๆนะ จะแบบว่าเราจะไปคาดหวังว่าเออเราจะมีจะต้องแบบมีชีวิตที่ทำไม่นะ มีความสุขอะไรอย่างเงี้ยมัน มันเป็น มัน ค่อนข้างยากในระดับหนึ่งอะ มัน ฉะนั้น เรื่องชีวิตคู่ก็เลยเหมือนกับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ได้คาดหวังว่าจะมีขนาดนั้น แต่ก็ แต่ถามว่าถ้ามี มีได้แล้วดีมึน มีได้ก็ดีคับ”

(L: 533)

- ชาว

ก๊อง ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลที่เคยระบุถึงประสบการณ์ในการยุติสัมพันธภาพของตน เนื่องจากความกลัวว่าครอบครัวจะไม่ยอมรับในสัมพันธภาพของตน ได้แบ่งปันมุมมองว่า หากชายรักชายได้สร้างสัมพันธภาพจนเป็นคู่รักแล้ว จะต้องมีความกล้าที่จะเปิดเผยตนเองกับครอบครัวอีกด้วย เพื่อให้สัมพันธภาพดำเนินต่อไปได้อย่างยั่งยืนและราบรื่นขึ้นแต่ปัจจุบันตนยังไม่สามารถก้าวออกมาจากข้อจำกัดดังกล่าวได้ จึงยังคงเลือกที่จะไม่สานสัมพันธภาพคู่รักกับใคร มุมมองดังกล่าวแสดงให้เห็นชัดเจนถึงอิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อผู้ให้ข้อมูลในแง่ของการตัดสินใจไม่มีคู่รักใดๆ

“ใช่ครับก็เลยรู้สึกว้าแบบ มีความรู้สึกว้าความสัมพันธ์ถ้าเราจะคบกันยาวมันก็... มันก็จะต้องมีความกล้าที่จะเปิดเผยออกมาใน ในระดับหนึ่งอะครับ แต่ว่ารู้สึกว้าตัวเราเองเรายังอยู่ในกรอบที่เราไม่สามารถออกจากกรอบตรงนี้ได้เพราะถ้าออกไปแล้วที่บ้านเราจะรู้สึกอย่างไรอะไร้ เรา เราจะรับมือกับ...ถ้าที่บ้านต้องรับรู้

แล้วเราจะรับมือกับสิ่งเหล่านี้ยังไงบ้างครับ คือ คือเหมือน งั้นเราตัดปัญหาไปเลยดีกว่าก็คือเราไม่มีดีกว่า” (L: 159)

- ก้อง

นอกจากนี้ ไก่ได้ให้มุมมองเกี่ยวกับสัมพันธภาพแบบชายรักชายไว้ว่า สัมพันธภาพแบบชายรักชายมีข้อจำกัดในส่วนของการเปิดเผยต่อสังคม กล่าวคือ ชายรักชายไม่สามารถแสดงความรักต่อหน้าสาธารณชนได้อย่างเปิดเผยมากเท่ากับชายหญิงทั่วไป

“ต่างกับชายหญิงทั่วไปมั๊ย ? ไม่ต่างเลย จะต่างก็แต่ตรงที่ว่า มันค่อนข้างจะ ต้อง ใจ..ปิดบังสังคมนิดนึง ประมาณนั้น ก็คือ เปิดเผยมากไม่ได้ หากเป็นที่ สาธารณชน มันก็ต้องมีลิมิต” (L: 77)

- ไก่

1.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคล – ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้วิถีการดำเนินส่วนบุคคลของตนทั้งในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล และในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย

นอกจากการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตคู่แล้ว ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลอีกด้วย ซึ่งหมายถึง การรับรู้สภาวะการดำเนินชีวิตของผู้ให้ข้อมูลที่เน้นถึงความสำคัญของตัวผู้ให้ข้อมูลเองเป็นหลักโดยไม่อยู่ในบริบทด้านการใช้ชีวิตคู่ แต่ทว่าก็ยังคงมีอิทธิพลต่อผู้ให้ข้อมูลการดำเนินชีวิตแบบชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวได้ในบางกรณี ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงวิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลใน 2 ลักษณะ อันได้แก่ การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย และการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล

1.2.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ว่าการวางตัวเป็นธรรมชาติ เป็นตัวของตัวเอง แต่ในบางบริบทอาจแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่มีลักษณะค่อนข้างไปทางหญิง เช่น เมื่อกำลังโกรธ เมื่ออยู่กับเพื่อนเพศหญิง เป็นต้น นอกจากนี้ วิถีชีวิตอีกประการหนึ่งที่มีผู้ให้ข้อมูลบางรายกล่าวถึงซึ่งชัดเจนแต่แตกต่างจากชายทั่วไป คือการใช้เครื่องสำอางค์ ที่ตนมองว่าเป็นเรื่องปกติและมีประโยชน์ต่อชีวิตการเป็นชายรักชายของตน

การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นชายรักชายหมายถึง การรับรู้สภาวะการดำเนินชีวิตของตัวเองให้ข้อมูลเองเป็นหลัก ซึ่งเป็นวิถีที่เกี่ยวข้องกับชีวิตการเป็นชายรักชายของผู้ให้ข้อมูล โดยผู้ให้ข้อมูลบางราย ได้แก่ ไก่และเสือ รับรู้ว่าตนมีวิถีการดำเนินชีวิตในแบบชายรักชายที่เป็นธรรมชาติ โดยระบุว่าตนเป็นตัวของตัวเอง ไม่ฝืนตนเองในเรื่องของการวางตัวหรือพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความรู้สึกสบายใจ ไม่กดดันผู้ให้ข้อมูลมากนัก โดยไก่และเสือได้บอกเล่าถึงการวางตัวเป็นธรรมชาติของตนไว้ดังนี้

“มันเป็นตัวของตัวเองอะ อืมมันก็ไม่อยากจะฝืนมาก ฝืนมากกลายเป็นเราอาจจะเครียดก็ได้ ตัวเองตามสบาย แต่ว่าจะปิดเรื่องเพื่อนเรื่องแฟน” (L: 292)

- ไก่

“ก็ไม่ได้รู้สึกว่าจะต้องทำตัวฝืนธรรมชาติ” (L: 85)

- เสือ

ส่วนใจ ได้ระบุถึงความเป็นธรรมชาติ เป็นตัวของตัวเองอย่างคงเส้นคงวาแต่เด็ก ถึงแม้ว่าจะเป็นพฤติกรรมวางตัวที่ต่างจากชายทั่วไปตั้งแต่เด็กก็ตาม ซึ่งวิถีดังกล่าวอาจเกี่ยวข้องกับ การที่ผู้ปกครองไม่ได้สังเกตเห็นถึงความโน้มเอียงทางเพศแบบชายรักชาย และเอื้อประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตประจำวันแบบไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวมากขึ้น

“อยู่บ้านโดยไม่เปิดเผยกับครอบครัว ถ้ามีชีวิตอย่างปกติ ก็ไม่ได้ลำบากอะไร เพราะว่าแบบ เราก็เราไม่ได้มีพฤติกรรมอะไรเปลี่ยนไปจากตอนที่เราไม่ได้ชัดเจน เราแค่แบบ เหมือนพัฒนาให้มันชัดเจนมากขึ้นเฉยๆ ซึ่งมันก็ไม่ได้มีอะไร เปลี่ยนไปแบบจากหน้ามือเป็นหลังมือให้แบบมันสังเกตเห็นได้น่าสงสัยอะไรเงี้ย ก็เราเองก็ไม่ได้มีพฤติกรรมอะไรเปลี่ยนไปให้เค้าสังเกตเห็นเหมือนกัน ก็ไม่ได้ปรับตัว... ครับผม” (L: 67)

- ใจ

ในอีกกรณีหนึ่งที่มีความสอดคล้องกัน คือ ผู้ให้ข้อมูลบางคน ได้แก่ เสือและนิ่ว ได้ระบุว่าตนเป็นชายรักชายที่มีการวางตัวใกล้เคียงกับชายทั่วไป กล่าวคือโดยปกติไม่ได้แสดงพฤติกรรม

ก่อนไปทางหญิงซึ่งการวางตัวในลักษณะดังกล่าวอาจส่งผลให้ครอบครัวไม่สงสัยในความโน้มเอียงทางเพศของตนมากเท่ากับบุคคลที่แสดงออกทางพฤติกรรมก่อนไปทางหญิง โดยมีรายละเอียดคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“แต่เราไม่ได้เอ่อเป็นคนที่เป็นคนที่เป็นแบบเหมือนกับว่าเรา ชายรัก...แบบว่าอะไรนะ คนที่เป็นชายรักชายเหมือนที่เค้ารู้สึกแสดงออกมากเกินไปอะไรประมาณเนี่ย” (L:111)

- เสือ

“ใช้ชีวิตประจำวันตามปกติ ก็คือ ไม่ได้หมกมุ่นอยู่กับเรื่องแบบนั้น ไม่ได้แบบ ควงแขนอะไรมั้ง แล้วก็ ไม่แบบ ไม่ทำ ไม่สาวอะเออ คือไม่ได้แต่งตัวหรือว่าแต่งหน้า ดูแลอะไรขนาดนั้นไง อืมเพราะรู้สึกที่ตัวเองเป็นผู้ชายมากกว่า ไม่ได้แบบ ต้องการเป็นผู้หญิง แต่แค่ชอบผู้ชายเฉยๆ”(L: 40)

- นิว

อย่างไรก็ตาม มีผู้ให้ข้อมูลบางคนระบุว่าตนมีวิธีการดำเนินชีวิตบางประการที่อาจทำให้ผู้อื่นสังเกตเห็นได้ว่าตนเป็นชายรักชาย ซึ่งมีทั้งวิธีการดำเนินชีวิตที่คงเส้นคงวา เกิดขึ้นเป็นประจำสม่ำเสมอ เช่น การพูดจา การเลือกคบเพื่อน และวิถีบางประการที่เกิดขึ้นอย่างมีแบบแผนในบางขณะ เช่น การต่อว่าในขณะที่กำลังรู้สึกโกรธ เป็นต้นวิธีการดำเนินชีวิตดังกล่าวนี้อาจส่งผลให้ครอบครัวสงสัยในความโน้มเอียงทางเพศของตนมากขึ้น โดยผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าไว้ดังนี้

“ก็ดูจาก ยังไงอะ ถ้าดูแบบ อาการพูดก็ได้ การพูดอาจจะดูออกในระดับหนึ่ง แล้วก็นิสัยส่วนตัวด้วยว่านิสัยส่วนใหญ่จะ...เป็นยังไงอะ จะบอกตัวเองยังไงดี อะหนึ่งก็คือมีเพื่อนผู้หญิงเยอะก็ในระดับหนึ่ง ส่วนใหญ่ สองก็คือ ไม่ค่อย ไม่ค่อยได้ยุ่งกับเพื่อนผู้ชายซักเท่าไร ก็จะไม่ค่อยออกมาห่างๆ แล้วก็อีกอย่างหนึ่งคือจะเป็นคนติดบ้าน ไม่ค่อยไปไหนก็คือจะอยู่แต่บ้านอะไรเงี้ย” (L: 139)

- ชาว

“บางที่เราไม่ไหวหรืออะไรเราก็เต็มเหมือนกัน พุดเต็มที ซึ่งบางที่มันก็ดูออกกว่า
อาจจะดูเหมือนผู้หญิงเงี้ย” (L: 250)

- เสือ

“คนอื่นเค้าก็ว่าพี่ค่อนข้างกระตุงกระตัง คบกับเพื่อนผู้หญิงมั้ง แต่เราก็ไม่ได้สนใจ
ตรงนั้น” (L: 58)

- ไก่

นิวและไก่ ได้บอกเล่าถึงวิธีการดำเนินชีวิตบางประการมีลักษณะที่เฉพาะเจาะจง เช่นการใช้เครื่องสำอางค์ ตนได้ระบุว่า การใช้เครื่องสำอางค์เป็นเรื่องปกติที่ชายทั่วไปในสมัยปัจจุบันหันมานิยมใช้กัน ซึ่งอาจส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิดของผู้ให้ข้อมูล ในแง่ที่ตนจะรู้สึกกังวลมากกว่าการใช้เครื่องสำอางค์จะทำให้บุคคลในครอบครัวสงสัยว่าตนเป็นชายรักชาย โดยคำบอกเล่าดังนี้

“ใช่ เป็นแบบนี้อยู่แล้ว ของใช้...ไม่มีเพราะว่า พวกของแต่งตัวก็ไม่มี ครีมทาหน้า
บำรุงมันก็เป็นของผู้ชาย เอรารู้สึก เราไม่ได้ใช้อะไรที่เป็นของผู้หญิงมั้ง เออ ยกเว้น
ครีมบางตัวที่ผู้หญิงอาจจะใช้ ก็อาจจะไม่เป็นเรื่องแปลกสำหรับ สำหรับผู้ชาย
สมัยนี้” (L: 743)

- นิว

“เครื่องสำอางค์ที่เป็นแบบ...เครื่องสำอางค์ไม่ได้ปิดหรือ (หัวเราะ) ก็มันก็จะ
แคลิปมันกับแป้งฟัพเคป๊ะ ผู้ชายเดี๋ยวนี้มันก็ใช้กันหมดแล้ว” (L: 275)

- ไก่

อย่างไรก็ตาม บอลได้กล่าวถึงวิธีการดูแลรักษาตนเองโดยระบุว่าวิธีดังกล่าวมีความ
เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย ทั้งในแง่ของการดูแลสุขภาพ การดูแลผิว การดูแลใบหน้า อัน
เนื่องมาจากการรับรู้ว่าเป็นเพศที่ต้องดูแลตนเอง และการรับรู้ที่ว่าชายรักชายนั้นเลือกคู่
จากรูปร่างหน้าตาลักษณะภายนอกเป็นหลัก ซึ่งการดูแลตนเองนั้นเป็นวิถีทางหนึ่งที่จะก่อให้เกิด
ประโยชน์กับชีวิตการเป็นชายรักชายได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเลือกคู่ครอง

“สื่อเกย์ที่พูดถึงในแง่ของการรักษาสุขภาพ การดูแลตัวเองของเกย์ การดูแล
ผิวพรรณใบหน้าอะไรต่างๆพวกนี้ก็ดูแล้วก็ เออ มันก็ ก็ดี ดีกว่า เพราะว่าเกย์เป็น
เพศที่แบบ ดูแลลักษณะภายนอกเยอะ รู้สึกว่าดูรูปร่างหน้าตา อย่างเยอะ แล้วก็เออ
ถ้าเกิดเราดูดีก็ไม่เห็นเป็นไร” (L: 394)

- บอล

นอกจากนี้ มดได้สังเกตเห็นถึงวิถีของตนในฐานะชายรักชายคนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำเนิน
ชีวิตในอนาคต ซึ่งระบุว่าตนไม่สามารถมีลูกได้เหมือนกับชายหญิงทั่วไป และตามมาด้วยการที่ตน
ไม่สามารถวางแผนอนาคตในการสร้างครอบครัวเช่นเดียวกับชายหญิงทั่วไปได้ จุดนี้อาจมีความ
เชื่อมโยงกับความรู้สึกทางลบที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อการเป็นชายรักชายเช่นความน้อยเนื้อต่ำใจ หรือ
ความรู้สึกแปลกแตกต่างจากบุคคลทั่วไปมีคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“การดำรงชีวิตนะ อิมถูกมัยอะ คือหนึ่งนะ สมมติเราเป็นเกย์นะ ในความรู้สึกของ
มดนะ มดคิดว่าในชาติเนี่ยมดก็ไม่คงไม่มีแฟนที่เป็นผู้หญิง ถูกมัย การวางแผน
ในอนาคตเราก็ไม่ได้วางถูกมัยครับ การวางแผนที่จะมีลูกเราก็ไม่เคยคิด ถูกมัย
ซึ่งต่างจากผู้ชายผู้หญิงถูกมัย ถ้าผู้ชายแท้จริงก็ต้องวางแผนที่จะแต่งงานกับ
ผู้หญิงมีลูกมีครอบครัว นั่นคือ นั่นคือชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์แบบสำหรับผู้ชายที่
เค้าต้องการใช้มะ แต่สำหรับ สำหรับตัวเรา สำหรับพวกที่เป็นแบบนี้เนี่ย จะ
วางแผนไปเพื่ออะไรถูกมัยอะ อิม” (L: 375)

- มด

1.2.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล – ผู้ให้ข้อมูล
ส่วนใหญ่ระบุถึงอุปนิสัยของตนในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับประเด็นอื่นๆ เช่น การไม่ยอมเปิดเผย
ตนเองต่อครอบครัว อารมณ์ทางลบขณะไม่เปิดเผยตนเอง และแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต
นอกเหนือจากผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตในฐานะที่ตนเป็นชายรัก
ชายแล้ว ผู้ให้ข้อมูลได้มีการระบุถึงการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นปัจเจก
บุคคลอีกด้วย ซึ่งหมายถึงการรับรู้สภาวะการดำเนินชีวิตของตัวผู้ให้ข้อมูลเองเป็นหลัก ไม่ได้
มุ่งเน้นถึงคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของผู้ให้ข้อมูล เช่น อุปนิสัย สภาวะทาง
เศรษฐกิจส่วนบุคคล เป็นต้น

อุปนิสัยของผู้ให้ข้อมูลบางอย่างมีส่วนเกี่ยวข้องกับการไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนต่อครอบครัว เช่น ความละเอียดรอบคอบของก๊อง กล่าวคือ มีการประเมินความเสี่ยงไตร่ตรองถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้อง เมื่อพบว่า การเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวมีความเสี่ยงต่อผลทางลบสูง ก็จะทำให้ไม่กล้าเปิดเผยตนเองกับครอบครัว และอีกประการหนึ่งคืออุปนิสัยรักความเป็นส่วนตัวของชาว มีความเกี่ยวข้องกับการที่ตนไม่อยากจะเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวเนื่องจากเป็นภัยคุกคามต่อความเป็นส่วนตัว มีคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“เพราะว่าเราเป็นคนที่บางครั้งจะรู้สึกว่าจะทำอะไรเนี่ย น่าจะ มันต้องประเมินผลหรือว่า ประมวลผลก่อนว่า ความน่าจะเป็นที่มันจะสำเร็จอะครับ มันชักเท่าไร เพราะว่าแบบว่า คือดูบางครั้งมันก็เสี่ยงไงครับ มัน คืออยากจะทำอะไรที่สุด เพราะว่าทำแล้วมาอะไรเงี้ยมันก็จะรู้สึกว่าจะบางครั้ง ตั้งแล้วด้วยความประมาทระเบิดบ้างอะไรบ้าง ก็เลยมีความรู้สึกว่าเราต้อง safety ตัวเองก่อน เราจะต้องดูปัจจัยทุกอย่างให้มันถี่ถ้วนก่อนที่จะลงมือทำอะไรสักอย่าง ให้ผลผิดพลาดมันออกมาน้อยมาก” (L: 291)

-ก๊อง

“คือเราไปอยู่ต่างประเทศมา เราอยู่ๆคนเดียวมาตลอดไง เค้าๆพอกลับมาเค้าก็ไม่ยุ่งกะเราไง เพราะเราบอก เพราะเรากลับมาเราก็บอกเค้าแล้วว่าเอออย่ามา ประมาทว่าเราก็เป็นของ...อย่ามายุ่งกะ space ส่วนตัวอย่างของห้องเนี่ยก็จะไม่ค่อยให้คนอื่นเข้า เพราะว่ารู้สึกว่ามัน มันเป็นที่ส่วนตัวของเรา แค่ว่าใครเข้ามาหยิบของนิดนึงเราก็จะรู้แล้วว่าของชิ้นนี้โดนหยิบไปนะ อย่ามายุ่งกะของเรานะ อะไรประมาณนั้น” (L: 268)

-ชาว

นอกจากนี้ อุปนิสัยอาจมีความเกี่ยวข้อง กับสภาวะจิตใจของไก่ จากการดำรงอยู่ในครอบครัวเมื่อเผชิญเหตุการณ์บางอย่าง ทั้งนี้ ไก่ระบุว่าตนมีอุปนิสัยรำคาญง่าย ซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกเครียดหรือกดดันตามมา เมื่อถูกซักถามซ้ำๆ ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการแต่งงานหรือการมีแฟนเพศหญิง

“เราก็คือประเภทที่แบบ พุดครั้งเดียวเราก็คือเรื่องอะไรเงี้ย แล้วย้าให้เราทำเราไม่
อยากทำ ก็จะเป็นแบบ เกิดความเครียด ครับ” (L: 222)

-ไก่

อุปนิสัยอย่างหนึ่งมีความเกี่ยวข้องกับแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคตของนิว โดยในที่นี้
คือการที่นิวระบุว่าตนชอบอยู่ตามลำพัง ซึ่งเกี่ยวข้องกับแผนในอนาคตที่ตนตั้งใจว่าจะขออนุญาต
ผู้ปกครองย้ายไปอยู่ตามลำพังในคอนโดเมื่อตนสามารถดูแลตนเองได้แล้วและตั้งใจว่าจะไม่อาศัย
อยู่บ้าน ด้วยรับรู้ที่บ้านเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการสร้างครอบครัวมีบุตรหลาน

“ใช่ๆ อืมเพราะว่าอึดอัด ถึงแม้ว่าแบบที่บ้านจะบอก อาจจะบอกว่าหา ให้หาเมท
แต่ตอนช่วงแรกๆก็บอกเออหาเมทอะไรประมาณเนี้ยแต่ แต่เราก็คือรู้สึกไม่สบายใจที่
มีคนมาอยู่ด้วย เออเพราะว่าตอนอยู่บ้านก็ พอจะอยู่กับครอบครัวเงี้ยก็เหมือนจะ
อยู่คนเดียว ทำอะไรคนเดียวมากกว่า ไม่ค่อยมีอะไรมาสูงสิงเท่าไร เพื่อนแถวๆ
บ้านก็ไม่ได้ไปอะไรมากมาย ไม่ได้ไปเที่ยว...เป็นเด็กดี (หัวเราะ) เออก็เลยอาจจะ
ติด ชอบอยู่คนเดียวด้วยแหละ เออยิ่งแบบคนที่...เพิ่งมารู้จักแล้วแบบไม่ค่อย
สนิทอะ อืมทำอะไรมากก็ไม่ได้ อยู่คนเดียวแหละดีแล้ว” (L: 431)

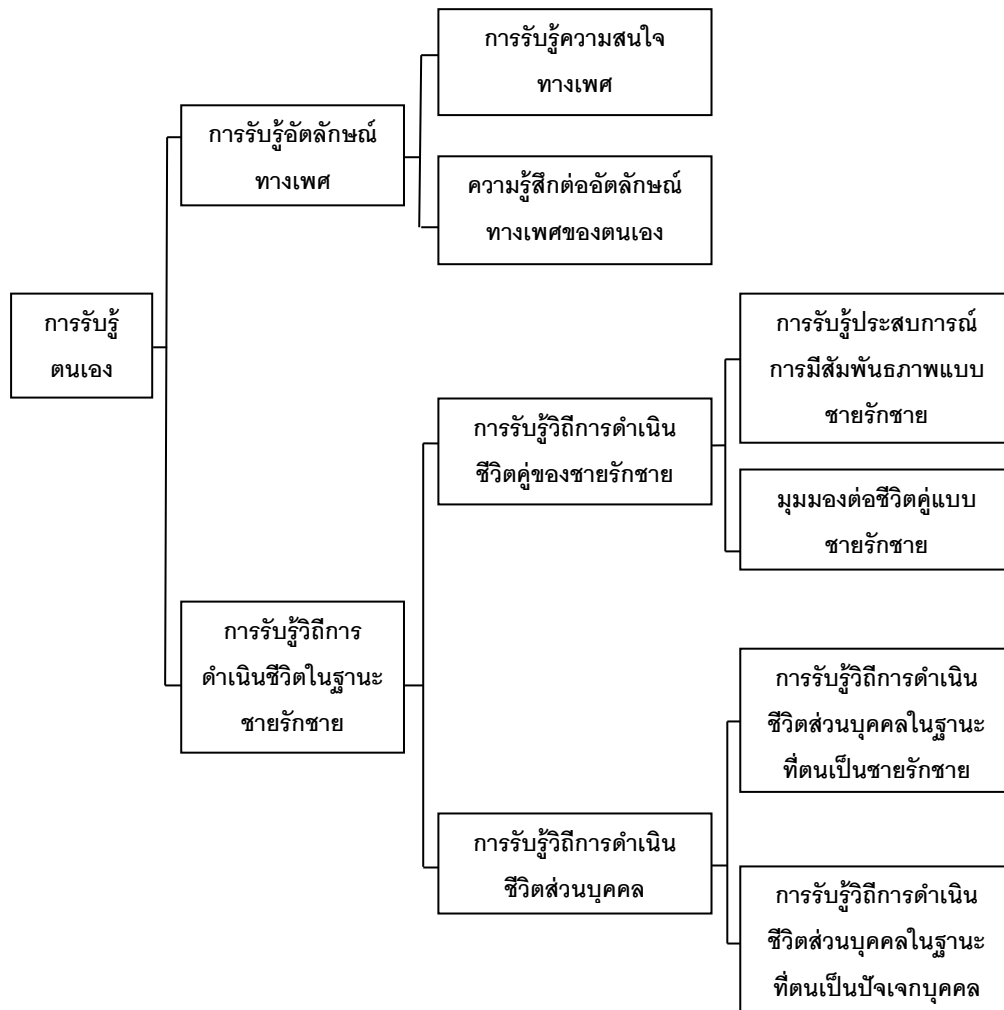
-นิว

นอกเหนือจากอุปนิสัยแล้ว กอล์ฟระบุว่าตนมีความพร้อมทางด้านเศรษฐกิจ สามารถดูแล
พึ่งพาตนเองทางการเงินมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเปิดเผยตนเองต่อ
ครอบครัว ซึ่งประเด็นนี้เป็นไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคตของผู้ให้
ข้อมูลอื่นบางรายที่ระบุว่า ตนจะเปิดเผยตนเองก็ต่อเมื่อตนมีหน้าที่การงานมั่นคง สามารถดูแล
ตนเองได้แล้ว

“เราโตขึ้นมาเราเป็นเด็กต่างจังหวัด เราส่งเสียค่าเทอมเรียนของเรามาจนตลอด
แล้วเราจะบอกเค้าทำไม เค้าก็ไม่ได้มายุ่งอะไรกะเรามากมาย เออเราก็ไม่ได้
พึ่งพาเค้า มีแต่บางช่วงบางตอนเค้ามาพึ่งพาเราด้วยซ้ำ” (L: 204)

-กอล์ฟ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่กล่าวมา ผู้วิจัยสามารถเขียนเป็นแผนภาพแสดงถึงประเด็นหลักในเรื่องของการรับรู้ตนเองได้ดังนี้

ภาพที่ 1 การรับรู้ตนเอง

ประเด็นหลักที่ 2 : การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ว่า

ครอบครัวมีท่าทีที่ไม่ยอมรับชายรักชาย แต่บางส่วนรับรู้ว่าครอบครัวมีท่าทียอมรับชายรักชาย และความรู้สึกนึกคิดของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นภายในบริบทของครอบครัวนั้นเป็นไปในทางลบ

การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัวนั้น เป็นประเด็นหลักประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อชายรักชายเป็นอย่างมากในการไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัว ในฐานะที่ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความใกล้ชิดและเกี่ยวพันกับการดำเนินชีวิตของชายรักชายอย่างหลีกเลี่ยงได้ยากโดย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น พบว่าการรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว ประกอบด้วย การรับรู้ท่าทีของสมาชิกในครอบครัว ความรู้สึกที่มีท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว และมุมมองต่อการเปิดเผยตนเองในครอบครัว

2.1 การรับรู้ท่าทีของสมาชิกในครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ท่าทีของครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของผู้ให้ข้อมูลในหลากหลายลักษณะ ได้แก่ ท่าที่ไม่ยอมรับชายรักชาย ท่าที่สงสัยจากครอบครัวว่าตนอาจเป็นชายรักชาย และท่าที่ยอมรับชายรักชาย ในขณะเดียวกันผู้ให้ข้อมูลก็รับรู้ถึงท่าที่ที่ครอบครัวปฏิบัติต่อตนในฐานะคนหนึ่งที่โดยมิได้คำนึงถึงความเป็นชายรักชายของตนด้วย ได้แก่ การให้อิสระ และความไว้ใจตน

ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ถึงการปฏิบัติที่ครอบครัวมีต่อตนเองรวมไปถึงการรับรู้การปฏิบัติที่ครอบครัวมีต่อบุคคลอื่น อันเป็นบุคคลที่อาจมีอิทธิพลต่อตนเองได้ในทางอ้อม เช่น ชายรักชาย หรือบุคคลเพศทางเลือกอื่นๆ ทั้งนี้ ท่าที่ต่างๆดังกล่าวที่ครอบครัวแสดงออก เช่น การแสดงท่าที่ไม่ยอมรับ การแสดงท่าที่ยอมรับ และการแสดงท่าที่สงสัยในตัวผู้ให้ข้อมูล การปฏิบัติต่อผู้ให้ข้อมูลในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคลอาจส่งผลต่อการประเมินถึงผลบ่อนกลับได้ทั้งทางบวกหรือทางลบ จากสมาชิกในครอบครัวจากการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของผู้ให้ข้อมูล และมักส่งอิทธิพลต่อการที่ผู้ให้ข้อมูลจะตัดสินใจเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในอนาคตอีกด้วย

2.1.1 การรับรู้ท่าทีของครอบครัวต่อชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ท่าทีของครอบครัวต่อชายรักชายในหลากหลายรูปแบบ โดยส่วนใหญ่รับรู้ถึงท่าที่ไม่ยอมรับจากสมาชิกในครอบครัว บางรายรับรู้ถึงความสงสัยจากครอบครัวว่าตนอาจเป็นชายรักชาย และผู้ให้ข้อมูลบางรายรับรู้ท่าที่ยอมรับจากสมาชิกในครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลบางรายรับรู้ท่าที่การปฏิบัติของสมาชิกในครอบครัวที่มีต่อตนเองหรือต่อบุคคลอื่นที่อาจมีอิทธิพลต่อผู้ให้ข้อมูล เช่น ชายรักชาย หรือบุคคลในเพศทางเลือกอื่นๆ การสังเกตเห็นถึงท่าที่ดังกล่าวจากครอบครัว ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการประเมินท่าทีของครอบครัวตามมาในทิศทางที่ตนรับรู้ว่าจะยอมรับหรือไม่ยอมรับชายรักชายซึ่งมีอิทธิพลต่อการไม่เปิดเผยตนเองของผู้ให้ข้อมูลอย่างมากเนื่องจากกระทบกับอัตลักษณ์การเป็นชายรักชายของผู้ให้ข้อมูล หากตนรับรู้ว่าอัตลักษณ์การเป็นชายรักชายของตนไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลก็จะไม่กล้าเปิดเผยตนเองตามมาและนอกจากนี้ยังรวมไปถึงการรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวว่าตนอาจเป็นชายรักชายกล่าวคือ การที่ผู้ให้ข้อมูลถูกสมาชิกในครอบครัวสงสัย จับ

ตามอง หรือสอบถามถึงรสนิยมทางเพศในสภาวะที่ผู้ให้ข้อมูลไม่พร้อมที่จะเปิดเผยตนเองนั้นอาจมีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือความรู้สึกกังวลใจในผู้ให้ข้อมูลบางรายอีกด้วย

2.1.1.1 การรับรู้ท่าที่ยอมรับจากครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ถึงท่าที่ยอมรับจากสมาชิกในครอบครัวที่เป็นเพศหญิง ได้แก่ แม่ และพี่สาว

ผู้ให้ข้อมูลบางรายรับรู้ว่ามีสมาชิกในครอบครัวมีท่าที่ไปในทิศทางที่ยอมรับชายรักชาย ซึ่งอาจเป็นการแสดงออกถึงการยอมรับบุคคลนอกครอบครัวที่เป็นชายรักชายหรือเพศทางเลือกอื่นๆ (เช่น สตรีข้ามเพศ) ซึ่งส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดการตีความในทางอ้อมต่อไปได้อีกว่า สมาชิกในครอบครัวน่าจะยอมรับตนที่เป็นชายรักชายได้ด้วย หรือในอีกทางหนึ่งนั้น อาจเป็นการแสดงออกถึงการยอมรับที่สมาชิกในครอบครัวมีต่อผู้ให้ข้อมูลในฐานะชายรักชายโดยตรง โดยผ่านการตีความจากคำพูดหรือท่าทางของสมาชิกในครอบครัว การรับรู้ท่าที่ต่างๆ เหล่านี้ อาจส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลบางรายเกิดความสบายใจมากขึ้น รวมถึงอาจส่งผลต่อความกล้าที่จะเปิดเผยตนเองตามแผนการในอนาคตได้อีกด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ให้ข้อมูลบางรายรับรู้ไปในลักษณะเดียวกันว่า สมาชิกในบ้านที่เป็นเพศหญิง เช่น แม่หรือพี่สาว ได้แสดงการยอมรับต่ออัตลักษณ์ทางเพศแบบชายรักชายของผู้ให้ข้อมูล โดยมีการบอกกล่าวกับผู้ให้ข้อมูลโดยตรงอย่างเปิดเผยในเชิงยอมรับได้ไม่รังเกียจแต่อย่างใด หากผู้ให้ข้อมูลเป็นชายรักชายเสียละระบุว่าพี่สาวของตนยอมรับได้หากพี่สาวมีบุตรเป็นชายรักชาย ในขณะที่ชาวระบุถึงการยอมรับชายรักชายจากแม่ของตน ผู้ซึ่งไม่ตัดสินคุณค่าของตนจากการเป็นชายรักชาย ขอเพียงให้ลูกประพฤติตนเป็นคนดีก็เพียงพอแล้วสำหรับคุณแม่ โดยมีรายละเอียดคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลแต่ละรายดังต่อไปนี้

“ใช่ เพราะเหมือนแม่เคยพูดว่า แม่เป็นคนสมัยใหม่ละ จะอะไรก็ว่า ขอให้เป็นคนดีก็พอแล้วอะไรอย่างเงี้ย ก็คิดว่า คิดว่าแม่น่าจะรู้ แต่ก็ไม่ได้แบบ อะไรมากมาย คำก็บอกว่า ใ้ๆชีวิตอยู่อย่างเงี้ยก็ดีแล้ว จะไปไม่ต้องคิดไรมากมาย” (L: 187)

- ชาว

“พี่สาวก็เคยบอกว่า เอ้ยถ้ามีลูกเหมือนเสือกก็โอเค (หัวเราะ) อะไรประมาณนั้นซึ่งปกติไม่มีใครถามเลย แต่ แต่คาดว่า น่าจะพอเออแบบ น่าจะพอรู้บ้าง” (L: 95)

- เสือ

นอกจากนี้ ก้องได้บอกเล่าถึงการรับรู้แนวโน้มในการยอมรับชายรักชายจากคุณแม่ได้มากกว่าบุคคลทั่วไป มีการระบุว่าคุณแม่ของตนน่าจะสามารถยอมรับตนในฐานะชายรักชายได้มากที่สุด ในบรรดาสมาชิกครอบครัวทั้งหมด และหากจะเปิดเผยตนเองในอนาคต ตนก็อยากจะเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศกับแม่เป็นบุคคลแรก

“คุณแม่ก็...นะโดยส่วนใหญ่เท่าที่ฟังจากประสบการณ์ของคนเก่าๆ อื่นๆ ด้วยก็จะรู้สึกว่า แม่ น่าจะ...พวกเพศหญิงอะครับ เพศแม่ น่าจะเป็นฝ่ายที่รับ รับอะไรตรงนี้ได้ง่ายกว่าอยู่แล้วครับ ก็ถ้าที่คิดไว้ นะครับ ถ้าสมมติว่าต้องเปิดเร็วกว่ากำหนด หรือว่าอะไรเงี้ย ก็น่าจะเป็นการเปิดกับคุณแม่มากกว่า เพราะรู้สึกว่าคุณแม่ น่าจะรับได้ในระดับหนึ่ง” (L: 390)

- ก้อง

ส่วนนิวรับรู้ว่าสมาชิกในบ้านมีท่าทีที่แสดงความเข้าใจ ยอมรับชายรักชายหรือเพศทางเลือกอื่นๆ ที่เป็นบุคคลนอกครอบครัว มีท่าที่เป็นมิตร มีการหยอกล้อพูดคุยด้วยในบรรยากาศที่เป็นกันเอง โดยมีคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“ใช้คือเค้าเหมือนไม่กีดกันอะ เค้าก็ยอมรับอยู่ลึกๆนะ เหมือนเพื่อนน้องเงี้ย เพื่อนของน้องเวลาพามาเล่นก็แบบ จะเป็นกะเทยตัวเล็กๆอะ เออ เค้าก็แบบ ก็แซวๆ อะไรเล่นมากกว่า ไม่ได้แบบ ไม่ได้เกลียดอะไรขนาดนั้น” (L: 198)

- นิว

2.1.1.2 การรับรู้ท่าทีไม่ยอมรับจากครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ท่าทีต่อต้านหรือไม่ยอมรับชายรักชายจากบุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพ่อ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการรับรู้ว่ามีสมาชิกในครอบครัวมีท่าทีไปในทิศทางที่ไม่ยอมรับบุคคลนอกครอบครัวที่เป็นชายรักชาย หรือบุคคลในเพศทางเลือกอื่นๆ (เช่น สตรีข้ามเพศ) ทำให้เกิดการตีความต่อไปว่าสมาชิกในครอบครัวจะไม่สามารถยอมรับการเป็นชายรักชายของตนเองได้ ส่วนในอีกกรณีหนึ่งคือการรับรู้ว่ามีสมาชิกครอบครัวไม่สามารถยอมรับได้หากผู้ให้ข้อมูลจะมีความโน้มเอียงไปในทิศทางของการเป็นชายรักชาย ซึ่งการรับรู้เหล่านี้ส่งผลให้เกิดความกดดัน และความตึงเครียดขึ้นต่อผู้ให้ข้อมูลบางราย และอาจส่งผลต่อการตัดสินใจไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวของ

ผู้ให้ข้อมูลบางรายด้วยเช่นกันซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงท่าทีของการไม่ยอมรับจากพ่อโดยส่วนใหญ่

ผู้ให้ข้อมูลหลายรายได้บอกเล่าถึงการรับรู้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับการต่อต้านชายรักชายหรือเพศทางเลือกอื่นๆ ภายนอกครอบครัว โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนมากรับรู้การต่อต้านจากพ่อ ผู้ซึ่งแสดงออกทางคำพูดอย่างเปิดเผยในหลายลักษณะ เช่น ห้ามไม่ให้ตนคบเพื่อนชายที่มีลักษณะค่อนข้างไปทางหญิง ไม่พอใจบุคคลที่เป็นชายแต่แสดงอาการค่อนข้างไปทางหญิงทั้งในรายการโทรทัศน์และในชีวิตจริง เป็นต้น การรับรู้คติดังกล่าวก่อให้เกิดความอึดอัดใจต่อผู้ให้ข้อมูลในการดำรงตนแบบไม่เปิดเผยตนเอง และในแง่ของการจะต้องเปิดเผยตนเองก็ประสบกับความยากลำบากเช่นกัน เนื่องจากตนคาดการณ์ได้ถึงผลที่จะตามมาในทางต่อต้านและปฏิเสธจากพ่อ จากการได้เห็นตัวอย่างที่พ่อปฏิบัติต่อบุคคลในเพศทางเลือกคนอื่นๆ ให้ปรากฏ โดยมีรายละเอียดคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“คบเพื่อนนี้ พ่อก็บอกไม่ให้คบตั้งตั้ง สาวก็ไม่ชอบ” (L: 274)

- ไก่

“เหมือน เหมือนนั่งดูละครแล้วแบบ เจอพวกกะเทย ตู๊ด อะไรอย่างงี้ที่แบบออกอาการวิดีว้าย กรีดกรีด พ่อก็จะแบบ ไม่ค่อยชอบด้วยที่สะตืดสะตืดเป็นผู้หญิงด้วยอะไรอย่างงี้” (L: 58)

- ใจ

“ถ้าเป็นสมัยก่อนเด็กๆอะ ตอนที่พ่อยังอยู่เนี่ยอาจจะมีความกดดันบ้างว่า คำก็จะบอกว่าอัยค์้าไม่ชอบนะอย่างนั้น อย่าเป็นนะอย่างนั้นอย่างนี้” (L: 265)

- ชาว

“เหมือนพ่อก็จะพูดอยู่เสมอว่า เออ คือเราเห็นว่าพ่อพูดว่าเหมือนแบบเค้าไม่ชอบๆ คนที่เป็นในลักษณะแบบนี้เราก็เลยมีความรู้สึกว่ามันไม่ควรที่จะเปิดเผยตัวเองออกมา” (L: 153)

- ก้อง

นอกจากการแสดงออกถึงการต่อต้านผู้ให้ข้อมูลโดยตรงแล้ว ผู้ให้ข้อมูลหลายรายรับรู้ว่ามีผู้ปกครองยอมรับไม่ได้หากตนเป็นชายรักชาย หรือไม่ยอมให้ตนเป็นชายรักชาย จากการตีความหรือการคาดการณ์ของตัวผู้ให้ข้อมูลเองว่า ผู้ปกครองหรือผู้ใหญ่ในบ้านจะต่อต้านการเป็นชายรักชายของตน หรือคาดหวังให้ตนเป็นชายรักหญิงซึ่งมีคู่รักต่างเพศเช่นเดียวกับชายทั่วไป และบางกรณีก็รับรู้ผ่านปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับผู้ปกครอง ในเชิงที่ตนเป็นฝ่ายถูกรังแกขู่ข่มขู่หรือถูกตักเตือนไม่ให้ตนเป็นชายรักชาย การรับรู้ดังกล่าวเป็นการรับรู้ที่สามารถกระทบกระเทือนต่ออัตลักษณ์ของผู้ให้ข้อมูลได้โดยตรง และส่งผลให้ตนรู้สึกลำบากใจ ไม่กล้าเปิดเผยกับครอบครัวมากยิ่งขึ้น เนื่องจากตนรับรู้แรงแห่งความคาดหวังที่เข้ามากดดันตนอย่างเต็มที่โดยปฏิเสธได้ยาก ผู้ให้ข้อมูลได้มีรายละเอียดคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“ก็ คุณแม่ก็มักจะ ไม่ได้เชิงว่านะครับ แต่เค้าก็จะ ด้วยความที่เค้าก็เห็นว่า ในวัยเนี่ยน่าจะมีแฟนหรือมีอะไรได้แล้ว แต่ว่าทำไมเราก็กไม่มีเลย แล้วเค้าก็มักจะถามว่าตกลงแล้ว ลูกเป็นรีเปลาอะไรเงี้ยครับ แต่ว่าเค้าก็เหมือนจะเตือนๆว่าถ้าเปลี่ยนได้หรือว่าอย่าเป็นเลยนะอะไรเงี้ย มันก็คือเป็นแนวเหมือนขอร้องวิงวอนอะไรเงี้ยครับ เราก็กเลยรู้สึกอึดอัด...เค้า คง เค้าไม่อยากให้ลูกของเค้าเป็นในลักษณะแบบนี้ คือเราไม่ได้เข้าใจเหตุผลเค้าว่าทำไมเค้าถึงไม่อยากให้เป็น แต่ว่าเค้าคงไม่ได้อยากให้เราเป็นในลักษณะในจุดนี้” (L: 175)

- ก้อง

“เพราะว่าถ้าเราไปคุยกะทางครอบครัวเนี่ยส่วนใหญ่ feedback กลับมาผมว่ามันคงไม่ดีอะเพราะว่ายายผมอะ ยายผมเค้าเคยแบบ คือผมคิดไปเองรีเปลาไม่รู้ นะว่าเค้ารับไม่ได้นะ เพราะว่ายายเคยบอกว่า ไร่ข้างบ้านอะ เค้ามีครอบครัวคือ ลูกสาวเป็นทอม ส่วนลูกชายเป็นเกย์ เค้าก็เลยบอกอย่าไปเป็นแบบนี้แหละ ตอนเด็กๆ ไร่เราก็กเริ่มรู้สึกว่าจะไม่อยากให้เค้าแอนตี้” (L: 178)

- กอล์ฟ

“เออเค้าก็ไม่อยากให้เราเป็น ไซ้ แล้วเค้าก็ไม่แน่ใจว่าเค้าจะรับตรงนี้ได้มัยแต่ เหมือนเค้าก็ อืมรอคอยที่จะ เมื่อไหร่ลูกชายจะมีแฟนซักทีอะ อารมณ์ประมาณ นั้นอะ” (L: 235)

- บอล

“เค้าก็จะยิ่งโวยเข้าไปใหญ่เิงว่าเฮ้ยลูกเป็นเกย์อะไรเงี้ย เค้าก็ดำ ตามแก๊ละ หาทางแก้ หาเมียหาอะไร หนักข้อเข้าไปอีก เค้าก็จะทำ...เค้าก็จะรุกหนักเข้ามา อีก เค้า แทนที่เค้าจะแบบเฮ้ยลูกเป็นเกย์ โอเคลูกเป็นเกย์ คบผู้ชาย เค้าไม่หยั่งงั้น ในครอบครัวจะไม่หยั่งงั้น เพราะว่าแบบ ก็รู้จักกันดี ว่าแบบ สตีปต่อไปจะเป็น ยังไง จะเจออะไรบ้าง ดีไม่ดีอาจจะต้องไปคุยกับ (หัวเราะ) นักจิตวิทยากันเลย ที่เดียว (หัวเราะ) เออ” (L: 171)

- ไก่

“พ่อก็เคยพูดว่า พ่อเคยพูดมาแต่ก่อนแบบว่า ตระกูลพ่อไม่เคยมีใครเป็นนะอะไร ประมาณเนี่ย ตระกูลพ่อไม่เคยมีใครเป็นนะ พูดแต่เด็กแล้ว พูดแค่ครั้งเดียวแล้วก็ ไม่เคยพูดอีก” (L: 142)

- เสือ

“เค้าอาจจะ เค้าอาจจะ หนึ่งก็คงเสียใจนิดนึงว่าเออ ว่าลูกชาย แต่ไม่เป็นชาย 100% ถูกมัยอะ เค้าอาจจะเสียความรู้สึก ว่าอาจจะเสียใจเสียความรู้สึกอะไรเงี้ย ไปชั่วระยะหนึ่ง” (L: 195)

- มด

ผู้ให้ข้อมูลบางรายรับรู้ลักษณะบางประการของผู้ปกครองที่อาจเกี่ยวข้องกับแนวโน้มในการต่อต้านชายรักชาย เช่น การรับรู้ถึงลักษณะความเป็นอนุรักษนิยม หัวโบราณ ซึ่งส่งผลให้ผู้ปกครองอาจยอมรับชายรักชายได้ยากขึ้น การรับรู้ว่าครอบครัวของตนได้รับอิทธิพลจากกรณีวัฒนธรรมชาวจีนที่ให้ความสำคัญกับลูกชาย ทำให้การเป็นชายรักชายนั้นขัดแย้งต่อความคาดหวังที่จะให้ลูกชายสืบทอดวงศ์ตระกูล และการรับรู้ว่าผู้ปกครองมีช่วงอายุที่ห่างจากตนมาก

อยู่ในคนละยุคสมัยกับตน ซึ่งอาจทำให้ผู้ปกครองไม่เข้าใจถึงความโน้มเอียงทางเพศในรุ่นของตนผู้เป็นลูก ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกกดดัน เปรียบกับความรู้สึกยากลำบากมากยิ่งขึ้นหากจะต้องเปิดเผยตนเองออกไปกับครอบครัวที่มีสมาชิกลักษณะดังกล่าว เนื่องด้วยเกรงว่าการยอมรับความโน้มเอียงทางเพศของตนจากบุคคลเหล่านี้จะเป็นไปได้ยากมาก โดยผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่ารายละเอียดไว้ดังนี้

“แน่นอน เพราะว่า เพราะว่า แม่พี่อายุเยอะนะ เค้าอาจจะเป็นคนสมัยก่อนหน้า นั้น หัวโบราณอะไรเงี้ย” (L: 238)

- บอล

“ถ้าเมื่อสมมติว่าเราไปบอก คนที่คิดว่าในครอบครัวจะมีปัญหามากที่สุดคือพ่อ เพราะพ่อเป็นคนจีนโดยหัวโบราณมากเลย” (L: 140)

- เสือ

“ในความเป็นจริงมันค่อนข้างจะยาก แล้วก็แบบ มันคนละ คนละยุคคนละสมัยกัน เค้าไม่เข้าใจแล้วก็ไม่ค่อยได้แล้วก็ไม่เข้าใจด้วย ไม่เข้าใจว่าคืออะไร ตรงจุดนี้คืออะไร” (L: 109)

- ไก่

2.1.1.3 การรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวว่าตนอาจเป็นชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ถึงความสงสัยจากครอบครัวผ่านคำถามเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุถึงการรับรู้ท่าทีที่สมาชิกในครอบครัวแสดงออกด้วยความสงสัยว่าผู้ให้ข้อมูลอาจเป็นชายรักชาย ในที่นี้คือการซักถาม หรือการตั้งข้อสังเกตจากสมาชิกในครอบครัว ซึ่งอาจเกิดขึ้นโดยไม่มีที่มาที่แน่ชัด หรืออาจเกิดขึ้นโดยมีที่มาจากสถานการณ์บางอย่างที่เฉพาะเจาะจง เช่น การรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย การสังเกตที่สมาชิกครอบครัวมีต่อพฤติกรรมหรือลักษณะบางอย่างของผู้ให้ข้อมูล ความสงสัยที่เกิดขึ้นนั้นอาจมีระดับความเข้มมากหรือน้อยแตกต่างกันออกไป อาจเป็นการแสดงความสงสัยในเชิงของการถามหยอกล้อเล่นจากบุคคลในครอบครัวซึ่งเป็นระดับที่เขม่น้อยที่สุด ไล่ไปจนกระทั่งการแสดงความสงสัยในเชิงของการถามแบบลบลบละล้างเพื่อต้องการคำตอบในเรื่องพฤติกรรมทางเพศของผู้ให้ข้อมูล

ซึ่งเป็นระดับที่เข้มมากที่สุด ทั้งนี้ การรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวอาจส่งผลต่อความรู้สึกกดดันที่เกิดขึ้นกับผู้ใช้ข้อมูลตามระดับความเข้มที่เพิ่มมากขึ้น การที่ผู้ใช้ข้อมูลไม่ได้มีความประสงค์ที่จะเปิดเผยตนเองให้ครอบครัวรู้ในขณะนั้น แต่กลับมีสมาชิกในครอบครัวพยายามจะล่วงล้ำพื้นที่ความเป็นส่วนตัวของตนนั้น ย่อมส่งผลให้เกิดความกลัว ความไม่ปลอดภัยในจิตใจของผู้ให้ข้อมูลตามมา เพราะสมาชิกในครอบครัวอาจล่วงรู้ได้ว่าตนเป็นชายรักชาย จากการแสดงท่าทีที่สงสัยออกมาให้ตนรับรู้ โดยผู้ใช้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงการรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวดังต่อไปนี้

“แล้วเคยมีจังหวะที่ ตอนนั้นเคยรู้สึกว่าคุณมีอะไรกับแฟน แล้วแฟนมันมากัดคอ (หัวเราะ) แฟน แฟนมาดูดคอแดงใช้ปะ เหมือน (ญาติ) ที่ๆ (อธิบายถึงลักษณะเฉพาะ) เค้ เหมือนเค้ก็จับได้ เค้บอกมีอะไรจะเล่าให้ฟังปะ ก็เลยบอกว่า เฮ้ยไม่มี เค้ก็พูดแรงมาก เค้ก็ล้อแรง เราก็เริ่มรู้สึกว่าคุณไม่ปลอดภัยที่จะเล่าอะไรให้พวกนี้ฟัง” (L: 183)

- กอล์ฟ

“ก็คือ เออแม่เคยถามตรงๆครับ แม่เคยถามตรงๆว่า คือแม่สงสัยมานานแล้ว เพราะว่าคือ พี่เนี่ย แบบอายุจนขนาดนี้แล้วแบบยังไม่เคยพาแฟนผู้หญิงเข้าบ้าน เค้ก็สงสัยนะ เค้ก็...เค้ก็ เคยดู เคย ดูรายการทีวี แล้วก็พูด รายการทีวีก็พูดถึงเรื่องเกย์ เค้ก็แบบว่า มาถามว่า เออมีแฟนรึยังไรเงี้ย เมื่อไหร่จะพามาให้แม่ดู แล้วก็ ก็แย้มมาว่า มีแฟนเป็นผู้หญิงผู้ชายเนี่ย อะไรหยังเงี้ย เออ มีก็บอกมาจะอะไรเงี้ย” (L: 212)

- บอล

“เค้ไม่พูดกันตรงๆเค้ไปพูดกันระหว่างพี่สาวสองคนเนี่ยเค้คุยกัน จำได้ว่าเคยมีพี่สาวคนนึงมาถาม แต่ก็ไม่ได้ตอบอะไรมากมายครับ” (L: 208)

- ชาว

“ก็คือเวลาเค้าพูด เวลาเค้าคุย เค้าก็ถาม เค้าก็บอกว่า เวลาดูอะไรที่มันเกี่ยวกับ
เกย์ กะเทยอะไรเงี้ยใช้มัย เค้าก็จะบอกว่า เค้าก็ไม่พูดไรนะ แต่เค้าก็หันมาถาม”
(L: 154)

- มด

“ตอนเด็กๆจะมีแบบ เหมือนถามเล่นๆว่าแบบ อืม ถามเล่นๆว่าอืมเป็นผู้ชายหรือ
เป็นผู้หญิงเนี่ย เพราะแบบ เค้า...อะไรละ ยังไงนะ อืมเหมือนเราก้ ก็ไม่กล้า
แสดงออกหรืออะไรอย่างงี้แบบ ไม่เหมือนผู้ชายทั่วไปมั้ง ผู้ชายทั่วไปมันแบบ
น่าจะโผงผางอะไรกว่านี้” (L: 85)

- ใจ

2.1.2 การรับรู้ท่าทีของครอบครัวในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล – ผู้ให้ข้อมูลส่วน
ใหญ่รับรู้ถึงท่าทีที่ครอบครัวปฏิบัติต่อตนในฐานะคนๆหนึ่งโดยมิได้คำนึงถึงความเป็นชายรักชาย
ของตน ในเชิงของการให้อิสระและความไว้วางใจตน

ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่าถึงการรับรู้การปฏิบัติของสมาชิกในครอบครัวที่มีต่อตนเอง
ในฐานะที่ตนเป็นบุคคลหนึ่ง ซึ่งในที่นี้เป็นกรปฏิบัติที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของตัว
ผู้ให้ข้อมูลเองโดยผู้ให้ข้อมูลหลายรายระบุถึงอิสรภาพที่ตนได้รับมาและมักจะไม่ถูกก้าวร้าวจาก
พ่อแม่ของตน ซึ่งเกิดขึ้นได้จากหลายกรณี เช่น อิสรภาพที่ตนได้รับจากการมีวุฒิภาวะที่เพิ่มขึ้นหรือ
มีอายุมากขึ้นอิสรภาพจากการที่ผู้ให้ข้อมูลมีประสบการณ์การใช้ชีวิตที่ต่างประเทศมาก่อนซึ่ง
ผู้ปกครองเห็นว่าผู้ให้ข้อมูลสามารถดูแลตนเองได้แล้ว และอิสรภาพที่ได้มาจากความไว้วางใจของ
พ่อแม่เองที่มีต่อตัวผู้ให้ข้อมูล การรับรู้ถึงอิสรภาพที่ได้รับมานั้นมีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิต
แบบไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ซึ่งจะช่วยให้ชายรักชายดำรงอยู่ในครอบครัวแบบไม่เปิดเผย
ตนเองได้อย่างสบายใจขึ้นจากการไม่ถูกก้าวร้าวโดยพ่อแม่

“ไม่เคยยุ่งเรื่องชีวิตส่วนตัว ตั้งแต่ๆเรื่องเรียนยัน จะไปไหนมาไหนเค้าไม่เคยถาม
เค้าปล่อยเราเป็นอิสระ เค้าไว้วางใจเรามั้ง เรื่องจะมีแฟนหรือไม่มีแฟนเค้าก็ไม่เคย
ถามนะ เพราะเค้าคงรู้ว่าฐานะเราก้ ไม่รู้จะคิดไปเองรีเปล่าว่าฐานะทางบ้านเรา
ตอนนั้นมันก็ไม่ดี พอไม่ดีเนี่ย ถ้าเรามีแฟนไปอีกคนนะ แล้วเรายังหารายได้ไม่ได้

เราคงต้องมาขอตั้งคัพพ่อแม่แล้วไปเลี้ยงสาวรีเปลา เลี้ยงแฟน ก็เลยไม่รบเร้าให้มี”
(L: 244)

- กอล์ฟ

“ด้วยความที่มันก็โตขึ้นมาแล้ว ไม่ๆได้เล็กๆเล็กๆเหมือนแต่ก่อนมันก็เหมือนว่า ด้วยวัยอะ ครับ มันก็เหมือนว่าให้ๆ คำเรียกว่าเหมือนให้ช่องว่างในการตัดสินใจของแต่ละคน ของกันและกันมากกว่า ก็คือ ก็คือเหมือน คำก็จะไม่ ไม่ได้ ไม่ได้ พุดถามเชิงเข้าชี้ในลักษณะอย่างนี้มากนักเหมือนแต่ก่อน” (L: 182)

- ก้อง

“แล้วอีกอย่างหนึ่งคือเหมือนกับว่า ตอนเด็กๆก็ไม่ได้ปล่อยขนาดนี้ตั้งแต่พอหลังจากไป ไป เรียนต่างประเทศกลับมาบ๊อบเนี่ย คือเค้าก็รู้ว่าสามารถดูแลใช้ชีวิตตัวเอง ดูแลตัวเองได้แล้ว คือไม่ได้ ไม่ได้ ไม่ได้ทำอะไรอะไรหยังเงี้ย แล้วอีกอย่างหนึ่งคือ คือ เค้าก็เห็นพฤติกรรมเรามาว่าเรามีวิธีคิด มีกระบวนการความคิด หรือมีอะไรที่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ดูแลตัวเองได้ เค้าก็วางใจ ไม่ค่อย ไม่ได้อะไรกะเรา มากอะคับ” (L: 174)

- ชาว

“ใช่ เหมือนจะไปประกบเพราะว่าอย่างเข้าเย็นเนี่ย ก็พ่อก็ต้องแบบ รับส่ง ต้องไปส่งที่โรงเรียนแล้วก็รอรับตอนเย็น คือแบบ เหมือนจะไปไหนอะไรไม่ได้ ใช่ แต่แต่พอแบบ พอขึ้น ม.ปลายเสร็จปั๊บก็แบบ ก็เริ่มไปไหนมาไหนคนเดียวได้อะเออ ขนาดพอแบบ พอสอบติดเงี้ย สอบติด (ชื่อมหาวิทยาลัย) ก็แบบ เข้ามา ก็ คำก็ปล่อยให้เราเข้ามาเองแล้วแบบหาหเอง แต่ แต่เราก็แบบ (หัวเราะ) บางทีก็แบบ เริ่มท้อ หาหอยาก สุดท้ายก็เลยแบบ มาลองหาหให้ อะไรประมาณนี้ แต่ก็ตอนนี้ก็แบบ ก็พ่อก็จะแบบ คำก็ พ่อก็จะแบบไว้ใจเราอะเออ ไว้ใจที่จะแบบ เราอยู่คนเดียวได้ เพราะว่า เราจะแบบ ช่วงที่หาหอะไรเงี้ย พ่อก็จะแบบ ปลอดภัยตลอด ต้องเข้มแข็งไว้ นะอะไรประมาณเนี่ยอะเออจะเริ่มปล่อยแล้วอะอืม” (L: 94)

- นิว

2.2 ความรู้สึกที่มีท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะระบุถึงความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้นท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว

ในการรับรู้ต่างๆของผู้ให้ข้อมูลท่ามกลางบริบทของครอบครัวนั้น สิ่งที่มีมักจะเกิดขึ้นตามมาอย่างมีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน คือ ความรู้สึกนึกคิด อันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการประเมินตัดสินหรือตีความการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลไปในทางใดทางหนึ่ง ซึ่งในที่นี้ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัว หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดต่างๆที่เกิดขึ้นจากการที่ตนเองดำรงชีวิตในบริบทของครอบครัวโดยไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ความรู้สึกในหลากหลายรูปแบบนี้มีอิทธิพลที่มากน้อยแตกต่างกันออกไปต่อการไม่เปิดเผยตนเอง และส่งผลต่อการมีแผนการที่จะเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยตนเองในอนาคตอีกด้วย ในบรรดาความรู้สึกทั้งหลายที่ปรากฏในคำบอกเล่านั้น ส่วนมากผู้ให้ข้อมูลมักจะระบุถึงความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้นขณะไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัวอันเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตอย่างไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัวของผู้ให้ข้อมูล

2.2.1 ความรู้สึกปลอดภัย อยู่ในสภาพสมดุล – ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุว่าตนรู้สึกปลอดภัยและพอดีกับสภาวะการไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่าถึงความรู้สึกปลอดภัย พอดี กับสภาวะที่เป็นอยู่โดยไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว โดยกึ่งและใจได้ระบุถึงความสมดุลกับการดำรงตนแบบไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัว อยู่ในขอบเขตที่ปลอดภัย สภาวะดังกล่าวอาจมีส่วนเอื้ออำนวยให้ตนสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างสบายใจมากขึ้นในระหว่างที่ตนไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวอย่างไรก็ตาม หากตนจะต้องเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว อันเป็นการก้าวล้ำออกไปนอกขอบเขตความปลอดภัยดังกล่าว ตนก็ไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะเกิดผลดีตามมา โดยกึ่งและใจได้บอกเล่าถึงความรู้สึกปลอดภัยที่เกิดขึ้นไว้ดังนี้

“มันก็เลยเป็นเหมือน เป็นอยู่ในจุดที่แบบ ณ ตอนนี่คือ น่าจะ ให้ถ้าถามว่าตอนนี้เหมือนจุดพอดีกันมากกว่า คือ โอเคฉันจะไม่ถามเธอว่าเธอเป็นอะไร แต่ว่าในส่วนของคนที่ถูกถามก็ โอเคเราวางตัวอยู่ในจุดที่ดีนะไม่ได้ไปทำอะไรเกินเลยเกินงามจนต้องให้เค้าไม่สบายใจ” (L: 189)

- กิ่ง

“ก็รู้สึก ปลอดภัยดี รู้สึกว่าอิมเป็นอย่างนี้ก็คืออยู่แล้วที่บ้านไม่รู้เพราะว่าแบบ รู้ไปก็ เราก็..เค้าก็ไม่สบายใจแปล่านอกจากนั้นก็ยังรู้สึกว่า อิมไม่บอกอะดีแล้ว อิม”

(L: 139)

- ใจ

นอกจากนี้ ชาวได้ระบุถึงความรู้สึกปลอดภัยที่เกิดขึ้นในบริบทที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น ในที่นี้คือความรู้สึกปลอดภัย สบายใจในประเด็นที่แม่ไม่ได้รู้จักเพื่อนของตน ซึ่งลดโอกาสที่แม่จะทราบว่าตนเป็นชายรักชาย และทำให้ตนรู้สึกมีอิสระเสรีมากขึ้นในการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนๆ โดยมีรายละเอียดคำบอกเล่าดังนี้

“ส่วนในการ...เนื่องจากเพื่อน แม่ไม่เคยรู้จัก งั้นแม่ก็จะแบบไม่เข้ามาแบบ ยุ่งวุ่นวายกับเพื่อนเราอยู่แล้วเนี่ย เพื่อนเราก็จะแบบอิสระมากเลยเราจะอะไรกะใครมากมายก็ได้ไง” (L: 423)

- ชาว

2.2.2 ความรู้สึกทางลบเมื่อไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้นอย่างหลากหลาย

ความรู้สึกทางลบขณะไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัว หมายถึง ความรู้สึกทางลบที่เป็นภาวะของความไม่สบายใจต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นจากการที่ตนเองดำรงชีวิตในบริบทของครอบครัวโดยไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้ระบุไว้ถึงความรู้สึกนึกคิดในทางลบที่เกิดขึ้นในรูปแบบที่มีความหลากหลาย ตั้งแต่ความรู้สึกทางลบในระดับอ่อน ไปจนกระทั่งความรู้สึกทางลบในระดับที่เข้มข้น ความรู้สึกห่วงใยต่อสมาชิกในครอบครัว ความรู้สึกไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ความรู้สึกอึดอัดจากความต้องการที่จะให้ครอบครัวรับรู้การเป็นชายรักชายของตน แต่ไม่สามารถเปิดเผยได้ ความรู้สึกกังวลว่าครอบครัวจะทราบถึงการเป็นชายรักชายของตน และความรู้สึกกลัวกับผลทางลบที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวซึ่งความรู้สึกต่างๆดังกล่าวนี้มีความเกี่ยวข้องและมีอิทธิพลอย่างมากต่อการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว และอาจมีความเกี่ยวข้องกับการที่ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุว่าจะไม่เปิดเผยตนเองในอนาคตอีกด้วย ไม่ว่าจะกรณีใดๆก็ตาม

2.2.2.1 ความรู้สึกห่วงใยต่อสมาชิกในครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงความห่วงใยที่มีต่อสมาชิกในครอบครัว เกรงว่าสมาชิกในครอบครัวจะเสียใจหากรู้ว่าตนเป็นชายรักชาย

ความรู้สึกห่วงใยต่อสมาชิกในครอบครัว หมายถึง ความรู้สึกห่วงใย ใส่ใจ เป็นกังวล ที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อสมาชิกในครอบครัว อันเป็นผลมาจากการคำนึงถึงผลกระทบที่ครอบครัวจะได้รับจากการเปิดเผยตนเอง ซึ่งถึงแม้ว่าเมื่อพิจารณาเพียงผิวเผินแล้วอาจดูเหมือนเป็นความรู้สึกทางลบในระดับอ่อน แต่ทว่าก็สามารถส่งผลกระทบต่อการไม่เปิดเผยตนเองของผู้ให้ข้อมูลได้ เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับสมาชิกครอบครัวมาก การเปิดเผยตนเองอาจเป็นการทำร้ายจิตใจของครอบครัวอันเป็นที่รักของผู้ให้ข้อมูลได้ ส่งผลให้ตนไม่ยอมเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว โดยผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงความรู้สึกห่วงใยที่มีต่อสมาชิกในครอบครัวไว้ดังนี้

“ที่บ้านเราต้องอยู่ด้วยใจ แบบ อึม ก็ อาจจะต้องแคร์ แคร์ความรู้สึกว่าแบบ เราเปิดไปแล้วเค้าจะรู้สึกยังไงอะไรประมาณเนี่ย อึม คือเหมือนเพื่อนเงี้ยถ้า ถ้าเปิดไปแล้วเค้าไม่ชอบเกย์โห้มะ ก็นะไม่เห็นเป็นปัญหาไรก็ไม่ต้องคุยกัน ก็ห่างกันได้ อยู่ อึม เหมือนความผูกพันมันค่อนข้างต่ำอะ” (L: 734)

- นิว

“ตอนไม่ได้บอกเธอ เราก็ เราก็ ก็เราไม่กล้าบอกเพราะว่าเรารู้สึกว่ากลัวแม่เราจะเสียใจ”(L: 227)

- บอล

“เรา เราห่วง เรา เราแคร์ถึงที่บ้านเป็นหลักเงี้ยครับว่า เพราะว่า เหมือนมันก็คือคิด ในทุกๆมูมอะครับ เค้าจะรับเราได้ม๊ย คนข้างนอกถ้าเราออกไปแล้วคนข้างนอกอะจะมองเค้ายังไงอะไรเงี้ยครับ เหมือนคิดว่าถ้าสมมติว่า ตัวเราเปิดเผยไปทั้งหมดแล้วเนี่ย เค้าจะต้องเจอกับอะไรบ้างแล้วเค้าจะรับมือมันได้มากน้อยแค่ไหนมากกว่า คือเหมือนหลักๆที่คิด” (L: 301)

- ก้อง

“ก็ไม่อยากให้เค้า ถ้าเค้ารู้เค้าก็น่าจะเสียใจซึ่งเราก็ไม่อยากให้เค้าเสียใจอยู่แล้ว
เราก็มีกันอยู่สามคนพ่อแม่ลูก” (L: 148)

- ใจ

“ก็คือ สงสารความรู้สึกเค้าอะ แคร่ความรู้สึกมากกว่านะ” (L: 193)

- มด

2.2.2.2 ความรู้สึกไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้
ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่มั่นใจว่าเมื่อเปิดเผยตนเองกับครอบครัวแล้วจะเกิดผลกระทบอย่างไรบ้าง

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้บอกเล่าถึงความรู้สึกไม่มั่นใจว่าหากตนเปิดเผยตนเองกับครอบครัว
ออกไปแล้วจะเกิดผลกระทบประการใดบ้างตามมาโดยที่ใจ ใจ ขาว และเสื่อ ระบุว่าตนมองไม่เห็นถึง
ผลที่จะตามมาอย่างแน่ชัด มีความคลุมเครือ ไม่ชัดเจน ในขณะที่นิวและบอลเห็นโอกาสความ
เป็นไปได้ของผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองในระดับพอๆกันทั้งทางบวกและทางลบความ
ไม่มั่นใจดังกล่าวอาจส่งผลให้เกิดความลังเลใจหรือไม่กล้าที่จะเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
เนื่องจากไม่ต้องการเผชิญกับความเสียหายต่อผลในทางลบที่อาจตามมาในภายหลัง ผู้ให้ข้อมูลได้
บอกเล่าถึงความไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวไว้ดังนี้

“ถ้าเป็นแบบ ชายรักชายก็ไม่รู้ว่าพ่อเค้าจะเป็นยังไง แต่ว่าก็คิดว่า ก็ ไม่บอกก็
ปลอดภัยกว่าอยู่ดี เพราะคิดว่ายังไงมันก็ไม่เหมาะสมกับเพศสภาพ” (L: 60)

- ใจ

“ถามว่ามันก็มี...กังวลเรื่องโน่นเรื่องนี้ม๊ยะ มันก็มีกังวลแหละ แต่ว่าเราก็ไม่รู้หนีพูด
ออกไปแล้ว feedback มันจะเป็นยังไง” (L: 516)

- ขาว

“ถ้าผมเปิดไปอะ ผมจะ...มองหน้าเค้าลักษณะไหน เราจะอยู่แบบไหนนะ แล้วผม
คิดในใจเหมือนกัน” (L: 254)

- เสื่อ

“ก็ คือเหมือนเรายังไม่พร้อมรีเปล่า คือเราไม่กล้าพูดเรื่องแบบ นั้นนะ อิมก็ ก็กลัว ว่าเค้าแบบ อาจจะมีผิดหวัง แต่ แต่บางที่เค้าก็ อาจจะมียอมรับ แบบเนี่ยมันแบบ 50/50 ใช่มั้ยแบบ ทำไงดี อะไรประมาณเนี่ย มันเป็น...คือบางที่ เรื่องที่แบบเป็นไปแบบนี้ละกันแบบเนี่ย เออ” (L: 109)

- นิว

“เออๆ ใช่มั้ย ก็คือ แม่เคยพูด คือมันมีอยู่หลาย...แม่เคยพูดเปรยๆว่า เออประมาณว่า ขอ เออ อย่า อย่าเป็นเกย์นะ อะไรเงี้ยเออบอกว่าอย่าให้ อย่า อย่าเป็นเกย์อะไร เงี้ย คือ คือพูดเปรยๆ แต่คืออีกมุมหนึ่งก็เหมือนกับว่าอยากให้คุณออกมา อ้อย ออกมาให้บอก แต่ในอีกมุมหนึ่งก็เหมือนกับว่าเค้าก็...” (L: 230)

- บอล

2.2.2.3 ความรู้สึกอึดอัดจากความต้องการที่จะให้ครอบครัวรับรู้การเป็นชายรักชายของตน แต่ไม่สามารถเปิดเผยได้ – ผู้ให้ข้อมูลบางรายอยากจะเปิดเผยตนเองกับครอบครัว แต่ไม่สามารถกระทำได้ จึงก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัดคับข้องใจตามมา

ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุถึงความรู้สึกอึดอัด คับข้องใจจากการที่ตนปรารถนาให้สมาชิกในครอบครัวได้ล่วงรู้ว่าตนเป็นชายรักชาย แต่ด้วยข้อจำกัดบางประการทำให้ตนไม่สามารถเปิดเผยกับสมาชิกในครอบครัวออกไปได้ ดังเช่นที่มดระบุว่าถึงแม้ตนจะอยากเปิดเผยเพียงใด แต่ตนก็ไม่กล้ามากพอที่จะเข้าไปเปิดเผยต่อครอบครัว ความรู้สึกดังกล่าวเป็นความรู้สึกทางลบที่เป็นสภาวะบีบคั้นใจตน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บอล ผู้ที่ได้ระบุถึงความอยากที่จะเปิดเผยตนเอง อันเนื่องมาจากตนได้สังเกตเห็นถึงช่วงเวลาอันอบอุ่นเมื่อพี่ชายของตนพาภรรยาสาวมาทานอาหารร่วมกันกับครอบครัว และได้รับการยอมรับจากครอบครัวด้วยดี ตนก็ปรารถนาจะได้รับการยอมรับเช่นเดียวกันกับพี่ชายของตนบ้าง ความรู้สึกดังกล่าวอาจมีอิทธิพลในทางส่งเสริมให้ผู้ให้ข้อมูลอยากเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในอนาคตมากยิ่งขึ้น ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงรายละเอียดดังกล่าวไว้ดังนี้

“ก็อยากจะบอกนะว่าเธอเขาก็เป็นเจ๊เณาะ แต่ แต่เราก็ยังไม่กล้าอะ ความรู้สึกอะ จะไปอยู่ๆจะเดินไปบอกเค้าเลยว่า เราไม่ใช่ผู้ชาย เราเป็นเกย์ มันก็...อะไรอยู่”
(L: 146)

- มด

“มันก็รู้สึก เราก็รู้สึกอยากเปิด เพราะว่า เราก็เออ...พี่ชายเราก็แต่งงานมีครอบครัว แล้วก็เวลาไปกินข้าวร่วมกันเค้าก็ เค้าก็พาแฟนเค้าไป แล้วก็จะมีแต่เหลือแต่เรา เออถ้าเกิดเราได้มีช่วงเวลาเหล่านั้น มันก็คงจะดี” (L: 348)

- บอล

“เป็นใครก็คงอยากจะบอกมั้ง นึกออกปะ” (L: 109)

- ไก่

2.2.2.4 ความรู้สึกกังวลว่าครอบครัวจะทราบถึงการเป็นชายรักชายของตน – ผู้ให้ข้อมูลบางรายไม่อยากจะเปิดเผยตนเอง และพบว่ามีโอกาสที่ครอบครัวจะรู้ว่าตนเป็นชายรักชาย จึงก่อให้เกิดความรู้สึกกังวลใจตามมา

ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุถึงความรู้สึกไม่ปลอดภัยอันเกิดจากการมองเห็นความเป็นไปได้ที่ครอบครัวจะล่วงรู้ว่าตนเป็นชายรักชาย โดยความรู้สึกดังกล่าวเป็นผลพวงมาจากการที่ผู้ให้ข้อมูลไม่ประสงค์ที่จะเปิดเผยตนเองให้ครอบครัวได้รับรู้ ซึ่งการที่ครอบครัวจะทราบถึงการเป็นชายรักชายของตนนั้นจัดว่าเป็นภาวะคุกคามต่อความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล เมื่อเกิดความกังวลดังกล่าวขึ้น ผู้ให้ข้อมูลอาจมีความระมัดระวังเพิ่มมากขึ้นด้วย บ่อยครั้งส่งผลตามมาเป็นพฤติกรรมในรูปแบบที่ช่วยรักษาสมดุลระหว่างตนเองกับครอบครัวโดยผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่ารายละเอียดของความรู้สึกกังวลดังกล่าวไว้ดังนี้

“เรามีความรู้สึกว่า กับข้างนอกเราเปิดได้จริง แต่ว่า จริงๆแล้วชีวิตหนึ่ง ข้างนอกวันๆเราออกไปข้างนอกที่สุดท้ายเราก็ต้องกลับมาที่บ้าน เพราะฉะนั้นเนี่ย เวลาที่เราอยู่ที่บ้านเนี่ย เราจะไม่ค่อยอยากจะยุ่งอะไรกับพวกอย่างงี้เลย เพราะฉะนั้นเนี่ย คือบางครั้งการที่เราคุยกัน อย่างการโทรศัพท์อะไรเงี้ยครับ พออยู่บ้านเนี่ยก็มักจะ ไม่อยากคุย เพราะว่าเวลาอยู่กับที่บ้านแล้วเนี่ยจะไม่ค่อยอยาก ไม่อยาก จะเอา

เรื่องอย่างนี้เข้ามาเลย เพราะมีความรู้สึกที่ว่า ถ้าเราคุยด้วยแล้วเรามีปฏิกิริยาอาการที่
 แยกไปแล้วเดี๋ยวที่บ้านจะสงสัยรีเปลา หรือแบบเค้าจะอะไร... ผิดสังเกตรึเปลา
 อะไรก็รับเพราะฉะนั้นแบบ คือเหมือนเรารู้เรากลัวในจุดนี้มากกว่าเราไม่อยากจะให้ที่
 บ้านรู้” (L: 145)

- ก้อง

“ก็รู้สึกที่ว่า ก็กลัวๆ อยู่นะตอนแรกก็กลัวๆ แบบ เค้าจะ เค้าจะสงสัยรีเปลาอะไร
 ประมาณเนี่ย” (L: 340)

- นิว

2.2.2.5 ความรู้สึกกลัวกับผลทางลบที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว –
 ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่กลัวการตอบสนองทางลบจากครอบครัว กลัวว่าจะสูญเสียความเป็นส่วนตัว
 ไป และกลัวว่าจะเกิดการประเมิณทางลบตามมาจกครอบครัวและจากภายนอกครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงความรู้สึกกลัวที่เกิดขึ้นว่าการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวจะทำให้
 ให้เกิดผลทางลบต่างๆตามมา ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่ามีโอกาสหรือความเป็นไปได้ที่จะเกิดผลทางลบขึ้น
 จากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในหลายลักษณะ เช่น ทำให้บุคคลในครอบครัวหนักใจหรือ
 เสียใจ ทำให้บุคคลในครอบครัวตอบสนองกลับมาในทางลบ คือไม่ยอมรับที่ตนเป็นชายรักชาย ทำ
 ให้ความเป็นส่วนตัวของตนลดลงจากคำถามต่างๆที่จะตามมาจากบุคคลในครอบครัว ทำให้ตนถูก
 ประเมิณตัดสินในแง่ลบจากสมาชิกในครอบครัว และทำให้ครอบครัวถูกประเมิณตัดสินในแง่ลบจาก
 บุคคลนอกครอบครัว เป็นต้น ความรู้สึกที่เกิิดขึ้นดังกล่าวเป็นส่วนสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการไม่
 เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวของผู้ให้ข้อมูล เนื่องจากตนไม่อยากจะเสี่ยงต่อผลทางลบที่อาจตามมา
 เหล่านี้ ตนจึงไม่กล้าที่จะเปิดเผยตนเองออกไปต่อครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุถึงความกลัวต่อการตอบสนองทางลบที่จะได้รับจากบุคคลใน
 ครอบครัวเมื่อมีการเปิดเผยความในมเียงทางเพศของตนเองออกไป ซึ่งใจไม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจน
 ว่าจะได้รับการตอบสนองทางลบในลักษณะใด ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่าไว้อย่าง
 ชัดเจนถึงการตอบสนองทางลบจากครอบครัวที่จะตามมา เช่น เสือกกลัวว่าจะถูกคุณพ่อต่อว่าด้วย
 ความไม่พอใจ ส่วนก้องกลัวว่าตนจะถูกปฏิเสธจากครอบครัว ดังนั้นการจะเปิดเผยตนเองของผู้ให้
 ข้อมูลสามารถนำมาซึ่งความรู้สึกไม่ปลอดภัยอย่างมาก จากความเสี่ยงที่จะถูกต่อต้าน ถูกปฏิเสธ

หรืออาจต้องสูญเสียสถาบันครอบครัวซึ่งเป็นแหล่งยึดเหนี่ยวหลักที่สำคัญที่สุดของก้องไป ตนจึงไม่สามารถเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวได้ โดยผู้ให้ข้อมูลมีคำบอกเล่าดังนี้

“เอ๋อ ก็อีกอย่างหนึ่งคือเราไม่รู้ว่าจะยอมรับเราได้ในถึงระดับไหนครับ แล้วถ้าเกิดเค้า เราเปิดตัวไปแล้วเค้ายอมรับเราไม่ได้เรามีความรู้สึกว่า แล้วเราจะมีชีวิตยังไง เพราะว่าทุกวันนี้ เอ๋อสิ่งยึดเหนี่ยวเราหลักๆก็คือครอบครัวอะครับ เพราะฉะนั้น ถ้ามีปัญหาจากเรื่องนี้ที่เราคิดว่ามันน่าจะเป็นทางออกที่ดีถ้าเราจะบอกออกไปสุดท้ายแล้วผลมันไม่ดีไงครับ แล้วสู้น้ำกันไม่ได้ ไม่คุยกัน สู้น้ำกันไม่ได้ แล้วที่เราฟัง สิ่งที่เรายึดเหนี่ยว แล้วเราจะไปยึดเหนี่ยวอะไร หรือว่าเราอะไรเงี้ยครับ กลัวว่าอิมผลที่ได้มันจะตรงข้าม” (L: 285)

- ก้อง

“สิ่งที่ทำให้คิดว่าจะไม่บอกหรือจะไม่พูดเรื่องนี้ก็เพราะว่าไม่อยากที่จะให้พ่อบ่นอะไรเงี้ย ซึ่งจริงๆแล้วพ่อก็คงไม่น่าจะแบบว่า ก็คงคิดว่าพ่อคงเป็นคนเดียวที่จะว่าคนเดียว แล้วก็เลยตั้งใจว่าจะไม่บอก” (L: 144)

- เสือ

“แล้วยิ่งสิ่งที่พ่อพูดมาตั้งแต่เด็กๆเนี่ยก็ยิ่งทำให้เรากลัวว่าแบบ ถ้าบอกไปแล้วเกิดอะไรไม่ดีขึ้นแน่ๆเลย” (L: 167)

- ไข่

ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุถึงความรู้สึกกลัวว่าการเปิดเผยตนเองจะทำให้ความเป็นส่วนตัวของตนลดลงตามมาในภายหลัง สำหรับกอล์ฟและนิวินั้น นอกจากความเป็นส่วนตัวจะลดลงแล้วตนระบุอย่างชัดเจนด้วยว่าตนจะเกิดความรู้สึกอับอายตามมาจากกรณีที่เรื่องราวการเป็นชายรักชายของตนตกเป็นประเด็นพูดคุยต่อกันในวงสนทนาของญาติพี่น้อง ในขณะที่ชาวใต้ระบุถึงความรู้สึกรำคาญใจ หากจะต้องมาคอยตอบคำถามหรือข้อสงสัยอีกมากมายที่จะเกิดขึ้นจากบุคคลในครอบครัวภายหลังจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวไปแล้ว ดังนั้นตนจึงไม่อยากจะเปิดเผยตนเองเพื่อทำลายความเป็นส่วนตัวที่เคยมีอยู่แต่เดิมในประเด็นเรื่องความนิยมเชิงทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่ารายละเอียดไว้ดังนี้

“อะมันจะเป็นเรื่องที่ยับอายเรามากเพราะว่าถ้าบอก (ญาติ) ไป (กล่าวในลักษณะที่ว่าญาติจะไปบอกต่อกัน) แล้วผมจะค่อนข้างแคร้กะ...คนต่างจังหวัดอะนะ กลุ่มญาติมาก ค่อนข้างแคร้สายตาเค้ มั่นอาจจะมีหลายประเด็นที่เค้เริ่มสงสัยเพราะว่าผมโตจนป่านนี้ เค้ไม่เคยเห็นผมจะพาแฟนผู้หญิงเข้าบ้านเลย แล้วไม่เคยเห็นผมมีแฟนมาก่อน แล้วก็กลับบ้านที่ไรก็ตามตลอด เออนั้นแหละแล้วคอมผมแดงด้วย (หัวเราะ)” (L: 214)

- กอล์ฟ

“ลำบากมัย...ลำบากอยู่ เพราะว่า เพราะเหมือนเออ อีกอย่างทีกลัวอีม เหมือนกับ ที่บ้านมัน มันเหมือนจะเป็นครอบครัวเล็กแต่ แต่มันก็มีญาติเยอะๆในเออแล้วเปิดไปแล้วจะแบบ ชาวแพร่กระจาย เออ มันก็ไม่ มันเป็นครอบครัวเล็ก แต่ครอบครัว แต่มันก็เหมือนญาติใหญ่อะไรประมาณนี้เออ ชาวแพร่กระจายมากกว่า” (L: 682)

- นิว

“หนึ่งก็คือไม่ยอมให้ที่บ้านรู้ สองก็คือเหมือนกะว่าถ้าที่บ้านรู้ขึ้นมามันก็มีคำถามตามมา อื่นๆอีกมากมายอะซึ่งเราก็ไม่อยากจะไปนั่งตอบคำถามเค้าทุกคำถาม” (L: 342)

- ชาว

ผู้ให้ข้อมูลบางรายกลัวว่าการเปิดเผยตนเองอาจทำให้เกิดการถูกประณามตัดสินในทางลบตามมาซึ่งมีทั้งการประณามทางลบที่มาจากบุคคลในครอบครัว และการประณามทางลบที่บุคคลภายนอกมีต่อครอบครัวของตน การประณามทางลบต่างๆเหล่านี้ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุไว้ว่าเกิดจากการได้รับชมหรือรับฟังสื่อ คำบอกเล่าที่เป็นการเหมารวมเกี่ยวกับลักษณะทางลบของชายรักชาย ซึ่งไม่ได้สะท้อนถึงตัวตนที่แท้จริงของผู้ให้ข้อมูล ตนรับรู้ว่าครอบครัวหรือบุคคลภายนอกครอบครัวมักจะหยิบยกสิ่งเหล่านี้มาเป็นหลักในการตัดสินคุณภาพทางใจของชายรักชาย ดังนั้นการเปิดเผยตนเองออกไปย่อมจะทำให้ตนถูกตัดสินคุณค่าในลักษณะที่ผิดเพี้ยนไปในทางลบมากกว่าความเป็นจริงที่ตนรับรู้เกี่ยวกับตนเอง และนอกจากนี้ครอบครัวของตนก็จะถูก

รับรู้จากบุคคลภายนอกในทางลบจากการมีสมาชิกเป็นชายรักชายอีกด้วย ดังนั้นการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวเป็นทางเลือกหนึ่งที่ดีกว่าสำหรับผู้ให้ข้อมูล เพื่อช่วยในการป้องกันไม่ให้ตนหรือครอบครัวถูกประณามตัดสินด้วยอคติทางลบต่อชายรักชายที่เผยแพร่สืบต่อกันมา

“สมมติบอกกับที่บ้าน ที่บ้านก็อาจจะไป concern เรื่องว่า แล้วคนข้างบ้านจะมอง เรายังไงหรือ” (L: 224)

- เสือ

“คือเราเนี่ยปิดเนื่องจากที่บ้านเนี่ยจะตีตราของในหนังอะไรพวกเนี่ย คนที่เป็นเค้าจะแบบว่า ภาพลักษณ์ที่ไม่ค่อยดีอะไรยังไงเนี่ย ซึ่งเราก็รู้สึกว่ามันก็ไม่น่าชอบอะนะ ที่แบบเราถ้าคือบางคนก็จะไปเปรียบเทียบกับพวกนั้นซึ่งเราก็รู้สึก..มันไม่ดีรีเปล่า” (L: 235)

- ชาว

“การที่เค้าถูกมองในลักษณะที่ไม่ดีอะไรเงี้ยครับ โดยที่สาเหตุมันไม่ได้เกิดจากเค้าสองคน แต่ว่าเกิดมาจากตัวเราแล้วจะทำให้เรารู้สึกว่า เค้าไม่ได้ผิดอะไรเลยแต่ทำไมเค้าจะต้องมาถูกคนนอกซึ่งไม่ได้รู้เรื่องอะไรในครอบครัวของเรามาตัดสินเราจากสิ่งที่เค้าแค่ได้ยินหรือสิ่งที่เราเป็นแต่เราแปลกแยกไปจากคนทั่วไปอะเงี้ยครับ” (L: 269)

- ก้อง

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่าว่าการเปิดเผยตนเองนั้นจะส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจต่อบุคคลในครอบครัว เช่น ทำให้สมาชิกในครอบครัวหนักใจ และเกิดความรู้สึกเป็นห่วงตน การเล็งเห็นถึงผลทางลบดังกล่าวมีความเชื่อมโยงกันกับการที่ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกเป็นห่วงสมาชิกในครอบครัว และในอีกส่วนหนึ่งคือการที่ตนไม่อยากเป็นปัญหาหรือภาระทางใจให้กับสมาชิกในครอบครัวเพิ่มมากขึ้นอีก ตนจึงไม่อยากจะเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว โดยผู้ให้ข้อมูลมีคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“ในเมื่อเรา เราก็หนักแน่นกับตัวเองแล้วว่า อืม เรายอมรับในสิ่งที่เราเป็นแล้วเงี้ย เพราะนั่นเราก็ต้องทำให้เค้ายอมรับในสิ่งที่เราเป็นได้เหมือนกัน แต่ว่า สาเหตุคือ หลักๆก็คือเหมือน เรายัง คือแค่ปัญหาปัจจัยทั่วไปอะครับที่เค้าต้องเลี้ยงดูเราอะ ครับ ซึ่งเราเป็นลูกเค้าเนี่ย มันก็ กับสภาวะโลกปัจจุบันมันก็ เค้าก็ต้องหนักใจอยู่ แล้ว ก็เลยรู้สึกว่ ถ้ามี มีเรื่องอย่างงี้ไปอีกเค้าก็จะยิ่งหนักใจระเบิดแล้ว” (L: 249)

- ก้อง

“ก็กลัวเค้าเป็นห่วงนะ คือก็เป็นลูกชายคนเดียวไหม้ย เออก็แบบ ก็อย่างนั้นก็กลัว เค้าเป็นห่วงแล้วก็แบบ คือเค้าก็ประคบประหม่อมานานมาก เยอะอะอืม แล้วก็ถ้า เกิดแบบ อยู่คนเดียวตลอดชีวิตเงี้ย เออเค้าอาจจะแบบ เค้าอาจจะเป็นห่วงก็ได้ เพราะว่าอย่างแม่เงี้ยแบบ ถ้าร้องไห้มาที่เนี่ยแม่จะไปแบบ อีก level หนึ่งอะ คือจะ ร้องไห้เยอะกว่าเราอีก level หนึ่ง เออคือแบบเค้าก็คงกลัวเราแบบ ไม่สะดวกสบาย ว่าไรเออ อยู่คนเดียวอาจจะเหงาเงี้ย เออ” (L: 127)

- นิว

2.2.3 ความรู้สึกต่อท่าทีของสมาชิกในครอบครัวในประเด็นเกี่ยวกับชายรักชาย –

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้นจากการถูกรับรู้และละเมิดพื้นที่ส่วนตัวหรือ พุดคุยสอบถามในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย

ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุถึงความรู้สึกขุ่นมัวในใจต่างๆที่เกิดขึ้น เช่น อึดอัด รำคาญ กดดัน อันเป็นผลมาจากพฤติกรรมหรือการปฏิบัติที่ครอบครัวมีต่อผู้ให้ข้อมูล ซึ่งเกี่ยวข้องกับการที่ผู้ให้ ข้อมูลเป็นชายรักชายและไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ได้แก่ การที่นิวถูกน้องสาวละเมิดพื้นที่ ส่วนตัวทั้งในห้องของตนและใน facebook การที่ก้อง ไก่ และใจ ถูกสมาชิกในครอบครัวเข้ามา พุดคุยสอบถามเกี่ยวกับประเด็นการแต่งงานหรือประเด็นเกี่ยวกับชายรักชาย เป็นต้น ความรู้สึก ทางลบต่างๆเหล่านี้อาจนำไปสู่การจัดการของผู้ให้ข้อมูลในหลากหลายรูปแบบเพื่อรักษาสมดุล ระหว่างตนเองกับครอบครัว โดยผู้ให้ข้อมูลมีรายละเอียดคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“น้องจะประมาณว่าเอ่อ คือสนใจเรื่องเราทำอะไรก็จะไปบอก บอกพ่อบอกแม่เงี้ย เออ คือเหมือนบางทีเราไม่อยากให้เค้ารู้ คืออยาก อยากบอกเองก็ได้แบบ เออแต่ แบบไปบอกทุกอย่างอะไรประมาณเนี่ย หรือว่าแบบ ชอบไปค้นของในห้องอะไร

ประมาณเนี่ยซึ่งเออเราไม่ชอบอะไรประมาณเนี่ย ยิ่งถ้าแบบมาแอด facebook บางทีมันก็เป็นพื้นที่ส่วนตัวของเรา เออเดี๋ยวเราทำไปก็ นะ...” (L: 444)

- นิว

“แต่ว่ากับที่บ้านนี่คือ ก็จะต้อง ปิดนิดนึงเพราะว่าเค้ารับไม่ได้ แล้วก็คือเค้าก็พยายาม มีการพูดหรือสอบถามตลอดว่าอะไรยังไงอะไรอย่างเงี้ยครับ ก็เลยเหมือนเราจะต้อง มันก็ทำให้เราอึดอัด” (L: 48)

- ก้อง

“คือวันนึงบอกซักประมาณ 3-4 รอบ (หัวเราะ) ซึ่งมันจะเยอะเกิน แล้วเราก็จะเริ่มรำคาญ ความจริงมัน...ความจริงพอไม่ได้บอกบ่อยหรือซัก 2 วันนึง 2 รอบเงี้ย แต่ว่าก็จะมีแม่เลี้ยงช่วยบอก (อธิบายถึงรายละเอียดของการบอกต่อๆกัน) ไม่รู้พอไปบ่นอะไรไว้ (หัวเราะ) ก็ช่วยๆกันบอก พอหลายคนบอกเราก็จะเริ่มรำคาญ” (L: 218)

- ไก่

“ความกดดันที่รับรู้จากสมาชิกในครอบครัวหรือ อี๋...ความกดดันก็จะเป็นคำถามนี้แหละ” (L: 116)

- ใจ๋

2.3 มุมมองต่อการเปิดเผยตนเองในครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้ให้มุมมองไว้ในแง่ของความยากง่าย และความจำเป็นในการเปิดเผยต่อครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่าถึงมุมมองต่อการเปิดเผยตนเองในครอบครัวว่าคือมีการรับรู้คุณค่าความสำคัญ หรือความจำเป็นของการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวตลอดจนการรับรู้ความยากง่ายในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในเชิงเปรียบเทียบกับ การเปิดเผยตนเองกับเพื่อน ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกครอบครัวซึ่งมุมมองต่อการเปิดเผยตนเองในครอบครัวดังกล่าวนี้สามารถส่งอิทธิพลต่อการตัดสินใจที่จะเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในอนาคต

2.3.1 ไม่พบคุณค่าใดๆจากการเปิดเผยตนเอง – ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุว่า การเปิดเผยตนเองเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็น และไม่ใช่ว่าเรื่องที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิต

การไม่พบคุณค่าใดๆจากการเปิดเผยตนเอง หมายถึง การรับรู้ว่าการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวไม่ได้มีความจำเป็น ไม่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตของตนเองชาวและเสียได้ระบุไว้ว่าการเปิดเผยตนเองนั้นไม่ก่อให้เกิดผลดีใดๆตามมา ในทางตรงกันข้าม ใจระบุนว่าการเปิดเผยตนเองนอกจากจะไม่เกิดประโยชน์แล้ว อาจก่อให้เกิดโทษตามมาอีกด้วย โดยการรับรู้ดังกล่าวนี้เกี่ยวข้องกับคนที่ผู้ให้ข้อมูลขาดสิ่งจูงใจที่จะเปิดเผยตนเองหรือขาดการเล็งเห็นถึงความคุ้มค่าที่จะเกิดขึ้นจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว เนื่องจากการตัดสินใจที่มีความเสี่ยง ดังนั้นหากจะมีการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวออกไปนั้น ผู้ให้ข้อมูลจะต้องแน่ใจก่อนว่าการเปิดเผยดังกล่าวจะให้ผลตอบแทนที่เหมาะสมต่อความเสี่ยงของตน ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงการไม่พบคุณค่าใดๆจากการเปิดเผยตนเองไว้ดังนี้

“บางเรื่องมันก็ไม่จำเป็นต้องไป เป็นมันเป็นเรื่องส่วนตัวของเราไง เราก็รู้สึกที่ไม่เห็นจำเป็นจะต้องไปบอกให้คนอื่นเค้ารู้เลยว่า ไม่ต้องไป...ไม่เห็นจำเป็นจะต้องไป ป่าวประกาศให้คนอื่นเค้ารู้เลยว่าเออ เราเป็นนะอะไรอย่างเงี้ย ซึ่งบอกไปมันก็...แล้วไงอะ มันก็ไม่ได้มีอะไรที่ดีขึ้นหรือแย่งลงถูกมั๊ยครับ” (L: 509)

- ชาว

“ใช้ก็ คือสภาพการอยู่เนี่ยก็ก็เป็นความรู้สึกที่เหมือนตั้งแต่เด็กเลย พ่อแม่ คือดี กะเรายังไงก็ดีแบบเดิม พี่ชายมอง พี่สาวมองอะไรเงี้ยก็เหมือนเดิม มันก็...บอกไปก็คงไม่มีแบบ ใช้มะ” (L: 206)

- เสือ

“เรามองไม่เห็นว่าจะออกไปแล้วจะมีอะไรดีขึ้นแต่ว่า คิดว่า แย่ลงแน่ๆอะไรเงี้ยมากกว่า เราค่อนข้างมองโลกในแง่ร้าย” (L: 166)

- ใจ

2.3.2 ความยากในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุว่าการเปิดเผยตนเองกับครอบครัวนั้นยากกว่าการเปิดเผยตนเองกับเพื่อน

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ว่าการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวมีความยากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับเปิดเผยตนเองต่อเพื่อนซึ่งเป็นบุคคลภายนอกครอบครัว การรับรู้ดังกล่าวมี

ความเกี่ยวข้องกับการรับรู้การเปิดเผยตนเองในทั้งสองบริบท คือ จากเพื่อนซึ่งเป็นบุคคลภายนอก และบุคคลในครอบครัว มีการประเมินตัดสินพิจารณาถึงความยากง่ายในหลากหลายแง่มุมต่อการเปิดเผยตนเองและนำความยากง่ายของทั้งสองบริบทมาเปรียบเทียบกันเป็นที่น่าสนใจว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุว่าตนมีความสะดวกใจในการเปิดเผยกับเพื่อนมากกว่าครอบครัว เนื่องจากตนรับรู้ว่ามีสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนที่มีความเป็นอิสระต่อกันมากกว่า มีความผูกพันน้อยกว่า ใส่ใจความรู้สึกต่อกันน้อยกว่า และพึ่งพากันน้อยกว่าเมื่อเทียบกับสมาชิกในครอบครัว ในขณะที่ครอบครัวนั้นค่อนข้างใกล้ชิดผูกพันอยู่กับผู้ให้ข้อมูลในระยะยาวไปตลอดชั่วชีวิตและเป็นแหล่งพึ่งพาอาศัยหลักของผู้ให้ข้อมูล ดังนั้นการจะเปิดเผยกับครอบครัวนั้น หากไม่เป็นผลสำเร็จหรือไม่ได้รับการยอมรับจากครอบครัวตามมา ก็จะก่อให้เกิดผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อสัมพันธภาพและการดำรงชีวิตของผู้ให้ข้อมูลอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ โดยผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าไว้ดังนี้

“สื่อว่า เพื่อน เอ่อ คือแบบ คบเพื่อนแบบเนี่ย เดี่ยวแบบ สุดท้ายก็แบบ มันก็ จากกันไปอยู่ดี ไม่ได้สนใจเรื่องราวอะไรกันมาก เออ แต่อยู่กับที่บ้านนะมันต้องอยู่ด้วยกันแบบ ตลอดเวลา เออ ถ้าเปิด ถ้าเปิดว่าเราเป็นเกย์กับเพื่อนเงี้ย อิม คำก็ คงไม่ใส่ใจอะไรมากหรอกเพราะว่าเค้าไม่ได้แบบว่า อยู่กับเราตลอด อิมแต่ถ้าอยู่ถ้าเป็นที่บ้านเงี้ย เค้าคงเริ่มคิดแหละว่า คือเกย์เพิ่มเข้ามาในบ้านหนึ่งคน เออ อิม ฮี” (L: 722)

- นิว

“จริง ถ้าเอาตาม ถ้าเอาตามเป็นจริงนะนะ การเปิดกับที่บ้านน่าจะเป็นเรื่องที่ ที่ ที่ง่ายกว่าการเปิดกับเพื่อนนะเพราะเหมือนกะเราอยู่ด้วยกันมาตลอดอะไรอย่างนี้ มาตลอด แต่เอา พอเอาจริงๆแล้วเนี่ย เปิดกับเพื่อนง่ายกว่าเปิดกับที่บ้านเยอะเลย เพราะเหมือนกับเพื่อนเนี่ย ก่อนจะมาคบกันได้เหมือนจะต้องยอมรับอะไรบางอย่างซึ่งกันและกันได้แล้วด้วยใจ แต่ และคือเพื่อนมันยังมี space ที่ว่า อย่างน้อยถึงเวลา มันก็กลับบ้านกันไปแล้ว มันไม่ได้มาเจอหน้า แต่ที่บ้านเหมือนกับต้องอยู่หน้ากันทุกวัน จะต้องอะไรกันทุกวัน ซึ่งถ้าเกิดว่าเราบอกเค้าไปแล้วเนี่ย เราเกิด มันไม่ใช่ แบบมันเป็นอารมณ์ที่เค้ารับไม่ได้คือมันเดี๋ยวมันจะเป็นเรื่องใหญ่เลยใจ เพราะว่าเหมือนกับบ้านนี้เป็น เป็นพื้นที่สุดท้ายที่ ที่ถ้ามีปัญหาจริงคือเราอยู่ได้ใจ ถึงแม้บอกเพื่อน เพื่อนรับไม่ได้ อย่างน้อยก็ยังมียบ้านอยู่ อยู่กับบ้าน

อยู่กับที่บ้านได้ แต่ถ้าบอกที่บ้านแล้วที่บ้านเกิดรับไม่ได้ขึ้นมาแล้วเราจะทำยังไงต่อไป” (L: 324)

- ชาว

“ในความคิดคือมันต่างมากกับ กับเพื่อนนี่ยังดูเป็นเรื่องเล็ก กับที่บ้านนี่คือมันเป็นเรื่องใหญ่มากเพราะว่าเราต้องอยู่กับเค้า เจอเค้าทุกวันเจอหน้ากันทุกวัน แต่กับเพื่อนนี่เราไม่ได้เจอเค้าตลอด ณ จุดหนึ่ง คือ หรือคิดง่ายๆก็คือ เพื่อน เราอาจจะไม่ต้องคบเค้าก็ได้ ถ้าดี อยู่ด้วยกันแล้วมีความสุขดีก็คบกันต่อไป แต่ถ้าเป็นเพื่อนที่ไม่ดี เราอาจจะไม่คบกับเค้าต่อก็ได้ แต่กับครอบครัวเนี่ย เราไม่สามารถที่จะเลิกคบกับเค้าได้ เราจะต้องอยู่กับเค้าไปตลอดจนกว่าใครคนใดคนหนึ่งจะแยกจากกันไป เพราะงั้นมันก็เลยมีความรู้สึกที่ เรื่องของความสัมพันธ์มันน่าจะพยายามรักษาให้มันอยู่ในระดับที่ดีไว้ดีกว่า อย่ามี อย่าพยายามหาอะไรที่ทำให้ขุนมัวหรือขุนหมองดีกว่าเพราะว่า เราจะต้องอยู่กับไปอีกนาน อืม คือไม่ว่าจะ ใครมาทำอะไรมันตัดสายสัมพันธ์ครอบครัวไม่ออก” (L: 334)

- กิ่ง

“เรารู้สึกว่า เพื่อนอะ เออคือยังไงอะ เหมือนเพื่อนกันอะ เรามีอะไรเราคุยกันได้ ไซ้มะ คือๆเราจะแบบ ความรู้สึกเพื่อนกับครอบครัวเนี่ยมันต่างกันนะ มดว่านะ อืม คือเพื่อนเนี่ยถึงเค้ารับเราไม่ได้เราก็ไม่แคร์ความรู้สึกเค้านะ เพราะ เพราะ ไม่ได้เป็นคนในครอบครัว แต่สมมติถ้าเป็นพี่สาวพี่ชาย พ่อแม่เนี่ย เค้ารับเราไม่ได้เนี่ย เรารู้สึกว่า เรารู้สึกว่าเราๆ เรารู้สึกผิดอะพูดง่ายๆ เรารู้สึกแบบเสียใจอะไรประมาณนี้มากกว่า มดว่าแตกต่างกัน” (L: 273)

- มด

“กับเพื่อนนี่ มันรับไม่ได้ก็ช่างหัวมัน แต่กับที่บ้านมันไม่ได้ เพราะเรา ความสัมพันธ์กันคนละแบบ เกื้อกูลกันคนละแบบ เพื่อนไม่ได้ช่วยก็เรื่องของมึง ที่บ้านเราไม่ช่วยเราก็กลำบาก แล้วเวลาไปเจอหน้ากันแต่ละครึ่งเราก็เจอที่บ้านบ่อย เพื่อนนานๆเจอทีก็ช่างมัน รับไม่ได้ก็ช่าง ไม่ใช่ความผิดของกูหนิ” (L: 268)

- ไก่

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้กล่าวมา ผู้วิจัยสามารถเขียนเป็นแผนภาพแสดงถึงประเด็นหลักในเรื่องของการรับรู้ภายในบริบทของครอบครัวได้ดังนี้

ภาพที่ 2 การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว

ประเด็นหลักที่ 3: การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่ – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มุ่งเน้นถึงประเด็นการรักษาสมดุลด้วยวิธีการป้องกันในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ไม่ให้เกิดข้อครหาว่าตนเป็นชายรักชาย ในขณะที่เดียวกันก็มีการวางแผนรองรับการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในอนาคต

ในการดำเนินชีวิตของผู้ให้ข้อมูลโดยไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวนั้น ผู้ให้ข้อมูลมักจะเผชิญกับสภาวะต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว เช่น ท่าทีทางลบจากสมาชิกในครอบครัว ความไม่มั่นใจที่เกิดขึ้นจากตัวผู้ให้ข้อมูลเอง ความไม่พร้อมที่จะเปิดเผยตนเองของตน มีการประเมินว่าการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวน่าจะเป็นทางที่ดีที่สุด และเป็นจุดที่สมดุลที่สุด ดังนั้น ผู้ให้ข้อมูลจึงใช้ความพยายามหรือวิธีการต่างๆ ในการรักษาสมดุลให้เกิดขึ้น เนื่องจากในหลายโอกาสนั้น สามารถเกิดสถานการณ์ที่สุ่มเสี่ยงต่อการที่สมาชิกในครอบครัวจะล่วงรู้ได้ว่าผู้ให้ข้อมูลเป็นชายรักชาย และบ่อยครั้งจะพบว่าความสงสัยหรือคำถามจะเกิดขึ้นกับสมาชิกในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความสงสัยต่อการเป็นชายรักชายของผู้ให้ข้อมูล ความสงสัยในสถานภาพโสดของผู้ให้ข้อมูล การที่ผู้ให้ข้อมูลยังไม่คบหากับบุคคลต่างเพศให้สมาชิกในครอบครัวได้รับรู้ และการที่ผู้ให้ข้อมูลยังไม่แต่งงาน เป็นต้น การรักษาสมดุลช่วยให้ชายรักชายสามารถดำรงตนต่อไปในสภาพที่ไม่เปิดเผยต่อครอบครัวได้อย่างกลมกลืน

โดยการรักษาสมดุลนั้นอาจเป็นไปเพื่อการไม่เปิดเผยต่อครอบครัวแบบถาวร หรือเพื่อการไม่เปิดเผยแบบชั่วคราว เนื่องจากตนยังไม่พร้อมที่จะเปิดเผยในปัจจุบัน แต่จะตามมาด้วยการวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่ประกอบไปด้วย การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว การรักษาสมดุลทางการรู้คิด และการวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต

3.1 การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลใช้พฤติกรรมการป้องกันต่างๆ เป็นหลักในการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว เพื่อให้ไม่ให้เกิดข้อครหาว่าตนเป็นชายรักชาย

การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่ในลักษณะหนึ่งที่ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงอย่างชัดเจนคือการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ทั้งนี้ การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว หมายถึง การมีความตั้งใจหรือเจตนาที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว และแสดงออกมาในรูปแบบของพฤติกรรมอันเป็นวิธีการต่างๆ ที่จะช่วยให้เกิดความสมดุลขึ้นเมื่อผู้ให้ข้อมูลพบกับสภาพการณ์ที่สมาชิกในบ้านมีโอกาสล่วงรู้ว่าเป็นชายรักชาย ทำให้ชายรักชายสามารถดำรงตนภายในครอบครัวต่อไปได้อย่างมั่นใจมากขึ้นว่าสมาชิกในครอบครัวจะไม่รู้ว่าตนเป็นชายรักชาย ซึ่งผู้ให้

ข้อมูลบางรายจะเปิดเผยตนเองเมื่อมีความพร้อมในภายหลัง และสำหรับผู้ให้ข้อมูลบางรายนั้นจะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวทั้งในปัจจุบันและอนาคตไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น

3.1.1 ความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่แสดงถึงความตั้งใจอย่างชัดเจนว่าตนจะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลหลายรายได้ระบุถึงเจตนาที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวด้วยความตระหนักอย่างชัดเจนอาจเป็นลักษณะของความไม่พร้อมที่จะเปิดเผยตนเองในปัจจุบัน หรืออาจเป็นความประสงค์ที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อสมาชิกครอบครัวในทุกกรณี ทั้งนี้ การมีความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวนั้นเป็นพื้นฐานของพฤติกรรมหรือวิธีการต่างๆในการรักษาสมดุลของชายรักชาย โดยผู้ให้ข้อมูลได้ระบุถึงความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวไว้ดังนี้

“ไม่อยากคับผม ไม่เคยคิดเลย คิดว่ายังไงก็ไม่บอกแน่ๆ” (L: 51)

- ใจ

“บางเรื่องเนี่ยปล่อยให้มันดำเนินไปอย่างนั้นแหละ ไม่ต้องไปหาคำตอบ หรือไม่ต้องไปแบบให้คำตอบกับมันอะ บางเรื่องปล่อยให้มันหยั่งเงี่ยต่อไปน่าจะดีที่สุด” (L: 502)

- ชาว

“ก็คือ ที่ยังไม่เปิดเผยก็เพราะว่าเรายังไม่พร้อมที่จะเปิดเผย เรายัง ต้องการที่จะเราต้องการเวลาอีกซักหน่อยที่จะเตรียมอะไรเพื่อที่จะ รอที่จะเปิดเผยมากกว่า” (L: 330)

- ก้อง

“ผมไม่บอกเด็ดขาด แล้วเค้าก็...ยังงี้ก็ต้องปิดให้ถึงที่สุด” (8/250)

- กอล์ฟ

3.1.2 การป้องกันไม่ให้ครอบครัวรู้ถึงการเป็นชายรักชายของตน – ผู้ให้ข้อมูลทุกรายระบุถึงการป้องกันเพื่อที่จะไม่ให้ครอบครัวทราบว่าตนเป็นชายรักชายในหลากหลายลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

ผู้ให้ข้อมูลทุกรายได้บอกเล่าถึงการป้องกันไม่ให้ครอบครัวรู้ถึงการเป็นชายรักชายของตน โดยใช้วิธีการป้องกันในหลากหลายหลายรูปแบบตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ได้แก่ การบ้ายเบี่ยง เลี่ยงประเด็นในการสนทนากับสมาชิกในครอบครัว การไม่เปิดเผยในด้านสัมพันธ์ภาพระหว่างตน กับเพื่อนหรือคนรักให้ครอบครัวได้รับรู้ การจำกัดการเข้าถึงสื่อที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรัก ชายของตนจากครอบครัว การหาจังหวะเวลาหรือสถานที่ที่เหมาะสมในการทำพฤติกรรมที่อาจ เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของตน การแสดงท่าทีนิ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเป็นชาย รักชายของตน และการประพุดิตนให้อยู่ในกรอบที่ครอบครัวยอมรับได้ วิธีการเหล่านี้จะช่วยให้ ผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกสมดูล ปลอดภัยและแน่ใจว่าสมาชิกในครอบครัวจะไม่ทราบว่าตนเป็น ชายรักชาย และสามารถดำรงตนอยู่ในครอบครัวโดยไม่เปิดเผยตนเองได้อย่างสบายใจมากยิ่งขึ้น

3.1.2.1 การบ้ายเบี่ยงประเด็นในการสนทนา – ผู้ให้ข้อมูลบางรายใช้การบ้ายเบี่ยงในการ หลีกเลี่ยงการสนทนาในประเด็นที่เกี่ยวกับชายรักชาย

ผู้ให้ข้อมูลหลายรายได้บอกเล่าถึงการบ้ายเบี่ยงที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ตนมีการสนทนากับ สมาชิกในครอบครัว ทั้งจากการถูกถามหรือจากประเด็นในการรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหา เกี่ยวกับชายรักชาย กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูลเลียงที่จะพุดคุยในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย และ เลียงที่จะตอบคำถามโดยตรงว่าตนชอบหรือไม่ชอบเพศหญิง มีการหันเหความสนใจไปยังเรื่องอื่น และมีการตอบคำถามสมาชิกในครอบครัวอย่างเป็นกลางโดยไม่เปิดเผยออกไปว่าตนเป็นชายรัก ชาย ก่อให้เกิดผลในการสร้างสมดูลกลับคืนมาแก่ผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกปลอดภัย และมั่นใจ มากยิ่งขึ้นว่าสมาชิกในครอบครัวจะไม่ล่วงรู้ถึงการเป็นชายรักชายของตน โดยผู้ให้ข้อมูลได้บอก เล่าถึงการบ้ายเบี่ยงประเด็นในการสนทนาไว้ดังนี้

“เอาจริงๆที่บ้านก็ ถ้าเรื่องนี้ก็คือ ยังไงก็ยังไม่อยากให้ผู้รู้ซะทีเดียว ก็คือ เหมือนกับ อย่าไปกล่าวถึงมันเลยหนะเรื่องพวกเนี้ยก็คือ ถ้าสมมติดูหนังแล้วมี อะไรพวกนี้ผ่านมาก็เอออย่าไปกล่าวถึงมันเลยหนะ ก็พยายามเลียงๆไป อะไรเงี้ยซะมากกว่า” (L: 304)

-ขาว

“สมมติถ้าเกิดแม่ถามว่า ชอบผู้หญิงรึเปล่า เราก็จะไม่กล้าพุดว่าเราชอบผู้หญิง หรือว่าไม่กล้าปฏิเสธ เราก็เลียงๆไปอะไรเงี้ย ตอบอย่างอื่น” (L: 420)

-บอล

“แต่ที่ว่าเพราะว่าเรา เราก็ค่อนข้างที่จะตอบเหมือน ตอบให้ดูกลางๆว่าแบบ อืมเราๆอยากจะครองตัวเป็นโสดมากกว่า เรา เราอยากจะอยู่กับเค้า เราไม่อยากจะอะไรหยั่งงี้” (L: 185)

- ก้อง

3.1.2.2 การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงการไม่เปิดเผยสัมพันธ์ภาพแบบเพื่อน ในขณะที่บางรายระบุถึงการไม่เปิดเผยสัมพันธ์ภาพแบบคู่รักต่อครอบครัว

การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว หมายถึง หมายถึง การจำกัดขอบเขตของครอบครัวต่อการเข้าถึงหรือล่วงรู้ถึงสัมพันธ์ภาพทั้งในแบบเพื่อนและคู่รักของตนซึ่งเป็นไปเพื่อลดโอกาสที่ครอบครัวจะรู้ว่าตนเป็นชายรักชาย เนื่องจากการปรากฏร่องรอยใดๆก็ตามของคู่รักที่เป็นเพศเดียวกันจะทำให้สมาชิกในครอบครัวทราบได้ทันทีว่าตนเป็นชายรักชาย ส่วนเพื่อนบางคนที่ทราบว่าผู้ให้ข้อมูลเป็นชายรักชายนั้นอาจแสดงท่าทีหยอกล้อหรือพูดคุยด้วยในลักษณะที่อาจทำให้ครอบครัวล่วงรู้ได้เช่นกันว่าตนเป็นชายรักชาย และผู้ให้ข้อมูลหลายรายระบุว่าตนมีเพื่อนบางคนที่เป็นชายรักชายอาจมีการแสดงออกทางพฤติกรรมค่อนข้างไปทางหญิงที่ทำให้ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลสงสัย ซึ่งผู้ให้ข้อมูลก็จะพยายามหลีกเลี่ยงการเปิดเผยสัมพันธ์ภาพทั้งแบบเพื่อนและคนรักให้ครอบครัวรับรู้ เพื่อเป็นการตัดปัญหาไม่ให้ความลับรั่วไหลและก่อให้เกิดความสบายใจต่อผู้ให้ข้อมูล โดยผู้ให้ข้อมูลได้มีรายละเอียดคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“ก็แอบๆคุย อาจจะเปิดเผยว่า เค้าถามคุยกับใครเราก็บอกคุยกับเพื่อน อะไรประมาณอย่างงี้” (L: 299)

- มด

“ก็น่าจะเป็นประเด็นหนึ่งด้วยครับเพราะว่าคือ ในกรณีที่คบเพื่อนที่เป็นเนี่ย เราก็คือเพื่อนที่เป็นบางคน เราก็ต้องยอมรับว่าเค้ามีท่าทีอะไรบางอย่างที่ แค่มองปุ๊บก็รู้เลยนะบางคนเนี่ย เราก็เลยเหมือนกับว่า เรียกได้ว่า ดีที่สุดก็แยกพื้นที่ออกจากกันละกันนะ อย่ามายุ่งเกี่ยวกันเลยประมาณเนี่ย” (L: 396)

- ชาว

“ก็แบบ คือถ้าไปเที่ยวกับเพื่อน คือแบบไปเที่ยวกับแฟนจะแบบ คืออย่าง ถ้าพ่อ กับแม่ไปรับที่ (ชื่อจังหวัด) อะเออ คำไปส่งแล้วก็บอกเค้าว่าเป็นเพื่อนไร ประมาณนี้มากกว่า เออคือเหมือนที่บ้านก็จะรู้ว่า เพื่อนแบบก็เป็น ก็เป็นเพื่อนอะ เออ เป็นเพื่อนผู้ชาย (หัวเราะ) อืมก็ มันก็ คือบอกเค้าแบบนี้มันก็รู้สึกว่่า ก็น่าจะ น่าจะแบบ ไม่แบบ ไม่ต้องกังวลอะ เออคือเค้าก็คงแบบเป็นเพื่อน” (7/214)

- นิด

“บางทีเราก็ก้าวเพื่อนที่รู้ว่าเราเป็นมาที่บ้าน เราก็ไม่กล้าพามา กลัวหลุด กลัวอะ อย่างนู้นอย่างนี้ เพื่อนมันก็จะแหย่ (หัวเราะ) จะแกลิ่งจะอะไรเงี้ยตลอด แหย่เดี่ยว กูจะไปฟ้องแม่มึง อะไรเงี้ย ไซปะ ก็ ก็อาจจะเรื่องของการคบเพื่อนเราก็เลือก เพื่อนที่เป็นเพื่อนมัธยมที่ไม่รู้มากกว่าครับ” (L: 366)

- บอล

“อืมมที่ปิดๆก็น่าจะเป็นเรื่องของการ การสื่อสารกับพวกเพื่อนหรืออะไรเงี้ยที่เป็นใน กลุ่มลักษณะเดียวกันมากกว่าครับ เพราะว่าเหมือนแบบ จะมาคุยกันออกกรสหรือว่าจะมาอะไรกัน แสดงพฤติกรรมอะไรเงี้ยครับก็คงไม่ หรือว่าแบบ เวลาที่ หรือ บางทีก็จะเลี่ยงการที่ไม่พาใครมาที่บ้าน ไม่พาเพื่อนมาที่บ้านหรืออะไรเงี้ย มักจะเป็นคนที่ออกไปเองซะมากกว่า” (L: 353)

- ก้อง

“คือถ้าตั้งตั้งมากก็จะไม่พามาให้เห็น เพื่อนมันก็มีหลายแบบ อย่างถ้าพวกที่ตั้งตั้ง ก็ เค้าก็ตั้งตั้งของเค้า ส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อย นอกจาก (หัวเราะ) อยู่ด้วยกัน ถึงจะ ช่วยกัน” (L: 285)

- ไก่

3.1.2.3 การจำกัดการเข้าถึงสื่อที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงการจำกัดในส่วนของสื่อดิจิทัล เช่น แอนดรอยด์ ไลน์ หรือประวัติการท่องเว็บที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย และข้อมูลในระบบ facebook ของตนเอง

ผู้ให้ข้อมูลหลายรายได้บอกเล่าถึงการจำกัดการเข้าถึงสื่อที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายในที่นี้หมายถึง การไม่เปิดเผยให้ครอบครัวได้รับรู้ถึงสื่อที่อาจมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของตนได้ เช่น มีการโพสต์ข้อความอย่างระมัดระวังและจำกัดการเข้าถึงข้อมูลของตนใน facebook มีการเก็บรักษาแผ่นซีดีภาพยนตร์ของตนที่มีเนื้อหาชายรักชายไว้อย่างมิดชิดมีการลบประวัติการเข้าชมเว็บไซต์ชายรักชายในช่วงเวลาที่ผ่านมายุติกรรมการป้องกันเหล่านี้เป็นไปเพื่อไม่ให้ที่บ้านทราบว่าเป็นชายรักชาย การที่ผู้ให้ข้อมูลสามารถควบคุมการไม่เปิดเผยสื่อที่เกี่ยวข้องกับชายรักชายได้นั้น จะช่วยให้เกิดความมั่นใจและรู้สึกปลอดภัยมากขึ้นต่อการดำรงอยู่แบบไม่เปิดเผยความนิยมเอียงทางเพศในครอบครัว ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงการจำกัดการเข้าถึงสื่อต่างๆไว้ ดังต่อไปนี้

“ก็ปกปิดเรื่องไฟล์หนังในคอมพิวเตอร์ เออ มัน แต่ก็ไม่มีอะไรสำคัญเพราะว่าในคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์เค้าก็ไม่ได้เปิดไรของเราอยู่แล้วไม่ได้ยุ่ง อิม หรือว่าแบบ ซีดี แผ่นซีดีหนัง เออก็เก็บไว้ เก็บเอาไว้ในที่มิดชิด” (L: 746)

- นิด

“ก็...ป้องกันไม่ให้ข้อมูลรั่วไหล ก็อาจจะมีลบ history อยู่ ลบ history ไปเลยว่าเปิดอะไรอะ ที่จริงก็ไม่มีใครมาดูคอมเราอยู่แล้ว แต่ว่าก็เพื่อความสบายใจช่วงนี้ ก็ลบ history ไป” (L: 249)

- โจ้

“ส่วน แต่ช่วงหลังๆก็คือแม่เนี่ยมาสมัคร facebook ฉะนั้นเนี่ยก็จะเห็นอะไรบางสิ่ง บางอย่างใน facebook ซึ่งมันเป็นพื้นที่ส่วนตัวของเราเนี่ย ก็จะป้องกันโดยการ ข้อความบางอย่างก็จะ block ไม่ให้แม่เห็น ก็จะปิดจากทุกคนในครอบครัวทั้งหมด จะไม่ให้เห็นข้อความบางอย่างที่เรา post ออกไป อะไรประมาณนั้น ก็จะมีแบบ คือจะมี คือข้อความปกติทุกอันเนี่ยคือคนในบ้านจะไม่เห็นเลย นอกจากจะมีกรณีบางกรณีที่ยากให้เห็นก็จะปลดล็อกให้เค้าเห็นอะไรเงี้ย เพราะว่า ช่วงหลังๆคือเหมือนกับแบบ ที่บ้านเล่นกันเยอะแล้วก็อันตรายเลยรู้สึกไม่ปลอดภัยอย่างรุนแรง” (L: 425)

- ชาว

“ทุกวันนี้เราเล่น facebook เราจะโพสต์อะไรเราก็จะต้องระวังตัวมากขึ้นว่าแบบ
 เอ้ยวันดีคืนดีแม่จะเปิดคลิปมาดูรีเปล่าอะไรเงี้ยครับ แต่ว่าก็ ก็แค่ว่าโดย
 ส่วนมากเราก็ระมัดระวังตัวอยู่แล้วว่าอะไรยังไงว่าเอ้ยเราทำ โพสต์ได้ในระดับไหน
 ทำตัวเองได้ในระดับไหนเวลาเราอยู่กับที่บ้านอะไรเงี้ย เพราะว่าอยู่กับที่บ้านกับ
 อยู่กับเพื่อนมันก็ทุกคนไม่ว่าจะเป็น ไม่จำเป็นต้องเป็นชายรักชาย คือทุกคนมันก็
 คนละแบบกันอยู่แล้ว...การวางตัว” (L: 415)

- ก้อง

3.1.2.4 การหาจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการทำพฤติกรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชาย
 รักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงการหาจังหวะที่เหมาะสมจากการใช้โทรศัพท์ในการสนทนา

ผู้ให้ข้อมูลได้ระบุถึงการหาจังหวะเวลาและสถานที่ที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมบางอย่าง
 ซึ่งเป็นกิจกรรมที่อาจทำให้ครอบครัวทราบว่าตนเป็นชายรักชายได้เช่น การคุยโทรศัพท์กับชายรัก
 ชายที่ศึกษาดูใจหรือคบกันเป็นแฟน การมีกิจกรรมทางเพศเป็นต้นการหาจังหวะที่เหมาะสม
 ดังกล่าวเป็นไปเพื่อความปลอดภัยต่อการที่สมาชิกในบ้านจะล่วงรู้ว่าตนเป็นชายรักชาย ผู้ให้ข้อมูล
 จะสบายใจมากขึ้นจากการใช้แนวทางป้องกันดังกล่าว และยังคงสามารถดำเนินกิจกรรมที่
 เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของตนเองต่อไปได้ตามปกติ ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงวิธีการ
 ดังกล่าวไว้ ดังนี้

“คือเหมือนจะเป็นลักษณะที่คิดว่า ถ้าอยากจะทำอะไรออกไปทำข้างนอก เพราะ
 แคมไม่เห็น อย่มาทำในบ้าน เพราะเราไม่รู้ว่าเค้าจะกลับมาเมื่อไหร่ เค้าจะอะไร
 ยังไง เพราะนั้น จะทำอะไร ออกไปทำข้างนอก (หัวเราะ) รู้สึกว่าอยู่ในบ้านเราก็
 ต้อง ประพฤติตัวอยู่ในสิ่งที่แบบ อยู่ในกรอบที่โอเค เอะเป็นลูกที่แบบเออเค้ารับ
 ได้นะ ไม่ใช่เป็นอะไรที่แบบอิมอะไรก็ไม่รู้” (L: 357)

- ก้อง

“ส่วนใหญ่จะเลือกเวลามากกว่า จะเลือกเวลาแบบพ่อแม่ไม่อยู่บ้านหรือพ่อแม่
 หลับแล้วอะไรเงี้ย เพราะว่าเราไม่ได้มีที่ลับเป็นของตัวเอง เราก็ เราต้อง เรานอนกะ

พ่อกะแม่ ก็นั่นเราก็กินกะพ่อกะแม่ คอมเราก็ตั้งอยู่ เล่นบนโต๊ะกินข้าวอะไรก็ โต๊ะ
กินข้าวก็แบบแค่นี้ ตรงนั้นก็มีกำแพงแล้วก็มีกระจกด้วย” (L: 235)

- ใจ

“คุยโทรศัพท์เนี่ยอาจจะนะ นิดหน่อย คุยโทรศัพท์ก็คือเหมือน ทำที่การคุย หรือ
อะไรน้ำเสียงการคุยเนี่ย ส่วนใหญ่ก็จะ ถ้ามีใครโทรมาที่ไม่ ที่ไม่ใช่เพื่อนหรือที่
อะไรอย่างเงี้ย ก็จะขึ้นไปคุยในห้อง” (L: 369)

- ชาว

“อาจจะมีการโทรศัพท์บ้างบางครั้ง คุยโทรศัพท์แบบคำพูดคำจานั้นแหละ
เวลาคุยโทรศัพท์ก็ๆๆเรื่องส่วนตัวมากๆก็จะไม่ให้เค้าได้ยิน บางทีอาจจะใส่
อารมณ์คุยกัน” (L: 264)

- เสือ

“แบบบางทีสมมติถ้าแบบ อะมีแฟน ช่วงนั้นมีแฟนใช้มะ เรากลับไปอยู่ บ้านพอดี
เวลาคุยกันก็อาจจะแอบคุยอะไรเงี้ย” (L: 296)

- มด

3.1.2.5 การแสดงท่าทีนิ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่
อาศัยการนิ่งเฉยเพื่อไม่ให้เกิดการสนทนาต่อในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้บอกเล่าถึงการแสดงท่าทีนิ่งเฉย เพื่อเป็นการตัดบท ไม่แสดง
อาการโต้ตอบด้วยการพูดใดๆ เมื่อสมาชิกในครอบครัวเปิดประเด็นสนทนาที่อาจเกี่ยวข้องกับชาย
รักชายขึ้น เช่น ประเด็นของชายรักชายโดยตรง หรือประเด็นของการที่ผู้ให้ข้อมูลยังไม่แต่งงาน เป็น
ต้น ซึ่งวิธีการนิ่งเฉยดังกล่าวจะช่วยไม่ให้ผู้ให้ข้อมูลกลายเป็นที่ผิดสังเกตจนสมาชิกในครอบครัว
เกิดความสงสัยในตนได้ และอาจช่วยให้ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชายสิ้นสุดไปจากการ
สนทนา ไม่มีการพูดคุยต่อในประเด็นดังกล่าว นอกจากนี้ การนิ่งเฉยของผู้ให้ข้อมูลบางรายนั้น
จะตามมาด้วยการปลีกตนออกไปจากการสนทนาอีกด้วย เป็นการตัดปัญหาอย่างเด็ดขาดจากการ
ที่ตนจะถูกสอบถามพูดคุยต่อในประเด็นเดิมอันจะนำมาซึ่งความรู้สึกกดดัน กระอักกระอ่วนใจอีก

ระลอกหนึ่ง โดยผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงการแสดงท่าทีหนึ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย
ไว้ดังนี้

“ใช้หรือว่าบางคนบางครั้งก็คือ อาจจะเป็น มีทีวีหรือมีละครที่แบบบางครั้งทาน
ข้าวกันอยู่แล้วนั่งคุยกันแล้วมีตัวละครที่ซึ่งเป็นลักษณะชายรักชายอะไรเงี้ยครับ
แล้วเค้าเริ่มมีประเด็นถกเถียงกัน บางครั้งเราก็จะเงี้ยไป หรือปลีกตัวเองออกไป
จากจุดนั้น เพื่อที่จะแบบ จะต้องไม่อยู่ในสถานการณ์ที่จะต้องมาตอบคำถามหรือ
ว่าถูกยกขึ้นมาอะไรเงี้ยครับก็จะเลียงๆไปซะมากกว่า” (L: 379)

- ก้อง

“ก็พยายามนิ่งเฉยมากกว่าเวลาแบบ ถามอะไรที่แบบดูเป็นคำถามที่ค่อนข้าง
เสี่ยง อืมฮิ เพราะว่าถ้าแบบคิดว่าถ้าแสดงปฏิกิริยาอะไรออกไปมากมันจะยิ่งนำ
สงสัย ก็เลยอืมจะพยายามแบบ ไม่ๆทำอะไรให้นำสงสัย” (L: 95)

- ไร่

“ส่วนใหญ่จะเป็นญาติ ญาติห่างๆ ไม่ได้ญาติอะไรมากมาย ไม่รู้จักอะไรเรา
มากมาย มาซักทำไม ผมบางครั้งผม...เคยมีเหมือนกันนะ ไม่คุยเรื่องนี้เลย แล้วก็
ไม่อยากคุยกับเค้า เจอจะหลบ” (L: 311)

- กอล์ฟ

“เฉยๆ บอกเฉยๆก็คือมันไม่มี...ไม่ๆ ไม่ตกลงก็คือไม่ทำให้อะไรเงี้ย อย่างบอกให้
หาแฟนผู้หญิงก็เฉยๆ ไม่ได้บอกว่าจะดูให้ ก็เหมือนกับปฏิเสธกลายเป็น” (L: 158)

- ไก่

“ก็...จะ...คือมันหลายปีแล้วนะ ถ้าจำไม่ผิดก็คือ ไม่มั้ง...หรือ...เงอะ...ตอบเลียงๆ
ไม่ได้อะไรมาก พยายามตัดบทไม่พูดต่อ” (L: 213)

- ชาว

3.1.2.6 การวางตนให้อยู่ในกรอบที่ครอบครัวยอมรับได้ – ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุว่าตนแสดงพฤติกรรมที่ดำเนินไปตามกรอบหรือแบบแผนที่ครอบครัวยอมรับเพื่อสร้างความไว้วางใจและลดความสนใจจากครอบครัว

ก๊องและชาวระบุว่าตนมีการแสดงออกทางพฤติกรรมที่น่าพึงประสงค์สำหรับผู้ปกครองหรือผู้ใหญ่ในครอบครัว เช่น มีการจัดระเบียบการดำเนินชีวิตที่ดี มีวินัย ไม่ประพฤติตนออกนอกกลุ่มนอกรทาง เป็นต้นช่วยให้เกิดความไว้วางใจจากผู้ปกครอง ได้รับอิสรภาพที่มากขึ้นในการใช้ชีวิต และลดการเป็นจุดสนใจจากสมาชิกในครอบครัวถูกก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวจากผู้ปกครองน้อยลงอันจะนำมาซึ่งความสงบสุขมากยิ่งขึ้นต่อการดำรงชีวิตในฐานะชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสองรายได้บอกเล่ารายละเอียดไว้ดังนี้

“บางครั้งการที่เราตั้งกรอบว่า การที่เรายังไม่บอกเค้า เราก็จะระมัดระวังตัวว่า เรายังก็ต้องมี กรอบหรือว่ามีขอบเขตในการที่จะแสดงออกอยู่ในระดับไหนที่มันไม่น่าจะส่งผลกระทบต่อหรือว่าไปทำให้เค้ารู้สึกว่าเราเป็นหยิ่งจี้อะไรเงี้ยครับ มันก็เหมือนเป็นตัวกรองอย่างหนึ่งว่า โอเคเราไม่น่าที่จะหลุดออกไปทำอะไรที่มันไม่ดีไม่งามอะไรเงี้ยครับให้เค้าต้องหนักใจซะมากกว่า” (L: 261)

- ก๊อง

“อีกอย่างหนึ่งก็คือเหมือนกับ เรายังทำตัวให้เค้าเห็นด้วยล่ะว่าเออเราก็ไม่ได้แบบเหลวไหลนะเราก็มี มีเค้าเรียกว่าอะไรนะ มี มีการจัดการชีวิตเราที่ค่อนข้างจะดีนะ ซึ่งเมื่อเค้าเห็นว่าเราแบบจัดการดีแล้วเนี่ย มีอะไรดีแล้วเนี่ยเค้าก็เหมือนกับปล่อยเรา ไม่ได้แบบเข้ามายุ่งกับชีวิตอะไรเรามากมาย ซึ่งในทางกลับกัน พี่สาวอีกคนเนี่ยจะ จะตรงกันข้ามเลยจะแบบ กลับตีกลับบ้างอะไรบ้างแบบแม่ก็จะเข้าไปยุ่งกับชีวิตส่วนตัวของเค้ามากจนเรารู้สึกว่าบางทีมันก็มากไปนะ ซึ่งซึ่งมันก็ทำให้เราเห็นไงว่า ถ้าสมมติว่าเราอยู่ในกรอบที่ เป็นกรอบหลวมๆที่เค้าขีดให้เนี่ยเค้าก็จะไม่ยุ่งอะไรกะเรามาก” (L: 446)

- ชาว

3.2 การรักษาสมดุลทางการรู้คิด – ผู้ให้ข้อมูลบางรายใช้การรักษาสมดุลทางการรู้คิดเพื่อลดความขัดแย้งในจิตใจในลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

นอกเหนือจากการใช้วิธีการต่างๆในการไม่เปิดเผยตนเองให้สมาชิกในครอบครัวรู้ว่าตนเป็นชายรักชายแล้ว ผู้ให้ข้อมูลบางรายยังได้ระบุถึงการรักษาสมดุลทางการรู้คิดอีกด้วย ซึ่งหมายถึงการปรับใจเพื่อรักษาสมดุลให้เกิดขึ้นท่ามกลางการเป็นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว เช่น การให้เหตุผลสนับสนุนการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว การรู้เท่าทันการตีความสถานการณ์ทางลบของตนเอง และการมองโลกในแง่บวก เป็นต้น ซึ่งช่วยให้อ่านวยให้ตนดำรงชีวิตแบบไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัวได้อย่างสอดคล้องกลมกลืนและราบรื่นมากยิ่งขึ้นจากการมีภาวะใจที่สมดุล โดยผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุถึงการรักษาสมดุลทางการรู้คิดไว้ดังต่อไปนี้

“ก็คือจะพยายามคิดว่าแบบ อืม คิดไปเองไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นหรอก พ่อแม่คงไม่รู้ อะไรอย่างเงี้ย อืม” (L: 176)

- ใจ

“ชินไปแล้วอะ ก็คือเราก็บอกอย่างเงี้ยเป็นปกติว่าเราไปหาเพื่อนไปอะเงี้ยเป็นปกติคับ ไม่ได้...ก็ ถ้ามว่าความรู้สึกผิด ก็คงจะมี แต่น้อย เพราะว่าเรารู้สึกว่ามันช่วยไม่ได้จริงๆ”(L: 405)

- บอล

“เราก็ไม่ได้มองในส่วนที่มันเป็นภาพลบซะมากกว่าเงี้ย เรามองในส่วนที่มันเป็นภาพดีเงี้ย” (L: 123)

- มด

มดได้ระบุถึงการนำความเชื่อเรื่องเวรกรรมมาใช้ในการทำความเข้าใจในการเป็นชายรักชายซึ่งจัดว่าเป็นการรักษาความสอดคล้องสมดุลให้เกิดขึ้นจากความเข้าใจต่อสิ่งที่ตนเองเป็น โดยได้บอกเล่ารายละเอียดไว้ดังนี้

“มดคิดอยู่เสมอเนี่ยๆที่เป็นอย่างเงี้ยเนี่ยคือ ถ้ามว่า หนึ่ง มดคิดถึงเรื่องเวรกรรม อะก็คือเกิดมาเนี่ย จะเป็นชายก็ได้ ถูกมะ จะเป็นชาย 100% ก็ไม่ได้เป็น” (L: 337)

- มด

3.3 การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต – แม้ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลยังไม่พร้อมที่จะเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว แต่ส่วนใหญ่มีการวางแผนว่าตนจะเปิดเผยตนเองก็ต่อเมื่อตนมีคู่รัก ยืนยาว หรือเมื่อตนมีความพร้อมในด้านเศรษฐกิจหรือทรัพย์สิน

ผู้ให้ข้อมูลหลายรายมีการวางแผนหรือกำหนดเงื่อนไขในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ในอนาคต ซึ่งการวางแผนการเปิดเผยตนเองดังกล่าวจัดได้ว่าเป็นส่วนประกอบหนึ่งของการรักษา สมดุลจากการที่ผู้ให้ข้อมูลยังไม่เปิดเผยตนเองกับครอบครัวในปัจจุบัน และมีความพยายามที่จะ คาดคะเนสถานการณ์ที่เป็นไปได้เพื่อการรับมือในอนาคตให้เกิดความสมดุลเช่นกัน ผู้ให้ข้อมูลบาง รายได้ระบุว่าตนจะกล้าเปิดเผยตนเองกับครอบครัวก็ต่อเมื่อมีคู่รักที่ยืนยาว ซึ่งการมีคู่รักที่ยืนยาวจะ ช่วยผลักดันให้ตนมั่นใจและกล้าเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวมากยิ่งขึ้น ไม่อยากมี สัมพันธภาพคู่รักแบบลับๆจากครอบครัว และนอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าคู่ครองน่าจะสามารถเป็นที่ ฟังให้กับตนได้ในกรณีที่ตนถูกรังแกหรือปฏิเสธหรือไม่ยอมรับอีกด้วย โดยผู้ให้ข้อมูลมี รายละเอียดคำบอกเล่าดังนี้

“ใช้ๆสมมติว่าแบบ ถ้ามั่นใจว่าสมมติว่าเราเจอคนที่ดี คนที่ใช้ คนที่แบบคบกับเรา แบบนาน 10-20 ปี คือคนที่แบบ อะไรเงี้ยก็พร้อมที่จะเปิดนะเออ ประมาณอย่าง นั้นด้วยนะ แต่ถ้าเรายัง ตอนเนี้ยยังแบบ คือ ยังไม่เจอใครที่มันๆชัดเจนนั่นแน่นอน อะไรเงี้ยเราก็ไม่กล้า ไม่กล้าบอก ไม่กล้า...ไม่กล้าเล่าให้เค้าฟัง” (L: 207)

- มด

“แล้วก็ถามว่า ใ้เรื่องของความ...อะไรนะ ความอึดอัดใช้มะ ก็ เราก็รู้สึกกลัว สัก วันหนึ่งเราคงต้องเปิดเผยออกไป แต่ว่าเพียงแต่ว่ายังไม่...ที่อาจจะยังไม่เจอ ยังไม่ เจอใครที่แบบว่า โอเคจริงๆหรือว่าพร้อมที่จะเปิดเผยจริงๆ” (L: 298)

- บอล

“ก็เหมือนกับเออถ้าเค้ามาอยู่ด้วยกับเราเงี้ย ถ้ามาอยู่แบบลับๆเงี้ยมันก็จะแปลกๆ อะ คือแบบที่บ้านก็ไม่รู้ว่าเราทำอะไรกันอยู่ เราทำอะไรอยู่อะไรประมาณเนี้ย อืม แต่ถ้ามันมีคนมายืนยาวจริงๆอะ มันก็ควรจะต้องเปิดปะแบบ เพราะว่าถึงแม้ว่า จะเป็นอะไรคือ ถึงแม้ที่บ้านจะไม่เข้าใจก็ยังมีอีกฝ่ายเข้าใจด้วยรีเปลา เออหรือว่า แบบ ที่บ้านพอมีคนอยู่ด้วยคือเค้าก็อาจจะแบบ เออเห็นเราแบบโอเคคือแบบ ก็มี

คนดูแลแล้ว อิม ก็คงต้องยอมรับอะเออ เพราะว่าเหมือนแบบเราตัดสินใจเลือกแล้วอะ” (L: 621)

- นิว

“ก็อย่างที่บอก ยังไม่มีแฟนที่คบกันแบบจริงจังจนถึงขนาดที่แบบ เรามั่นใจแล้วก็สามารถจะบอกกับครอบครัวได้ ไม่งั้นบอกไปก็มีแต่ปัญหา แล้วก็ต้องมีแบบ คู่ครองที่แบบ มันคงหรือว่าไว้ใจกัน เพื่อมีปัญหากับครอบครัวเราก็ยังมีเค้าอยู่ ไม่งั้นมันจะ safe ได้ไง” (L: 117)

- ไก่

ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุไว้ว่าการมีความมั่นคงทางฐานะหรือทรัพย์สิน จะช่วยให้ตนกล้าที่จะเปิดเผยกับครอบครัวมากขึ้น เช่น การมีงานทำและดูแลตนเองได้ การมีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ช่วยให้เกิดความปลอดภัยส่วนบุคคลในกรณีที่ถูกครอบครัวปฏิเสธ หรืออาจทำให้ครอบครัวยอมรับตนได้มากขึ้น โดยผู้ให้ข้อมูลมีรายละเอียดคำบอกเล่าไว้ดังนี้

“ใช้เหมือนแบบ ก็ต้องหาแบบเหตุผลแบบเออทำไมเราถึงแบบ อยากรไปอยู่ตรงนั้นอะไรอย่างงี้มากกว่าก็คงเป็นความคิดที่แบบ จบแล้วอะเรียนจบแล้วมีงานทำ ถ้าอยู่ได้ด้วยตัวเองอะก็คง...” (L: 275)

- นิว

“เคยคิดนะครับแต่ว่าเอออยากจะให้ เวลามันเหมาะสมกว่านี้ก่อนก็คืออย่างตอนเนี้ยครับ หนึ่งคือเราเริ่มโตขึ้นแล้วเราก็จะรู้สึกที่เค้า คือเหมือนอยากจะพิสูจน์ตัวเองให้เค้าเห็นก่อนว่า การที่เราเป็นอย่างเงี้ยมันไม่ได้หมายความว่าเราจะดำเนินชีวิตต่อไปไม่ได้ คือเหมือนเราก็เลย ตอนนั้นก็เหมือนรอเวลามากกว่าอะครับว่า เออเรียนจบแล้ว ไปทำงาน มีหน้าที่การงานที่สามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ เลี้ยงดูเค้าได้ โดยที่เราก็เป็นอย่างเงี้ยมาตลอดเงี้ยครับ ถึงจุดนั้นถึงจะ ก็มีความคิดว่าอิมเราถึงค่อยบอกเค้าว่าเราเป็นหยิ่งเงี้ยเพราะว่า ณ ตอนนั้นเรา เราสามารถเลี้ยงดูตัวเองได้แล้ว เลี้ยงดูเค้าได้แล้วเค้าก็ไม่น่าที่จะต้องมาห่วงอะไรกับเราแล้ว

แต่ว่า ณ ตอนเนี้ยครับเรายังต้องพึ่งพาเค้าอยู่ เราเลยมีความรู้สึกว้า อืม อย่าเอาเรื่องหนักใจไปให้เค้าดีกว่า เพราะว่าเราก็ยังเลี้ยงดู ดูแลตัวเองได้ไม่ดี” (L: 222)

- กิ่ง

“การงานเรามันจะไม่มั่นคงพอจะแบบมีที่อยู่ของตัวเอง มีเอ่อที่อยู่ของตัวเอง แล้วก็สามารถที่จะจ่ายค่าใช้จ่ายอะไรทั้งหมดได้ ถ้ามีถ้าเราทะเลาะกับทางบ้านเราก็ยังปลีกตัวออกมาอยู่ได้ แล้วก็ค่อยๆ ใช้เวลากับครอบครัวน้อยลง ทีนี้เราก็จะตัดปัญหาเรื่องที่ว่าเราจะโดนบีบบังคับหรืออะไรไปได้อยู่ เค้าก็จะโอเคความเป็นส่วนตัวของลูก อะไรแบบนี้” (L: 190)

- ไก่

ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการแต่งงานกับเพศหญิงนั้น เสือและไก่ได้กล่าวว่าหากตนถูกกดดันอย่างหนักจากครอบครัวเรื่องการแต่งงานกับเพศหญิง ตนก็จะเปิดเผยตนเองกับครอบครัวเพื่อที่จะได้เป็นการตัดปัญหา ไม่ต้องแต่งงานในที่สุด โดยมีรายละเอียดคำบอกเล่าดังนี้

“เคยคิดนะมันอาจจะมีส่วนการณณ์คับขันก็ได้เช่นแบบ โหยอยากให้แต่งงานมากเลยอะไรประมาณเนี้ย แล้วเราอาจจะไม่แต่งงานหรืออะไรเงี้ย ถ้าทำไม่ไม่แต่งงานอะไรเงี้ย ก็จะบอกว่าไม่ชอบหญิง ไม่ชอบผู้หญิง อาจจะมี อาจจะมี moment นั้นก็ได้ เพราะก็เป็น moment เดียวที่ว่าจะบอกอย่างเป็นทางการ” (L: 283)

- เสือ

“เราก็ต้องเลือกว่า ไม่มีเมียไม่มีลูก ถ้าไม่มีสองอย่างนี้เค้ากดดันมามากๆ เราก็ต้องเปิดเพศสภาพนี้ เพื่อเป็นการคุยกันให้จบ จะได้ไม่มากำก่ายชีวิตเรา” (L: 306)

- ไก่

อย่างไรก็ตาม ใจ ผู้ซึ่งเลือกที่จะไม่เปิดเผยตนเองกับพ่อแม่ตลอดชีวิต ได้แสดงความตั้งใจว่าจะแต่งงานกับเพศหญิง แต่เลือกจะเปิดเผยตนเองต่อฝ่ายหญิงที่จะมาเป็นคู่ครองของตนให้ทราบก่อนที่ตนจะตกลงแต่งงานด้วย ทั้งนี้เพื่อความยุติธรรมของฝ่ายหญิง

“คงจะเปิดกับคนที่จะมาเป็น ภรรยาเรา อ้อฮี้ ถ้าแบบ คำรู้ที่หลังก็คงไม่ดีอะแบบ เราเป็นอย่างนี้หรือว่าเคยเป็นอย่างนี้มาก่อน อ่าฮะ ก็คิดว่าถ้าบอกก่อนน่าจะ fair ถ้าเค้า ถ้าเค้ารับได้ก็โอเค ถ้าเค้ารับไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ก็ไม่ใช่ความผิดของเราที่จะไม่มีลูกให้พ่อแม่” (L: 203)

- ใจ

นอกจากนี้ นิวได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมในแผนการเปิดเผยตนเองว่า หากตนจะต้องเปิดเผยตนเองกับพ่อแม่ในอนาคตนั้น ตนจะเลือกเปิดเผยโดยการกล่าวทางอ้อมกับพ่อแม่ว่าตนจะไม่มีครอบครัว ซึ่งพ่อแม่ น่าจะเข้าใจว่าตนต้องการจะสื่อว่าตนเป็นชายรักชาย โดยมีรายละเอียดคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“คือเหมือน เหมือนเป็นเหตุผลที่แบบ มัน มันเหมือนแบบเป็น บอกอ้อมๆเอาแบบ คือ เรา คือยังไงเราก็แบบ ผมไม่มีครอบครัวหรอก อะไรประมาณนี้ เออ มากกว่าแบบ มากกว่าที่จะบอกโดยตรง ซึ่งเค้าก็อาจจะที่เข้าใจอยู่เล็กๆมั้ง คือ บอกไม่ได้บอกโดยตรง แต่บอกอ้อมๆ” (L: 284)

- นิว

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่กล่าวมา ผู้วิจัยสามารถเขียนเป็นแผนภาพแสดงถึงประเด็นหลักในเรื่องของการรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่ได้ดังนี้

ภาพที่ 3 การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่

ประเด็นหลักที่ 4: การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ว่าคุณสามารถเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัวได้ทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ มีการรับรู้ถึงการสนับสนุนทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบุคคลที่เป็นชายรักชายเช่นเดียวกับกับตน และรับรู้ถึงการประเมินในทางบวกจากบุคคลภายนอกครอบครัว แต่ยังคงมีผู้ให้ข้อมูลบางรายที่รับรู้ถึงการประเมินในทางลบจากบุคคลภายนอกครอบครัว

นอกเหนือไปจากการรับรู้ที่ผู้ให้ข้อมูลมีเกี่ยวกับตนเองและครอบครัวแล้ว ผู้ให้ข้อมูลได้มีการรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัวในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของผู้ให้ข้อมูลอีกด้วย เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลได้มีการดำเนินชีวิตในบริบทของสังคมนอกเหนือไปจากในครอบครัวด้วย เช่น ชีวิตการเรียน การทำงาน เป็นต้น ซึ่งการดำเนินชีวิตเหล่านี้ส่งผลให้เกิดความเกี่ยวข้องกับบุคคลภายนอกครอบครัว อันได้แก่ เพื่อนในชั้นเรียน เพื่อนร่วมงาน หรือแม้กระทั่งบุคคลรู้จัก บ่อยครั้งการรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัวสามารถส่งอิทธิพลต่อการเปิดเผยตนเองภายในบริบทครอบครัวอีกด้วย โดยจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น การรับรู้สภาพแวดล้อม

ภายนอกครอบครัว ได้แก่ การรับรู้การเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัว การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชายและการรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว

4.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ระบุถึงการเปิดเผยตนเองกับบุคคลนอกครอบครัวทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการระบุถึงลักษณะที่ตนจะเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวซึ่งมีทั้งการเปิดเผยแบบเป็นทางการ คือการบอกกล่าวโดยตรง และการเปิดเผยแบบไม่เป็นทางการ คือ การไม่บอกกล่าวโดยตรง แต่จะอาศัยการสังเกตพฤติกรรมซึ่งกันและกัน ทั้งนี้การเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัวเป็นคุณลักษณะพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าถึงผู้ให้ข้อมูลได้ผ่านเพื่อนหรือบุคคลรู้จักของผู้ให้ข้อมูล และนอกจากนี้ การที่ผู้ให้ข้อมูลได้เปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัวมีส่วนช่วยให้ตนสามารถดำรงชีวิตโดยไม่เปิดเผยตนเองภายในครอบครัวได้อย่างดียิ่งขึ้น ได้ระบายความอัดอั้นคับข้องใจที่เกี่ยวกับการเป็นชายรักชายให้กับบุคคลนอกครอบครัวได้รับฟังและลดความกดดันจากสภาวะเดิมที่ตนไม่ได้เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศกับผู้ใดเลย

4.1.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบเป็นทางการ – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เริ่มที่จะเปิดเผยตนเองก่อน ในขณะที่บางส่วนเปิดเผยเมื่อตนถูกสอบถาม

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงการเปิดเผยตนเองโดยการบอกกล่าวให้เพื่อนหรือคนรู้จักภายนอกครอบครัวได้ทราบถึงการเป็นชายรักชายของตน การเปิดเผยดังกล่าวอาจเกิดขึ้นจากการเป็นฝ่ายริเริ่มของตัวผู้ให้ข้อมูลเอง หรืออาจเกิดจากการที่ผู้ให้ข้อมูลเป็นฝ่ายถูกซักถามก่อน ผู้ให้ข้อมูลบางรายสามารถเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัวได้อย่างเสรีไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ตาม ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลบางรายจะเปิดเผยก็ต่อเมื่อตนมีความไว้วางใจในระดับหนึ่งต่อบุคคลผู้นั้น เช่น เพื่อนสนิทของตน บุคคลรู้จักแรกพบที่พูดคุยกันอย่างถูกคอบ เป็นต้นการเปิดเผยตนเองแบบเป็นทางการจัดได้ว่าเป็นช่องทางหนึ่งที่ผู้ให้ข้อมูลจะได้มาซึ่งผู้ร่วมรับรู้อัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง ช่วยลดความตึงเครียดจากการที่ผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถเปิดเผยตนเองกับครอบครัวได้ในทางอ้อม ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่าถึงการเป็นฝ่ายริเริ่มการเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบเป็นทางการไว้ดังนี้

“ถ้าเพื่อน ถ้าเพื่อนถ้าเจอกันครั้งแรกแล้วแบบคุยกันถูกคอหรือเลยเถิดก็อาจจะบอกก็ได้ มันดูมีความเป็นไปได้มากกว่า อ่าฮะ” (L: 157)

- ใจ

“ถ้าเปิดกับเพื่อน ปกติแล้วเราไม่เคยเปิดเผยโดยที่บอกว่าเฮ้ยเราเอ๋เป็นอย่างนี้นะ ก็คือ ก็มีแค่เพื่อนสนิทเท่านั้น แล้วเพื่อนสนิทก็จะมีแค่ เพื่อนสนิทที่รู้ที่เปิดเผย ก็มีแค่คนเดียว อืมมีแค่คนเดียว ที่บอกว่าเปิดเผย” (L: 60)

- เสือ

“มาถึงตอนเข้าปี 1 ที่เข้ามาเรียนกรุงเทพฯ พอเริ่มเรียนมหาวิทยาลัยปุ๊บ ตอนแรกเพื่อน ก็ไม่รู้ว่าจะเป็นอะไรเจ๊ใช้มัยเพื่อนก็คิดว่าเป็นผู้ชายปกติ แต่พอสักพักนึงเพื่อนก็เริ่มสงสัยว่าเฮ้ย มันจะใช้เกย์รีเปลาอะไรอย่างงี้ ก็เลย ก็เลย ตอนแรกก็เฉยๆไม่ได้บอกอะไร พอหลังๆปุ๊บเราก็เริ่มบอกเพื่อน ก็เริ่มบอกเลยว่าเออถ้าเราเป็นอย่างเจ๊ จะรับได้รีเปลาอะไรเจ๊ ยังจะเป็นเพื่อนกันอยู่รีเปลาอะไรเจ๊ มันก็บอกว่า...มันก็บอกมันรับได้ ไม่เห็นเกี่ยวกับเลยว่าผู้ชายหรือผู้หญิงหรือว่าทอม เกย์อะไรเจ๊ถ้าเป็นเพื่อนกันอะไรเจ๊นะ” (L: 130)

- มด

“เพื่อนร้องไห้เลย แบบว่าเพื่อนดีใจมาก คือเค้าสง คือเค้าสงสัยกันมานาน เค้าสงสัยว่าเค้า คือ เพื่อนดีใจปล่าววะ คือเหมือนกับว่า เค้าดีใจว่า เรายินดีเปิดเผยความลับให้แก่เค้าเป็นคนแรก แล้วก็รู้สึกที่ประทับใจว่าเออเพื่อนแสดงความจริงใจออกมาอะไรเจ๊ แล้วก็รู้สึกว่า รู้สึกเป็นอะไรที่แบบว่า ยกภูเขาออกจากอกจริงๆ ช่วงนั้นคือแบบว่า มัน ที่จำได้ว่าตอนนั้นตัวสั้นไปหมดเลย สั้นแบบ ตัวสั้นปากสั้นแบบ เอออะไรเจ๊ กูจะมีเรื่องจะบอกพวกมึงวะว่า ว่ากูมีแฟนแล้วนะ แล้วก็เออเนี่ยแฟนกูเป็นผู้ชายอะไรเจ๊เอออารมณ์ทำนองเนี่ยแหละ เพื่อนก็ (หัวเราะ) เป็น moment หนึ่งที่ประทับใจครับ” (L: 186)

- บอล

ในอีกกรณีหนึ่ง นิวและก้องได้ระบุว่าตนเป็นฝ่ายเปิดเผยเมื่อถูกถามถึงความโน้มเอียงทางเพศของตนจากบุคคลภายนอกครอบครัว ซึ่งตนใช้จังหวะโอกาสดังกล่าวในการตอบคำถามกลับไปในลักษณะของการเปิดเผยตนเองให้ผู้ถามได้รับรู้ ซึ่งมีรายละเอียดคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“ก็จะคุยกับเพื่อนที่...จะถามว่าเปิดทางการมั๊ย มันก็ มันก็คงไม่ใช่แต่ว่ามันก็คือ เป็นเหมือนแนวว่า ถามๆแล้วก็ อืม ก็ไม่รู้จะปิดทำไม ก็เลยอืมก็เป็นอย่างนั้น แบบที่คิดนั้นแหละอะไรเงี้ยครับ แต่ว่าคงไม่ได้แบบ เดินไปบอกว่าเออเราเป็น อย่างงี้ละ แต่ว่าถ้าเค้าถามหรือว่าอะไรขึ้นมา ก็ไม่ได้ปฏิเสธว่า” (L: 79)

- ก้อง

“เค้าถามว่า เป็นรีเปล่า ก็เป็น ก็รู้สึก ก็เป็น เพราะว่าอย่างเพื่อนที่คณะเงี้ย เค้ามาถาม เราก็ไม่ได้สนิทอะไรมาก อืม ไป แล้วก็ รู้สึก เป็นคนอยู่คนเดียวอยู่แล้วอะ เออ ไม่ต้องสนใจใคร ไม่ต้องแคร์แบบความรู้สึกคนอื่นด้วย” (L: 730)

- นิว

4.1.2 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบไม่เป็นทางการ

– ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงประสบการณ์ของการเปิดเผยตนเองโดยปราศจากการบอกกล่าวโดยตรงกับบุคคลภายนอกครอบครัว แต่อาศัยการสังเกตซึ่งกันและกัน

มีผู้ให้ข้อมูลหลายรายมิได้เปิดเผยตนเองต่อเพื่อนหรือบุคคลรู้จักภายนอกครอบครัวด้วยการบอกกล่าวทางคำพูดโดยตรง แต่อาศัยจากการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน มีการผ่านประสบการณ์ต่างๆมาร่วมกันกับเพื่อน มีการสังเกตและตีความของผู้ให้ข้อมูลเองว่ามีการสื่อสารแบบไม่ใช่คำพูดเกิดขึ้น ในลักษณะที่ก่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันว่าผู้ให้ข้อมูลเป็นชายรักชาย (อาจเป็นภาวะที่เรียกว่า “รู้กัน”) โดยมีรายละเอียดคำบอกเล่าดังต่อไปนี้

“ก็...ก็มีเพื่อน เพื่อนที่แบบโตมาด้วยกัน แล้วเค้าเป็นเหมือนกัน อืมฮึ ก็...ก็เพราะโตมาด้วยกันแล้วก็ก็เป็นมาเหมือนกัน ก็เลยรู้...รู้กันดีว่าแบบ เราเป็น เป็นอะไร อย่างงี้ด้วยกัน ก็เลย ก็ไม่ได้ใช้คำพูดเลยอะแบบ เหมือนเป็น...การกระทำ

พฤติกรรมอะไรเมื่ออยู่ด้วยกันอะไรอย่างนี้มากกว่าแบบ มันไม่ มันไม่ๆ ไม่เหมือนแบบ เหมือนผู้ชายที่รักผู้หญิง” (L: 30)

- ใจ

“สำหรับเพื่อนบางคนก็ ไม่ได้พูดตรงๆซะทีเดียว แต่ก็ ไม่ได้ ก็ไม่อยากให้เค้ารู้ นะ คับว่าเธอเป็นอะไรยังไง เพราะเราก็ไม่รู้เค้ารู้สึกยังไงกะเราแต่เราก็คือทำตัวเฉยๆของเราว่า เราเป็นอย่างนี้แหละ ถ้าคุณจะมาเป็นเพื่อนเราคุณก็เข้าใจอะไรอะไรก็ คือ ก็ต้องเข้าใจอะไรบางอย่างเกี่ยวกับตัวเรานะ ซึ่งส่วนใหญ่ก็ ที่คบอยู่ก็ไม่มีปัญหาตรงนี้นะ ก็โอเค” (L: 155)

- ขาว

“คือคุยอะไรกันโดยเล่าเรื่องส่วนตัวให้ฟังแต่ถ้าเกิดสมมติเป็นเพื่อนคนอื่นที่สนิทกัน เค้าก็อาจจะรู้ด้วยตัวเค้าเอง โดยที่เราไม่ได้บอกอะไรประมาณนั้น จะด้วยพฤติกรรม หรืออาจจะเนื่องด้วยแบบ เห็นเราเดินกับใครมาหรืออะไรประมาณนี้ ซึ่งเราไม่เคยเล่าเรื่องส่วนตัวให้เค้าฟัง” (L: 64)

- เสือ

“เพื่อนที่รู้ว่าเราเป็น ส่วนใหญ่ก็ เพื่อนสนิท เพื่อนสนิทก็เป็นอีกอารมณ์หนึ่งนะเราก็ เราก็ทำตามปกติของเรา ก็ คือๆเราก็เป็นตัวเรา เพื่อนมันก็รู้ว่าเราเป็นยังไงไม่ได้คิดอะไร” (L: 95)

- ไก่

“ตอนมัธยมเนี่ย มัธยมต้นถึงปลายเนี่ยคือเพื่อนจะรู้จักกัน เออว่าเป็นแบบนี้ๆอะไรเงี้ย” (L: 129)

- มด

4.2 การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวยึดต่อชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ถึงการยอมรับจากบุคคลภายนอกครอบครัว ในขณะที่บางส่วนรับรู้ถึงการประเมินทางลบจากบุคคลภายนอกครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ถึงการตัดสินใจจากบุคคลต่างๆภายนอกครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย หรือต่อตนในฐานะชายรักชาย การประเมินตัดสินดังกล่าวมีทิศทางที่เป็นไปได้ทั้งทางบวกหรือทางลบ ทั้งนี้หากการรับรู้ดังกล่าวเป็นไปในทิศทางบวก เช่น ปฏิบัติต่อตนอย่างยอมรับเสมือนบุคคลทั่วไป ไม่แสดงท่าทีรังเกียจ จะช่วยให้เกิดความรู้สึกสบายใจต่อการมีปฏิสัมพันธ์หรือการเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวมากยิ่งขึ้น เป็นที่น่าสนใจว่า บุคคลที่แสดงท่าทีเหล่านี้มาจากเพื่อนฝูงของผู้ให้ข้อมูลเป็นส่วนใหญ่ โดยผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่าถึงการรับรู้ท่าทีในเชิงยอมรับจากบุคคลภายนอกครอบครัวไว้ดังต่อไปนี้

“ส่วนใหญ่ที่เจอแบบ เจอคนข้างนอกเค้าก็แบบ เค้าก็ไม่ได้อะไรกับเราอะเออคือแบบ เป็นก็เป็นอะไรประมาณเนี่ย แบบไม่ได้ล้อไม่ได้อะไร เค้าก็เฉยๆคือแบบ เพื่อนผู้ชายอะก็จะเฉยๆ นอนห้องเดียวกันก็ไม่อะไร ไม่เห็นกลัวเลย” (L: 369)

- นิว

“เพื่อนเค้า เพื่อนเค้าไม่ได้ treat เราเหมือนในคนในสมา...คนในครอบครัวนะ อย่างเช่น แล้วอีกอย่างนึงเพื่อนเป็นวัยเดียวกัน ดังนั้นความคิดความอ่านก็จะไม่ได้แตกต่างกันมาก เค้าอาจจะไม่ได้มอง เออ เค้าอาจจะไม่รังเกียจเราอะเดี๋ยวนี้ เดี่ยวนี้ก็คือสังคมมันสมัยใหม่แล้วอะ ถ้าแบบสมมติเราบอกว่าเราเป็นนะ อ้อยก็เป็นแล้วก็ไม่เป็นไรหรอก” (L: 220)

- เสือ

“ในส่วนนี้คือเพื่อนรับได้ หลังจากนั้นก็เลยเริ่มแบบไม่ปิดบังอะไรมากขึ้น ก็เลยเริ่มบอกเริ่มมากขึ้นอะไรเงี้ย” (L: 136)

- มด

“คือมันเป็นยุคของ พี่ว่ามันเป็นยุคของการยอมรับแล้วแหละ เรียกว่ามันไม่...เรื่องของสังคมไทยมี an[t]i... มีบ้างอะแต่ว่ามันน้อยลงไปเยอะพี่ว่า” (L: 202)

- บอล

ในอีกกรณีหนึ่ง โจ้และชาวไร่รับรู้ถึงการประเมินในลักษณะค่อนข้างลบ เช่นการที่ชาวไร่รู้ว่าสังคมมักตัดสินชายรักชายแบบเหมารวม และการที่โจ้รับรู้ว่าคุณคณนอกมองพฤติกรรมของชายรักชายเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ เป็นต้น ซึ่งการรับรู้ลักษณะเหล่านี้อาจส่งผลให้ชายรักชายนำการประเมินดังกล่าวมาแผ่ขยายสู่การรับรู้บุคคลในครอบครัว และไม่กล้าเปิดเผยต่อสมาชิกในครอบครัวตามมากยิ่งขึ้นอีกด้วย โดยผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงการประเมินจากสังคมนอกครอบครัวในลักษณะค่อนข้างลบไว้ดังต่อไปนี้

“ในสายตาของคนทั่วไปมันก็เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์สำหรับผู้ชาย”

(L: 102)

- โจ้

“ก็มี...ไม่ใช่คนในบ้านอย่างเดียวหรอก คนในสังคมส่วนใหญ่จะตัดสินจากสิ่งพวกนั้นด้วย ซึ่ง ซึ่งเรารู้สึกว่าเรา เราก็ไม่อยากจะไป...คือเราก็เป็นตัวของเราแบบนี้ไง เราก็ไม่ได้แบบว่าอยากจะไปเหมือนให้เค้ามาตัดสินว่าเราเป็นแบบนี้หรือแบบนี้จะไรอย่างเงี้ย” (L: 244)

- ชาว

4.3 การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูล

ส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีแหล่งสนับสนุนทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบุคคลที่เป็นชายรักชาย

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่สามารถเป็นที่พึ่งพาทางอารมณ์ให้กับตนได้เมื่อเกิดประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของตน โดยเฉพาะจากบุคคลที่เป็นเพศทางเลือกเหมือนตน การรับรู้ดังกล่าวเป็นส่วนที่ช่วยให้ชายรักชายสามารถดำรงตนภายในครอบครัวอย่างไม่เปิดเผยตนเองได้สอดคล้องกลมกลืนยิ่งขึ้น เนื่องจากตนมีแหล่งสนับสนุนภายนอกครอบครัวที่จะสามารถเล่าปัญหาของตนให้ฟังได้ ในที่นี้คือเรื่องเกี่ยวกับการเป็นชายรักชายของตนที่ไม่อาจบอกเล่าให้ครอบครัวฟังได้โดยตรง ซึ่งการมีแหล่งสนับสนุนภายนอกครอบครัวนั้น จะช่วยลดความรู้สึกอึดอัดและตั้งเครียดจากการต้องแบกรับความกดดันต่างๆตามลำพังในครอบครัว รู้สึกสบายใจมากขึ้นจากการมีผู้คอยรับฟังปัญหาที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ ก็คงมองว่าการมีแหล่งสนับสนุนทางสังคมนั้นถือว่าเป็นความโชคคืออย่างหนึ่งของตน ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงการรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัวโดยมีคำบอกเลาดังต่อไปนี้

“ก็น่าจะเป็นเพื่อนที่โตมาด้วยกันแล้วก็แบบ ก็ไม่ได้ถึงกับต้องเล่า แต่ถ้ามีอะไรจริงๆก็คงคุยกันได้ อะไรี่แล้วก็เป็นเพื่อนผู้หญิงที่เราเคย ที่เค้ารู้้อยู่แล้วด้วย” (L: 189)

- ใจ

“คือของขาวจะมีพี่คนหนึ่ง ที่เคยไปเรียนที่เดียวกัน ซึ่งตอนแรกไม่รู้ว่าเป็น แล้วตอนหลังมารู้ว่าเป็น ก็คือเหมือนมีไรก็จะปรึกษาอะเค้า คุยกะเค้าอะไร ประมาณเนี่ยเป็นหลัก เค้ามีปัญหาอะไรเค้าก็จะโทรมาเล่าให้เราฟังเหมือนกัน คุยๆกัน ส่วนอื่นๆก็จะเป็นเพื่อนเนี่ยแหละเพื่อนอีกคนที่...ส่วนใหญ่ไม่เพื่อนก็น้อง ที่รู้จักกันทั่วไปเนี่ยแหละ คือเหมือนกะ...เราก็ไม่...รู้จักกันในระดับหนึ่งและมีความสนิทสนมกันในระดับหนึ่งแล้วนะเราก็คุยกับเค้า แลกเปลี่ยนอะไรกันบ้างเป็นส่วนใหญ่ แต่ส่วนใหญ่ถ้าไม่สนิทกันจริงๆก็จะไม่เล่าเรื่องบางเรื่องให้ใครฟัง” (L: 477)

- ขาว

“ใช่ ไม่ต้องเป็นกังวล ถ้ามหากว่าเรายังปิดบังเพื่อน กับคนๆรอบข้างที่เรารู้จัก ไข้มะ แล้วปิดบังกับครอบครัวเนี่ย แล้วใครจะรู้อะถูกมะ ไม่ๆใช่แล้วใครจะรู้ คือ แล้วเราจะสบายใจหรือถูกมัย อย่างน้อยยังมีเพื่อนที่คอยรับฟังเราเวลาเรามีปัญหา ในส่วนของตรงนี้ ในส่วนของที่เราเป็นตรงนี้ ถูกมัย ใช่” (L: 330)

- มด

“ไม่เคยเล่าให้ใครฟังนอกจากคนนี้ ถ้าสมมติว่าเป็นปรึกษาก็มีแค่เพื่อนคนนี้คนเดียว” (L: 78)

- เสือ

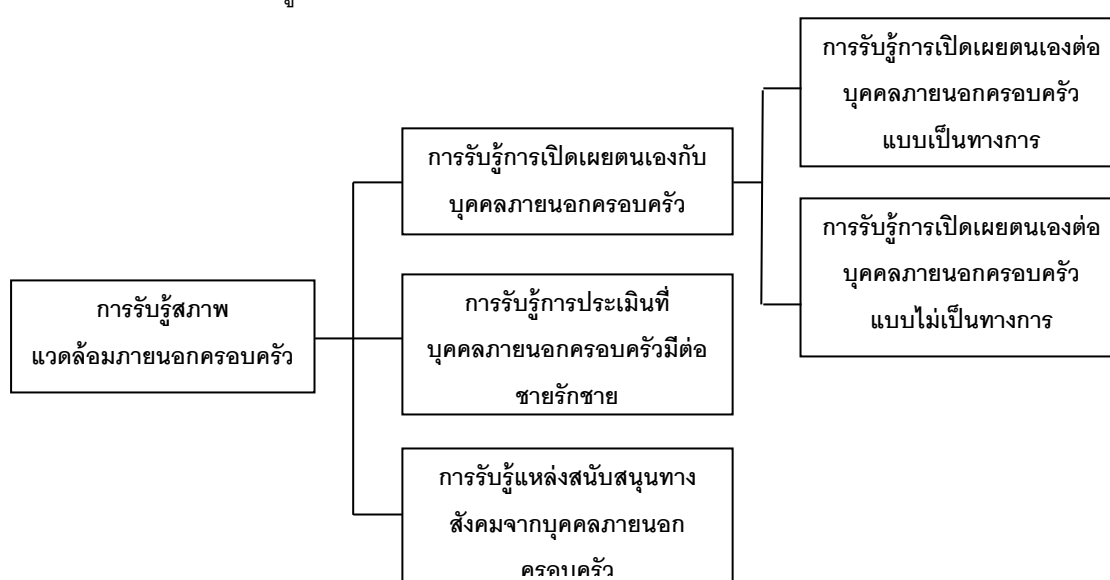
“สบายใจมากนะถ้าเวลาอยู่กับพวกเพื่อนที่เป็นแบบเดียวกันแล้วปกปิดแบบนี้ เป็นไป เป็นอะไร... เราคุยกันทุกเรื่องเงี้ย เรื่องงาน เรื่องทุกอย่าง” (L: 287)

- กอล์ฟ

“เหมือนรู้สึกว่ บางครั้งคุยกับคนกลุ่มนี้ ด้วยความซื่อคือด้วยว่าเออแบบเพื่อนสนิทเป็นแบบเป็นเหมือนเรา ก็เลยแบบ เราคุยกับเค้าได้ทุกเรื่องจริงๆเพราะว่าเค้าเข้าใจในมุม มุมมองหรือว่าความคิดของเรา” (L: 459)

- กิ่ง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้กล่าวมา ผู้วิจัยสามารถเขียนเป็นแผนภาพแสดงถึงประเด็นหลักในเรื่องของการรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัวได้ดังนี้

ภาพที่ 4 การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด สามารถอธิบายประสบการณ์การไม่เปิดเผยตนเองของชายรักชายต่อครอบครัวได้ 4 ประเด็นหลัก โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การรับรู้ตนเอง

1.1 การรับรู้อัตลักษณ์ทางเพศ

1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ

1.1.2 ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง

1.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตในฐานะชายรักชาย

1.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตคู่ของชายรักชาย

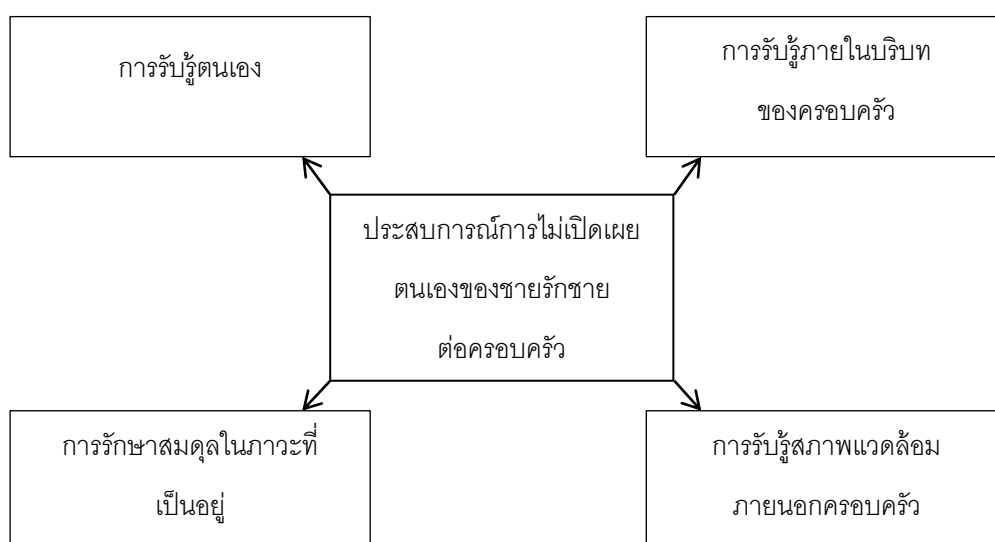
1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธภาพแบบชายรักชาย

1.2.1.2 มุมมองต่อชีวิตคู่แบบชายรักชาย

- 1.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคล
 - 1.2.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย
 - 1.2.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล
2. การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว
 - 2.1 การรับรู้ท่าทีของสมาชิกในครอบครัว
 - 2.1.1 การรับรู้ท่าทีของครอบครัวต่อชายรักชาย
 - 2.1.1.1 การรับรู้ท่าทียอมรับจากครอบครัว
 - 2.1.1.2 การรับรู้ท่าทีไม่ยอมรับจากครอบครัว
 - 2.1.1.3 การรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวว่าตนอาจเป็นชายรักชาย
 - 2.1.2 การรับรู้ท่าทีของครอบครัวในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล
 - 2.2 ความรู้สึกที่มีท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
 - 2.2.1 ความรู้สึกปลอดภัย อยู่ในสภาพสมดุล
 - 2.2.2 ความรู้สึกทางลบเมื่อไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
 - 2.2.2.1 ความรู้สึกห่วงใยต่อสมาชิกในครอบครัว
 - 2.2.2.2 ความรู้สึกไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
 - 2.2.2.3 ความรู้สึกอึดอัดจากความต้องการที่จะให้ครอบครัวรับรู้การเป็นชายรักชายของตน แต่ไม่สามารถเปิดเผยได้
 - 2.2.2.4 ความรู้สึกกังวลว่าครอบครัวจะทราบถึงการเป็นชายรักชายของตน
 - 2.2.2.5 ความรู้สึกกลัวกับผลทางลบที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
 - 2.2.3 ความรู้สึกต่อท่าทีของสมาชิกในครอบครัวในประเด็นเกี่ยวกับชายรักชาย
 - 2.3 มุมมองต่อการเปิดเผยตนเองในครอบครัว
 - 2.3.1 ไม่พบคุณค่าใดๆจากการเปิดเผยตนเอง
 - 2.3.2 ความยากในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
3. การรักษาสสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่
 - 3.1 การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
 - 3.1.1 ความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
 - 3.1.2 การป้องกันไม่ให้ครอบครัวรู้ถึงการเป็นชายรักชายของตน
 - 3.1.2.1 การบ้ายเบี่ยงประเด็นในการสนทนา

- 3.1.2.2 การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว
- 3.1.2.3 การจำกัดการเข้าถึงสื่อที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย
- 3.1.2.4 การหาจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการทำพฤติกรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย
- 3.1.2.5 การแสดงท่าทีนิ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย
- 3.1.2.6 การวางตนให้อยู่ในกรอบที่ครอบครัวยอมรับได้
- 3.2 การรักษาสมดุลทางการรู้คิด
- 3.3 การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต
- 4. การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว
 - 4.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัว
 - 4.1.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบเป็นทางการ
 - 4.1.2 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบไม่เป็นทางการ
 - 4.2 การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชาย
 - 4.3 การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว

จากผลการวิจัยทั้งหมด ผู้วิจัยสามารถสรุปประสบการณ์การไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัวได้ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 5 ประสบการณ์การไม่เปิดเผยตนเองของชายรักชายต่อครอบครัว

ส่วนที่ 3 ความเข้าใจที่ผู้วิจัยมีต่อผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว ซึ่งเป็นการวิจัยตามแนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพตามแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ ผู้วิจัยอาศัยการตีความช่วยในการทำความเข้าใจโลกการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลว่า ผู้ให้ข้อมูลทำความเข้าใจประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองอย่างไร ด้วยมุมมองที่มาจากการที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสในการทำความรู้จักคุ้นเคยกับกลุ่มบุคคลที่เป็นชายรักชาย อันเป็นมุมมองที่ถือได้ว่าเป็นมุมมองแบบคนในตามหลักการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ

ในกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้มีความเข้าใจต่อข้อมูลตั้งแต่ในระดับเบื้องต้น คือความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวผู้ให้ข้อมูล และมีความเข้าใจที่เปลี่ยนแปลงไปสู่ในระดับที่ลึกยิ่งขึ้น คือความเข้าใจในความหมายที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อปรากฏการณ์นั้นๆอย่างไร โดยอาศัยการตีความของผู้วิจัย เช่น การที่ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวว่าพฤติกรรมของชายรักชายเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม ในระดับเบื้องต้นนั้น ผู้ให้ข้อมูลมองว่าพฤติกรรมของชายรักชายนั้นเป็นสิ่งที่แปลกแยกจากคนส่วนใหญ่และไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ส่วนในระดับที่ลึกขึ้นจากการตีความผ่านมุมมองของคนในนั้น ผู้วิจัยมีความเข้าใจมากขึ้นว่า ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจต่อการเป็นชายรักชายของตน ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวเกี่ยวข้องกับ การซึมซับรับเอาการประเมินทางลบจากสังคมเข้ามาในตนเป็นความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกัน และอีกตัวอย่างหนึ่ง คือ ผู้วิจัยมีความเข้าใจในเบื้องต้นว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต ซึ่งส่วนใหญ่เลือกที่จะเปิดเผยตนเองเมื่อตนมีคู่รักยืนยาวและมีความพร้อมทางเศรษฐกิจหรือทรัพย์สิน ต่อมาผู้วิจัยมีความเข้าใจที่ลึกยิ่งขึ้นจากการตีความผ่านมุมมองของคนในนั้นว่า แผนการต่างๆดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาในจิตใจของผู้ให้ข้อมูลที่จะเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ถึงแม้ว่าปัจจุบันตนจะยังไม่สามารถเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวออกไปได้ก็ตาม

ผู้วิจัยมีความเข้าใจต่อข้อค้นพบที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเปลี่ยนแปลงไปจากระดับเบื้องต้น ไปสู่ระดับของความเข้าใจเชิงลึกด้วยมุมมองแบบคนใน โดยมีรายละเอียดแต่ละประเด็นดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1: การรับรู้ตนเอง

ในประเด็นการรับรู้ตนเองของผู้ให้ข้อมูลนั้น ผู้ให้ข้อมูลหลายรายสามารถบอกเล่าถึงรายละเอียดของเหตุการณ์ได้อย่างชัดเจนว่าเกิดขึ้นเมื่อช่วงปีใด และสามารถบอกเล่าถึงจุดเริ่มต้นของความชอบในเพศเดียวกัน หรือบอกเล่าถึงสัมพันธภาพแบบชายรักชายได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่าผู้ให้ข้อมูลนั้นมีความชัดเจนกับอัตลักษณ์ทางเพศของตนเป็นอย่างดีตลอดแล้ว และว่าตนเป็นชายรักชาย ไม่สับสนหรือลังเลสงสัยในอัตลักษณ์ทางเพศของตน

ในส่วนของความรู้สึกทางลบที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อตนเองนั้น บางกรณีผู้ให้ข้อมูลไม่ได้บอกกล่าวกับผู้วิจัยโดยตรงว่าตนมีความรู้สึกแปลกแยก รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจต่อการเป็นชายรักชายของตน แต่ผู้วิจัยจะอาศัยการสังเกตถึงสีหน้าหุดหู่ในขณะบอกเล่า และลักษณะการใช้ถ้อยคำที่ในเชิงที่มีลักษณะของความรู้สึกทางลบที่ตนมีต่ออัตลักษณ์ของตนเองแฝงอยู่ ตัวอย่างเช่น คำบอกเล่าที่ว่าชายรักชายเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ คำบอกเล่าที่ว่าพฤติกรรมของชายรักชายเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม การไม่พูดถึงคำว่าชายรักชายโดยตรง แต่เลี่ยงไปใช้คำเรียกอย่างอื่นแทน (ดังที่สื่อกล่าวไว้ว่า “...เราเอ่อเป็นอย่างงี้...”) เป็นต้น เมื่อนำมาพิจารณาแล้วผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าองค์ประกอบเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกทางลบที่มีต่อตนเองของผู้ให้ข้อมูล

ในส่วนของ การรับรู้ในแง่บวกทางด้านสัมพันธภาพคู่รักของผู้ให้ข้อมูลนั้น แม้จะพบว่าผู้ให้ข้อมูลหลายรายมีประสบการณ์ที่สอดคล้องกับความเชื่อว่าชายรักชายจะมีสัมพันธภาพที่ไม่ยั่งยืน แต่มีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนที่ยังไม่มีประสบการณ์ตรงกับสัมพันธภาพที่ไม่ยั่งยืนมาก่อน แต่เมื่อได้สังเกตเห็นชายรักชายคนอื่นที่คบหากันระยะสั้น ก็จะสามารถเกิดการพัฒนาเป็นความเชื่อ ดังกล่าวได้ด้วย ดังเช่นที่ชาวบอกเล่าไว้ด้วยสีหน้าเป็นกังวลว่า ชายรักชายที่ตนรู้จักนั้น เปลี่ยนคู่ 1 ครั้งต่อ 1 ไตรมาส ซึ่งแม้ผู้ให้ข้อมูลจะไม่ได้มีประสบการณ์โดยตรง แต่การพบเห็นชายรักชายคนอื่นในสังคมมีสัมพันธภาพที่ไม่ยั่งยืนนั้น ก็สามารถก่อให้เกิดการพัฒนาความเชื่อดังกล่าวให้เติบโตมากยิ่งขึ้น และส่งอิทธิพลต่อภาวะจิตใจของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มดังกล่าวเช่นกัน กล่าวคือ ความเชื่อและความหวังที่ตนจะได้พบกับคู่รักที่ยืนยมนั้นก็จะถูกบั่นทอนลง

ประเด็นที่ 2: การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว

ในประเด็นการรับรู้ภายในบริบทของครอบครัวนั้น ผู้วิจัยพบว่าโดยส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลนั้นพ่อแม่เป็นบุคคลผู้มีอิทธิพลมากที่สุดต่อผู้ให้ข้อมูล เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตได้ว่า เมื่อมีการถามถึงบุคคลในครอบครัวนั้น ผู้ให้ข้อมูลมักจะกล่าวถึงพ่อแม่มากที่สุด ในเชิงของการเห็นความสำคัญหรืออิทธิพลที่พ่อแม่มีต่อตน เช่น พ่อแม่เป็นผู้มีอำนาจ เป็นผู้เลี้ยงดูอบรมสั่งสอนผู้ให้ข้อมูล สามารถลงโทษตนหรือให้รางวัลกับตนได้ เป็นบุคคลที่ตนให้ความรักความห่วงใย ให้ความสำคัญ เคารพเทิดทูน ด้วย

ความระลึกถึงพระคุณที่พ่อแม่มีต่อตน ในแง่ของการรับรู้ท่าทีจากสมาชิกครอบครัวก็เป็นไปในลักษณะเดียวกัน คือผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มุ่งเน้นที่จะบอกเล่าถึงท่าทีของพ่อแม่เป็นหลัก รวมไปถึงเหตุผลหลักของการไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัวของผู้ให้ข้อมูล ก็มีพ่อแม่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเช่นเดียวกัน เช่น ไม่อยากทำให้พ่อแม่เสียใจ กลัวว่าพ่อแม่จะไม่ยอมรับ เป็นต้น

ในแง่ของความรู้สึกที่เกิดขึ้นท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ผู้วิจัยสามารถพบว่า ความหวงใยต่อภาพลักษณ์ของตนเองเป็นความรู้สึกหนึ่งที่แฝงเร้นอยู่ในตัวผู้ให้ข้อมูลบางราย เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตจากคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลบางรายถึงความกลัวที่ว่า การเป็นชายรักชายของตนนั้นจะถูกนำไปบอกเล่าต่อกันในหมู่ญาติ ซึ่งทำให้ภาพลักษณ์ของตนเสียหายและแพร่กระจายไปในทางลบอย่างเป็นวงกว้าง บางรายกล่าวถึงการวางตนให้อยู่ในกรอบที่ครอบครัวยอมรับได้เพื่อรักษาสมดุล ทำให้ตนมีภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาของครอบครัว สิ่งเหล่านี้บ่งชี้ได้ถึงความต้องการที่จะทะนุถนอมภาพลักษณ์ของชายรักชายให้คงอยู่ไว้ด้วยดีท่ามกลางสายตาของบุคคลในครอบครัว

ผู้วิจัยมีความเข้าใจว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับบุคคลในครอบครัวมากกว่าเพื่อน ผู้วิจัยสังเกตจากคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลซึ่งส่วนใหญ่จะมีการเปรียบเทียบในเชิงที่ว่า สมาชิกในครอบครัวนั้นเป็นบุคคลใกล้ชิดที่ตนจะต้องดำรงชีวิตอยู่ด้วยไปตลอด ในขณะที่เพื่อนนั้นเป็นบุคคลที่ดำรงอยู่กับตนอย่างชั่วคราวเพียงไม่กี่ปี ดังนั้นตนจึงสามารถเปิดเผยกับเพื่อนออกไปได้อย่างง่ายดายกว่าและไม่ต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะตามมามากนักว่าเพื่อนจะสามารถยอมรับได้หรือไม่

นอกจากนี้ ผู้วิจัยมีความเข้าใจเพิ่มเติมอีกประการหนึ่งในโลกการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูล คือผู้ให้ข้อมูลมีการคาดคะเนว่า หากเกิดผลทางลบใดๆจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวแล้ว ผลทางลบนั้นมักจะดำรงอยู่อย่างคงทนยาวนาน สังเกตจากการที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงมุมมองการเปิดเผยตนเองกับครอบครัวว่า ตนจะต้องคำนึงถึงความรู้สึกของสมาชิกในครอบครัวมากกว่าเพื่อน เนื่องจากตนยังคงต้องมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกครอบครัวต่อไปในอนาคต คำกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงการคาดคะเนของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับอนาคต ในกรณีที่มีการเปิดเผยตนเองได้รับการปฏิเสธหรือต่อต้านจากครอบครัว ท่าทีดังกล่าวจากครอบครัวจะเกิดขึ้นต่อไปอย่างต่อเนื่องยาวนาน

ประเด็นที่ 3: การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่

ในประเด็นการรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่นั้น ผู้วิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่อยากที่จะกล่าวเท็จกับสมาชิกในครอบครัวโดยตรง เนื่องจากในการเก็บข้อมูลไม่พบว่ามีผู้ให้ข้อมูลรายใด

ที่กล่าวกับสมาชิกในครอบครัวอย่างชัดเจนว่าตนเป็นชายรักร่วม แต่ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงวิธีการป้องกันต่างๆซึ่งเป็นการปกปิดหรือไม่เปิดเผยแทนการกล่าวเท็จ เช่น การกระทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชายรักชายในจังหวัดเวลาหรือสถานที่ๆเหมาะสม ห่างไกลจากสายตาของสมาชิกในครอบครัว การนั่งเฝ้าหรือป่วยเบี่ยงเมื่อถูกถามถึงรสนิยมทางเพศ โดยตนไม่ปฏิเสธ แต่ก็จะไม่ตอบรับเช่นกันว่าตนเป็นชายรักชาย เป็นต้น และในแผนการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวของไก่อั้นพบว่า ไก่อจะเปิดเผยตนเองก็ต่อเมื่อถูกพ่อแม่บีบบังคับให้แต่งงานกับเพศหญิง สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าไก่อไม่ต้องการที่จะโกหกพ่อแม่โดยการแต่งงานกับเพศหญิง แต่ตนเลือกที่จะเปิดเผยตนเองออกไปด้วยความสัตย์จริง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่อยากเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวโดยเป็นฝ่ายริเริ่มที่จะเปิดเผยก่อน เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตจากคำบอกเล่าในแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคตของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ เมื่อตนมีความพร้อมอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เมื่อมีคู่รักที่ยืนยาว เมื่อมีหน้าที่การงานมั่นคง เมื่อมีบ้านเป็นของตนเอง เป็นต้น ตนก็จะเปิดเผยตนเองกับครอบครัวในอนาคตออกไป การมีแผนการดังกล่าวไว้ในใจของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นตัวบ่งชี้ถึงความปรารถนาที่จะเป็นฝ่ายริเริ่มเปิดเผยตนเองภายในจิตใจของผู้ให้ข้อมูล แม้ว่าในขณะที่ให้สัมภาษณ์นั้นผู้ให้ข้อมูลจะยังไม่อาจเปิดเผยตนเองกับครอบครัวออกไปได้ แต่คำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแผนการนั้นแสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ถึงความต้องการความเป็นไปได้ และโอกาสที่ตนจะได้เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในอนาคต

ประเด็นที่ 4: การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว

ในประเด็นการรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัวนั้น ผู้วิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่เพียงแต่มีความไว้วางใจในเพื่อนชายรักชายด้วยกันเท่านั้น แต่ยังมีมีความไว้วางใจในเพื่อนเพศหญิงอีกด้วย เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตถึงคำบอกเล่าในหลากหลายประเด็นของผู้ให้ข้อมูลหลายรายที่แสดงถึงความไว้วางใจหรือสนิทสนมกับเพื่อนเพศหญิง เช่น การที่ชาวและไก่อบอกเล่าว่าตนนิยมที่จะคบเพื่อนที่เป็นเพศหญิง การที่ไก่อบอกเล่าว่าตนรู้สึกสนิทใจและรู้สึกบริสุทธิ์ใจ ไม่นึกคิดต่อเพศหญิงในลักษณะที่เกินเลยกว่าความเป็นเพื่อน และกรณีที่บอกลบบอกเล่าถึงความประทับใจจากการเป็นฝ่ายริเริ่มที่จะเปิดเผยตนเองครั้งแรกกับเพื่อนเพศหญิง คำกล่าวเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงสัมพันธภาพอันดีระหว่างผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อเพศหญิง ดังนั้น ในโลกการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลนั้น เพศหญิงจึงเป็นกลุ่มบุคคลหนึ่งที่ตนสะดวกใจจะเปิดเผยตนเองด้วยดีเป็นอันดับหนึ่ง และตนเชื่อว่าเพศหญิงมีความพร้อมที่จะสนับสนุนทางสังคมที่ดีให้กับตนได้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้การวิเคราะห์แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความมีจุดประสงค์เพื่อมุ่งศึกษาทำความเข้าใจประสบการณ์ของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาประสบการณ์ของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อสมาชิกใดๆในครอบครัว แต่ได้มีการเปิดเผยตนเองกับบุคคลอื่นนอกครอบครัวอย่างน้อย 1 คน โดยในการวิจัยครั้งนี้มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 9 ราย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง มีการเตรียมแนวคำถามเบื้องต้นไว้ล่วงหน้าซึ่งสามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมของสถานการณ์ขณะนั้น และบันทึกเสียงสัมภาษณ์ด้วยเครื่องบันทึกเสียง ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก 1 ครั้ง จำนวน 8 ราย เนื่องจากข้อมูลที่ได้มีความอิ่มตัวแล้ว และสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก 2 ครั้งจำนวน 1 ราย เนื่องจากข้อมูลยังไม่อิ่มตัวในการสัมภาษณ์ครั้งแรกการสัมภาษณ์แต่ละครั้งใช้เวลา 30-53 นาที

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางของการวิจัยเชิงคุณภาพ กล่าวคือ ภายหลังจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ทำการถอดความการสัมภาษณ์จากเทปบันทึกการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (verbatim) ออกมาเป็นบทสนทนาที่เป็นตัวอักษร (transcript) ด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้ทำการอ่าน

เนื้อหาจากบทสัมภาษณ์หลายรอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในภาพรวมเกี่ยวกับเรื่องนั้นและพยายามสังเกตแยกแยะความหมายของคำบรรยายทุกตอนอย่างตั้งใจ หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงเริ่มถอดรหัสข้อความอย่างอิสระ (free coding/open coding) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้วิจัยที่มีต่อตัวข้อมูล ตามมาด้วยขั้นของการถอดรหัสข้อความเชิงปรากฏการณ์วิทยา (phenomenological coding หรือ descriptive coding) ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความหมายหรือความเข้าใจที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อประสบการณ์ของตน อันมาจากมุมมองของตัวผู้ให้ข้อมูลเอง จากนั้นจึงนำรหัสที่ได้จากขั้นตอนดังกล่าวมารวบรวมสร้างขึ้นเป็นประเด็นหลัก (theme) ประเด็นย่อย (subtheme) หมวดหมู่ (category) และหมวดหมู่ย่อย (subcategory) โดยอาศัยการพิจารณาคำต่างๆที่ได้ถอดรหัสออกมาว่าคำเหล่านั้นแสดงถึงเรื่องอะไรเป็นประเภทอะไร จากนั้นในขั้นถัดไป ผู้วิจัยได้ถอดรหัสข้อความในเชิงตีความ (interpretative coding) ซึ่งนำข้อมูลจากการถอดรหัสในขั้นก่อนหน้าทั้งสองส่วนมาเชื่อมโยงกัน โดยเป็นการนำความรู้สึกนึกคิดของผู้วิจัยที่มีต่อข้อมูลมาใช้เป็นเครื่องมือช่วยในการทำความเข้าใจข้อมูลที่เป็นความหมายจากตัวผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาข้อมูลที่ถอดรหัสแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ซึ่งเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพทำการตรวจสอบ นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ขอให้ผู้ให้ข้อมูลตรวจสอบผลการวิจัยอีกด้วยเพื่อให้เกิดความถูกต้องของข้อมูลมากยิ่งขึ้น

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง “ประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว” เป็นการเก็บข้อมูลเรื่องราวประสบการณ์ของชายรักชายทั้งในแง่มุมมองของการรับรู้ที่มีต่อตนเอง การรับรู้ที่เกิดขึ้นภายในบริบทของครอบครัว การรักษาความสมดุลให้เกิดขึ้นระหว่างตนเองกับครอบครัว และการรับรู้ที่เกิดขึ้นในบริบททางสังคมภายนอกครอบครัว ในฐานะที่ตนไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อสมาชิกในครอบครัวโดยในการวิจัยครั้งนี้สามารถวิเคราะห์ผลออกมาได้ 4 ประเด็นหลักดังต่อไปนี้

1. การรับรู้ตนเอง - ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ตนเองในแง่มุมมองทัศนคติทางเพศ และรับรู้ถึงวิถีการดำเนินชีวิตของตนในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย
 - 1.1 การรับรู้ทัศนคติทางเพศ - ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ในสองแง่มุม ได้แก่ การรับรู้ว่าตนสนใจทางเพศต่อเพศเดียวกัน และความรู้สึกที่ตนมีต่อทัศนคติทางเพศของตน

- 1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ – ผู้ให้ข้อมูลทุกคนระบุได้อย่างชัดเจนว่าตนชอบเพศเดียวกัน แต่ความชัดเจนดังกล่าวเกิดขึ้นในเวลาที่แตกต่างกันตามประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล
 - 1.1.2 ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้นต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตน เช่น รู้สึกผิด รู้สึกแปลกแยกจากสังคม
- 1.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตในฐานะชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตของชายรักชายในแง่มุมมองของชีวิตคู่ และในแง่มุมมองชีวิตส่วนบุคคลของตน
 - 1.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตคู่ของชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตคู่ในแง่ของประสบการณ์ที่ตนได้เผชิญมา และในแง่ของมุมมองที่ตนมีต่อชีวิตคู่ของชายรักชาย
 - 1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธ์ภาพแบบชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ถึงประสบการณ์ทางด้านสัมพันธ์ภาพในหลากหลายรูปแบบ ทั้งการริเริ่มแสวงหาคู่ การเป็นผู้ที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ก่อน การมีสัมพันธ์ภาพในระดับที่มากกว่าเพื่อนแต่ไม่ใช่คู่รัก เป็นต้น
 - 1.2.1.2 มุมมองต่อชีวิตคู่แบบชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุว่าสัมพันธ์ภาพแบบชายรักชายนั้นค่อนข้างไม่ยั่งยืน ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงรับรู้ถึงโอกาสในการมีคู่รักที่ยืนยาว
 - 1.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคล – ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ทั้งในแง่มุมมองวิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย และในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล
 - 1.2.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีพฤติกรรมบางประการที่ค่อนข้างไปทางหญิง ส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีพฤติกรรมการวางตัวอย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่ฝืนตนเอง และส่วนใหญ่ระบุถึงการดูแลรูปร่างหน้าตาของตนโดยมองว่าเป็นเรื่องปกติ
 - 1.2.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงอุปนิสัยของตนในลักษณะที่เกี่ยวข้องพันกับ

ประเด็นอื่นๆ เช่น การไม่ยอมเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว อารมณ์ทาง
ลบขณะไม่เปิดเผยตนเอง และแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต

2. การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ถึงท่าทีของสมาชิกในครอบครัว
ความรู้สึกนึกคิดของตนที่เกิดขึ้นท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเอง และมุมมองที่ตนมีต่อการ
เปิดเผยตนเองในครอบครัว
 - 2.1 การรับรู้ท่าทีของสมาชิกในครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลระบุถึงท่าทีที่สมาชิกในครอบครัวมี
ต่อชายรักชายหรือต่อตนในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย และท่าทีที่ครอบครัวมี
ต่อตนในลักษณะของปัจเจกบุคคล
 - 2.1.1 การรับรู้ท่าทีของครอบครัวต่อชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ถึงท่าที
ไม่ยอมรับจากสมาชิกในครอบครัว และผู้ให้ข้อมูลบางรายรับรู้ท่าทียอมรับ
จากสมาชิกในครอบครัว ในขณะที่บางรายรับรู้ถึงความสงสัยจากครอบครัว
ว่าตนอาจเป็นชายรักชาย
 - 2.1.1.1 การรับรู้ท่าทียอมรับจากครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ถึงท่าที
ยอมรับจากสมาชิกในครอบครัวที่เป็นเพศหญิง ได้แก่ แม่ และพี่สาว
 - 2.1.1.2 การรับรู้ท่าทีไม่ยอมรับจากครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ท่าที
ต่อต้านหรือไม่ยอมรับชายรักชายจากบุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งจากพ่อ
 - 2.1.1.3 การรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวว่าตนอาจเป็นชายรักชาย –
ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ถึงความสงสัยจากครอบครัวผ่านคำถามเกี่ยวกับ
ความนิยมเชิงทางเพศ
 - 2.1.2 การรับรู้ท่าทีของครอบครัวในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ท่าทีสนับสนุนจากครอบครัวในเชิงของการให้สิทธิภาพและความ
ไว้วางใจตน
 - 2.2 ความรู้สึกที่มีท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุ
ถึงความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้นท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
 - 2.2.1 ความรู้สึกปลอดภัย อยู่ในสภาพสมดุล – ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุว่าตนรู้สึก
ปลอดภัยและพอดีกับสภาวะการไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัว

- 2.2.2 ความรู้สึกทางลบเมื่อไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ระบุถึงความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้นอย่างหลากหลาย
- 2.2.2.1 ความรู้สึกห่วงใยต่อสมาชิกในครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงความห่วงใยที่มีต่อสมาชิกในครอบครัว เกรงว่าสมาชิกในครอบครัวจะเสียใจหากรู้ว่าตนเป็นชายรักรชาย
- 2.2.2.2 ความรู้สึกไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่มั่นใจว่าเมื่อเปิดเผยตนเองกับครอบครัวแล้วจะเกิดผลกระทบอย่างไรบ้าง
- 2.2.2.3 ความรู้สึกอึดอัดจากความต้องการที่จะให้ครอบครัวรับรู้การเป็นชายรักรชายของตน แต่ไม่สามารถเปิดเผยได้ – ผู้ให้ข้อมูลบางรายอยากจะทำเปิดเผยตนเองกับครอบครัว แต่ไม่สามารถกระทำได้ จึงก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัดคับข้องใจตามมา
- 2.2.2.4 ความรู้สึกกังวลว่าครอบครัวจะทราบถึงการเป็นชายรักรชายของตน – ผู้ให้ข้อมูลบางรายไม่อยากจะเปิดเผยตนเอง และพบว่ามีโอกาสที่ครอบครัวจะรู้ว่าตนเป็นชายรักรชาย จึงก่อให้เกิดความรู้สึกกังวลใจตามมา
- 2.2.2.5 ความรู้สึกกลัวกับผลทางลบที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่กลัวการตอบสนองทางลบจากครอบครัว กลัวว่าจะสูญเสียความเป็นส่วนตัว และกลัวว่าจะเกิดการประเมินทางลบตามมาจกครอบครัวและจากภายนอกครอบครัว
- 2.2.3 ความรู้สึกต่อท่าทีของสมาชิกในครอบครัวในประเด็นเกี่ยวกับชายรักรชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงความรู้สึกทางลบที่เกิดขึ้นจากการถูกครอบครัวละเมิดพื้นที่ส่วนตัวหรือพูดคุยสอบถามในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักรชาย
- 2.3 มุมมองต่อการเปิดเผยตนเองในครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้ให้มุมมองไว้ในแง่ของความยากง่าย และความจำเป็นในการเปิดเผยต่อครอบครัว
- 2.3.1 ไม่พบคุณค่าใดๆจากการเปิดเผยตนเอง – ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุว่า การเปิดเผยตนเองเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็น และไม่ใช่ว่าเรื่องที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิต
- 2.3.2 ความยากในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุว่า การเปิดเผยตนเองกับครอบครัวนั้นยากกว่าการเปิดเผยตนเองกับเพื่อน

3. การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่ – ผู้ให้ข้อมูลระบุถึงการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว การรักษาสมดุลทางการรู้คิด และการวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต
 - 3.1 การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลได้ระบุถึงการไม่เปิดเผยตนเองทั้งใน ส่วนของเจตนาหรือความตั้งใจ และในส่วนของพฤติกรรมการไม่เปิดเผยตนเอง
 - 3.1.1 ความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่แสดงถึง ความตั้งใจอย่างชัดเจนว่าตนจะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
 - 3.1.2 การป้องกันไม่ให้ครอบครัวรู้ถึงการเป็นชายรักชายของตน – ผู้ให้ข้อมูลทุก รายระบุถึงการป้องกันเพื่อที่จะไม่ให้ครอบครัวทราบว่าตนเป็นชายรักชายใน หลากหลายลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล
 - 3.1.2.1 การบ่ยับเบียงประเด็นในการสนทนา – ผู้ให้ข้อมูลบางรายใช้การบ่ยับ เบียงในการหลีกเลี่ยงการสนทนาในประเด็นที่เกี่ยวกับชายรักชาย
 - 3.1.2.2 การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว – ผู้ให้ ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงการไม่เปิดเผยสัมพันธภาพแบบเพื่อน ในขณะที่ บางรายระบุถึงการไม่เปิดเผยสัมพันธภาพแบบคู่รักต่อครอบครัว
 - 3.1.2.3 การจำกัดการเข้าถึงสื่อที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย – ผู้ให้ ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงการจำกัดในส่วนของสื่อดิจิทัล เช่น แผ่นซีดี ไฟล์ หนึ่ง หรือประวัติการท่องเว็บที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย และข้อมูลใน ระบบ facebook ของตนเอง
 - 3.1.2.4 การหาจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการทำพฤติกรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับการ เป็นชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงการหาจังหวะที่เหมาะสม จากการใช้โทรศัพท์ในการสนทนา
 - 3.1.2.5 การแสดงท่าทีนิ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูล ส่วนใหญ่อาศัยการนิ่งเฉยเพื่อไม่ให้เกิดการสนทนาต่อในประเด็นที่ เกี่ยวข้องกับชายรักชาย
 - 3.1.2.6 การวางตนให้อยู่ในกรอบที่ครอบครัวยอมรับได้ – ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุ ว่าตนแสดงพฤติกรรมที่ดำเนินไปตามกรอบหรือแบบแผนที่ครอบครัว ยอมรับเพื่อสร้างความไว้วางใจและลดความสนใจจากครอบครัว

- 3.2 การรักษาสมดุลทางการรู้คิด – ผู้ให้ข้อมูลบางรายใช้การรักษาสมดุลทางการรู้คิดเพื่อลดความขัดแย้งในจิตใจในลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล
- 3.3 การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะเปิดเผยตนเองก็ต่อเมื่อตนมีคู่รักที่ยืนยาว หรือเมื่อตนมีความพร้อมในด้านเศรษฐกิจหรือทรัพย์สิน
4. การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลระบุถึงการรับรู้การเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัว รู้ถึงการประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชาย และรับรู้ถึงแหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว
- 4.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงการเปิดเผยตนเองกับบุคคลนอกครอบครัวทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ
- 4.1.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบเป็นทางการ – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เริ่มที่จะเปิดเผยตนเองก่อน ในขณะที่บางส่วนเปิดเผยเมื่อตนถูกสอบถาม
- 4.1.2 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบไม่เป็นทางการ – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุถึงประสบการณ์ของการเปิดเผยตนเองโดยปราศจากการบอกกล่าวโดยตรงกับบุคคลภายนอกครอบครัว แต่อาศัยการสังเกตซึ่งกันและกัน
- 4.2 การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชาย – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ถึงการยอมรับจากบุคคลภายนอกครอบครัว ในขณะที่บางส่วนรับรู้ถึงการประเมินทางลบจากบุคคลภายนอกครอบครัว
- 4.3 การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว – ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รู้ว่าตนมีแหล่งสนับสนุนทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบุคคลที่เป็นเพศทางเลื้อก

อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามประเด็นหลัก 4 ประเด็น ที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การรับรู้ตนเอง การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่ และการรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การรับรู้ตนเอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การรับรู้ตนเองนั้นประกอบไปด้วยการรับรู้อัตลักษณ์ทางเพศ และการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตในฐานะชายรักชาย

ผลการวิจัยในส่วนของ การรับรู้อัตลักษณ์ทางเพศพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่สามารถจดจำได้อย่างชัดเจนถึงจุดเริ่มต้นของความสนใจที่ตนมีต่อเพศเดียวกัน เช่น การเริ่มมีความชอบหรือความรักต่อเพื่อนเพศเดียวกัน เริ่มรับชมภาพยนตร์สื่อทางเพศโดยมุ่งสนใจเพศชายซึ่งประสบการณ์ดังกล่าวมีความสอดคล้องกับขั้นที่บุคคลได้รับการกระตุ้น (Sensitization) ตามทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ Troiden (1979) เป็นขั้นที่บุคคลเกิดความเข้าใจและจำแนกความรู้สึกสัมผัสที่ตนมีต่อความแตกต่างในด้านเพศได้บางคนพบว่าตนมีความสนใจทางเพศต่อเพศตรงข้ามน้อยมากซึ่งสอดคล้องกับขั้นที่บุคคลตระหนักรู้ในตน (Awareness) ตามทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ McDonald (1982 อ้างถึงใน Yarhouse, 2001) เป็นขั้นที่บุคคลเกิดการตระหนักในความรู้สึกสนใจที่โน้มเอียงไปสู่การรักเพศเดียวกัน และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับขั้นที่บุคคลสับสนในอัตลักษณ์ของตน (Identity Confusion) จากโมเดลการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศโดยวิเคราะห์ทางสังคมตรรกวิทยา (Sociological analysis of homosexual identity formation) ของ Troiden (1989 อ้างถึงใน Yarhouse, 2001; Wilson & Robertson, 2011) ในขั้นนี้ชายรักชายจะมีความตื่นตัวทางเพศกับเพศเดียวกัน ปราศจากความตื่นตัวทางเพศกับเพศตรงข้าม และมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรักเพศเดียวกันสำหรับการระบุอัตลักษณ์ทางเพศของผู้ให้ข้อมูลนั้นในเบื้องต้นของการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลเข้าสู่การวิจัยนั้น ผู้ให้ข้อมูลทุกคนจะต้องสามารถระบุชัดเจนได้ถึงอัตลักษณ์ทางเพศแบบชายรักชายของตน

จากผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่าถึงความชัดเจนในอัตลักษณ์ของตนเองไว้เช่นกัน โดยเป็นความชัดเจนที่เกิดขึ้นจากการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับชายรักชาย และเป็นความชัดเจนที่เกิดขึ้นจากการคบหากับเพศเดียวกันทำให้ตนเกิดความเข้าใจในความโน้มเอียงทางเพศของตน ซึ่งสอดคล้องกับโมเดลการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศโดยวิเคราะห์ทางสังคมตรรกวิทยาของ Troiden (1989 อ้างถึงใน Yarhouse, 2001; Wilson & Robertson, 2011) ที่กล่าวไว้ว่า ในขั้นที่บุคคลมีการคาดคะเนอัตลักษณ์ของตน (Identity Assumption) บุคคลจะมีการสร้างอัตลักษณ์ของการเป็นคนรักเพศเดียวกันให้เกิดขึ้น มีการระบุว่าตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน มีการเข้าหาชายรักชายคนอื่นๆ มีการยอมรับตนเองว่าเป็นชายรักชาย และสอดคล้องกับขั้นการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของบุคคลของ Yarhouse (2001) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ในขั้นที่บุคคลระบุ

ถึงอัตลักษณ์ของตน (Identity Attribution) นั้น บุคคลจะมีการระบุตนเอง ว่าเป็นคนรักเพศเดียวกันโดยจะระบุตนเองได้ง่ายขึ้น หากบุคคลอยู่ในวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์ทางเพศกำหนดไว้รองรับอย่างชัดเจนต่อมา

ในด้านความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเองนั้น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้กล่าวถึงความรู้สึกในทางลบต่อการเป็นชายรักชายของตน เช่น รู้สึกผิดกับสิ่งที่ตนเองเป็น รู้สึกแปลกแยกไปจากสังคม ไม่อยากจะเป็นชายรักชายประสบการณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกัน (internalized homophobia หรือ internalized homonegativity) ที่กล่าวถึงการที่บุคคลรักเพศเดียวกันซึมซับเอาเจตคติทางลบที่สังคมภายนอกมีต่อการรักเพศเดียวกันเข้ามาไว้ในตัวตนของตนเอง (Shidlo, 1994 อ้างถึงใน Zimbardo & Gerric, 1996) และสอดคล้องกับผลการวิจัยของโชคชัย ปรีชาหาญ (2540) ที่ระบุว่า ผู้ให้ข้อมูลชายรักชายในอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ระบุว่าตนรู้สึกผิดปกติจากคนทั่วไป รับรู้ถึงท่าทีที่สังคมแสดงความรังเกียจชายรักชาย และรู้สึกแปลกแยกจากบุคคลส่วนใหญ่ในสังคมไทย

ผลการวิจัยในส่วนของการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตในฐานะชายรักชายในแง่มุมด้านสัมพันธภาพแบบคู่วั้นพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้ระบุถึงประสบการณ์การเป็นฝ่ายริเริ่มแสวงหาคู่รักเพศเดียวกันผ่านอินเทอร์เน็ต กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูลแสดงความสนใจหรือความต้องการที่จะสร้างสัมพันธภาพแบบคู่วั้นกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบในงานวิจัยของโชคชัย ปรีชาหาญ (2540) ที่กล่าวว่า ชายรักชายจะมีการออกไปตามแหล่งพบปะต่างๆ เพื่อแสวงหาคู่รักเพศเดียวกันที่ตนสนใจ โดยจะเห็นได้ว่าการริเริ่มแสวงหาคู่รักแบบชายรักชาย เช่นเดียวกัน ประการต่อมา คือผู้ให้ข้อมูลได้ระบุถึงประสบการณ์การมีสัมพันธภาพคู่วั้นแบบชายรักชาย โดยที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอของ Newman และ Newman (2003) ที่กล่าวถึงการมีสัมพันธภาพของบุคคลรักเพศเดียวกัน การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวของคู่วั้นนั้นเป็นไปเพื่อจัดการกับผลทางลบที่อาจตามมาได้ อย่างไรก็ตาม มีในงานวิจัยชิ้นนี้มีข้อค้นพบที่น่าสนใจที่แตกต่างออกไปจากเดิม คือมีผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งระบุว่าตนเลือกที่จะยุติสัมพันธภาพกับชายรักชายด้วยกัน และไม่พัฒนาต่อเป็นสัมพันธภาพแบบคู่วั้น เนื่องจากกลัวว่าการคบหากันจะทำให้ครอบครัวทราบว่าตนเป็นชายรักชาย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าชายรักชายไม่เพียงแต่มีแง่มุมที่ต้องการรักษาสัมพันธภาพคู่วั้นไว้เท่านั้น แต่บางรายยังมีแง่มุมของการรักษาสัมพันธภาพระหว่างตนกับบุคคลในครอบครัวไว้อีกด้วย โดยแลกเปลี่ยนกับการที่ตนไม่สามารถมีสัมพันธภาพแบบคู่วั้นได้

ส่วนผลการวิจัยในแง่มุมมองด้านการรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลนั้น พบว่าผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุว่าตนมีพฤติกรรมก่อนไปทางหญิงผู้ซึ่งอาจสังเกตได้ว่าเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของตน ข้อค้นพบดังกล่าวสนับสนุนแนวคิดเรื่องสมมติฐานในใจเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศ (sexual orientation hypothesis) ของ McCreary (1994 อ้างถึงใน Whitley & Kite, 2006) ที่ส่วนหนึ่งนั้นกล่าวถึงการทำนายความโน้มเอียงทางเพศว่า ชายรักชายน่าจะมีลักษณะก่อนไปทางหญิง เป็นไปได้ว่าผู้ให้ข้อมูลอาจมีการรับรู้สมมติฐานเรื่องความโน้มเอียงทางเพศดังกล่าว เช่นเดียวกันกับที่บุคคลในสังคมมีอยู่ แต่อย่างไรก็ตาม การมีแนวคิดเรื่องสมมติฐานเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศดังกล่าวมิได้หมายความว่าชายรักชายทุกคนจะต้องมีลักษณะพฤติกรรมก่อนไปทางหญิง โดยจากผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลบางส่วนที่ระบุว่าตนมีพฤติกรรมการวางตัว เช่นเดียวกับชายทั่วไปเช่นกัน

2. การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลนั้น ประกอบไปด้วยการรับรู้ท่าทีของสมาชิกในครอบครัวที่มีต่อตนเองหรือต่อบุคคลอื่นที่อาจมีอิทธิพลต่อตนเอง เช่น ชายรักชายหรือเพศทางเลือกอื่น ๆ ความรู้สึกนึกคิดในลักษณะต่างๆ ที่ผู้ให้ข้อมูลมีท่ามกลางการดำรงชีวิตแบบไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว และมุมมองการประเมินตัดสินที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อการเปิดเผยตนเองในครอบครัว

ผลการวิจัยในส่วนของการรับรู้ท่าทีของสมาชิกในครอบครัว พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ท่าทีที่ไม่ยอมรับจากสมาชิกในครอบครัวที่มีต่อตนเอง คือ ไม่อยากให้ตนเป็นชายรักชาย มีการต่อต้านหากผู้ให้ข้อมูลแสดงสัญญาณหรือมีแนวโน้มจะเป็นชายรักชาย รวมไปถึงการรับรู้ท่าทีที่สมาชิกในครอบครัวมีในลักษณะที่ไม่ยอมรับบุคคลภายนอกครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นชายรักชายหรือเพศทางเลือกอื่น ๆ ก็ตาม ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับผลจากงานวิจัยของ LaSala (2000 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ที่พบว่าคู่รักชายรักชายทั้งหมด 20 คู่ ถูกปฏิเสธจากผู้ปกครองของตนและคนรักทั้งหมด เมื่อได้เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองออกไป สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงว่ายังคงมีการไม่ยอมรับชายรักชายจากสมาชิกครอบครัวอยู่ จากทั้งสองบริบทที่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ มีประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจจากผลการวิจัย คือผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้การต่อต้านจากพ่อของตนโดยการแสดงออกทางคำพูดอย่างเปิดเผย ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบจากการวิจัยเชิงคุณภาพชิ้นหนึ่งที่มีผู้ให้ข้อมูลได้ระบุถึงการตอบสนองทางลบอย่างรุนแรงจากพ่อเมื่อ

ตนพยายามจะเปิดเผยตนเองออกไป โดยคุณพ่อได้กล่าวกับผู้ให้ข้อมูลว่า หากตนเป็นชายรักชาย ก็จะถูกไล่ออกจากบ้าน (Flowers & Buston, 2001) อย่างไรก็ตามยังมีผลการวิจัยอีกส่วนหนึ่งที่พบว่า ผู้ให้ข้อมูลไม่เพียงรับรู้ถึงการต่อต้านจากสมาชิกในครอบครัวเพียงอย่างเดียว แต่มีผู้ให้ข้อมูลบางรายรับรู้ถึงท่าทีที่สมาชิกในครอบครัวแสดงออกไปในทิศทางที่ยอมรับชายรักชายอีกด้วย ในบรรดาผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้ ส่วนใหญ่รับรู้ว่าคุณได้รับการยอมรับจากบุคคลในครอบครัวที่เป็นเพศหญิงมากกว่า เช่น แม่และพี่สาว

ผลการวิจัยในส่วนของคุณรู้สึกที่มีท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว พบว่ามีผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่าถึงความรู้สึกปลอดภัย อยู่ในภาวะสมดุล พอดี พอใจ เมื่อตนเองดำรงอยู่แบบไม่เปิดเผยต่อครอบครัว ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Newman และ Newman (2003) ที่กล่าวว่าชายรักชายหลายคนตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นเป็นต้นไปได้ระบุว่า การเปิดเผยตนเองนั้นเป็นสภาวะที่ตึงเครียดและกดดันเป็นอย่างมาก หลายคนจึงหาทางออกด้วยการไม่เปิดเผยตนเองให้พ่อแม่หรือเพื่อนที่โรงเรียนทราบว่าคุณเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันดังนั้นจะเห็นได้ว่าชายรักชายมีการปรับตัวตามสภาวะความพร้อมของตนในการเปิดเผยตนเอง หากตนยังไม่พร้อมหรือไม่กล้าที่จะเปิดเผยตนเองในขณะนั้น ตนก็จะดำรงอยู่ในครอบครัวโดยยังไม่เปิดเผยตนเองออกไป ด้วยความรู้สึกปลอดภัยและพอใจกับภาวะที่เป็นอยู่

ทั้งนี้ ความรู้สึกปลอดภัยของผู้ให้ข้อมูลเมื่อไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว อาจเกี่ยวข้องกับผลการวิจัยอีกส่วนหนึ่ง คือ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้บอกเล่าถึงความกลัวกับผลทางลบต่างๆที่น่าจะเกิดขึ้นจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว และมีผู้ให้ข้อมูลบางรายได้บอกเล่าถึงความรู้สึกไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวอีกด้วย ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Vrij, Paterson, Nunkoosing, Soukara, และ Oosterwegel (2003) ที่พบว่าในการจะเปิดเผยความลับใดๆก็ตาม บุคคลจะมีการประเมินถึงข้อดีข้อเสียที่จะตามมาจากการเปิดเผยความลับนั้น ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าการที่ชายรักชายไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องกับความกลัวและความไม่มั่นใจในผลที่จะตามมา การดำรงอยู่ในภาวะเดิมคือการไม่เปิดเผยตนเองนั้นน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่าสำหรับตน

อย่างไรก็ตาม การดำรงตนโดยไม่เปิดเผยต่อครอบครัวนั้นมิใช่จะทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกปลอดภัยเพียงด้านเดียว ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้มีการระบุถึงความกังวลว่าสมาชิกในครอบครัวจะทราบถึงการเป็นชายรักชายของตน และมีบางรายได้ระบุถึงความรู้สึกอึดอัด รำคาญ กดดัน จากการถูกสมาชิกในครอบครัวละเมิดความเป็นส่วนตัว หรือพยายามจะสืบสาวข้อมูลที่ทำให้ตนถูกเปิดเผยได้ว่าเป็นชายรักชาย ข้อค้นพบนี้สนับสนุนผลการวิจัยของ Vrij, Paterson, Nunkoosing,

Soukara, และ Oosterwegel ว่าการมีความลับนั้นจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับรูปแบบความผูกพันแบบหลีกเลี่ยง (avoidant) และ กังวล-ไม่แน่ใจ (anxious-ambivalent) กล่าวคือ ตราบใดที่ผู้ให้ข้อมูลยังคงมีความลับต่อครอบครัวในเรื่องความโน้มเอียงทางเพศของตนอยู่ ตนก็จะยังเผชิญกับความกังวล ความไม่มั่นใจ และปรารถนาที่จะหลีกเลี่ยงจากการให้ครอบครัวได้รับรู้ถึงการเป็นชายรักชายของตน

ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลบางรายนั้นบอกเล่าถึงความรู้สึกที่ขัดแย้งจากความต้องการที่จะให้ครอบครัวรับรู้การเป็นชายรักชายของตน แต่ไม่สามารถเปิดเผยได้ ด้วยความปรารถนาจะให้สมาชิกในครอบครัวยอมรับตนขอค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของเทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545) ซึ่งได้วิเคราะห์ว่า ในอดีตปลายทศวรรษที่ 2510 และปลายทศวรรษที่ 2520 กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันมีการแสดงออกในเชิงเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิผ่านสื่อต่างๆ เช่นหนังสือพิมพ์และนิตยสาร เป็นต้น ดังนั้น จะเห็นได้ว่าในชายรักชายเองนั้นก็มีความต้องการที่จะเปิดเผยตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ เพื่อให้ได้รับการยอมรับและมีที่ยืนในสังคม

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลไม่เพียงแต่คำนึงถึงความมั่นคงปลอดภัยทางจิตใจของตนเองเท่านั้น แต่ยังมีแง่มุมของความรู้สึกห่วงใย ใส่ใจ และเป็นกังวลต่อสมาชิกในครอบครัวอีกด้วย กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้ระบุว่าตนคำนึงถึงความรู้สึกของสมาชิกในครอบครัวในแง่ที่ว่า หากตนเปิดเผยตนเองออกไป อาจจะเป็นการทำร้ายจิตใจสมาชิกในครอบครัวได้ จึงไม่อยากจะสร้างความเจ็บปวดทางจิตใจแก่สมาชิกในครอบครัวขอค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Flowers และ Buston (2001) ที่มีผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าว่า การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองจะเป็นการทำร้ายจิตใจบุคคลอันเป็นที่รักได้ (ในที่นี้หมายถึงครอบครัวของผู้ให้ข้อมูล)

ผลการวิจัยในส่วนของมุมมองต่อการเปิดเผยตนเองในครอบครัวพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้บอกเล่าถึงความยากในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว โดยระบุว่า การจะเปิดเผยกับครอบครัวนั้นมีความยากกว่าการเปิดเผยกับเพื่อน เนื่องด้วยครอบครัวมีอิทธิพลต่อชีวิตของตนมากกว่าเพื่อนในหลายๆด้าน ขอค้นพบนี้สอดคล้องกับคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลจากผลการวิจัยของ Flowers และ Buston (2001) ซึ่งกล่าวว่า การเปิดเผยกับครอบครัวนั้นลำบากกว่าการเปิดเผยกับบุคคลแปลกหน้า

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลบางรายไม่พบคุณค่าใดๆจากการเปิดเผยตนเอง มองว่าการเปิดเผยตนเองจะไม่ก่อให้เกิดผลทางบวกใดๆตามมา และอาจก่อให้เกิดผลทางลบตามมา ทั้งนี้ เนื่องจากการไม่เปิดเผยตนเองถือได้ว่าเป็นการรักษาความลับแบบหนึ่ง ผลการวิจัยจึงมีความสอดคล้องกับ

ข้อค้นพบจากงานวิจัยของ Vrij, Paterson, Nunkoosing, Soukara, และ Oosterwegel (2003) ที่พบว่าบุคคลมีการประเมินถึงข้อดีข้อเสียจากการเปิดเผยความลับของตน เมื่อกลับมาพิจารณาที่ผลการวิจัย การที่ผู้ให้ข้อมูลไม่พบคุณค่าใดๆจากการเปิดเผยตนเอง และมองเห็นความเป็นไปได้ที่จะเกิดผลทางลบตามมา นั่นอาจมีส่วนเกี่ยวข้องของเชื่อมโยงกับความรู้สึกกลัวของผู้ให้ข้อมูลด้วยการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวจะส่งผลเสียมากกว่าผลดี

3. การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่ประกอบไปด้วยการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวการรักษาสมดุลทางการรู้คิด และการวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต

ผลการวิจัยในส่วนของ การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวนั้น ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าถึงวิธีการต่างๆที่ตนใช้ในการป้องกันไม่ให้ครอบครัวรู้ถึงการเป็นชายรักชายของตน เช่น การบ่ายเบี่ยงประเด็นในการสนทนา การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว การจำกัดการเข้าถึงสื่อที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย การหาจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการทำพฤติกรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายและการแสดงท่าทีนิ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย เป็นต้น พฤติกรรมต่างๆดังกล่าวนี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา มิได้มีการจัดการโดยการเปิดเผยตนเองออกไปโดยตรง แต่เอื้อประโยชน์ต่อผู้ให้ข้อมูล คือก่อให้เกิดภาวะของความปลอดภัยในการดำรงชีวิตท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว สอดคล้องกับแนวคิดของ Roth และ Cohen ซึ่งระบุว่า การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหานั้นเป็นไปเพื่อลดความตึงเครียด ช่วยเพิ่มพูนความหวังและความกล้าหาญ โดยแลกกับการที่ตนไม่ได้จัดการกับสาเหตุของปัญหาโดยตรง ขาดการตระหนักรู้ถึงความเชื่อมโยงระหว่างอาการทางจิต (psychological symptoms) กับสิ่งคุกคาม (threat) ในบางครั้งอาจถูกคุกคามทางจิตใจจากเหตุการณ์ที่ไม่พึงปรารถนา (Roth & Cohen, 1986) และผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของ Newman และ Newman (2003) ที่กล่าวว่าชายรักชายในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจะมีการรับมือกับผลทางลบที่อาจตามมาจากการเปิดเผยตนเองด้วยการปกปิดรสนิยมทางเพศของตนเองไว้เป็นความลับจากสมาชิกในครอบครัว

จากผลการวิจัย ผู้ให้ข้อมูลบางรายมีแนวทางการป้องกันในลักษณะที่พยายามไม่ให้ครอบครัวได้รับรู้ตนในแบบที่สอดคล้องกับสมมติฐานต่อการเป็นชายรักชายตามแนวคิดของ

McCreary (1994 อ้างถึงใน Whitley & Kite, 2006) เช่น หลีกเลี่ยงการคบเพื่อนชายที่แสดงออกไปทางหญิง หลีกเลี่ยงการใช้โทรศัพท์พูดคุยกับบุคคลรักเพศเดียวกันอย่างออกรสชาติต่อหน้าพ่อแม่

นอกจากนี้ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลอาจมีการปฏิบัติตนให้กลมกลืนภายในครอบครัว ผ่านการพิจารณามุมมองอื่นๆ ที่บุคคลในสังคมไทยมักจะมีต่อชายรักชาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดบางประการ เช่น การยอมรับชายรักชายในแงุ่มุมที่เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ในระดับที่ต่ำ (รวมพล สายอรุณ, 2540) การถูกรับรู้ว่าชายรักชายมักมีความผิดปกติทางจิต เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อเอชไอวี เป็นกลุ่มบุคคลอันตรายต่อสังคม เป็นต้น (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545) ดังนั้น เพื่อไม่ให้เกิดการเป็นชายรักชายของตัวนั้น สอดคล้องกับความเข้าใจเดิมทางสังคม (ซึ่งมักจะเป็นไปในทางลบ) ผู้ให้ข้อมูลก็จะมี การวางตัวในกรอบความประพฤติที่ครอบครัวยอมรับได้ พยายามจัดการชีวิตของตนเองให้อยู่ในระเบียบและกฎเกณฑ์ที่พึงประสงค์ อันจะนำมาซึ่งความเชื่อมั่นไว้วางใจจากผู้ปกครอง ลดการเป็นจุดสนใจภายในครอบครัว และลดโอกาสที่ครอบครัวจะสงสัยว่าตนเป็นชายรักชาย

พฤติกรรมป้องกันต่างๆ ที่กล่าวมานี้ สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องพฤติกรรมป้องกันในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (defensive interpersonal behavior) ซึ่งมีข้อค้นพบจากงานวิจัยของ Westerman ว่า ในด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เมื่อบุคคลเผชิญกับสถานการณ์ความขัดแย้งที่มีทั้งสิ่งที่ปรารถนาและสิ่งที่ตนกลัว จะทำให้บุคคลใช้พฤติกรรมป้องกันตนเองมากกว่าสถานการณ์ที่ขัดแย้ง หรือมีเพียงสิ่งที่ตนปรารถนาเพียงอย่างเดียว (Westerman, 2009) ซึ่งการใช้พฤติกรรมต่างๆ ในการไม่เปิดเผยตนเองของชายรักชายเป็นไปในลักษณะของการป้องกัน และมักพบว่าเกิดขึ้นในสถานการณ์ที่มีความขัดแย้ง มีทั้งความปรารถนาและความกลัว เช่น การที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่อยากจะทำตนอยู่ในครอบครัวโดยไม่เปิดเผยต่อไปเรื่อยๆ บางครั้งเมื่อตนเผชิญกับสถานการณ์ที่ทำให้กลัวโดยการถูกถามหรือเปิดประเด็นพูดคุยเกี่ยวกับชายรักชาย ก็มักจะตามมาด้วยการป้องกันโดยการบ่ายเบี่ยง หนีเจียม เปลี่ยนประเด็น ด้วยเกรงว่าครอบครัวจะทราบว่าตนเป็นชายรักชาย แต่ตนก็ยังคงปรารถนาจะทำตนอย่างไม่เปิดเผยต่อไป และอีกกรณีหนึ่งคือการที่ผู้ให้ข้อมูลคบหากับเพศเดียวกันโดยไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในจิตใจและมักจะตามมาด้วยการพยายามปกปิดจากครอบครัว ด้วยความกลัวว่าครอบครัวจะทราบว่าตนเป็นชายรักชาย แต่ก็ยังมีความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์แบบคู่รักไปด้วย เป็นต้น การใช้พฤติกรรมป้องกันเหล่านี้มีประโยชน์ต่อชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองในครอบครัว กล่าวคือ จะช่วยลดความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจ ในขณะที่ตัวตนก็ได้ตอบสนองความต้องการในสิ่งที่ตนปรารถนา

ผลการวิจัยในส่วนของ การรักษาสมดุลทางการรู้คิดนั้น ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุถึงการ จัดกระทำบางประการภายในจิตใจเพื่อรักษาสมดุลให้เกิดขึ้นโดยไม่ต้องเปิดเผยตนเองต่อ ครอบครัว เช่น การให้เหตุผลสนับสนุนการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว การรู้เท่าทันการตีความ สถานการณ์ทางลบของตนเอง และการมองโลกในแง่บวก เป็นต้น ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับ ขั้นที่บุคคลยังไม่เปิดเผยตนเอง (Pre-coming out) ตามทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ Coleman (1982) ในแง่ที่ว่าบุคคลจะยังไม่บอกกล่าวถึงความโน้มเอียงทางเพศของตน แต่จะใช้ กลไกทางจิตใจในการรักษาสมดุลให้เกิดขึ้นต่อตนเอง แต่ทว่าก็มีส่วนที่แตกต่างออกไปจากแนวคิด ทฤษฎีดังกล่าว คือ แนวคิดนี้กล่าวถึงการใช้กลไกการป้องกันตนเองทางจิตใจเพื่อไม่ให้ตนตระหนัก ถึงความโน้มเอียงทางเพศที่แท้จริงของตน อันเกิดขึ้นท่ามกลางสภาวะที่ชายรักชายยังไม่ตระหนัก ชัดในอัตลักษณ์ทางเพศของตน ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลจากงานวิจัยชิ้นนี้ได้ตระหนักชัดถึงความโน้ม เอียงทางเพศของตนเป็นอย่างดี และใช้กลไกทางจิตใจเพื่อรักษาสมดุลจากการไม่เปิดเผยตนเอง ต่อครอบครัว มิใช่เป็นไปเพื่อการหลีกเลี่ยงหนีปฏิเสธตนเองออกจากอัตลักษณ์ทางเพศแบบชายรักชาย

นอกเหนือจากนี้ การรู้เท่าทันการตีความของผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งนั้นช่วยให้ตนสามารถ จำแนกได้ว่าตนเกิดความหวาดระแวงไปเองว่าครอบครัวทราบถึงการเป็นชายรักชายของตน สอดคล้องกับข้อค้นพบจากงานวิจัยของ Hill และ Updegraff (2012) ที่พบว่า การมีสติ (mindfulness) หรือการตระหนักรู้เท่าทันนั้นมีความเกี่ยวข้องกับระดับของการแยกแยะทาง อารมณ์ที่เพิ่มมากขึ้น และระดับของความยากลำบากทางอารมณ์ที่ลดน้อยลง (เช่น การจมอยู่กับ อารมณ์และการไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้) ดังนั้นการมีสติถือเป็นเครื่องมือหนึ่งที่มี ประโยชน์ คือ ช่วยให้ชายรักชายสามารถดำเนินชีวิตในครอบครัวโดยไม่เปิดเผยตนเองได้อย่างมี ประสิทธิภาพและสอดคล้องกลมกลืนกับความจริงมากยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยในส่วนของ การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคตนั้น พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุว่าตนจะเปิดเผยตนเองก็ต่อเมื่อตนมีคู่รักที่ยืนยาว เนื่องจากการมีคู่รักยืนยาวจะทำให้ตน มั่นใจและกล้าเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวมากยิ่งขึ้น ไม่อยากดำรงตนใน สัมพันธภาพคู่รักแบบลับๆจากครอบครัว และรับรู้ว่าคุณครองน่าจะเป็นที่พึงให้กับตนได้ในกรณีที่ตน ถูกครอบครัวปฏิเสธหรือไม่ยอมรับอีกด้วย ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับแนวคิดด้านสัมพันธภาพ เกี่ยวกับชายรักชายที่ว่าชายรักชายนั้นมีการระบุถึงความสนใจในการมีสัมพันธภาพแบบคู่รักใน ระยะยาว (Deenen, Gijs, & vanNaerssen, 1994; Kitzinger & Coyle, 1995 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) เมื่อชายรักชายมีการผูกมัดเกิดขึ้นในสัมพันธภาพแบบคู่รัก ตนก็ มักจะให้ความสำคัญอย่างมากในการที่จะดำรงรักษา ปกป้องและพัฒนาสัมพันธภาพของตน

(Metz, Rosser, & Strapko, 1994 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) และข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ Coleman (1982) กล่าวคือ ในขั้นที่บุคคลมีความสัมพันธ์ครั้งแรก (First Relationship) เป็นช่วงระยะที่ชายรักชายมีสัมพันธภาพแบบคู่รักเป็นครั้งแรก มีความพยายามที่จะปรับตัว ควบคุมระบอบความสัมพันธ์เพื่อให้สามารถดำเนินสัมพันธภาพนี้ต่อไปได้ท่ามกลางสังคมของบุคคลรักต่างเพศ เพื่อก้าวไปสู่ขั้นที่บุคคลมีการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันในตน (Integration) ซึ่งเป็นช่วงที่ชายรักชายประสบความสำเร็จในการดำรงรักษาความสัมพันธ์ฉันคนรักกับเพศเดียวกันให้เป็นไปในระยะยาวได้อย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ระบุว่าตนจะกล้าเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวมากขึ้นก็ต่อเมื่อตนมีความพร้อมทางด้านเศรษฐกิจ มีหน้าที่การงานและรายได้เป็นของตนเอง สามารถดูแลพึ่งพาตนเองได้ ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของเทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545) และงานวิจัยของโชคชัย ปรีชาหาญ (2540) ที่พบว่าชายรักชายมีการรับรู้ถึงอคติทางลบ ท่าทีทางลบที่มีต่อชายรักชาย และกระแสของการไม่ยอมรับจากสังคม ดังนั้น การที่ชายรักชายมีความพร้อมทางด้านเศรษฐกิจก็จะช่วยให้ตนเกิดความมั่นใจมากขึ้นว่าตนจะได้รับการยอมรับจากสังคม รวมถึงเป็นการพิสูจน์ตนเองให้สมาชิกในครอบครัวได้เห็นด้วยว่าชายรักชาตินั้นก็มีคุณภาพเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไปในสังคม มีใช้กลุ่มบุคคลที่นำมาซึ่งปัญหาตามที่สังคมภายนอกมีการประเมินหรือตีตรามาก่อน

นอกจากนี้ มีงานวิจัยทางจิตวิทยาที่สนับสนุนถึงแง่มุมทางบวกของการวางแผนในอนาคตไว้ว่า การการตั้งเป้าหมายสำหรับตนเองไว้ในอนาคตจะเป็นผลดีในบุคคลในแง่ที่ว่าบุคคลจะมีความพยายามมากขึ้น ผลักดันตนเองด้วยความพร้อมมากขึ้นในการที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตนเองไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ และหากทำเป้าหมายได้สำเร็จก็จะนำมาซึ่งอารมณ์ทางบวกที่เพิ่มมากขึ้นและอารมณ์ทางลบที่ลดน้อยลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป้าหมายนั้นมาจากแรงจูงใจภายในของบุคคลผู้นั้นเอง (Koestner, 2008) ดังนั้นหากพิจารณาจากผลการวิจัยนี้ อาจกล่าวได้ว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีแรงจูงใจ มีศักยภาพและความปรารถนาที่จะมุ่งไปสู่จุดที่สมมูลกับตนมากยิ่งขึ้นผ่านการวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคตระยะยาว ด้วยการที่ตนเล็งเห็นว่าการเปิดเผยตนเองในสภาวะที่เอื้ออำนวยพร้อม จะนำไปสู่คุณภาพในการดำเนินชีวิตและภาวะใจที่สอดคล้องกลมกลืนยิ่งขึ้นเป็นผลตามมา

4. การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัวประกอบไปด้วย การรับรู้การเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัว การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอก ครอบครัวมีต่อชายรักชาย และการรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว

ผลการวิจัยในส่วนของ การรับรู้การเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกครอบครัวนั้นพบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลายรายระบุว่าตนมีการเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบเป็นทางการ ผ่านการบอกกล่าวโดยตรง ทั้งจากการที่ตนเป็นฝ่ายริเริ่มด้วยตนเอง และจากการที่ตนถูก บุคคลภายนอกซักถาม ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับขั้นที่บุคคลเปิดเผยตนเอง (Coming out) ทั้งในทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ Coleman (1982) และทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ ทางเพศของ Troiden (1979) กล่าวคือ เป็นขั้นที่บุคคลมีการบอกกล่าวกับผู้อื่นเกี่ยวกับความโน้ม เียงทางเพศของตนอย่างชัดเจนว่าตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม มีผลการวิจัยที่แตกต่างจากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา คือ ผู้ให้ข้อมูล อีกส่วนหนึ่งได้ระบุว่าตนมีการเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบไม่ เป็นทางการเช่นกัน ในที่นี้หมายถึง การเปิดเผยโดยไม่ใช้คำพูดบอกกล่าวโดยตรงถึงความโน้ม เียงทางเพศของตน แต่จะอาศัยการสังเกตและตีความพฤติกรรมซึ่งกันและกันของกลุ่มเพื่อนใน ลักษณะที่ก่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันว่าตนเป็นชายรักชาย ผู้ให้ข้อมูลบางรายกล่าวถึงภาวะนี้ สอดแทรกไว้ในคำบอกเล่าของตนว่าเป็นการ "รู้กัน" ในกลุ่มเพื่อนฝูง

ผลการวิจัยในส่วนของ การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชายนั้น พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่บอกเล่าถึงการรับรู้ท่าทีทางบวกจากบุคคลภายนอกครอบครัว มีการ ปฏิบัติต่อตนในเชิงยอมรับเสมือนเป็นบุคคลทั่วไป ไม่แสดงท่าทีรังเกียจโดยเฉพาะอย่างยิ่งการรับรู้ จากบุคคลที่เป็นเพื่อนของผู้ให้ข้อมูล ข้อค้นพบดังกล่าวนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของรวมพล สาย อรุณ (2540) ที่พบว่านักศึกษาในกรุงเทพมหานครยอมรับชายรักชายในฐานะที่เป็นเพื่อนร่วม สถาบันได้มากที่สุด (คิดเป็นร้อยละ 94.9) กล่าวคือ การมีสัมพันธภาพแบบเพื่อนนั้นอาจมีส่วน ช่วยเอื้ออำนวยให้บุคคลเกิดการยอมรับชายรักชายได้มากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยอีกส่วนหนึ่งพบว่าผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุถึงการรับรู้การประเมิน ไปในทิศทางลบด้วย เช่น มีการรับรู้ที่ชายรักชายมักถูกตัดสินจากสังคมแบบรวมหมู่ และรับรู้การ ตัดสินจากสังคมว่าชายรักชายมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับวรรณกรรมอีกหลายชิ้น ที่กล่าวถึงการรับรู้การประเมินตัดสินหรือท่าทีทางลบที่สังคมมีต่อชายรักชาย (ไซคซัย ปรีชาหาญ ,2540; เทอดศักดิ์ รั่มจำปา, 2545; Newman & Newman, 2003)

ผลการวิจัยในส่วนของ การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัวนั้น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุว่า มีบุคคลที่สามารถเป็นที่พึ่งพาทางอารมณ์ให้กับตนได้ เช่น เพื่อน รุ่นพี่ เป็นต้น เมื่อเกิดประเด็นปัญหาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชายของตน เป็นที่น่าสนใจว่า ส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลรับรู้การสนับสนุนจากบุคคลรักเพศเดียวกัน ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับ โมเดลหกลำดับขั้นของ Cass (Cass's six-stage model) ที่กล่าวว่าตั้งแต่ในขั้นที่บุคคลทนทาน ต่ออัตลักษณ์ของตน (Identity Tolerance) เป็นต้นไปนั้น บุคคลรักเพศเดียวกันจะมีการแสวงหา กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันคนอื่นๆเพื่อต่อสู้กับความรู้สึกโดดเดี่ยวจากสังคม และมีการ ติดต่อสื่อสารกับกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันมากขึ้นเรื่อยๆ (Cass, 1979 อ้างถึงใน Yarhouse, 2001; UNC Safe Zone, 2001) เช่นเดียวกับทฤษฎีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของ Coleman (1982) ที่กล่าวว่าในขั้นที่บุคคลสำรวจค้นหา (Exploration) นั้น บุคคลจะมีเครือข่ายทางสังคมที่ กว้างขึ้น มีการติดต่อสื่อสารกับสังคมคนรักเพศเดียวกันมากขึ้นทั้งนี้การสื่อสารกับบุคคลรักเพศ เดียวกันได้อย่างเปิดเผยจะนำไปสู่การที่บุคคลมีภาพลักษณ์เกี่ยวกับตนเองในเชิงบวกมากขึ้น และ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Weatherburn (1992 อ้างถึงใน Newman & Newman, 2003) ที่กล่าวไว้ว่า บุคคลรักเพศเดียวกันมีการรับรู้ว่าจะได้รับการสนับสนุนด้านสัมพันธภาพ คู่รักจากครอบครัวน้อยกว่า จึงพยายามแสวงหากลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันที่จะสามารถส่งเสริม และสนับสนุนตนทางด้านสัมพันธภาพได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้ระบุถึงความรู้สึกทางลบที่มีต่ออัต ลักษณ์ทางเพศของตนเอง ดังนั้นจึงควรมีการวิจัยคุณภาพในเชิงลึกถึงภาวะความรู้สึก ด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกัน (internalized homophobia หรือ internalized homonegativity) ของชายรักชายในบริบททางสังคมไทย เพื่อศึกษาภาวะจิตใจของชายรัก ชายไทยที่มีความรู้สึกด้อยค่าจากการรักเพศเดียวกันอย่างละเอียด ทั้งในบริบททางด้าน ครอบครัวและบริบททางสังคมภายนอกครอบครัวตลอดจนแนวทางในการเผชิญกับ ความรู้สึกด้อยค่าดังกล่าว
2. เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้ให้ข้อมูลบางรายมีการรับรู้ว่ามีสัมพันธภาพแบบคู่รักของ ชายรักชายมีลักษณะที่ไม่ยั่งยืน ดังนั้นจึงควรมีการวิจัยศึกษาต่อในประเด็นของ

- สัมพันธ์ภาพคู่รักระหว่างชายรักชายเพิ่มเติม เช่น ในเชิงปริมาณ อาจศึกษาว่าชายรักชายที่ยังไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวส่วนใหญ่ในสังคมไทยมีลักษณะหรือรูปแบบของสัมพันธ์ภาพเป็นอย่างไรบ้าง ศึกษาถึงความเชื่อของชายรักชายที่ยังไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวส่วนใหญ่เกี่ยวกับความยั่งยืนของสัมพันธ์ภาพคู่รักเพศเดียวกันหรือในเชิงคุณภาพ อาจศึกษาในเชิงลึกถึงประสบการณ์ทางด้านสัมพันธ์ภาพระหว่างชายรักชายที่เป็นคู่รักกัน (และ/หรืออาศัยอยู่ร่วมกัน) มาเป็นระยะเวลาหลายปี หรืออาจศึกษาถึงประสบการณ์ในสภาวะจิตใจของชายรักชายที่เป็นโสดในช่วงอายุ 40 ปีขึ้นไป เป็นต้น
3. เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุถึงการรับรู้ท่าที่ทางลบจากสมาชิกในครอบครัว ทั้งจากการรับรู้ท่าที่การแสดงออกเชิงต่อต้านชายรักชายโดยตรง และจากการคาดการณ์ดีความของตัวผู้ให้ข้อมูลเอง ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาวิจัยถึงประสบการณ์ทางจิตใจของผู้ปกครองที่มีบุตรเป็นชายรักชายซึ่งผ่านการเปิดเผยตนเองมาแล้ว เพื่อศึกษาในหลายๆประเด็นที่เกี่ยวข้อง เช่น ความคาดหวังเดิมที่ผู้ปกครองมีก่อนที่บุตรจะเปิดเผยตนเองเป็นอย่างไรบ้าง ขณะที่บุตรเปิดเผยตนเองนั้น ผู้ปกครองรู้สึกอย่างไร การมีบุตรเป็นชายรักชายนั้นส่งผลต่อสภาวะจิตใจของผู้ปกครองอย่างไรบ้างและผู้ปกครองมีวิธีการจัดการใจหรือการปฏิบัติต่อสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไรบ้าง เป็นต้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจสภาวะจิตใจของผู้ปกครองที่มีบุตรเป็นชายรักชายมากยิ่งขึ้น
 4. เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าชายรักชายรับรู้การยอมรับจากสมาชิกในครอบครัวที่เป็นเพศหญิงมากกว่า ดังนั้นจึงควรมีการวิจัยถึงความแตกต่างระหว่างเพศในการยอมรับชายรักชาย เพื่อศึกษาเพิ่มเติมมากขึ้นถึงความเกี่ยวข้องระหว่างเพศชาย เพศหญิง และเพศทางเลือกอื่นๆ กับการยอมรับชายรักชายในบริบททางสังคมไทย หรืออาจวิจัยคุณภาพในเชิงลึกแบบเฉพาะเจาะจงถึงกลุ่มบุคคลเพศหญิงที่สนับสนุนหรือนิยมทางเพศของชายรักชาย เพื่อศึกษาถึงสภาวะทางจิตใจของกลุ่มเพศหญิงดังกล่าวในแง่มุมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับชายรักชายในสังคมไทย

ข้อเสนอแนะในการประยุกต์ใช้

1. ผลการวิจัยในเรื่องประสบการณ์ของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวนั้นสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในการทำงาน ได้แก่ นักวิชาการจิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ ครู อาจารย์ หน่วยงานแนะแนว และนักจิตวิทยา เป็นต้น เพื่อการให้บริการแก่กลุ่มบุคคลชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวได้อย่างมี

ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเช่น การให้ความช่วยเหลือทางด้านจิตใจสำหรับชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว การส่งเสริมให้บุคคลในครอบครัวและบุคคลในสังคมเกิดความเข้าใจ ยอมรับชายรักชายมากยิ่งขึ้น และพร้อมที่จะเป็นแหล่งสนับสนุนทางสังคมให้กับกลุ่มบุคคลที่เป็นชายรักชาย

2. ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้ในการศึกษาค้นคว้าสำหรับผู้สนใจในประเด็นที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดความเข้าใจชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ทั้งในแง่มุมมองเชิงพฤติกรรมการแสดงออกและความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจ อันประกอบไปด้วยส่วนที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ครอบครัว และสังคมภายนอกครอบครัวของชายรักชาย
3. สำหรับนักจิตวิทยาการปรึกษานั้น ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้นักจิตวิทยาการปรึกษาเกิดความเข้าใจในสภาวะจิตใจ อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวมากขึ้น อันเป็นประโยชน์ต่อกระบวนการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ทั้งในแง่มุมมองของสัมพันธภาพการให้บริการ และประสิทธิภาพของการให้บริการ ตลอดจนช่วยในการทำความเข้าใจถึงประเด็นที่อาจเกี่ยวข้องกับปัญหาของผู้มารับบริการชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวอย่างรอบด้าน เช่น ตัวตนชายรักชายเอง สัมพันธภาพคู่อรัก สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว และการรักษาสมดุล เป็นต้นโดยนักจิตวิทยาสามารถพิจารณาประเด็นเหล่านี้เพื่อแสวงหาจุดแข็ง ศักยภาพ หรือส่วนที่เป็นประโยชน์ต่อกระบวนการช่วยเหลือเยียวยาทางจิตใจแก่ชายรักชายต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กฤตณัฐ เฟิงชัย. (2549). *การศึกษาวิถีชีวิตของเกย์*. วิทยานิพนธ์ระดับการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชาย โปธิสิตา. (2547). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ*. นครปฐม : สถาบันวิจัยประชากร และสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- โชคชัย ปรีชาหาญ. (2540). *วิถีชีวิตของชายรักร่วมเพศ: ศึกษาเฉพาะกรณี ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก*. วิทยานิพนธ์ระดับศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ทศพร มณีศรีขำ. (2545). *การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์*. วิทยานิพนธ์ระดับดุฎีบัณฑิต สาขา พัฒนศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. (2545). *วาทกรรมเกี่ยวกับ“เกย์”ในสังคมไทย พ.ศ.2508-พ.ศ.2542*. วิทยานิพนธ์ระดับศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เบญจา ยอดดำเนิน-แอ็ดติกซ์ และกาญจนา ตั้งชลทิพย์. (2552). *การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ: การจัดการข้อมูล การตีความ และการหาความหมาย*. นครปฐม : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- รวมพล สายอรุณ. (2540). *ภาพลักษณ์เกย์ในสายตานักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา (สังคมวิทยา) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิภาดา เอี่ยมคง. (2553). *ผลสะท้อนของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศในสังคมไทย*. วิทยานิพนธ์ระดับรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง ภาควิชาการปกครอง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คันศนีย์ นาคะสุวรรณ. (2553). *การเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง*. *Veridian E-journal, Silpakorn University, 3(1), 176-194*. ค้นเมื่อ 6 มีนาคม 2556, จาก <http://www.ejournal.su.ac.th/index.php>

- สีตลา ประดิพัทธ์กุลชัย. (2551). *การเปิดรับสื่อทัศนคติ และพฤติกรรมทางสังคมของกลุ่มชายรักรักชายในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์พัฒนากการภาควิชาการประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2554). *การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยเชิงคุณภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 19)*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Buck, D. M., & Plant, E. A. (2011). Interorientation interactions and impressions: Does the timing of disclosure of sexual orientation matter? *Journal of Experimental Social Psychology, 47*, 333-342.
- Coleman, E. (1982). Developmental stages of the comingoutprocess. *Homosexuality & Psychotherapy, 7*(2-3), 31-43.
- Everly, B. A., Shih, M. J., & Ho, G. C. (2012). Don't ask, don't tell? does disclosure of gay identity affect partner performance?. *Journal of Experimental Social Psychology, 48*, 407-410.
- Fade, S. (2004). Using interpretative phenomenological analysis for public health nutrition and dietetic research: A practical guide. *Proceedings of the Nutrition Society, 63*, 647-653.
- Flowers, P., & Buston, K. (2001). "I was terrified of being different": Exploring gay men's accounts of growing-up in a heterosexist society. *Journal of Adolescence, 24*, 51-65.
- Funder, M. (2005). Bias, intimacy and power in qualitative fieldwork strategies. *The Journal of Transdisciplinary Environmental Studies, 4*(1), 1-9.
- Griffith, K. H., & Hebl, M. R., (2002). The disclosure dilemma for gay men and lesbians: "Coming out" at work. *Journal of Applied Psychology, 87*, 1191-1199.
- Hill, C. L. M., Updegraff, J. A. (2012). Mindfulness and its relationship to emotional regulation. *Journal of Emotion, 12*(1), 81-90.

- King, L. A., & Noelle, S. S. (2005). Happy, mature, and gay: Intimacy, power, and difficult times in coming out stories. *Journal of Research in Personality, 39*, 278-298.
- Kite, M. E., & Whitley JR., B. E. (2006). *The psychology of prejudice and discrimination*. Belmont: Thomson Wadsworth.
- Kitzinger, C., & Wilkinson, S. (1995). Transitions from heterosexuality to lesbianism: The discursive production of lesbian identities. *Journal of Developmental Psychology, 31*(1), 95-104.
- Koestner, R. (2008). Reaching one's personal goals: A motivational perspective focused on autonomy. *Canadian Psychology, 49*(1), 60-67.
- Newcomb, M. E., & Mustanski, B. (2010). Internalized homophobia and internalizing mental health problems: A meta-analytic review. *Clinical Psychology Review, 30*, 1019-1029.
- Newman, B., & Newman, P. (2003). *Development through life: A psychosocial approach (8th ed.)*. Belmont: Thomson Wadsworth.
- Pachankis, J. E., & Goldfried, M. R. (2006). Social anxiety in young gay men. *Journal of Anxiety Disorders, 20*, 996-1015.
- Roth, S., & Cohen, L. J. (1986). Approach, avoidance, and coping with stress. *American Psychologist, 41*(7), 813-819.
- Smith, J. A., Flowers, P., & Larkin, M. (2009). *Interpretative phenomenological analysis : Theory, Method and Research*. Los Angeles : Sage Publications.
- Smith, R. E. (1993). *Psychology*. St. Pual: West Publishing Company.
- Troiden, R. R. (1979). Becoming homosexual: A model of gay identity acquisition. *Psychiatry, 42*(4), 362-373.
- UNC Safe Zone. (2001). *Sexual identity: The cass model*. Retrieved from <http://www.sco.uncc.edu/gswa/diversity/linkdocs/Sexual%20Orientation/Identity%20Model.pdf>
- Vandenbos, G. R. (2007). *APA dictionary of psychology*. Washington: American Psychological Association.

- Vrij, A., Paterson, B., Nunkoosing, K., Soukara, S., & Oosterwegel, A. (2003). Perceived advantages and disadvantages of secrets disclosure. *Journal of Personality and Individual Differences, 35*, 593-602.
- Weiten, W., Lloyd, M. A., Dunn, D. S., & Hammer, E. Y. (2009). *Psychology applied to modern life: Adjustment in the 21st century (9th ed.)*. Belmont: Wadsworth Cengage Learning.
- Westerman, M. A. (2009). Revisiting conflict and defense from an interpersonal perspective: Using structured role plays to investigate the effects of conflict on defensive interpersonal behavior. *Psychoanalytic Psychology, 26*(4), 379-401.
- Willoughby, B. L. B., Malik, N. M., & Lindahl, K. M. (2006). Parental reactions to their sons' sexual orientation disclosures: The roles of family cohesion, adaptability, and parenting style. *Journal of psychology of men & masculinity, 7*(1), 14-26.
- Wilson, L., Robertson, P. (2011). *Ethical Issues: counseling LGBTQ youth break by the lake presentation*. Retrieved from http://www.wcu.edu/WebFiles/WordDocs/COUN_BBL_StudentNeedsHandout.doc
- Yarhouse, M. A. (2001). Sexual identity development: The influence of valuative frameworks on identity synthesis. *Journal of Psychotherapy, 38*, 331-341.
- Zimbardo, P. G., & Gerric, R. J. (1996). *Psychology and life (14th ed.)*. New York: Harpercollins College Plubishers.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ใบรับรองโครงการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 โทร. 0-2218-8147
ที่ จว 473/55 วันที่ 6 สิงหาคม 2555

เรื่อง แจ้งผลผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะจิตวิทยา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. ใบรับรองผลการพิจารณา
 2. เอกสารข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
 3. ใบยินยอม

ตามที่ นายพสิษฐ์ สิริจรูญชัย นิสิตระดับมหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เสนอโครงการวิจัยที่ 078.1/55 เรื่อง ประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว (PSYCHOLOGICAL EXPERIENCE OF HOMOSEXUAL MALES NOT DISCLOSING SEXUAL ORIENTATION TO FAMILY) เพื่อให้กรรมการผู้ทบทวนหลักพิจารณาจริยธรรมการวิจัยความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

การนี้ กรรมการผู้ทบทวนหลัก ได้เห็นสมควรให้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยได้ รับรองวันที่ 30 กรกฎาคม 2555

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

เรียน ผอ.ฝ่ายบริหาร
จึงเรียนมาเพื่อโปรด
☒ ทราบ
☐ พิจารณา
☐ ดำเนินการ
☐ อนุมัติ
ลงชื่อ.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทรี ชัยชนะวงศาโรจน์)

กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน
กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรียน ผู้ประสานงาน (อ.กมลกานต์ วันตั้ง)

เพื่อโปรดทราบ

นันทรี
6/8/55

เรียน อ.ณัฐเดช

เพื่อเห็นเป็นข้อมูลและแจ้งอาจารย์ที่ปรึกษา
คณะจิตวิทยา

กมลกานต์
6/8/55

AF 01-12

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชูคดี 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 อาคารสถาบัน 2 ชั้น 4 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
 โทรศัพท์: 0-2218-8147 โทรสาร: 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 115/2555

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ 078.1/55 : ประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
 ผู้วิจัยหลัก : นายนพสิทธิ์ สิริจรูญชัย
 หน่วยงาน : คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชูคดี 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ได้พิจารณา โดยใช้หลัก ของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice
 (ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม.....*ประจักษ์*.....ลงนาม.....*ดร.นันทิ*.....
 (รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ประจักษ์ ทศนประดิษฐ์) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทิ ชัยชนะวงศาโรจน์)
 ประธาน กรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 30 กรกฎาคม 2555 วันหมดอายุ : 29 กรกฎาคม 2556

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
- 2) ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
- 3) ผู้วิจัย

เลขที่โครงการวิจัย 078.1/55
 * วันที่รับรอง 30 กค 2555
 วันหมดอายุ 29 กค 2556

เงื่อนไข

1. ข้าพเจ้ารับทราบว่าเป็นการคิดจริยธรรม หากดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัยก่อนได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้าไม่ต่ำกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ใช้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น
5. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงในสถานที่เก็บข้อมูลที่ขออนุมัติจากคณะกรรมการ ต้องรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการพิจารณารับรองก่อนดำเนินการ
7. โครงการวิจัย ไม่เกิน 1 ปี ส่งแบบรายงานสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 03-12) และบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งบทคัดย่อผลการวิจัย ภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูล

ตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูล

ตารางดังกล่าวตัวอย่างคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้เป็นเพียงแนวทางให้ผู้อ่านได้เห็นถึงตัวอย่างประโยคที่สอดคล้องกับประเด็นต่างๆที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลในผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย ทั้งนี้ ตารางดังกล่าวเป็นขั้นตอนสุดท้ายหลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จสิ้นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยตัวอย่างคำสัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลนั้นมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6

ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

ประเด็นหลักที่ 1: การรับรู้ตนเอง	
“คืออาจจะดูหนังชายหญิงแต่ไม่ได้สนใจผู้หญิง สนใจผู้ชายแทนอะไประมาณเนี่ย เธอจะมีแบบเห็นผู้ชายแล้วแบบมีอาการมากกว่า (หัวเราะ)”	1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ
“คือ รู้สึกว่าเธอ เหมือนกับ รู้สึก ไม่ รู้สึกการเป็นแบบเนี้ยมันผิด มันอาจจะ คำอาจจะคิดว่าเราทำผิดมั้ง อืม มันเหมือนผิดอะไรสักอย่างนึง ใช่ เรา ถ้าเราเป็นแบบเนี้ยมันก็เหมือนกับ อืม ทำให้เค้าเสียใจอะเขาก็เหมือนกับ ถ้าเราไปติดยาเสพติดเจ๊อ อืมก็เหมือนกับเราเลือกเอง เธอเราเลือกไปในสิ่งที่ผิดเจ๊อ อืมๆแล้ว ถ้าทำสิ่งที่ผิด เค้าก็ควรจะเสียใจในตัวเราที่ทำแบบนี้มันประมาณนั้น”	1.1.2 ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง
“ช่วงที่แบบ หาใครไปเรื่อยๆแหละหรือว่าแบบ ช่วงที่แบบ เลิกกับคน...เจ๊อคือเหมือนกับ หาคนเค้าแบบ ก็ที่ดูๆเค้าก็แบบ จะถามแบบ หน้าตาเป็นยังไง คือแบบ เธอส่วนใหญ่เค้าจะแบบ ดูแค่ภายนอก เธอ หน้าตา หุ่น สัดส่วน ขนาด (หัวเราะ) เธอแบบ แต่ละอย่าง อายุ ส่วนสูง น้ำหนัก อยู่แถวไหน อยู่คนเดียวหรือเปล่า บ้านทำอะไร อะไประมาณเนี่ย เธอ เหมือนไม่ได้รักกันที่แบบจิตใจอะ เธอ”	1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธ์ภาพแบบชายรักชาย
“คือเหมือนกับว่า การ คือเหมือนถ้าเป็นแบบ เป็น homosexual อะไรเงี้ยแบบ มันก็ มันมีความ...มันเป็นความรักที่ไม่ค่อยแน่นอนหรือเปล่าแบบ มันไม่มีอะไรที่ผูกมัดอะ เธอเพราะว่าสังคมมันก็ไม่ยอมรับแล้วก็การจะรักกันก็แบบ มันก็แค่เหมือนแบบ แค่วิวๆเองแบบไม่ได้รักกันแบบลึกๆอะ”	1.2.1.2 มุมมองต่อชีวิตคู่แบบชายรักชาย
“ใช้ชีวิตประจำวันตามปกติ ก็คือ ไม่ได้หมกมุ่นอยู่กับเรื่องแบบนั้น ไม่ได้แบบ ควงแซนอะไรมั้ง แล้วก็ ไม่แบบ ไม่ทำ ไม่ใส่ตัวอะเธอ คือไม่ได้แต่งตัวหรือว่าแต่งหน้าดูและอะไรขนาดนั้นไง อืม เพราะรู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้ชายมากกว่า ไม่ได้แบบต้องการเป็นผู้หญิง แต่แค่ชอบผู้ชายเฉยๆ”	1.2.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย
“ใช่ๆ อืมเพราะว่าอึดอัด ถึงแม้ว่าแบบที่บ้านจะบอก อาจจะบอกว่าหา ให้หาเมท แต่ตอนช่วงแรกๆก็บอกเธอหาเมทอะไประมาณเนี่ยแต่ แต่เราก็รู้สึกไม่สบายใจที่มีคนมาอยู่ด้วย เธอ เพราะว่าตอนอยู่บ้านก็ พอจะอยู่กับครอบครัวเงี้ยก็เหมือนจะอยู่คนเดียว ทำอะไรคนเดียวมากกว่า ไม่ค่อยมีอะไรมาสงสิงเท่าไร เพื่อนแถวๆบ้านก็ไม่ได้ไปอะไรมากมาย ไม่ได้ไปเที่ยว	1.2.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล

...เป็นเด็กดี (หัวเราะ) เธอก็เลยอาจจะติด ชอบอยู่กับคนเดียวด้วยแหละ เธอยิ่งแบบคนที่...เพิ่งมา รู้จักแล้วแบบไม่ค่อยสนิทอะ อิมทำอะไรมากก็ไม่ได้ อยู่คนเดียวแหละดีแล้ว”	
ประเด็นหลักที่ 2: การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว	
“เคื่อกี้เคยพูด พูดกับเขาแบบ เธอจะเป็นไรก็ได้ละ คือเหมือนกับ..ไม่หกรอกคือเคื่อกี้เหมือน ยกตัวอย่างอะไรประมาณเนี่ยแบบ ยกตัวอย่างแบบคนอื่น บ้านอื่นเนี่ยแบบ เธอเป็นไรก็ได้แต่ ขอให้เป็นคนดีไปประมาณเนี่ย เคื่อกี้พูดบ่อยๆ”	2.1.1.1 การรับรู้ท่าทียอมรับจากครอบครัว
“ใช่ เหมือนจะไปประมาณเพราะว่าอย่างเข้าเย็นเนี่ย ก็พอกก็ต้องแบบ รับส่ง ต้องไปส่งที่โรงเรียน แล้วก็รอรับตอนเย็น คือแบบ เหมือนจะไปไหนอะไรไม่ได้ ใช่ แต่ แต่พอบแบบ พอขึ้น ม.ปลาย เสร็จปุ๊บก็แบบ ก็เริ่มไปไหนมาไหนคนเดียวได้อะเธอ ขนาดพอบแบบ พอบอดติดเงี้ย สอดติด (ชื่อมหาวิทยาลัย) ก็แบบ เข้ามา ก็ เคื่อกี้ปล่อยให้เขาเข้ามาเองแล้วแบบหาเอง แต่ แต่เราก็แบบ (หัวเราะ) บางทีก็แบบ เริ่มท้อ หาหายาก สุดท้ายก็เลยแบบ มาลองหาขอให้ อะไร ประมาณนี้ แต่ก็ ตอนนั้นก็แบบ ก็พอกที่แบบ เคื่อกี้ พอกที่แบบไว้ใจเราอะเธอ ไว้ใจที่แบบ เราอยู่คนเดียวได้ เพราะว่า เราจะแบบ ช่วงที่หาหอะไรเงี้ย พอกก็จะแบบ ปลอดภัยตลอด ต้องเข้มแข็งไว้เนอะอะไรประมาณเนี่ยอะเธอจะเริ่มปล่อยแล้วอะอิม”	2.1.2 การรับรู้ท่าทีของครอบครัว ในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล
“ที่บ้านเราต้องอยู่ด้วยเงี้ย แบบ อิม ก็ อาจจะต้องแคร์ แคร์ความรู้สึกว่าแบบ เราเปิดไปแล้วเค้า จะรู้สึกยังไงอะไรประมาณเนี่ย อิม คือเหมือนเพื่อนเงี้ยถ้า ถ้าเปิดไปแล้วเค้าไม่ชอบเกย์โธ่ะ ก็นะไม่เห็นเป็นปัญหาไรก็ไม่ต้องคุยกัน ก็ห่างกันได้อยู่ อิม เหมือนความผูกพันมันค่อนข้างต่ำ อะ”	2.2.2.1 ความรู้สึกห่วงใยต่อสมาชิกในครอบครัว
“ก็ คือเหมือนเรายังไม่พร้อมเรีเปล่า คือเราไม่กล้าพูดเรื่องแบบนั้นนะ อิมก็ ก็กลัวว่าเค้าแบบ อาจจะผิดหวัง แต่ แต่บางทีเคื่อกี้ อาจจะยอมรับแบบเนี่ยมันแบบ 50/50 ใช่ปะแบบ ทำใจดี อะไรประมาณเนี่ย มันเป็น...คือบางทีเรื่องที่แบบเป็นไปแบบนี้ละกันแบบเนี่ย เธอ”	2.2.2.2 ความรู้สึกไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
“ก็รู้สึกว่่า ก็กลัวๆอยู่นะตอนแรกก็กลัวๆแบบ เคื่อกี้จะ เคื่อกี้จะสงสัยเรีเปล่าอะไรประมาณเนี่ย”	2.2.2.4 ความรู้สึกกังวลว่าครอบครัวจะทราบถึงการเป็นชายรักชายของตน
“ลำบากมัย...ลำบากอยู่ เพราะว่า เพราะเหมือนเธอ อีกอย่างก็กลัวอิม เหมือนกับที่บ้านมัน มันเหมือนจะเป็นครอบครัวเล็กแต่ แต่มันก็มีญาติเยอะๆเงี้ย เธอกลัวเปิดไปแล้วจะแบบ ชาวแพ่งกระจาย เธอมัน มันก็ไม่ มันเป็นครอบครัวเล็ก แต่ครอบครัว แต่มันก็เหมือนญาติใหญ่อะไร ประมาณเนี่ยเธอ ชาวแพ่งกระจายมากกว่า”	2.2.2.5 ความรู้สึกกลัวกับผลทางลบที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
“นี่องจะประมาณว่าเธอ คือสนใจเรื่องเราทำอะไรจะไปบอก บอกพอบอกแม่เงี้ยเธอ คือเหมือนบางทีเราไม่อยากให้เคื่อกี้รู้ คืออยาก ออยากบอกเองก็ได้แบบ เธอแต่แบบไปบอกทุกอย่าง อะไรประมาณเนี่ย หรือว่าแบบ ชอบไปค้นของในห้องอะไรประมาณเนี่ยซึ่งเธอเราไม่ชอบอะไร ประมาณเนี่ย ยิ่งถ้าแบบมาแอด facebook บางทีมันก็เป็นพื้นที่ส่วนตัวของเรา เธอเดี่ยวเราทำไรไปก็ นะ...”	2.2.3 ความรู้สึกต่อท่าทีของสมาชิกในครอบครัวในประเด็นเกี่ยวกับชายรักชาย
“คิด แต่ว่ามัน...น้อยมากจนแบบมัน มันไม่มีแบบ อะไรที่มันขับเคลื่นออกไป คือแบบมัน คือแบบ...ออกมานิดๆแต่แบบ ปล่อยให้เธออะไรประมาณเนี่ย”	2.3.1 ไม่พบคุณค่าใดๆจากการเปิดเผยตนเอง
“เป็นเพื่อนรู้สึก ความ ความผูกพันหรือความสนิทสนมมันน้อยกว่า เหมือนระยะห่างของเรา มันก็น้อยกว่าเพราะว่า เหมือนเราว่าแบบ เพื่อนมัน เพื่อนสำหรับผมอะ ยังตอนมัธยม เพื่อนแบบ...มันคือห่างมากคือแบบ แคเพื่อนในห้องเรียน ไม่เคยสนิทสนมก็ไปเที่ยวกับเพื่อนไปนอนบ้าน	2.3.2 ความยากในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว

<p>เพื่อนอะไรเงี้ยไม่เคยมีแบบ เออ มา อิม แต่ครอบครัวมันคือแบบ คนที่อยู่ในบ้าน เออ เจอกันเกือบทุกวัน อิมมากกว่าแต่เพื่อนอะ...ไม่ได้เจอกันทุกวัน อิมใช้ คือเหมือน อย่างเพื่อนกับอก มันห่างเหินมันผิวเผินมากกว่า ก็เลยรู้สึก ว่า เปิดกับเพื่อนแล้วก็ มันแหละ อย่างเพื่อนเงี้ย เพื่อนที่มหาลัย จบไปก็แยกย้ายกันอยู่ดี คำก็คงไม่ ไม่แบบ มา..รบกวนชีวิตเราอะไรปะ เออ แต่ที่บ้านคำก็ยังแบบ อยู่ด้วยกันเราไปเรื่อยๆ”</p>	
<p>ประเด็นหลักที่ 3: การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่</p>	
<p>“บางที่เราก็แบบ ก็ยังไม่อยากเปิด”</p>	<p>3.1.1 ความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว</p>
<p>“ก็แบบ คือถ้าไปเที่ยวกับเพื่อน คือแบบไปเที่ยวกับแฟนจะแบบ คืออย่างถ้าพ่อกับแม่ไปรับที่ (ชื่อจังหวัด) อะเออ คำไปส่งแล้วก็บอกคำว่าเป็นเพื่อนไปประมาณนี้มากกว่า เออคือเหมือนที่บ้านก็จะรู้ว่า เพื่อนแบบก็เป็น ก็เป็นเพื่อนอะ เออ เป็นเพื่อนผู้ชาย (หัวเราะ) อิมก็ มันก็ คือบอก คำแบบนี้มันก็รู้สึก ว่า ก็น่าจะ น่าจะแบบ ไม่แบบ ไม่ต้องกังวลอะ เออคือคำก็คงแบบเป็นเพื่อน”</p>	<p>3.1.2.2 การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว</p>
<p>“ก็ปกปิดเรื่องไฟล์หนังในคอมพิวเตอร์ เออ มัน แต่ก็ไม่มีอะไรสำคัญเพราะว่าในคอมพิวเตอร์คอมพิวเตอร์คำก็ไม่ได้อ่านอะไรอยู่แล้วไม่ได้ยุ่ง อิม หรือว่าแบบ ซิติ แผ่นซีดีหนัง เออก็เก็บไว้ เก็บเอาไว้ในที่มืดซิด”</p>	<p>3.1.2.3 การจำกัดการเข้าถึงสื่อที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย</p>
<p>“ก็เหมือนกับเออถ้าคำมาอยู่ด้วยกับเราเงี้ย ถ้ามาอยู่แบบลับๆเงี้ยมันก็จะแปลกๆอะ คือแบบที่บ้านก็ไม่รู้ว่าเราทำอะไรกันอยู่ เราทำอะไรอยู่อะไรประมาณนี้ อิมแต่ถ้ามันมีคนมายืนยาวจริงๆอะ มันก็ควรจะต้องเปิดปะแบบ เพราะว่าถึงแม้ว่าจะเป็นอะไรคือ ถึงแม้ที่บ้านจะไม่เข้าใจ ก็ยังมีอีกฝ่ายเข้าใจด้วยริเปล่า เออหรือว่าแบบ ที่บ้านพอมีคนอยู่ด้วยคือคำก็อาจจะแบบ เออเห็นเราแบบโอเคคือแบบ ก็มีคนดูแล้ว อิม ก็คงต้องยอมรับอะเออ เพราะว่าเหมือนแบบเราตัดสินใจเลือกแล้วอะ”</p>	<p>3.3 การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต</p>
<p>ประเด็นหลักที่ 4: การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว</p>	
<p>“คำถามว่า เป็นริเปล่า ก็เป็น ก็รู้สึก ก็เป็น เพราะว่าอย่างเพื่อนที่คนเงี้ย คำมาถาม เราก็ไม่ได้สนิทอะไรมาก อิม ไป แล้วก็รู้สึก เป็นคนอยู่คนเดียวอยู่แล้วอะ เออ ไม่ต้องสนใจใคร ไม่ต้องแคร์แบบความรู้สึกคนอื่นด้วย”</p>	<p>4.1.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบเป็นทางการ</p>
<p>“ส่วนใหญ่ที่เจอแบบ เจอคนข้างนอกคำก็แบบ คำก็ไม่ได้อะไรกับเราอะเออคือแบบ เป็นก็เป็นอะไรประมาณนี้ แบบไม่ได้ล้อไม่ได้อะไร คำก็เฉยๆคือแบบเพื่อนผู้ชายอะก็จะเฉยๆ นอกห้องเดียวกันก็ไม่อะไร ไม่เห็นกลัวเลย”</p>	<p>4.2 การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชาย</p>

ตารางที่ 7

ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

<p>ประเด็นหลักที่ 1: การรับรู้ตนเอง</p>	
<p>“สังเกตจากอะไรว่าชอบเพศเดียวกัน?...ก็อิม...เป็นพวกแบบ อารมณ์แบบ ความใคร่อะไรพวกนี้มากกว่าแบบเราแบบ ไม่อิมไม่ค่อยมีรู้สึกอะไรกับผู้หญิงเท่าที่ควรแบบที่ผู้ชายคำเป็นกัน”</p>	<p>1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ</p>
<p>“แบบเพราะว่านั่นแหละกะเทยกับชายรักชายมันก็...มันก็คือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเหมือนกัน</p>	<p>1.1.2 ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์</p>

อา๊ะ”	ทางเพศของตนเอง
“อยู่บ้านโดยไม่เปิดเผยกับครอบครัว ถ้ามีชีวิตอย่างปกติ ก็ไม่ได้ลำบากอะไรเพราะว่าแบบ เราก็ไม่ได้มีพฤติกรรมอะไรเปลี่ยนไปจากตอนที่เราไม่ได้ชัดเจน เราแค่แบบ เหมือนพัฒนาให้มันชัดเจนมากขึ้นเฉยๆ ซึ่งมันก็ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนไปแบบจากหน้ามือเป็นหลังมือให้แบบมันสังเกตได้นำสงสัยอะไรก็เราเองก็ไม่ได้มีพฤติกรรมอะไรเปลี่ยนไปให้เค้าสังเกตเหมือนกัน ก็ไม่ได้ปรับตัว...ครับผม”	1.2.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานที่ตนเป็นชายรักชาย
ประเด็นหลักที่ 2: การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว	
“เหมือน เหมือนนั่งดูละครแล้วแบบ เจอพวกกะเทย ตู๊ด อะไรอย่างงี้ที่แบบออกอาการวิดีว้ายกรี้ดกริาด พ่อก็จะแบบ ไม่ค่อยชอบด้วยที่สะตืดสะตืดเป็นผู้หญิงด้วยอะไรอย่างงี้”	2.1.1.2 การรับรู้ท่าที่ไม่ยอมรับจากครอบครัว
“ตอนเด็กๆจะมีแบบ เหมือนถามเล่นๆว่าแบบ อิม ถ้าเล่นๆว่าอิมเป็นผู้ชายหรือเป็นผู้หญิงเนี่ย เพราะแบบ เค้า...อะไรละ ยังไงนะ อิมเหมือนเราก็ ก็ไม่กล้าแสดงออกหรืออะไรอย่างงี้แบบ ไม่เหมือนผู้ชายทั่วไปมั้ง ผู้ชายทั่วไปมันแบบ น่าจะโง่งงอะไรกว่านี้”	2.1.1.3 การรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวว่าตนอาจเป็นชายรักชาย
“ก็รู้สึก ปลอดภัยดี รู้สึกว่าอิมเป็นอย่างนี้ก็คืออยู่แล้วที่บ้านไม่รู้เพราะว่าแบบ รู้ไปก็ เรายัง..เค้าก็ไม่สบายใจเปล่านอกจากนั้นก็ยังไม่รู้สึกว่า อิมไม่บออะดีแล้ว อิม”	2.2.1 ความรู้สึกปลอดภัย อยู่ในสภาพสมดุล
“ก็ไม่อยากให้เค้า ถ้าเค้ารู้เค้าก็น่าจะเสียใจซึ่งเราก็ไม่อยากให้เค้าเสียใจอยู่แล้วเราก็มีกันอยู่สามคนพ่อแม่ลูก”	2.2.2.1 ความรู้สึกห่วงใยต่อสมาชิกในครอบครัว
“ถ้าเป็นแบบ ชายรักชายก็ไม่รู้ว่าพ่อเค้าจะเป็นยังไง แต่ว่าก็คิดว่า ก็ ไม่บอกก็ปลอดภัยกว่าอยู่ดี เพราะคิดว่ายังไงมันก็ไม่เหมาะสมกับเพศสภาพ”	2.2.2.2 ความรู้สึกไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
“แล้วยิ่งสิ่งที่พ่อพูดมาตั้งแต่เด็กๆเนี่ยก็ยิ่งทำให้เรากลัวว่าแบบ ถ้าออกไปแล้วเกิดอะไรไม่ดีขึ้นแน่ๆเลย”	2.2.2.5 ความรู้สึกกลัวกับผลทางลบที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
“ความกดดันที่รับรู้จากสมาชิกในครอบครัวหรือ อิม...ความกดดันก็จะเป็นคำถามนี้แหละ”	2.2.3 ความรู้สึกต่อท่าทีของสมาชิกในครอบครัวในประเด็นเกี่ยวกับชายรักชาย
“เราเองไม่เห็นว่าจะออกไปแล้วจะมีอะไรดีขึ้นแต่ว่า คิดว่า แล่งแน่ๆอะไรยิ่งมากกว่า เราค่อนข้างมองโลกในแง่ร้าย”	2.3.1 ไม่พบคุณค่าใดๆจากการเปิดเผยตนเอง
ประเด็นหลักที่ 3: การรักษาสมาคมดุลในภาวะที่เป็นอยู่	
“ที่บ้าน ถ้าครอบครัวพ่อแม่ลูกสามคนนี่ก็คง...ไม่...ไม่บอกแน่ๆ”	3.1.1 ความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
“ก็ตอบบิดๆไปว่าไม่ได้เป็นไม่ได้อะไร เพราะว่าแบบ เรายังไม่ได้เป็นกะเทย เราไม่ได้แบบอยากเป็นผู้หญิงหรืออะไรอย่างงี้”	3.1.2.1 การบ่ายเบี่ยงประเด็นในการสนทนา
“ก็...ป้องกันไม่ให้ข้อมูลรั่วไหล ก็อาจจะมึลบ history อยู่ ลบ history ไปเลยว่าจะเปิดอะไรอะ ที่จริงก็ไม่มีใครมาดูคอมเราอยู่แล้ว แต่ว่าก็เพื่อความสบายใจช่วงนี้ก็ลบ history ไป”	3.1.2.3 การจำกัดการเข้าถึงสื่อที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย
“ส่วนใหญ่จะเลือกเวลามากกว่า จะเลือกเวลาแบบพ่อแม่ไม่อยู่บ้านหรือพ่อแม่หลับแล้วอะไร เพราะว่าเราไม่ได้มีที่ลับเป็นของตัวเอง เราก็ เราต้อง เานอนกะพ่อแม่ ก็นอนเราก็กินกะพ่อแม่ แม่ คอมเราที่ตั้งอยู่ เล่นบนโต๊ะกินข้าวอะไร เติ้กินข้าวก็แบบแค่นั่ง ตรงนั้นก็มีกำแพงแล้ว	3.1.2.4 การหาจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการทำพฤติกรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรัก

ก็มีกระจกด้วย”	ชาย
“ก็พยายามนั่งเฉยมากกว่าเวลาแบบ ถามอะไรที่แบบดูเป็นคำถามที่ค่อนข้างเสี่ยง อิมฮึ เพราะถ้าถ้าแบบคิดว่าถ้าแสดงปฏิกิริยาอะไรออกไปมากมันจะยิ่งน่าสงสัย ก็เลยอิมจะพยายามแบบ ไม่ๆทำอะไรให้น่าสงสัย”	3.1.2.5 การแสดงท่าทีนิ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย
“ก็คือจะพยายามคิดว่าแบบ อิม คิดไปเองไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นหรอก พ่อแม่คงไม่รู้อะไรอย่างเงี้ย อิม”	3.2 การรักษาสมาคมดุลทางการรู้คิด
“คงจะเปิดกับคนที่จะมาเป็น ภรรยาเรา อิมฮึ ถ้าแบบ คำรู้ที่หลังก็คงไม่ดีอะแบบเราเป็นอย่างนี้ หรือว่าเคยเป็นอย่างนี้มาก่อน อ่าฮะ ก็คิดว่าถ้าบอกก่อนน่าจะ fair ถ้าเค้า ถ้าเค้ารับได้ก็โอเค ถ้าเค้ารับไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ก็ไม่ใช่ความผิดของเราที่จะไม่มีลูกให้พ่อแม่”	3.3 การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต
ประเด็นหลักที่ 4: การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว	
“ถ้าเพื่อน ถ้าเพื่อนถ้าเจอกันครั้งแรกแล้วแบบคุยกันถูกคอหรือเลยเถิดก็อาจจะบอกก็ได้ มันดูมีความเป็นไปได้มากกว่า อ่าฮะ”	4.1.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบเป็นทางการ
“ก็...ก็มีเพื่อน เพื่อนที่แบบโตมาด้วยกัน แล้วเค้าเป็นเหมือนกัน อิมฮึ ก็...ก็เพราะโตมาด้วยกัน แล้วก็ก็เป็นมาเหมือนกัน ก็เลยรู้...รู้กันดีว่าแบบ เราเป็น เป็นอะไรอย่างนี้ด้วยกัน ก็เลย ก็ไม่ได้ใช้คำพูดเลยอะแบบ เหมือนเป็น...การกระทำ พฤติกรรมอะไรเมื่ออยู่ด้วยกันอะไรอย่างนี้มากกว่าแบบ มันไม่ มันไม่ๆ ไม่เหมือนแบบ เหมือนผู้ชายที่รักผู้หญิง”	4.1.2 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบไม่เป็นทางการ
“ในสายตาของคนทั่วไปมันก็เป็นพฤติกรรมที่ ไม่พึงประสงค์สำหรับผู้ชาย”	4.2 การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชาย
“ก็น่าจะเป็นเพื่อนที่โตมาด้วยกันแล้วก็แบบ ก็ไม่ได้ถึงกับต้องเล่า แต่ถ้ามีอะไรจริงๆก็คงคุยกันได้ อะไร้อะไร้อะไรจะเป็นเพื่อนผู้หญิงที่เราเคย ที่เค้ารู้อยู่แล้วด้วย”	4.3 การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว

ตารางที่ 8

ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3

ประเด็นหลักที่ 1: การรับรู้ตนเอง	
“ผู้ชายชนะ (หัวเราะ) ผู้หญิงมา...เฉยๆ ผู้หญิงส่วนใหญ่คือก็ไม่ค่อยอะไรซักเท่าไหร่นะ ประมาณนั้น”	1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ
“ตอนนั้นคือเหมือนกับว่าไปเรียนต่างประเทศอะครับ แล้ว แล้วก็...คือมันก็เป็นอา...อารมณ์ของคนอยู่คนเดียว ทำอะไรคนเดียวรู้สึกแบบเหนื่อย เฟลกับหลายๆอย่างไงแล้วพอเจอใครมีคนเดียวหนึ่งที่รู้จักกันมานานแล้ว 2-3 ปีแล้วมั้ง แล้วอยู่ดีๆเค้าก็มาคุยกะเราดีใจ มาคุยกะเราทุกวัน อะไรทุกอย่างเงี้ย เราก็รู้สึกโอเคกะเค้านะ ซึ่ง เวลาเราเหนื่อยเค้าก็เออฟังคุยกะเราอะไรประมาณนั้นก็เลยเออคุยกันคบกันอะไรประมาณนั้น”	1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธ์ภาพแบบชายรักชาย
“ชีวิตของ...ของชาวเองหรือครับ จริงๆอย่างที่บอกคือ เป็นคนชอบชีวิตอิสระมากใจครับ ฉะนั้นเนี่ย การใช้ชีวิตดูเนี่ย เคยคิดมั๊ย เคยคิดว่าว่า พอไปเจอ พี่หรือคนรู้จักที่เป็นแล้วไม่ประสบ	1.2.1.2 มุมมองต่อชีวิตคู่แบบชายรักชาย

<p>ความสำเร็จเลยเนี่ย ก็เลยรู้สึก ว่า ของพวกเนี่ยมันต้องขึ้นอยู่กับจังหวะและโอกาสจริงๆนะ จะแบบว่าเราจะไปคาดหวังว่าเราจะมี จะต้องแบบมีชีวิตที่ทำไมนะ มีความสุขอะไรอย่างเงี้ย มัน มันเป็น มัน ค่อนข้างยากในระดับนึงอะ มัน ฉะนั้น เรื่องชีวิตคู่ก็เลยเหมือนกับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ได้คาดหวังว่าจะมีขนาดนั้น แต่ก็ได้ถามว่าถ้ามี มีได้แล้วดีมี มีได้ก็ดีคับ”</p>	
<p>“ก็ดูจาก ยังไงอะ ถ้าดูแบบ อากาการพูดก็ได้ การพูดอาจจะดูออกในระดับนึง แล้วก็นิสัยส่วนตัว ด้วยว่านิสัยส่วนใหญ่จะเป็นยังไงอะ...เป็นยังไงอะ จะบอกตัวเองยังไงดี อะหนึ่งก็คือมีเพื่อนผู้หญิงเยอะก็ ในระดับนึง ส่วนใหญ่ สองก็คือ ไม่ค่อย ไม่ค่อยได้ยุ่งกับเพื่อนผู้ชายซักเท่าไร ก็จะไม่ค่อยออกมา ใหม่ๆ แล้วก็อีกอย่างนึงคือจะเป็นคนติดบ้าน ไม่ค่อยไปไหนก็คือจะอยู่แต่บ้านอะไรเงี้ย”</p>	<p>1.2.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย</p>
<p>“ใช่ เราอยากจะมี space ที่เป็นของเรา ซึ่งไม่ชอบ ไม่อยากให้เค้ามายุ่งมากกว่า ประมาณนั้น”</p>	<p>1.2.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล</p>
<p>ประเด็นหลักที่ 2: การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว</p>	
<p>“ใช่ เพราะเหมือนแม่เคยพูดว่า แม่เป็นคนสมัยใหม่จะอะไรก็ว่า ขอให้เป็นคนดีก็พอแล้ว อะไรอย่างเงี้ย ก็คิดว่า คิดว่าแม่น่าจะรู้ แต่ก็ได้แบบ อะไรมากมาย เค้าก็บอกว่า ใช้ชีวิตอยู่อย่างเงี้ยก็แล้ว จะไปไม่ต้องคิดไรมากมาย”</p>	<p>2.1.1.1 การรับรู้ท่าที่ยอมรับจากครอบครัว</p>
<p>“ถ้าเป็นสมัยก่อนเด็กๆอะ ตอนที่พ่อยังอยู่เนี่ยอาจจะแรงกดดันบ้างว่า เค้าก็จะบอกว่าเฮ้ยเค้าไม่ชอบนะอย่างนั้น อย่าเป็นนะอย่างนั้นอย่างนี้”</p>	<p>2.1.1.2 การรับรู้ท่าที่ไม่ยอมรับจากครอบครัว</p>
<p>“ถามว่าเคยมี ก็เคยนะก็เคยมี ก็มีสงสัยกันบ้างแหละ มีๆเคยมี อย่างที่สาวเนี่ยจะสงสัย จะอะไรบ้างแหละ เค้าจะมีสงสัยอยู่พอสมควรเหมือนกันใช่”</p>	<p>2.1.1.3 การรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวว่าตนอาจเป็นชายรักชาย</p>
<p>“แล้วอีกอย่างนึงคือเหมือนกับว่า ตอนเด็กก็ไม่ได้ปล่อยขนาดนี้ตั้งแต่พอหลังจากไป ไปเรียนต่างประเทศกลับมาปุ๊บเนี่ย คือเค้าก็รู้ว่าสามารถดูแลใช้ชีวิตตัวเอง ดูแลตัวเองได้แล้ว คือไม่ได้ไม่ได้ ไม่ได้ทำอะไรอะไรไม่ดียังเงี้ย แล้วอีกอย่างนึงคือ คือ เค้าก็เห็นพฤติกรรมเราว่าเรามีวิธีคิด มีกระบวนการความคิด หรือมีอะไรที่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ดูแลตัวเองได้ เค้าก็วางใจ ไม่ค่อย ไม่ได้อะไรกะเราอะคับ”</p>	<p>2.1.2 การรับรู้ท่าทีของครอบครัวในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล</p>
<p>“ส่วนในการ...เนื่องจากเพื่อน แม่ไม่เคยรู้จัก มันก็จะแบบไม่เข้ามาแบบ ยุ่งวุ่นวายกับเพื่อนเราอยู่แล้วเนี่ย เพื่อนเราก็จะแบบอิสระมากเลยเราจะอะไรใครมากมายก็ได้”</p>	<p>2.2.1 ความรู้สึกปลอดภัย อยู่ในสภาพสมดุล</p>
<p>“ถามว่ามันก็มี...กังวลเรื่องโน่นเรื่องนี้มันก็มีกังวลแหละ แต่ว่าเราก็ไม่รู้หนีพูดออกไปแล้ว feedback มันจะเป็นยังไง”</p>	<p>2.2.2.2 ความรู้สึกไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว</p>
<p>“ก็ถามว่ามีความเป็นไปได้มั๊ย มันก็...มันก็ไม่มีความเป็นไปได้ เลยนะครับแต่ว่าเราก็ เราก็ เหมือนกับว่า มองว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัวนะ อยามา อยา ไปบอกหรือไรกับคนอื่นเค้าเลย อะไรเงี้ยครับ”</p>	<p>2.2.2.4 ความรู้สึกกังวลว่าครอบครัวจะทราบถึงการเป็นชายรักชายของตน</p>
<p>“หนึ่งก็คือไม่อยากจะให้ที่บ้านรู้สองก็คือเหมือนกะว่าถ้าที่บ้านรู้ขึ้นมามันก็จะมีความตามมา อื่นๆอีกมากมายอะซึ่งเราก็ไม่อยากจะไปนั่งตอบคำถามเค้าทุกคำถาม”</p>	<p>2.2.2.5 ความรู้สึกกลัวกับผลทางลบที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว</p>
<p>“ใช่ๆ ก็พวกนั้นก็แบบ เป็นสิ่งอัดอัดในระดับนึงที่แบบว่า คือจริงๆเค้ารู้ก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรหรอกนะครับแต่ว่าบางทีเราก็รู้สึกว่า บางทีมันเป็นเรื่องส่วนตัวที่เราไม่ต้องการจะ...ต้องการให้</p>	<p>2.2.3 ความรู้สึกต่อท่าทีของสมาชิกในครอบครัวในประเด็น</p>

<p>ใครมาถามเราหรือไม่ต้องการที่จะตอบคำถามใครเนี่ยอย่างพวกเนี่ยก็จะมีปัญหาอยู่ที่ว่า ถ้ารู้ว่าเป็นป๊อบก็จะมาถามนู่นถามนี่หนึ่งสองสามสี่มากมาย ซึ่งเราไม่ต้องการจะตอบ และเราไม่ต้องการจะให้คนในบ้านตอบคำถามอะไรพวกนี้อีก”</p>	<p>เกี่ยวกับชายรักชาย</p>
<p>“บางเรื่องมันก็ไม่จำเป็นต้องไป เป็นมันเป็นเรื่องส่วนตัวของเราเอง เราก็รู้สึกที่ไม่เห็นจำเป็นจะต้องไปบอกให้คนอื่นเค้ารู้เลยว่า ไม่ต้องไป...ไม่เห็นจำเป็นจะต้องไปป่าวประกาศให้คนอื่นเค้ารู้เลยว่าเออ เราเป็นนะอะไรอย่างเงี้ย ซึ่งบอกไปมันก็...แล้วไงอะ มันก็ไม่ได้มีอะไรที่ดีขึ้นหรือแยลงถูกมั๊ยครับ”</p>	<p>2.3.1 ไม่พบคุณค่าใดๆจากการเปิดเผยตนเอง</p>
<p>“จริง ถ้าเขาตาม ถ้าเขาตามเป็นจริงนะ การเปิดกับที่บ้านน่าจะเป็นเรื่องที่ดี ที่ที่ง่ายกว่าการเปิดกับเพื่อนนะเพราะเหมือนกะเราอยู่ด้วยกันมาตลอดอะไรอย่างงี้มาตลอด แต่เอา พอเอาจริงๆแล้วเนี่ย เปิดกับเพื่อนง่ายกว่าเปิดกับที่บ้านเยอะเลย เพราะเหมือนกับเพื่อนเนี่ย ก่อนจะมาคบกันได้เหมือนจะต้องยอมรับอะไรบางอย่างซึ่งกันและกันได้แล้วด้วยใจ แต่ และคือเพื่อนมันยังมี space ที่ว่า อย่างน้อยถึงเวลามันก็กลับบ้านกันไปแล้ว มันไม่ได้มาเจอหน้า แต่ที่บ้านเหมือนกับ ต้องอยู่หน้ากันทุกวัน จะต้องอะไรกันทุกวัน ซึ่งถ้าเกิดว่าเราบอกเค้าไปแล้วเนี่ยเราเกิด มันไม่ใช่ แบบมันเป็นอารมณ์ที่เค้ารับไม่ได้คือมันเดี๋ยวมันจะเป็นเรื่องใหญ่เลยใจ เพราะว่าเหมือนกับบ้านนี้เป็น เป็นพื้นที่สุดท้ายที่ ถ้ามีปัญหาจริงคือเราอยู่ได้ ถึงแม้บอกเพื่อนเพื่อนรับไม่ได้ อย่างน้อยก็ยังมีความอยู่ อยู่กับบ้าน อยู่กับที่บ้านได้ แต่ถ้าบอกที่บ้านแล้วที่บ้านเกิดรับไม่ได้ขึ้นมาแล้วเราจะทำยังไงต่อไป”</p>	<p>2.3.2 ความยากในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว</p>
<p>ประเด็นหลักที่ 3: การรักษาสมาคมในภาวะที่เป็นอยู่</p>	
<p>“บางเรื่องเนี่ยปล่อยให้มันดำเนินไปอย่างนั้นแหละ ไม่ต้องไปหาคำตอบหรือไม่ต้องไปแบบให้คำตอบกับมันอะ บางเรื่องปล่อยให้มันหยิ่งเจี๊ยงต่อไปน่าจะดีที่สุด”</p>	<p>3.1.1 ความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว</p>
<p>“เขาจริงๆที่บ้านก็ ถ้าเรื่องนี้ก็คือ ยังไงก็ยังไม่อยากให้รู้ซะทีเดียว ก็คือเหมือนกับ อย่าไปกล่าวถึงมันเลยหนะเรื่องพวกเนี่ยก็คือ ถ้าสมมติดูหนังแล้วมีอะไรพวกนี้ผ่านมาก็เอออย่าไปกล่าวถึงมันเลยหนะ ก็พยายามเลี่ยงๆไปอะอะไรเงี้ยซะมากกว่า”</p>	<p>3.1.2.1 การบ้ายเบี่ยงประเด็นในการสนทนา</p>
<p>“ก็น่าจะเป็นประเด็นหนึ่งด้วยครับเพราะว่าคือ ในกรณีที่เคยเพื่อนที่เป็นเนี่ย เขาก็ คือเพื่อนที่เป็นบางคน เขาก็ต้องยอมรับว่าเค้ามีทำที่อะไรบางอย่างที่ แค่มองป๊อบก็รู้เลยนะบางคนเนี่ย เขาก็เลยเหมือนกับว่า เรียกได้ว่า ดีที่สุดก็แยกพื้นที่ออกจากกันละกันนะ อย่างมาอยู่เกี่ยวกันเลยประมาณเนี่ย”</p>	<p>3.1.2.2 การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว</p>
<p>“ส่วน แต่ช่วงหลังๆก็คือแม่เนี่ยมาสมัคร facebook จะนั่นเนี่ยก็จะเห็นอะไรบางอย่างใน facebook ซึ่งมันเป็นพื้นที่ส่วนตัวของเราเนี่ย ก็จะป้องกันโดยการ ข้อความบางอย่างก็จะ block ไม่ให้แม่เห็น ก็จะปิดจากทุกคนในครอบครัวทั้งหมด จะไม่ให้เห็นข้อความบางอย่างที่เรา post ออกไป อะอะไรประมาณนั้น ก็จะมีแบบ คือจะมี คือข้อความปกติทุกอันเนี่ยคือคนในบ้านจะไม่เห็นเลย นอกจากจะมีกรณีบางกรณีที่ยากให้เห็นก็จะปลดล็อกให้เค้าเห็นอะไรเงี้ย เพราะว่า ช่วงหลังๆคือเหมือนกับแบบ ที่บ้านเล่นกันอยู่เงี้ยแล้วก็อันตรายเลยรู้สึกไม่ปลอดภัยอย่างรุนแรง”</p>	<p>3.1.2.3 การจำกัดการเข้าถึงสื่อที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย</p>
<p>“คุยโทรศัพท์เนี่ยอาจจะนะ นิดหน่อย คุยโทรศัพท์ก็คือเหมือน ทำที่การคุย หรืออะไรน่าเสียง การคุยเนี่ย ส่วนใหญ่ก็จะ ถ้ามีใครโทรมาที่ไม่ ไม่ใช่เพื่อนหรือที่อะไรอย่างเงี้ย ก็จะขึ้นไปคุยในห้อง”</p>	<p>3.1.2.4 การหาจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการทำพฤติกรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย</p>

“ก็...จะ...คือมันหลายปีแล้วนะ ถ้าจำไม่ผิดก็คือ ไม่มีมึง...หรือ...ง้อ...ตอบเสียงๆไม่ได้อะไรมาก พยายามตัดบทไม่พูดต่อ”	3.1.2.5 การแสดงท่าทีนิ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย
“อีกอย่างหนึ่งก็คือเหมือนกับ เราก็ทำตัวให้เค้าเห็นด้วยล่ะว่าเออเราก็ไม่ได้แบบ เหลวไหลนะเราก็มี มีเค้าเรียกว่าอะไรนะ มีมีการจัดการชีวิตเราที่ค่อนข้างจะดีนะ ซึ่งเมื่อเค้าเห็นว่าเราแบบจัดการดีแล้วเนี่ย มีอะไรดีแล้วเนี่ยเค้าก็เหมือนกับปล่อยเรา ไม่ได้แบบเข้ามายุ่งกับชีวิตอะไร เรามากมาย ซึ่งในทางกลับกัน พี่สาวอีกคนเนี่ยจะ จะตรงกันข้ามเลยจะแบบ กลับตักบ้างอะไรบ้างแบบแม่ก็จะเข้าไปยุ่งกับชีวิตส่วนตัวของเค้ามากจนเรารู้สึกว่าบางทีมันก็มากไปนะ ซึ่งซึ่งมันก็ทำให้เราเห็นใจว่า ถ้าสมมติว่าเราอยู่ในกรอบที่เป็นกรอบหลวมๆที่เค้าขีดให้เนี่ยเค้าก็จะไม่ยุ่งอะไรกะเรามาก”	3.1.2.6 การวางตนให้อยู่ในกรอบที่ครอบครัวยอมรับได้
ประเด็นหลักที่ 4: การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว	
“ถ้าคนที่สนิทกันแล้วก็เหมือนกะจะรู้แล้วก็จะไม่ได้อะไรมาไง ก็คือก็เป็นตัวเรา ก็เป็นหยิ่งเงี้ยวอะไรประมาณนั้นอะ ก็ไม่ได้มาอะไรกะเรามากมาย”	4.1.2 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบไม่เป็นทางการ
“ก็มิ...ไม่ใช่คนในบ้านอย่างเดียวนะออก คนในสังคมส่วนใหญ่อะตัดสินใจจากสิ่งพวกนั้นด้วย ซึ่งซึ่งเรารู้สึกว่าเรา เราก็ไม่อยากจะไป...คือเราก็เป็นตัวของเราแบบนี้ไง เราก็ไม่ได้แบบว่าอยากจะไปเหมือนให้เค้ามาตัดสินว่าเราเป็นแบบนี้หรือแบบนี้อะไรอย่างเงี้ย”	4.2 การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชาย
“คือของปลาจะมีพี่คนหนึ่ง ที่เคยไปเรียนที่เดียวกัน ซึ่งตอนแรกไม่รู้ว่าเป็น แล้วตอนหลังมารู้ว่าเค้าเป็น ก็คือเหมือนมีใครก็จะปรึกษาเค้า คุยกะเค้าอะไรประมาณเนี่ยเป็นหลัก เค้ามีปัญหาอะไรเค้าก็จะโทรมาเล่าให้เราฟังเหมือนกัน คุยๆกัน ส่วนอื่นๆก็จะเป็นเพื่อนเนี่ยแหละ เพื่อนอีกคนที่...ส่วนใหญ่ไม่เพื่อนก็น้องที่รู้จักกันทั่วไปเนี่ยแหละ คือเหมือนกะ...เราก็ไม่...รู้จักกันในระดับนี้และมีความสนิทสนมกันในระดับนี้แล้วนะเราก็คุยกับเค้า แลกเปลี่ยนอะไรกันบ้างเป็นส่วนใหญ่ แต่ส่วนใหญ่ถ้าไม่สนิทกันจริงๆก็จะไม่เล่าเรื่องบางเรื่องให้ใครฟัง”	4.3 การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว

ตารางที่ 9

ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

ประเด็นหลักที่ 1: การรับรู้ตนเอง	
“ก็ช่วงนั้นก็คิดว่า มันก็มีกระแส เออเกี่ยวกับเกย์อะไรมาอยู่แล้วแหละ ก็รู้ว่าเราเราเป็นอะไร เออ ก็มีแอบมองผู้ชาย มี...ผืนถึงผู้ชาย (หัวเราะ) อะไรจ้ะ ดูหนังไป ดูหนังเกย์”	1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ
“คือมันมีข้อ ข้อจำกัดอยู่หลายอย่าง อย่างเช่นมีลูกก็ลำบากหรืออะไรเงี้ย มันมีอะไรที่แบบว่า เออเขาเป็นว่าถ้าเกิดเลือกได้เราก็ไม่อยากจะมาเป็นเกย์หรือกะเนอะ”	1.1.2 ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง
“มีช่องทางก็คือเว็บหาคู่ทั่วไป แล้วก็ search search เค้า แล้วก็ลงทะเบียนอะไรเงี้ยใช้ปะเขียนข้อมูลป๊ปปๆ แล้วก็ ก็...ก็ได้รู้จักแฟนคนแรกตอนอายุ 22 ตอนนั้นแบบว่ายัง โลก...โลกใสมาก (หัวเราะ)”	1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธ์ภาพแบบชายรักชาย
“ก็พี่รู้สึกที่พี่คบมา คบแฟนมา หลายคน พี่รู้สึกว่ามัน... มันจะมี เกย์จะคบกันไม่ค่อยอึดครับ เกย์จะมีความอดทนน้อย ไม่มีกรอบ ไม่มีอะไรที่จะต้องมา มาแคร์ มาซึ่งกันและกันอะไร	1.2.1.2 มุมมองต่อชีวิตคู่แบบชายรักชาย

<p>เท่าไหร่ แล้วก็มีชีวิตที่อิสระ แล้วก็ไม่ต้องห่วงหน้าห่วงหลังเหมือนคู่ผู้ชายผู้หญิงอะไรเงี้ยครับ พอความอดทนน้อย ก็ประกอบกับการที่ เออ สื่อ แอ้ยการที่เทคโนโลยีอะไรทำให้เราได้เจอกันง่ายขึ้น เห็นหน้าค่าตากันง่ายขึ้น ก็มันก็เหมือนกับว่าเรา ก็เจอคนที่สดใหม่ อยู่ตลอดเวลา อะไรเงี้ยครับ เลยทำให้แบบว่า เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คู่ของเกย์ ก็อาจจะไม่ได้ยืนยาวนัก”</p>	
<p>“สื่อเกย์ที่พูดถึงในแง่ของการรักษาสุขภาพ การดูแลตัวเองของเกย์ การดูแลผิวพรรณใบหน้า อะไรต่างๆพวกนี้ก็ดูแล้ว ก็ดี ดีกว่า เพราะว่าเกย์เป็นเพศที่แบบ คุณลักษณะภายนอก เยอะ รู้สึกว่าดูรูปร่างหน้าตา อย่างเยอะ แล้วก็เออถ้าเกิดเราดูก็ไม่ได้เห็นเป็นไร”</p>	<p>1.2.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย</p>
<p>ประเด็นหลักที่ 2: การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว</p>	
<p>“เออเค้าก็ไม่อยากให้เราเป็น ไช้ แล้วเค้าก็ไม่แน่ใจว่าเค้าจะรับตรงนี้ได้มั้ยแต่เหมือนเค้าก็ อืมรอคอยที่จะ เมื่อไหร่ลูกชายจะมีแฟนซักทีอะ อารมณ์ประมาณนั้นอะ”</p>	<p>2.1.1.2 การรับรู้ท่าทีที่ไม่ยอมรับจากครอบครัว</p>
<p>“ก็คือ เออแม่เคยถามตรงๆครับ แม่เคยถามตรงๆว่า คือแม่สงสัยมานานแล้วเพราะว่าคือ พี่เนี่ยแบบอายุขนาดนี้แล้วแบบยังไม่เคยพาแฟนผู้หญิงเข้าบ้าน เค้าก็สงสัยนะ เค้าก็...เค้าก็ เคยดู เคยดูรายการทีวี แล้วก็พูด รายการทีวีก็พูดถึงเรื่องเกย์ เค้าก็แบบว่า มาถามว่า เออมีแฟนรึยังไรเงี้ย เมื่อไหร่จะพามาให้แม่ดู แล้วก็ ก็แอบมาว่า มีแฟนเป็นผู้หญิงผู้ชายเนี่ย อะไรยังเงี้ย เออ มีก็บอกมานะอะไรเงี้ย”</p>	<p>2.1.1.3 การรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวว่าตนอาจเป็นชายรักชาย</p>
<p>“ตอนไม่ได้บอกเธอ เรายัง ก็เราไม่กล้าบอกเพราะว่าเรารู้สึกว่ากลัวแม่เราจะเสียใจ”</p>	<p>2.2.2.1 ความรู้สึกห่วงใยต่อสมาชิกในครอบครัว</p>
<p>“เออๆไช้ ก็คือ แม่เคยพูด คือมันมีอยู่หลาย...แม่เคยพูดเปรยๆว่า เออประมาณว่า ขอ เออ อย่าอย่าเป็นเกย์นะ อะไรเงี้ยเออบอกว่าย่าให้ อย่า อย่าเป็นเกย์อะไรเงี้ย คือ คือพูดเปรยๆ แต่คืออีกมุมหนึ่งก็เหมือนกับว่าอยากให้พูดออกมา แอ้ยอยากให้บอก แต่ในอีกมุมหนึ่งก็เหมือนกับว่าเค้าก็...”</p>	<p>2.2.2.2 ความรู้สึกไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว</p>
<p>“มันก็รู้สึก เรายังรู้สึกอยากเปิด เพราะว่า เรายัง...พี่ชายเราก็แต่งงานมีครอบครัวแล้วก็เวลาไปกินข้าวร่วมกันเค้าก็ เค้าก็พาแฟนเค้าไป แล้วก็จะมีแต่เหลือแต่เรา เออถ้าเกิดเราได้มีช่วงเวลาเหล่านั้น มันก็คงจะดี”</p>	<p>2.2.2.3 ความรู้สึกอึดอัดจากความต้องการที่จะให้ครอบครัวรับรู้การเป็นชายรักชายของตนแต่ไม่สามารถเปิดเผยได้</p>
<p>“เปิดกับเพื่อนไม่คิด เปิดกับเพื่อนความคิดมากน้อยกว่าที่บ้านเยอะ แต่ว่าถามว่า เรายังต้องเป็นบางกลุ่มเท่านั้น บางคน เพราะว่าอย่างที่มีเพื่อนมัธยมก็ไม่เปิด ไม่เปิดเพราะว่า เพราะว่าเรามี รู้สึกว่า พี่ ที่คิดว่า ต้องมีบางคนที่รับไม่ได้ตรงจุดนี้เหมือนกันก็เลยต้อง ต้องระวังเรื่องนี้ แล้วก็ คิด คิดให้มาก นะครับ”</p>	<p>2.3.2 ความยากในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว</p>
<p>ประเด็นหลักที่ 3: การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่</p>	
<p>“ไม่ได้พันธง ก็คือเอออาจจะเปลี่ยน แอ้ยเราไม่จำเป็นต้องเปิดก็ได้ เราก็ใช้ชีวิตหนึ่งไป เลี่ยงๆไป อย่างเงี้ยๆไปก่อนอะไรเงี้ยครับ”</p>	<p>3.1.1 ความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว</p>
<p>“สมมติถ้าเกิดแม่ถามว่า ขอพบผู้หญิงรึเปล่า เรายังจะไม่กล้าพูดว่าเราชอบผู้หญิง หรือว่าไม่กล้าปฏิเสธ เรายังเลี่ยงๆไปอะไรเงี้ย ตอบอย่างอื่น”</p>	<p>3.1.2.1 การบ่ายเบี่ยงประเด็นในการสนทนา</p>
<p>“บางทีเราก็กลัวเพื่อนที่รู้ว่าเราเป็นมาที่บ้าน เรายังไม่กล้าพามา กลัวหลุด กลัวจะอย่างนั้นอย่างนี้ เพื่อนมันก็จะแหย (หัวเราะ) จะแกล้งจะอะไรเงี้ยตลอด แอ้ยเดี๋ยวจะไปฟ้องแม่มึง อะไรเงี้ย ไช้ปะ ก็ ก็อาจจะเรื่องของการคบเพื่อนเราที่เลือกเพื่อนที่เป็นเพื่อนมัธยมที่ไม่รู้มากกว่าครับ”</p>	<p>3.1.2.2 การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว</p>
<p>“ชินไปแล้วอะ ก็คือเราก็บอกอย่างเงี้ยเป็นปกติว่าเราไปหาเพื่อนไปอะไรเงี้ยเป็นปกติครับ ไม่ได้...ก็</p>	<p>3.2 การรักษาสมดุลทางการรับรู้คิด</p>

ถามว่าความรู้สึกผิด ก็คงจะมี แต่น้อย เพราะว่าเรารู้สึกว่ามันช่วยไม่ได้จริงๆ”	
“แล้วก็ตามว่า ไอ้เรื่องของความ...อะไรรนะ ความอึดอัดใจอะไรนะ ก็ เรารู้สึกว่า สักวันหนึ่งเราคงต้องเปิดเผยออกไป แต่ว่าเพียงแต่ว่ายังไม่...พี่อาจจะยังไม่เจอ ยังไม่เจอใครที่แบบว่า โอเคจริงๆ หรือว่าพร้อมที่จะเปิดเผยจริงๆ”	3.3 การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต
ประเด็นหลักที่ 4: การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว	
“เพื่อนร้องไห้เลย แบบว่าเพื่อนดีใจมาก คือเค้าสง คือเค้าสงสยกันมานาน เค้าสงสยว่าเค้า คือเพื่อนดีใจปล่าววะ คือเหมือนกับว่า เค้าดีใจว่า เรายินดีเปิดเผยความลับให้แก่เค้าเป็นคนแรก แล้วก็รู้สึกว่า ประทับใจว่าเธอเพื่อนแสดงความจริงใจออกมาอะไรเงี้ย แล้วก็รู้สึกว่า รู้สึกเป็นอะไรที่แบบว่า ยกภูเขาออกจากอกจริงๆ ช่วงนั้นคือแบบว่า มัน ที่จำได้ว่าตอนนั้นตัวสั้นไปหมดเลย สั้นแบบ ตัวสั้นปากสั้นแบบ เอออะไรเงี้ย กูจะมีเรื่องจะบอกพวกมึงวะว่า ว่ากูมีแฟนแล้วนะ แล้วก็เออเนี่ยแฟนกูเป็นผู้ชายอะไรเงี้ยเอออารมณ์ทำนองเนี่ยแหละ เพื่อนก็ (หัวเราะ) เป็น moment หนึ่งที่ประทับใจครับ”	4.1.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบเป็นทางการ
“คือมันเป็นยุคของ พี่ว่ามันเป็นยุคของการยอมรับแล้วแหละ เรียกว่ามันไม่...เรื่องของสังคมไทยมี an... มีบ้างอะแต่ว่ามันน้อยลงไปเยอะพี่ว่า”	4.2 การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชาย
“มี ทอง(ชื่อเพื่อนชายสมมติ) อะ แล้วก็เพื่อนผู้หญิงสองคนคับ แล้วก็เออ...ก็ไม่มี...นอกนั้นก็ไม่ค่อยมีอะไร มีเพื่อนเกย์ที่ add add แต่ว่าไม่ได้ อะไรสูงสิงกัน ก็มีคุยกันอะไรว่าเป็นเกย์เงี้ย เป็นเกย์แค่นั้น”	4.3 การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว

ตารางที่ 10

ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5

ประเด็นหลักที่ 1: การรับรู้ตนเอง	
“มันมีเอ่อความรู้สึกแนวแบบ ความรักอะไรอย่างเงี้ยแบบ อิมแบบวัยรุ่นหรืออะไรเงี้ยแต่ว่าสิ่งที่ไอ้ความรู้สึกแบบเนี่ยมันเกิดขึ้นกับเพศเดียวกันซึ่งมันไม่น่าจะเกิดขึ้น”	1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ
“รู้สึกว่าการที่เรารับรู้ตัวเองมันก็...ไม่ได้ ไม่ได้เสียหายอะไร ก็เลยก็เลยยอมรับ แล้วก็พยายาม เหมือนใช้ชีวิตให้เป็นของตัวเองต่อไป”	1.1.2 ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง
“ส่วนหนึ่งก็เลยรู้สึกว่า ถ้าเราจะพัฒนาความสัมพันธ์ไป มันก็คงไปต่อไม่ได้เพราะว่าตัวเราเอง มันก็ติดในปัญหาที่ของเราเองว่า เราไม่สานสัมพันธ์ต่อกับเค้าเลยเพราะว่าเรากลัวที่บ้านมากอะไรเงี้ย”	1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธ์ภาพแบบชายรักชาย
“ใช้ครับก็เลยรู้สึกว่าแบบ มีความรู้สึกว่าความสัมพันธ์ถ้าเราจะคบกันยาวมันก็...มันก็จะต้องมี ความกล้าที่จะเปิดเผยออกมาใน ในระดับหนึ่งอะครับ แต่ว่ารู้สึกว่า ตัวเราเองก็ยังอยู่ในกรอบที่เราไม่สามารถออกจากกรอบตรงนี้ได้เพราะถ้าออกไปแล้วที่บ้านเราจะรู้สึกอย่างไรเงี้ย เรา เราจะรับมือกับ...ถ้าที่บ้านต้องรับรู้แล้วเราจะรับมือกับสิ่งเหล่านี้ยังไงเงี้ยครับ คือ คือเหมือนจั้นเราตัดปัญหาไปเลยตีความก็คือเราไม่มีตีความ”	1.2.1.2 มุมมองต่อชีวิตคู่แบบชายรักชาย
“เพราะว่าเราเป็นคนที่มีบางครั้งจะรู้สึกว่าทำอะไรเนี่ย น่าจะ มันต้องประเมินผลหรือว่า ประมวลผลก่อนว่า ความน่าจะเป็นที่มันจะสำเร็จอะครับ มันชักเท่าไร เพราะว่าแบบว่า คือดู	1.2.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็น

<p>บางครั้งมันก็เสียวใจครับ มัน คืออยากจะระวังที่สุด เพราะว่าทำแล้วมาอะไรเงี้ยมันก็จะรู้สึกว่าจะ</p> <p>บางครั้ง ตั้งแล้วด้วยความประมาท ระเบิดบ้างอะไรบ้าง ก็เลยมีความรู้สึกที่เราต้อง safety ตัวเองก่อน เราจะต้องดูปัจจัยทุกอย่างให้มันถี่ถ้วนก่อนที่จะลงมือทำอะไรสักอย่าง ให้ผล ผิดพลาดมันออกมาน้อยมาก”</p>	ปัจเจกบุคคล
ประเด็นหลักที่ 2: การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว	
<p>“คุณแม่ก็...นะโดยส่วนใหญ่เท่าที่ฟังจากประสบการณ์ของคนเก่าๆ อื่นๆด้วยก็จะรู้สึกว่า แม่ น่าจะ...พวกเพศหญิงอะครับ เพศแม่น่าจะเป็นฝ่ายที่รับ รับอะไรตรงนี้ได้ง่ายกว่าอยู่แล้วครับ ก็ ถ้าที่คิดไว้จะครับ ถ้าสมมติว่าต้องเปิดเร็วกว่ากำหนดหรือว่าอะไรเงี้ย ก็น่าจะเป็นการเปิดกับ คุณแม่มากกว่า เพราะรู้สึกว่าคุณแม่น่าจะรับได้ในระดับหนึ่ง”</p>	2.1.1.1 การรับรู้ที่ที่ยอมรับจากครอบครัว
<p>“ก็ คุณแม่ก็มักจะ ไม่ได้เชิงว่าจะครับ แต่เค้าก็จะ ด้วยความที่เค้าก็เห็นว่า ในวัยเนี่ยน่าจะมี แฟนหรือมีอะไรได้แล้ว แต่ว่าทำไมเราก็ไม่มีเลย แล้วเค้าก็มักจะถามว่าตกลงแล้ว ลูกเป็นรี เปล่าอะไรเงี้ยครับ แต่ว่าเค้าก็เหมือนจะเตือนๆว่าถ้าเปลี่ยนได้หรือว่าอย่าเป็นเลยนะอะไรเงี้ย มันก็คือเป็นแนวเหมือนขอร้องวิงวอนอะไรเงี้ยครับ เราก็เลยรู้สึกอึดใจ...เค้า คง เค้าไม่อยากให้ ลูกของเค้าเป็นในลักษณะแบบนี้ คือเราไม่ได้เข้าใจเหตุผลเค้าว่าทำไมเค้าถึงไม่อยากให้เป็น แต่ว่าเค้าคงไม่ได้อยากให้เราเป็นในลักษณะในจุดนี้”</p>	2.1.1.2 การรับรู้ที่ไม่ยอมรับจากครอบครัว
<p>“ด้วยความที่มันก็โตขึ้นมาแล้ว ไม่ได้เด็กๆเล็กๆเหมือนแต่ก่อนมันก็เหมือนว่าด้วยวัยอะครับ มันก็เหมือนทำให้ เค้าเรียกว่าเหมือนให้ช่องว่างในการตัดสินใจของแต่ละคน ของกันและกัน มากกว่า ก็คือ ก็คือเหมือน เค้าก็จะไม่ ไม่ได้ ไม่ได้พูดถามเชิงเข้าชี้ในลักษณะอย่างนี้มากนัก เหมือนแต่ก่อน”</p>	2.1.2 การรับรู้ท่าทีของครอบครัว ในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล
<p>“มันก็เลยเป็นเหมือน เป็นอยู่ในจุดที่แบบ ณ ตอนนี่คือ น่าจะ ให้ถ้าถามว่าตอนนี้เหมือนจุด พอตีกันมากกว่า คือ โอเคขึ้นจะไม่ถามเธอว่าเป็นอะไร แต่ว่าในส่วนของคนที่ถูกถามก็ โอเคเราวางตัวอยู่ในจุดที่ดิฉันไม่ได้ไปทำอะไรเกินเลยเกินงามจนต้องให้เค้าไม่สบายใจ”</p>	2.2.1 ความรู้สึกปลอดภัย อยู่ในสภาพสมดุล
<p>“เรา เราห่วง เรา เราแคร์ถึงที่บ้านเป็นหลักเงี้ยครับว่า เพราะว่า เหมือนมันก็คือคิดในทุกๆมุมอะ ครับ เค้าจะรับเราได้ม๊าย คนข้างนอกถ้าเราออกไปแล้วคนข้างนอกอะจะมองเค้ายังเงี้ยอะไรเงี้ย ครับ เหมือนคิดว่าถ้าสมมติว่า ตัวเราเปิดเผยไปทั้งหมดแล้วเนี่ย เค้าจะต้องเจอกับอะไรบ้าง แล้วเค้าจะรับมือมันได้มากน้อยแค่ไหนมากกว่า คือเหมือนหลักๆที่คิด”</p>	2.2.2.1 ความรู้สึกห่วงใยต่อสมาชิกในครอบครัว
<p>“เราที่มีความรู้สึก ว่า กับข้างนอกเราเปิดได้จริง แต่ว่า จริงๆแล้วชีวิตนี้ข้างนอกวันๆเราออกไปข้างนอกใจสุดท้ายเราก็ต้องกลับมาที่บ้าน เพราะฉะนั้นเนี่ย เวลาที่เราอยู่ที่บ้านเนี่ย เราจะไม่ค่อยอยากจะทำอะไรกับพวกอย่างเงี้ย เพราะฉะนั้นเนี่ย คือบางครั้งการที่เราคุยกัน อย่างการ โทรศัพท์อะไรเงี้ยครับ พอยู่บ้านเนี่ยก็มักจะไม่อยากคุย เพราะว่าเวลาอยู่กับที่บ้านแล้วเนี่ยจะไม่ค่อยอยาก ไม่อยาก จะเอาเรื่องอย่างเงี้ยเข้ามาเลย เพราะมีความรู้สึก ว่า ถ้าเราคุยด้วยแล้วเรามีกริยาอาการที่แตกไปแล้วเดี๋ยวที่บ้านจะสงสัยรีเปล่า หรือแบบเค้าจะอะไร...ผิดสังเกตรีเปล่าอะไรเงี้ยครับเพราะฉะนั้นแบบ คือเหมือนเรารู้เรากลัวในจุดนี้มากกว่าว่าไม่อยากให้ที่บ้านรู้”</p>	2.2.2.4 ความรู้สึกกังวลว่าครอบครัวจะทราบถึงการเป็นชายรักชายของตน
<p>“เออ ก็อีกอย่างหนึ่งคือเราไม่รู้ว่าจะยอมรับเราได้ในระดับไหนครับ แล้วถ้าเกิดเค้า เราเปิดตัวไปแล้วเค้ายอมรับเราไม่ได้เรามีความรู้สึกว่า แล้วเราจะมีชีวิตยังไง เพราะว่าทุกวันนี้ เออสิ่งยึดเหนี่ยวเราหักๆก็คือครอบครัวอะครับ เพราะฉะนั้น ถ้ามีปัญหาจากเรื่องนี้ที่เราคิดว่ามันน่าจะเป็นทางออกที่ดีถ้าเราจะบอกออกไปสุดท้ายแล้วผลมันไม่ได้ใจครับ แล้วสู่น้ำกันไม่ได้ ไม่คุยกัน สู่น้ำกันไม่ได้ แล้วที่เราฟัง สิ่งที่เรายึดเหนี่ยว แล้วเราจะไปยึดเหนี่ยวอะไร</p>	2.2.2.5 ความรู้สึกกลัวกับผลทางลบที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว

หรือว่าเรา อะไรเงี้ยครับ กลัวว่าอิมผลที่ได้มันจะตรงข้าม”	
“แต่ว่ากับที่บ้านนี่คือ ก็จะต้อง ปิดนิตินึงเพราะว่าเค้ารับไม่ได้ แล้วก็คือเค้าก็พยายาม มีการพูดหรือสอบถามตลอดว่าอะไรเงี้ยอะไรอย่างเงี้ยครับ ก็เลยเหมือนเราจะต้อง มันก็ทำให้เราอึดอัด”	2.2.3 ความรู้สึกต่อท่าทีของสมาชิกในครอบครัวในประเด็นเกี่ยวกับชายรักชาย
“ในความคิดคือมันต่างมากกับ กับเพื่อนนี่ยังดูเป็นเรื่องเล็ก กับที่บ้านนี่คือมันเป็นเรื่องใหญ่มากเพราะว่าเราต้องอยู่กับเค้า เจอเค้าทุกวันเจอหน้ากันทุกวัน แต่กับเพื่อนนี่เราไม่ได้เจอเค้าตลอด ณ จุดนี้ คือ หรือคิดง่ายๆก็คือ เพื่อน เราอาจจะไม่ต้องคบเค้าก็ได้ ถ้าดี อยู่ด้วยกันแล้วมีความสุขดีก็คบกันไป แต่ถ้าเป็นเพื่อนที่ไม่ดี เราอาจจะไม่คบกับเค้าต่อก็ได้ แต่กับครอบครัวเนี่ย เราไม่สามารถที่จะเลิกคบกับเค้าได้ เราจะต้องอยู่กับเค้าไปตลอดจนกว่าใครคนใดคนหนึ่งจะแยกจากกันไป เพราะงั้นมันก็เลยมีความรู้สึก ว่า เรื่องของความสัมพันธ์มันน่าจะพยายามรักษาให้มันอยู่ในระดับที่ดีไว้ดีกว่า อย่ามี อย่าพยายามหาอะไรที่มันทำให้ขุนมัวหรือขุนหมองดีกว่าเพราะว่า เราจะต้องอยู่กับไปอีกนาน อิม คือไม่ว่าจะ ใครมาทำอะไรมันตัดสายสัมพันธ์ครอบครัวไม่ออก”	2.3.2 ความยากในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
ประเด็นหลักที่ 3: การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่	
“ก็คือ ที่ยังไม่เปิดเผยก็เพราะว่าเรายังไม่พร้อมที่จะเปิดเผย เรายังต้องการที่จะ เราต้องการเวลาอีกซักหน่อยที่จะเตรียมอะไรเพื่อที่จะ รอที่จะเปิดเผยมากกว่า”	3.1.1 ความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
“แต่ว่าเพราะว่าเรา เาก็ค่อนข้างที่จะตอบเหมือน ตอบให้ดูกลางๆว่าแบบ อิมเราๆอยากจะครองตัวเป็นโสดมากกว่า เรา เราอยากจะทำอยู่กับเค้า เราไม่อยากจะอะไรเงี้ยงี้”	3.1.2.1 การบ้ายเบี่ยงประเด็นในการสนทนา
“อิมที่ปิดๆก็น่าจะเป็นเรื่องของ การสื่อสารกับพวกเพื่อนหรืออะไรเงี้ยที่เป็นในกลุ่มลักษณะเดียวกันมากกว่าครับ เพราะว่าเหมือนแบบ จะมาคุยกันออกรสหรือว่าจะมาอะไรกัน แสดงพฤติกรรมอะไรเงี้ยครับก็คงไม่ หรือว่าแบบ เวลาที่ หรือบางทีก็จะเลี่ยงการที่ไม่พาใครมาที่บ้าน ไม่พาเพื่อนมาที่บ้านหรืออะไรเงี้ย มักจะเป็นคนที่ออกไปเองซะมากกว่า”	3.1.2.2 การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว
“ทุกวันนี้เราเล่น facebook เราจะโพสต์อะไรเราก็จะต้องระวังตัวมากขึ้นว่าแบบ เอ้ยวันดีคืนดีแม่จะเปิดคลิบมาดูเราไปอะไรเงี้ยครับ แต่ว่าก็ แค่ แต่ว่าโดยส่วนมากเราก็ระมัดระวังตัวอยู่แล้ว ว่าอะไรเงี้ยงี้ว่าเราเขาทำ โพสต์ได้ในระดับไหนทำตัวเองได้ในระดับไหนเวลาเราอยู่กับที่บ้านอะไรเงี้ย เพราะว่าอยู่กับที่บ้านกับอยู่กับเพื่อนมันก็ทุกคนไม่ว่าจะเป็น ไม่จำเป็นต้องเป็นชายรักชาย คือทุกคนมันก็ คนละแบบกันอยู่แล้ว...การวางตัว”	3.1.2.3 การจำกัดการเข้าถึงสื่อที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย
“คือเหมือนจะเป็นลักษณะที่คิดว่า ถ้าอยากจะทำอะไรออกไปทำข้างนอก เพราะเค้าไม่เห็นอยากมาทำในบ้าน เพราะเราไม่รู้ว่าเค้าจะกลับมาเมื่อไหร่ เค้าจะอะไรเงี้ยงี้ เพราะนั่น จะทำอะไร ออกไปทำข้างนอก (หัวเราะ) รู้สึกว่าอยู่ในบ้านเราก็ต้อง ประพฤติตัวอยู่ในสิ่งที่แบบ อยู่ในกรอบที่โอเค เขาเป็นลูกที่แบบเราเค้ารับได้นะ ไม่ใช่เป็นอะไรที่แบบอิมอะไรก็ไมรู้”	3.1.2.4 การหาจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการทำพฤติกรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย
“ใช่หรือว่าบางคนบางครั้งก็คือ อาจจะเช่น มีทีวีหรือมีละครที่แบบบางครั้งทานข้าวกันอยู่แล้วนั่งคุยกันแล้วมีตัวละครที่ซึ่งเป็นลักษณะชายรักชายอะไรเงี้ยครับ แล้วเค้าเริ่มมีประเด็นถกเถียงกัน บางครั้งเราก็จะเงียบไป หรือปลีกตัวเองออกไปจากจุดนั้น เพื่อที่จะแบบ จะต้องไม่อยู่ในสถานการณ์ที่จะต้องมาตอบคำถามหรือว่าถูกยกขึ้นมาอะไรเงี้ยครับก็จะเลี่ยงๆไปซะมากกว่า”	3.1.2.5 การแสดงท่าทีนิ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย
“บางครั้งการที่เราตั้งกรอบว่า การที่เรายังไม่บอกเค้า เรายังจะระมัดระวังตัวว่า เรายังต้องมีการ	3.1.2.6 การวางตนให้อยู่ใน

หรือว่ามีขอบเขตในการที่จะแสดงออกอยู่ในระดับไหนที่มันไม่น่าจะส่งผลกระทบต่อหรือว่าไปทำให้เค้ารู้สึกว่าเราเป็นหยิ่งจื้ออะไรเงี้ยครับ มันก็เหมือนเป็นตัวกรองอย่างหนึ่งว่า โอเคเราไม่น่าที่จะหลุดออกไปทำอะไรที่มันไม่ดีไม่งามอะไรเงี้ยครับให้เค้าต้องหงุดหงิดอะมากกว่า”	กรอบที่ครอบครัวยอมรับได้
“เคยคิดนะครับแต่ว่าเออออกจะให้ เวลามันเหมาะสมกว่านี้ก่อนก็คืออย่างตอนเนี่ยครับ หนึ่งคือเราเริ่มโตขึ้นแล้วเราก็จะรู้สึกว่าเค้า คือเหมือนอยากจะมีสูงจนตัวเองให้เค้าเห็นก่อนว่า การที่เราเป็นอย่างเงี้ยมันไม่ได้หมายความว่าเราจะดำเนินชีวิตต่อไปไม่ได้ คือเหมือนเราก็เลย ตอนนั้นก็เหมือนรอเวลามากกว่าอะครับว่า เออเรียนจบแล้ว ไปทำงาน มีหน้าที่การงานที่สามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ เลี้ยงดูเค้าได้ โดยที่เราก็คือเป็นอย่างเงี้ยมาตลอดเลยครับ ถึงจุดนั้นถึงจะ ก็มีความคิดว่าอืมเราถึงค่อยบอกเค้าว่าเราเป็นหยิ่งจื้อเพราะว่า ณ ตอนนั้นเราสามารถเลี้ยงดูตัวเองได้แล้ว เลี้ยงดูเค้าได้แล้วเค้าก็ไม่น่าที่จะต้องมาห่วงอะไรกับเราแล้ว แต่ว่า ณ ตอนเนี่ยครับเรายังต้องพึ่งพาเค้าอยู่ เราเลยมีความรู้สึกที่ อืม อย่าเอาเรื่องหนักใจไปให้เค้าดีกว่า เพราะว่าเราก็คือเลี้ยงดู ดูแลตัวเองได้ไม่ดี”	3.3 การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต
ประเด็นหลักที่ 4: การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว	
“ก็จะคุยกับเพื่อนที่...จะถามว่าเปิดทางการมั๊ย มันก็ มันก็คงไม่ใช่แต่ว่ามันก็คือเป็นเหมือนแนวว่า ถ้าถามแล้วก็ อืม ก็ไม่รู้จะปิดทำไม ก็เลยอืมก็เป็นอย่างนั้น แบบที่คิดนั้นแหละอะไรเงี้ยครับ แต่ว่าคงไม่ได้แบบ เดินไปบอกว่าเออเราเป็นอย่างเงี้ยนะ แต่ว่าถ้าเค้าถามหรือว่าอะไรขึ้นมาก็ ไม่ได้ปฏิเสธว่า”	4.1.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบเป็นทางการ
“จริงๆเราก็รู้สึกที่ดิเนะครับอย่างนี้ อย่างงานวิจัยเนี่ย ก็รู้สึกว่าดิเนะ หรือว่าอย่างของเพื่อนที่เค้าทำที่เป็นเรื่อง...ก็รู้สึกว่าจริงๆแล้วทุกวันนี้สังคมมัน เราอาจจะมองว่าทุกวันนี้สังคมมันเปิดขึ้นจริงแต่ว่า มันก็ไม่ได้เปิดทั้งหมดไปครับ มีความรู้สึกว่า มันก็ต้อง อะไรที่ คือขนาดตัวเองยังคิดเสมอเลยว่า ถ้ามีคนมาถาม หรือแบบมีคนบอกว่า ใช้อะไรเป็นแบบนี้ดีมีความสุขเรามักจะตอบไปว่า เราไม่ได้มีความสุขมากขนาดนั้นหรอก แต่ว่าที่เราอืมแล้วใช้ชีวิตไปอย่างทุกวันนี้ เพราะว่าเราชอบมันว่าเราเป็นอย่างเงี้ย”	4.2 การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชาย
“เหมือนรู้สึกว่า บางครั้งคุยกับคนกลุ่มเนี่ย ด้วยความซื่อคิดว่าเออแบบเพื่อนสนิทเป็นแบบเป็นเหมือนเรา ก็เลยแบบ เราคุยกับเค้าได้ทุกเรื่องจริงๆเพราะว่าเค้าเข้าใจในมุมมอง มุมมองหรือว่าความคิดของเรา”	4.3 การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว

ตารางที่ 11

ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

ประเด็นหลักที่ 1: การรับรู้ตนเอง	
“ถ้าชัดเจนเนี่ยก็คงจะเป็น ก็คงจะเป็นตอน ม. 5 นั้นแหละ เหมือนกับ ไม่ได้ชอบ ไม่รู้ชอบหรือเปล่า แต่ก็รู้สึกดีกับ กับรุ่นน้องคนนึง ม.4 ซึ่งรุ่นน้องเนี่ยก็ ก็ดีก็อะไรประมาณเนี่ย (หัวเราะ) ก็ประมาณเนี่ยแหละ รู้สึกเออ มันแบบอืมมันก็ มันก็ชอบอะมันรู้สึกว่าชอบไปนานๆ มันก็รู้สึกว่าชัดเจน”	1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ
“มันก็เคยมีเหมือนกันว่าจะเป็นแฟนกันแต่ก็ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ก็คืออยู่คนละประเทศกัน แต่ก็ตอนนี้ก็ไม่ได้ๆ ก็คือเป็นเพื่อนกัน ถ้าเกิดถ้าจำว่ามีแฟนเป็นตัวเป็นตนแบบนานๆมั๊ยก็คือ	1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธ์ภาพแบบชายรัก

“คือคุยอะไรกันโดยเล่าเรื่องส่วนตัวให้ฟังแต่ถ้าเกิดสนิทเป็นเพื่อนคนอื่นที่สนิทกัน คำก็อาจจะด้วยตัวตัวเอง โดยที่เราไม่ได้บอกอะไรประมาณนั้น จะด้วยพฤติกรรม หรืออาจจะเนื่องด้วยแบบ เห็นเขาเดินกับใครมาหรืออะไรประมาณนี้ ซึ่งเขาไม่เคยเล่าเรื่องส่วนตัวให้คำฟัง”	4.1.2 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบไม่เป็นทางการ
“เพื่อนคำ เพื่อนคำไม่ได้ treat เราเหมือนในคนในสมา...คนในครอบครัวนะอย่างเช่น แล้วอีกอย่างหนึ่งเพื่อนเป็นวัยเดียวกัน ดังนั้นความคิดความอ่านก็จะไม่ได้แตกต่างกันมาก คำอาจจะไม่ได้มอง เออ คำอาจจะไม่รังเกียจเราอะ เดียวนี้ เดียวนี้ก็คือสังคมมันสมัยใหม่แล้วอะ ถ้าแบบสนิทเราบอกว่าเราเป็นนะ อ้อยก็เป็นแล้วก็ไม่เป็นไรหรอก”	4.2 การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อชายรักชาย
“ไม่เคยเล่าให้ใครฟังนอกจากคนนี้ ถ้าสนิทว่าเป็นปรึกษาก็แค่เพื่อนคนนี้นั่นเดียว”	4.3 การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว

ตารางที่ 12

ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

ประเด็นหลักที่ 1: การรับรู้ตนเอง	
“ตั้งแต่ประมาณ ม.3 ก็รู้สึกว่าการรักมันก็เริ่มมีแล้วใช่ไหม ก็เริ่มรู้สึกว่าเออเราชอบเพศเดียวกันอะไรเงี้ยแต่คือแบบ เห็นเพื่อนเพศเดียวกันเห็นคนรู้จักอะไรเงี้ยก็เริ่มรู้สึกชอบ รู้สึกมีความรักอะไรขึ้นมานะ”	1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ
“มดว่ามีกระตบทางด้านจิตใจนะ ที่มดคิดนะ ความรู้สึกมากกว่า เราก็รู้สึกว่าทำไมเราเกิดมาเป็นแบบนี้ อาจจะรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอะไรประมาณนี้”	1.1.2 ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง
“มาชัดเจนตอนประมาณตอนอยู่ปี 1 มหาลัย เริ่มมีความรักแบบ ที่เค้าเรียกว่าแฟนกัน”	1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธ์ภาพแบบชายรักชาย
“การดำรงชีวิตนะ อิมถูกมัยอะ คือหนึ่งนะ สมมติเราเป็นเกย์นะ ในความรู้สึกของมดนะ มดคิดว่าในชาติเนี้ยมดก็ไม่เคยไม่มีแฟนที่เป็นผู้หญิง ถูกมัย การวางแผนในอนาคตเราก็ไม่ได้วาง ถูกมัยครับ การวางแผนที่จะมีลูกเราก็ไม่เคยคิด ถูกมัย ซึ่งต่างจากผู้ชายผู้หญิงถูกมัย ถ้าผู้ชายแท้ๆจริงๆก็ต้องวางแผนที่จะแต่งงานกับผู้หญิงมีลูกมีครอบครัว นั่นคือ นั่นคือชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์แบบสำหรับผู้ชายที่เค้าต้องการใช่ะ แต่สำหรับ สำหรับตัวเรา สำหรับพวกที่เป็นแบบนี้เนี้ย จะวางแผนไปเพื่ออะไรถูกมัยอะ อิม”	1.2.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นชายรักชาย
ประเด็นหลักที่ 2: การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว	
“แต่ถามว่าความรู้สึกคำที่รับเราได้มัยอะ มดเขื่อนะว่าคำรับเราได้อยู่แล้ว เพราะว่า แต่ละครอบครัวมันไม่เหมือนกันใช่ะ เราารู้สึกได้ว่าคำโอเคกับเราอะไรเงี้ย”	2.1.1.1 การรับรู้ท่าทียอมรับจากครอบครัว
“คำอาจจะ คำอาจจะ หนึ่งก็คงเสียใจนิดนึงว่าเออ ว่าลูกชาย แต่ไม่เป็นชาย 100% ถูกมัยอะ คำอาจจะเสียความรู้สึก ว่าอาจจะเสียใจเสียความรู้สึกอะไรเงี้ยไปชั่วระยะๆเนี้ย”	2.1.1.2 การรับรู้ท่าทีที่ไม่ยอมรับจากครอบครัว
“ก็คือเวลาเค้าพูด เวลาเค้าคุย คำก็ถาม คำก็บอกว่า เวลาดูอะไรที่มันเกี่ยวกับเกย์ กะเทยอะไรเงี้ยใช่ะ คำก็จะบอกว่า คำก็ไม่พูดไรนะ แต่คำก็หันมาถาม”	2.1.1.3 การรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวว่าตนอาจ

	เป็นชายรักชาย
“ก็คือ สงสารความรู้สึกเค้าอะ แคร่ความรู้สึกมากกว่านะ”	2.2.2.1 ความรู้สึกห่วงใยต่อสมาชิกในครอบครัว
“ก็อยากจะบอกนะว่าเธอเขาก็เป็นเจ๊ยเนาะ แต่ แต่เราก็ยังไม่กล้าอะ ความรู้สึกอะ จะไปอยู่ๆจะเดินไปบอกเค้าเลยว่า เราไม่ใช่ผู้ชาย เราเป็นเกย์ มันก็...กระไรอยู่”	2.2.2.3 ความรู้สึกอึดอัดจากความต้องการที่จะให้ครอบครัวรับรู้การเป็นชายรักชายของตน แต่ไม่สามารถเปิดเผยได้
“เรารู้สึกว่า เพื่อนอะ เธอคือยังโง่อะ เหมือนเพื่อนกันอะ เราทำอะไรเราคุยกันได้ใช่ไหมอะ คือเรา จะแบบ ความรู้สึกเพื่อนกับครอบครัวเนี่ยมันต่างกันนะ มดว่านะ อิม คือเพื่อนเนี่ยถึงเค้ารับเราไม่ได้เราก็ไม่แคร์ความรู้สึกเค้านะ เพราะ เพราะไม่ได้เป็นคนในครอบครัว แต่สมมติถ้าเป็นที่สาวพี่ชาย พ่อแม่เนี่ย เค้ารับเราไม่ได้เนี่ย เรารู้สึกว่า เรารู้สึกว่าเราๆ เรารู้สึกผิดอะพุดง่ายๆ เรารู้สึกแบบเสียใจอะไรประมาณนี้มากกว่า มดว่าแตกต่างกัน”	2.3.2 ความยากในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
ประเด็นหลักที่ 3: การรักษาสมาคมดุลในภาวะที่เป็นอยู่	
“ก็แอบๆคุย อาจจะไม่เปิดเผยว่า เค้าถามคุยกับใครเขาก็บอกคุยกับเพื่อน อะไรประมาณอย่างงี้”	3.1.2.2 การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว
“แบบบางที่สมมติถ้าแบบ อะมีแฟน ช่วงนั้นมีแฟนใช่ไหมอะ เรากลับไปอยู่บ้านพอดี เวลาคุยกันก็อาจจะแอบคุยอะไรเงี้ย”	3.1.2.4 การหาจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการทำพฤติกรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับการเป็นชายรักชาย
“มดคิดอยู่เสมออะว่าที่เป็นอย่างงี้เนี่ยคือ ถ้ามว่า หนึ่ง มดคิดถึงเรื่องเวรกรรม อะว่าคือเกิดมาเนี่ย จะเป็นชายก็ได้ ถูกมะ จะเป็นชาย 100% ก็ไม่ได้เป็น”	3.2 การรักษาสมาคมดุลทางการรู้คิด
“ใช่ๆสมมติว่าแบบ ถ้ามานะว่าสมมติว่าเราเจอคนที่ดี คนที่ใช่ คนที่แบบคบกับเราแบบนาน 10-20 ปี คือคนที่แบบ อะไรเงี้ยก็พร้อมที่จะเปิดนะเออ ประมาณอย่างงั้นด้วยนะ แต่ถ้าเรายังตอนนี้ยังแบบ คือ ยังไม่เจอใครที่มันชัดเจนนั่นแน่นอนอะไรเงี้ยเราก็ไม่กล้า ไม่กล้าบอก ไม่กล้า...ไม่กล้าเล่าให้เค้าฟัง”	3.3 การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต
ประเด็นหลักที่ 4: การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว	
“มาถึงตอนเข้าปี 1 ที่เข้ามาเรียนกรุงเทพฯ พอเริ่มเรียนมหาลัยปั๊บ ตอนแรกเพื่อนก็ไม่รู้เนาะว่าเป็นอะไรเงี้ยใช้มัยเพื่อนก็คิดว่าเป็นผู้ชายปกติ แต่พอสักพักนึงเพื่อนก็เริ่มสงสัยว่าเฮ้ มันจะใช่เกย์รึเปล่าอะอะไรอย่างงี้ ก็เลย ก็เลย ตอนแรกก็เฉยๆไม่ได้บอกอะไร พอหลังๆปั๊บเราก็เริ่มบอกเพื่อน ก็เริ่มบอกเลยว่าเธอถ้าเราเป็นอย่างเงี้ย จะรับได้รึเปล่าอะไรเงี้ย ยังจะเป็นเพื่อนกันอยู่รึเปล่าอะไรเงี้ย มันก็บอกอ่า...มันก็บอกมันรับได้ ไม่เห็นเกี่ยวกับเลยว่ามีผู้ชายหรือผู้หญิงหรือว่าทอมเกย์อะไรเงี้ยถ้าเป็นเพื่อนกันอะไรเงี้ยนะ”	4.1.1 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบเป็นทางการ
“ตอนมัธยมเนี่ย มัธยมต้นถึงปลายเนี่ยคือเพื่อนจะรู้จักกัน เออว่าเป็นแบบนี้ๆอะไรเงี้ย”	4.1.2 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบไม่เป็นทางการ
“ในตอนนี้คือเพื่อนรับได้ หลังจากนั้นก็เลยเริ่มแบบไม่ปิดบังอะไรมากขึ้น ก็เลยเริ่มบอกเริ่มมากขึ้นอะไรเงี้ยใช่”	4.2 การรับรู้การประเมินที่บุคคลภายนอกครอบครัวมีต่อ

	ชายรักชาย
“ใช่ ไม่ต้องเป็นกังวล ตาม ถ้าหากว่าเรายังปิดบังเพื่อน กับคนๆรอบข้างที่เรารู้จักซะแล้ว ปิดบังกับครอบครัวเนี่ย แล้วใครจะรู้จะถูกรังแก ไม่ใช่แล้ว ใครจะรู้ คือแล้วเราจะสบายใจหรือ ถูกมั๊ย อย่างน้อยยังมีเพื่อนที่คอยรับฟังเราเวลาเรามีปัญหา ในส่วนของตรงนี้ ในส่วนของที่เราเป็นตรงนี้ ถูกมั๊ย ใช่”	4.3 การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว

ตารางที่ 13

ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

ประเด็นหลักที่ 1: การรับรู้ตนเอง	
“ถ้ากับเพื่อนตอนป.ตรี ผมคิดว่ามันเป็นแค่อารมณ์ชั่ววูบ แค่อยากลอง อยากรู้อยากลอง แต่พอมามีแฟนตอนอายุประมาณ 28 น่าจะชัดแล้วละ”	1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ
“รู้สึกว่อยากลอง ก็เลยลองปล่อยไป ปล่อยไปเรื่อยๆแล้วหลังจากนั้น คำก็หยุด เราก็เลยถามวันรุ่งขึ้นนะก็ถามเค้าตรงๆ ก็เป็นเพื่อนกันสนิทกันด้วยถามเค้าตรงๆ คำก็ไม่กล้าพูดอะไร จน(หัวเราะ) จนแบบโอเค ถ้าอยากลองใช่มั๊ย ลองก็ลอง หลังจากนั้น...ก็มีอะไรกันมาเรื่อยๆทุกวันนี้จนจบ”	1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธ์ภาพแบบชายรักชาย
“เราโตขึ้นมาเราเป็นเด็กต่างจังหวัด เราส่งเสียค่าเทอมเรียนของเราจนตลอด แล้วเราจะบอกเค้าทำไม คำก็ไม่ได้มายุ่งอะไรจะเรามากมาย เออเราก็ไม่ได้พึ่งพาเค้า มีแต่บางช่วงบางตอน เค้ามาพึ่งพาเราด้วยซ้ำ”	1.2.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล
ประเด็นหลักที่ 2: การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว	
“เพราะว่าถ้าเราไปคุยกะทางครอบครัวเนี่ยส่วนใหญ่ feedback กลับมาผมว่ามัน มันคงไม่ดีอะ เพราะว่ายายผมอะ ยายผมเค้าเคยแบบ คือผมคิดไปเองรีบล่าไม่รู้จะว่าเค้ารับไม่ได้นะ เพราะว่ายายเคยบอกว่า ให้อ้างบ้านอะ คำมีครอบครัวคือลูกสาวเป็นทอม ส่วนลูกชายเป็นเกย์ คำก็เลยบอกย้ายไปเป็นแบบนั้นนะ ตอนเด็กๆ ใช่ว่าเค้าจะเริ่มรู้สึกว่ไม่ยอมให้เค้าแอนตี้”	2.1.1.2 การรับรู้ท่าทีที่ไม่ยอมรับจากครอบครัว
“แล้วเคยมีจังหวะที่ ตอนนั้นเค้ารู้สึกว่ เคยมีอะไรกับแฟน แล้วแฟนมันมากัดคอ (หัวเราะ) แฟน แฟนมาดูคอแดงใช่ปะ เหมือน (ญาติ) ที่ๆ (อธิบายถึงลักษณะเฉพาะ) คำ เหมือนคำก็จับได้ คำบอกมีอะไรจะเล่าให้ฟังปะ ก็เลยบอกว่า เฮ้ยไม่มี คำก็พูดแรงมาก คำก็ล่อแรง คำก็เริ่มรู้สึกว่ ไม่ปลอดภัยที่จะเล่าอะไรให้พวกนี้ฟัง”	2.1.1.3 การรับรู้ความสงสัยจากสมาชิกในครอบครัวว่าตนอาจเป็นชายรักชาย
“ไม่เคยยุ่งเรื่องชีวิตส่วนตัว ตั้งแต่เรื่องเรียนยัน จะไปไหนมาไหนเค้าไม่เคยถาม คำปล่อยเราเป็นอิสระ คำไว้ใจเราถึง เรื่องจะมีแฟนหรือไม่มีแฟนคำก็ไม่เคยถามนะ เพราะคำคงรู้ดีว่าฐานะเรา ก็ไม่รู้จะคิดไปเองรีบล่าว่าฐานะทางบ้านเราตอนนั้นมันก็ไม่ดี พอไม่ดีเนี่ย ถ้าเรามีแฟนไปอีกคนนะ แล้วเรายังหารายได้ไม่ได้ เราคงต้องมาขอตั้งคัพแม่แล้วไปเลี้ยงสาวรีบล่าเลี้ยงแฟน ก็เลยไม่รบเร้าให้มี”	2.1.2 การรับรู้ท่าทีของครอบครัวในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล
“ถ้าผมเปิดโปง ผมจะ...มองหน้าเค้าลักษณะไหน เราจะอยู่แบบไหนนะ แล้วผมคิดในใจเหมือนกัน”	2.2.2.2 ความรู้สึกไม่มั่นใจในผลที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว

“อะมันจะเป็นเรื่องที่ยับอวยเรามากเพราะว่าถ้าบอก (ญาติ) ไป (กล่าวในลักษณะที่ว่าญาติจะไปบอกต่อๆกัน) แล้วผมจะค่อนข้างแคร้กะ...คนต่างจังหวัดอะนะ กลุ่มญาติมาก ค่อนข้างแคร้สายตาเค้า มันอาจจะมียหลายประเด็นที่เค้าเริ่มสงสัยเพราะว่าผมโตจนป่านนี้ เค้าไม่เคยเห็นผมจะพาแฟนผู้หญิงเข้าบ้านเลย แล้วไม่เคยเห็นผมมีแฟนมาก่อน แล้วก็กลับบ้านที่ไรก็ถามตลอด เออนั้นแหละแล้วคอมแดงด้วย (หัวเราะ)”	2.2.2.5 ความรู้สึกเกี่ยวกับผลทางลบที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
ประเด็นหลักที่ 3: การรักษาสมดุลในภาวะที่เป็นอยู่	
“ผมไม่บอกเด็ดขาด แล้วเค้าก็...ยังงี้ก็ต้องปิดให้ถึงที่สุด”	3.1.1 ความตั้งใจที่จะไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
“เดินหนี ถ้าๆโดนซักมากผมก็เดินหนี มีอะไรไปทีอื่น”	3.1.2.1 การบ่ายเบี่ยงประเด็นในการสนทนา
“มีแต่เรื่องแฟนเนี่ยแหละ ปกปิด กะทางบ้าน”	3.1.2.2 การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว
“ส่วนใหญ่จะเป็นญาติ ญาติห่างๆ ไม่ได้ญาติอะไรมากมาย ไม่รู้จักอะไรมากมาย มาซักทำไม ผมบางครั้งผม...เคยมีเหมือนกันนะ ไม่คุยเรื่องนี้เลย แล้วก็ไม่อยากคุยกับเค้า เจอจะหลบ”	3.1.2.5 การแสดงท่าทีนิ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย
ประเด็นหลักที่ 4: การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว	
“เพื่อนนี้แหละ ที่แบบเดียวกันนี้แหละจะคอยปรึกษาให้กันและกัน”	4.3 การรับรู้แหล่งสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายนอกครอบครัว

ตารางที่ 14

ตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ในประเด็นของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

ประเด็นหลักที่ 1: การรับรู้ตนเอง	
“สังเกตเห็นเธอ มั่นกันนานอยู่นะ (หัวเราะ) ไม่รู้สึก ก็...คือตอนเด็กๆมันก็ไม่ได้คิดอะไรนะ มีตอนที่ว่าจะแบบว่าแน่ใจก็คือ เริ่มที่จะเริ่มคบผู้ชายมากกว่า”	1.1.1 การรับรู้ความสนใจทางเพศ
“(หัวเราะ) พี่ไม่ได้กังวลเรื่องที่เป็นอยู่เลย”	1.1.2 ความรู้สึกต่ออัตลักษณ์ทางเพศของตนเอง
“ก็เหมือนคู่รักทั่วไป เจอกันกินข้าว นอนด้วยกัน ตามปกติ”	1.2.1.1 การรับรู้ประสบการณ์การมีสัมพันธ์ภาพแบบชายรักชาย
“ต่างกับชายหญิงทั่วไปมั๊ย? ไม่ต่างเลย จะต่างก็แต่ตรงที่ว่า มันค่อนข้างจะ ต้อง...ปิดบังสังคมหนึ่ง ประมาณนั้น ก็คือ เปิดเผยมากไม่ได้ หากเป็นที่สาธารณะมันก็ต้องมีลิมิต”	1.2.1.2 มุมมองต่อชีวิตคู่แบบชายรักชาย
“มันเป็นตัวของตัวเองอะ อิมมันก็ไม่อยากจะฝืนมาก ฝืนมากกลายเป็นเราอาจจะเครียดก็ได้ตัวเองตามสบายแต่ว่าจะปิดเรื่องเพื่อนเรื่องแฟน”	1.2.2.1 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็น

	ชายรักชาย
“เราก็เป็นประเภทที่แบบ พุดครั้งเดียวเราก็รู้เรื่องอะไรเงี้ย แล้วอย่าให้เราทำเราไม่ยอมทำ ก็จะเป็นแบบ เกิดความเครียด ครับ”	1.2.2.2 การรับรู้วิถีการดำเนินชีวิตส่วนบุคคลในฐานะที่ตนเป็นปัจเจกบุคคล
ประเด็นหลักที่ 2: การรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว	
“เค้าก็จะยิ่งโวยเข้าไปใหญ่เิงว่าเฮ้ยลูกเป็นเกย์อะไรเงี้ย เค้าก็ตำ ตามแก้ละหาทางแก้ หาเมียหาอะไร หนักข้อเข้าไปอีก เค้าก็จะทำ...เค้าก็จะรุกหนักเข้ามาอีก เค้า แทนที่เค้าจะแบบเฮ้ยลูกเป็นเกย์ โอเคลูกเป็นเกย์ คบผู้ชาย เค้าไม่หยิ่งงั้น ในครอบครัวจะไม่หยิ่งงั้น เพราะว่าแบบ ก็รู้จักกันดี ว่าแบบ สติต่อไปจะเป็นยังไง จะเจออะไรบ้าง ดีไม่ดีอาจจะต้องไปคุยกับ (หัวเราะ) นักจิตวิทยาคนเดียวที่เดียว (หัวเราะ) เออ”	2.1.1.2 การรับรู้ท่าที่ไม่ยอมรับจากครอบครัว
“เป็นใครก็คงอยากจะทำบอ มึง นึกออกปะ”	2.2.2.3 ความรู้สึกที่ติดขัดจากความต้องการที่จะให้ครอบครัวรับรู้การเป็นชายรักชายของตน แต่ไม่สามารถเปิดเผยได้
“คือว่าวันหนึ่งบอกซักประมาณ 3-4 รอบ (หัวเราะ) ซึ่งมันจะเยอะเกิน แล้วเราก็จะเริ่มรำคาญความจริงมัน...ความจริงพอไม่ได้บอกบ่อยหรือ ซัก 2 วันหนึ่ง 2 รอบเงี้ย แต่ว่าก็จะมีแม่เลี้ยงช่วยบอก (อธิบายถึงรายละเอียดของการบอกต่อกัน) ไม่รู้พอไปบ่นอะไรไว้ (หัวเราะ) ก็ช่วยๆกันบอก พอหลายคนบอกเราก็จะเริ่มรำคาญ”	2.2.3 ความรู้สึกต่อท่าทีของสมาชิกในครอบครัวในประเด็นเกี่ยวกับชายรักชาย
“กับเพื่อนนี่ มันรับไม่ได้ก็ช่างหัวมัน แต่กับที่บ้านมันไม่ได้ เพราะเขา ความสัมพันธ์กันคนละแบบ เกือบทุกคนละแบบ เพื่อนไม่ได้ช่วยก็เรื่องของมึง ที่บ้านเราไม่ช่วยเราก็ลำบาก แล้วเวลาไปเจอหน้ากันแต่ละครั้งเราก็เจอที่บ้านบ่น เพื่อนนานๆเจอทีก็ช่างมัน รับไม่ได้ก็ช่าง ไม่ใช่ความผิดของกูหนิ”	2.3.2 ความยากในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว
ประเด็นหลักที่ 3: การรักษาสมาคมในภาวะที่เป็นอยู่	
“คือถ้าตุงตุงมากก็จะมีพามาให้เห็น เพื่อนมันก็มีหลายแบบ อย่างถ้าพวกที่ตุงตุงก็ เค้าก็ตุงตุงของเค้า ส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อย นอกจาก (หัวเราะ) อยู่ด้วยกัน ถึงจะช่วยกัน”	3.1.2.2 การไม่เปิดเผยด้านสัมพันธ์ภาพกับบุคคลภายนอกครอบครัว
“เฉยๆ บอกเฉยๆก็คือมันไม่มี...ไม่ๆ ไม่ตกลงก็คือไม่ทำให้อะไรเงี้ย อย่างบอกให้หาแฟนผู้หญิงก็เฉยๆ ไม่ได้บอกว่าจะดูให้ ก็เหมือนกับปฏิเสธกลายๆ”	3.1.2.5 การแสดงท่าทีหนึ่งเฉยต่อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย
“ก็อย่างที่บอก ยังไม่มีแฟนที่คบกันแบบจริงจังจนถึงขนาดที่แบบ เรายืนยันแล้วก็สามารถจะบอกกับครอบครัวได้ ไม่งั้นบอกไปก็มีแต่ปัญหา แล้วก็ต้องมีแบบคูครองที่แบบ มันคงหรือว่าจะไว้ใจกัน เมื่อมีปัญหาที่ครอบครัวเราก็กังมีเค้าอยู่ไม่งั้นมันจะ safe ได้ไง”	3.3 การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต
ประเด็นหลักที่ 4: การรับรู้สภาพแวดล้อมภายนอกครอบครัว	
“เพื่อนสนิท เป็นกลุ่มที่เรียนมหาลัยด้วยกัน อยู่ปี 3 ปี 4 อะไรเงี้ย มันก็รู้ของมันเอง แล้วก็เพื่อนที่เป็นเกย์ด้วยกัน มันก็จะรู้ที่อยู่เราคบก็เพราะว่ารู้ว่าเป็นเกย์”	4.1.2 การรับรู้การเปิดเผยตนเองต่อบุคคลภายนอกครอบครัวแบบไม่เป็นทางการ

ภาคผนวก ค
บันทึกผู้วิจัยเกี่ยวกับการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล

บันทึกผู้วิจัยเกี่ยวกับการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล

หลังจากที่โครงร่างวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัยผ่านการตรวจสอบจากคณะกรรมการจริยธรรม การวิจัยเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการขั้นถัดไป คือการเข้าหาผู้ให้ข้อมูล ซึ่งมีทั้งผู้ให้ ข้อมูลที่ผู้วิจัยรู้จักมาก่อนและเชิญเข้าร่วมการวิจัยโดยตรง และผู้ให้ข้อมูลที่ได้มาจากการแนะนำ ของคนกลางหรือผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูล (gatekeeper) ทั้งนี้การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ยึดถือหลักในการคัดเลือกตามเกณฑ์การคัดเลือก และตรวจสอบว่าไม่มีคุณสมบัติใดของผู้ให้ข้อมูลที่ตรงกับเกณฑ์คัดออก จากนั้นจึงเริ่มทำการนัดหมายเพื่อสัมภาษณ์

ในช่วงที่ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลนั้น มีบุคคลหลายคนที่แสดงความจำนงจะเข้าร่วมการวิจัย แต่ต่อมามีเหตุให้ยกเลิกหรือผู้วิจัยไม่สามารถทำการสัมภาษณ์ได้ ซึ่งมีสาเหตุมาจากหลายกรณี เช่น

1. ในเวลาต่อมาพบว่าตนไม่สะดวกที่จะให้สัมภาษณ์ จำนวน 1 คน
2. เป็นบุคคลที่ผู้วิจัยสอบถามทางโทรศัพท์ พบว่าเป็นชายรักทั้งสองเพศ จำนวน 1 คน
3. ไม่สะดวกในเรื่องของการเดินทาง (อาศัยอยู่ต่างจังหวัด) จำนวน 1 คน

ในส่วนของผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ที่ผู้วิจัยได้ไปสัมภาษณ์และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ จนถึงสิ้นสุดกระบวนการ มีจำนวนทั้งหมด 9 คน โดยเป็นบุคคลที่ผู้วิจัยรู้จัก จำนวน 2 คน และบุคคลที่ติดต่อผ่านผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูล 7 คน โดยผู้วิจัยจะขอแจกแจงรายละเอียดของการเข้าถึงผู้ให้ ข้อมูลแต่ละคนดังต่อไปนี้

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 หรือ นิว (นามสมมติ) เป็นบุคคลที่ผู้วิจัยรู้จักมาก่อน โดยผู้วิจัยมีการ คาดคะเนว่าการสัมภาษณ์ในรายแรกๆ นั้นมีโอกาสสูงที่จะต้องกลับมาสัมภาษณ์เพิ่ม ผู้วิจัยจึง เลือกที่จะติดต่อนิวโดยตรงเป็นคนแรก เมื่อผู้วิจัยได้เชิญชวนนิวให้เข้าร่วมการวิจัยผ่านการสนทนา ส่วนบุคคลทางโปรแกรมในเฟซบุ๊ก (facebook) ทั้งนี้ นิวได้ตอบตกลงอย่างรวดเร็ว ผู้วิจัยจึงได้นัดหมายให้นิวได้มาเข้ารับการสัมภาษณ์ในอีกไม่กี่วันถัดมา

นอกเหนือจากการเป็นผู้ให้ข้อมูลแล้ว นิวได้ร่วมสนับสนุนในการวิจัยครั้งนี้โดยยินดีที่จะ เป็นคนกลางหรือผู้นำเข้าสู่ข้อมูล เพื่อให้ผู้วิจัยได้พบกับผู้ให้ข้อมูลคนอื่นๆ ที่ผู้วิจัยไม่เคยรู้จักมาก่อนอีกด้วย

ผู้วิจัยรู้จักนิวในฐานะที่นิวเป็นชายรักชายคนหนึ่ง ก่อนที่จะมีการเสนอโครงร่างการวิจัยนี้ แต่ขณะนั้นผู้วิจัยยังไม่ทราบว่านิวได้เปิดเผยตนเองกับครอบครัวไปหรือไม่ นิวเคยระบุว่าตนมีความชอบในเพศเดียวกันให้ผู้วิจัยรับรู้ และนิวระบุว่าตนเองมีลักษณะที่ค่อนข้างไปทางชาย เช่นเดียวกับชายรักหญิง (ในขณะที่ชายรักชายบางคนและผู้วิจัยรู้จัก ได้ระบุว่าตนมีลักษณะที่ค่อนข้างไปทางหญิง) แต่ที่ต่างออกไปจากชายรักหญิงคือความชอบในเพศเดียวกัน ลักษณะดังกล่าวดูขัดแย้งกับรูปร่างภายนอกที่ปรากฏให้เห็น นิวระบุว่าตนเองมีลักษณะภายนอกที่ดูน่าทะนุถนอม ซึ่งจากการรับรู้ของผู้วิจัย พบว่านิวแม้ว่าจะมีรูปร่างเล็ก ไม่สูงนัก ผิวขาว แต่นิวก็แสดงออกกับกิริยา เช่นเดียวกับผู้ชายทั่วไป ซึ่งการรับรู้ของผู้วิจัยนั้นค่อนข้างสอดคล้องกับคำบอกเล่าของนิว

การสัมภาษณ์ครั้งแรกเกิดขึ้นที่ศูนย์บริการสุขภาพแห่งหนึ่ง ในระหว่างการสัมภาษณ์นิว แม้ว่าสัมพันธภาพที่มีมาแต่เดิมนั้นจะเอื้ออำนวยให้การสัมภาษณ์ดำเนินไปได้คล่อง ท่ามกลางบรรยากาศที่เปิดเผยและไว้วางใจ แต่ผู้วิจัยก็พบความคลุมเครือเกิดขึ้นในหลายประเด็น สภาวะใจของผู้วิจัยในขณะที่สัมภาษณ์นั้น ยังไม่แน่ใจที่จะวิเคราะห์ข้อมูลไปด้วยว่า ยังมีประเด็นใดบ้างที่คลุมเครือและรอการสำรวจให้กระจ่างชัดเจนกว่านี้ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้วิจัยยังคงไม่คุ้นชินกับการสัมภาษณ์ แม้ว่าผู้วิจัยจะผ่านการทดลองคำถามสัมภาษณ์กับกลุ่มนำร่องมาแล้วก็ตาม ขณะนั้นผู้วิจัยมองเห็นภาพของนิวเพียงบางส่วน และยังไม่อาจมองเห็นได้อย่างชัดเจนเป็นภาพหลักว่าอะไรคือแก่นของประสบการณ์การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวของนิว และอะไรบ้างที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับการไม่เปิดเผยของนิวบ้างอย่างเป็นภาพรวม

เมื่อผู้วิจัยได้นำผลจากการถอดเทปบันทึกเสียงไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมตรวจสอบข้อมูล อาจารย์ให้ข้อสังเกตหลายประการและชี้ให้เห็นถึงส่วนที่ผู้วิจัยน่าจะสามารรถเก็บรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในการสัมภาษณ์ครั้งถัดไป พร้อมทั้งแนะนำให้ผู้วิจัยศึกษาเพิ่มเติมตามเนื้อหาที่แนะนำเกี่ยวกับการวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ และเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 ก่อน จากนั้นจึงกลับมาเก็บข้อมูลจากนิวเพิ่มในภายหลังจากที่อาจารย์ที่ปรึกษาเห็นชอบกับการเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 ได้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

หลังจากที่ผู้วิจัยได้หารือกับอาจารย์ที่ปรึกษาในรอบแรก ผู้วิจัยจึงได้ค้นคว้าเพิ่มเติมในด้านระเบียบวิธีวิจัย และพัฒนาแนวคำถามฉบับปรับปรุงขึ้นจากการสัมภาษณ์ในครั้งก่อน โดยแนวคำถามที่ได้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น และครอบคลุมในประเด็นที่เกี่ยวข้องมากยิ่งขึ้น โดยคำถามดังกล่าวได้ถูกนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

การเก็บข้อมูลนิวรอบที่สองนั้น เกิดขึ้นภายหลังจากที่อาจารย์ที่ปรึกษาลงความเห็นว่า การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 นั้นผ่านการเห็นชอบและไม่ต้องเก็บข้อมูลซ้ำ ผู้วิจัยนัดหมายนิวผ่าน

ช่องทางเดิม คือการสนทนาส่วนบุคคลผ่านโปรแกรมทางเฟซบุ๊ก (facebook) ซึ่งนิวกียินดีที่จะมาสัมภาษณ์ในไม่กี่วันถัดมา

ในการสัมภาษณ์รอบที่สองนั้นได้มีประเด็นเพิ่มเติมจากส่วนที่ขาดไปในรอบแรก โดยนิวยังคงมีความยินดีที่จะให้ข้อมูล พร้อมบอกกับผู้วิจัยว่าตนไม่รีบร้อน สัมภาษณ์นานๆ ได้เลย ผู้วิจัยรู้สึกชื่นชมในความร่วมมือของนิวที่มีมาตั้งแต่ก่อนสัมภาษณ์ในรอบแรกจนกระทั่งสิ้นสุดการสัมภาษณ์รอบที่สอง สำหรับรอบดังกล่าว ใช้เวลานานกว่ารอบแรก ทั้งนี้ผู้วิจัยขณะสัมภาษณ์ได้มีบางช่วงที่เว้นไว้สำหรับให้นิวได้ใคร่ครวญถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาของตน จากการที่อาจารย์ที่ปรึกษาได้เคยแนะนำให้ผู้วิจัยตั้งสติในการสัมภาษณ์ให้มากขึ้น เพื่อที่จะได้เปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลได้บอกเล่าเรื่องราวได้อย่างเต็มที่ ในส่วนตอนท้ายมีประเด็นเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากคำถามสัมภาษณ์ ซึ่งเกี่ยวกับประเด็นที่ว่าสมาชิกในครอบครัวสังเกตุหรือตัดสินใจการเป็นชายรักชายจากปัจจัยใด ตามการรับรู้ของนิว ซึ่งทำให้ได้แง่มุมใหม่ๆที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ นิวรับรู้ว่ามีคนที่บ้านสังเกตการเป็นชายรักชายจากพฤติกรรม การแสดงออกที่ปรากฏ อันเป็นข้อมูลที่สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 (ใจ) ที่รับรู้ว่าคุณพ่อสังเกตการเป็นชายรักชาย และสังเกตการเป็นกะเทย จากพฤติกรรมการแสดงออก (ของตัวละครในโทรทัศน์) เช่นกัน ทั้งนี้ ใจผู้ซึ่งแม้จะมีพฤติกรรมที่เรียบร้อยซึ่งแตกต่างจากชายทั่วไปมาก แต่พฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นตั้งแต่เด็กและตนรับรู้ว่าเป็นความเสมอต้นเสมอปลาย ที่ทำให้สมาชิกในครอบครัวไม่สงสัยหรือตัดสินใจว่าตนเป็นชายรักชาย

ทั้งนี้ ผู้วิจัยเองก็รับรู้มาว่า พฤติกรรม ทำทาง หรือกิจกรรมบางประการที่ดูเรียบร้อยนั้น มักเป็นที่ถูกจับตามองว่าเป็นลักษณะที่ไม่เข้ากับความเป็นเพศชาย ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว แม้ว่าสังคมหรือผู้ปกครองในบ้านมักจะประเมิณรสนิยมทางเพศของชายรักชายจากทำทางที่แสดงออกภายนอก และบ่อยครั้งเกิดการเหมารวมเข้ากับการเป็นกะเทยหรือสตรีข้ามเพศ (transgender) แต่จากประสบการณ์ส่วนตัวในชีวิตจริง ผู้วิจัยรู้จักบุคคลที่เป็นชายรักชายอีกเป็นจำนวนมากที่แสดงออกกับกิริยาแบบผู้ชายทั่วไป มีพฤติกรรม การวางตัว หรือประกอบกิจกรรมที่ผู้ชายทั่วไปกระทำกัน เช่น ดูบอล เตะฟุตบอล เล่นกอล์ฟ ในทางตรงกันข้าม ผู้วิจัยเองก็รู้จักชายรักหญิงที่มีการวางตัวหรือพฤติกรรมที่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไป ลักษณะที่กล่าวมานี้ เช่น เรียบร้อย อ่อนหวาน สุภาพ ประณีต อารมณ์อ่อนไหว ร้องไห้ง่าย นอกจากนี้ ชายรักหญิงบางคนก็ผู้วิจัยรู้จัก ได้ประกอบกิจกรรมบางประการที่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไป ซึ่งเสี่ยงต่อการถูกประเมิณว่าเป็นชายรักชายอย่างมาก เช่น ทาลิปมัน พอกหน้า ใช้เครื่องสำอาง (จำพวกแป้งตลับ) สวมปลอกแขนเพื่อกันแดด ซึ่ง

พฤติกรรมการดูแลตนเองอย่างประณีตบรรจงเหล่านี้ ในสังคมไทยปัจจุบันก็มีชื่อเรียกให้กับกลุ่มชายรักหญิงดังกล่าวว่า เป็น “เมโทรเซ็กชวล”(metrosexual)

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะสังคมจะจำแนกประเภทหรือจับตามองการเป็นชายรักชายจากพฤติกรรมภายนอกที่แสดงออกหรือไม่ แต่ส่วนสำคัญหรือนิยามหลักของการเป็นชายรักชาย อยู่ที่รสนิยม หรือ “ความชอบ” “ความหลงใหล” และ “ความรู้สึกทางเพศ” โดยลักษณะเหล่านี้มิได้ขึ้นอยู่กับ การแสดงออกหรือท่าทางภายนอกแต่อย่างใด ดังนั้นจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล มีความเป็นไปได้ที่ผู้วิจัยจะได้พบกับผู้ให้ข้อมูลที่ดูภายนอกมีลักษณะเช่นเดียวกับผู้ชายทั่วไป และผู้ให้ข้อมูลที่ดูภายนอกมีลักษณะที่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไปในบางราย บุคคลที่บ้านจะเกิดความสงสัยเพียงเพราะจากการสังเกตเห็นท่าทางหรือการแสดงออกที่แตกต่างจากชายทั่วไป แต่ในบางราย บุคคลที่บ้านไม่สามารถล่วงรู้ได้เลยว่าผู้ให้ข้อมูลเป็นชายรักชาย และไม่ถามถึงรสนิยมทางเพศของผู้ให้ข้อมูลแต่อย่างใด ทั้งนี้ก็เนื่องจากรสนิยมดังกล่าวเป็นลักษณะภายใน และจุดอ่อนของการประเมินลักษณะภายในดังกล่าวมาจากการที่บุคคลจำนวนมากได้ประเมินมันจากลักษณะที่ปรากฏภายนอก (เป็นต้นว่าชายรักชายจะต้องมีลักษณะที่ค่อนข้างไปทางหญิง อ่อนไหว เรียบร้อย กระตุ้งกระต๋อง ฯลฯ)

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 หรือ ใจ (นามสมมติ) เป็นบุคคลที่ผู้วิจัยรู้จักมาก่อนเช่นเดียวกันกับผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 และผู้วิจัยได้ทำการติดต่อภายหลังจากจากที่ได้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 ในรอบแรกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยการติดต่อเกิดขึ้นผ่านการพูดคุยโดยตรงด้วยตัวผู้วิจัยเอง ผู้วิจัยได้เชิญชวนโดยเริ่มจากแนะนำว่า ตนกำลังทำวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว และต้องการผู้ให้ข้อมูลที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ ซึ่งใจยินดีและเต็มใจที่จะเป็นผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้นัดหมายให้ใจมาสัมภาษณ์ในอีกไม่กี่วันถัดมาตามเวลาที่กำหนดโดยเป็นการนัดสัมภาษณ์ที่ศูนย์บริการสุขภาพแห่งหนึ่ง เช่นเดียวกันกับนิว

ผู้วิจัยรู้จักใจในฐานะที่นิวเป็นชายรักชายคนหนึ่ง ก่อนที่จะมีการเสนอโครงร่างการวิจัยนี้ และทราบมาก่อนด้วยว่าใจเป็นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ผู้วิจัยรับรู้ใจเป็นเพศชาย มีรสนิยมความชอบในเพศชาย และมีพฤติกรรม ท่าทาง การวางตัว ในแบบที่เป็นเพศชายที่มีกิริยาเรียบร้อยคนหนึ่ง ซึ่งมีความสอดคล้องกับคำบอกเล่าของใจในการสัมภาษณ์ โดยใจระบุถึงกิริยาดังกล่าวของตนเองไว้ว่า เป็นท่าทางที่ไม่เหมือนกับผู้ชายทั่วไป และใจมีมุมมองว่าผู้ชายทั่วไป

จะต้องมีลักษณะท่าทางของความห้าวหรือรุนแรงประกอบอยู่ นอกจากนี้โจ้ระบุอีกว่า ตนไม่ชอบเล่นกีฬาหรือทำกิจกรรมที่ผู้ชายทั่วไปทำกัน

การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 นั้น พบเหตุขัดข้องที่สำคัญประการหนึ่ง คือเทปบันทึกเสียงของผู้วิจัยประสบปัญหาในเรื่องความคมชัดของเสียง ในภายหลังจากสัมภาษณ์โจ้ในรอบแรกเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้ลองปรับความดังของไฟล์เสียงและถอดเทปสัมภาษณ์ แต่ก็ไม่สามารถฟังเสียงในเทปและพิมพ์ออกมาเป็นคำพูดที่ใจความครบถ้วนได้ ผู้วิจัยจึงขออนุญาตสัมภาษณ์โจ้ใหม่ในอีกไม่กี่วันถัดมา ซึ่งโจ้ยินดีที่จะเข้ารับการสัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

โดยในครั้งที่สองนั้น ผู้วิจัยได้พยายามควบคุมปัจจัยแทรกซ้อนที่อาจทำให้เสียงในเทปบันทึกไม่ชัด ได้แก่ ลดความแรงของเครื่องปรับอากาศ และนำเครื่องอัดเสียงมาวางไว้ในตำแหน่งที่ไกลกว่าเดิม จากนั้นจึงทดสอบความชัดของเสียงก่อนเริ่มสัมภาษณ์จริง ปรากฏว่าเสียงชัดเจนดี ผู้วิจัยจึงเริ่มดำเนินการต่อ ทั้งนี้ เมื่อสัมภาษณ์เสร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และทดลองฟังเสียงช่วงสัมภาษณ์ในทันที พบว่าเสียงยังคงไม่ชัดเจนเช่นเดียวกันกับในการสัมภาษณ์ครั้งแรก ผู้วิจัยจึงได้ข้อสรุปว่าเป็นความไม่เสถียรของเครื่องอัดเสียงเอง ส่งผลให้เทปบันทึกเสียงในสองครั้งนี้ไม่สามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลได้ ผู้วิจัยได้สอบถามความสมัครใจของโจ้อีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากผู้วิจัยรู้สึกเกรงใจที่จะสัมภาษณ์โจ้ต่อเป็นรอบที่สามในวันเดียวกันกับรอบที่สอง ซึ่งโจ้ยังคงยินดีที่จะให้ข้อมูลต่อ เนื่องจากตนมีเวลาว่างเพียงพอและไม่มีข้อจำกัดด้านเวลา (ผู้วิจัยมองว่า อาจเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ภาพที่ดีในฐานะที่เป็นบุคคลรู้จักมาก่อนด้วย)

ในรอบที่สาม ผู้วิจัยจึงขอยืมใช้เครื่องอัดเสียงจากเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์บริการสุขภาพแห่งหนึ่ง เพื่อทำการเก็บข้อมูล โดยเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ฯ ได้สอนวิธีการใช้เครื่องอัดเสียงของศูนย์ และผู้วิจัยเองได้ทดสอบเสียงในช่วงไม่กี่วินาทีแรกก่อนเริ่มสัมภาษณ์ในรอบที่สาม เมื่อพบว่าเสียงคมชัด และฟังได้ใจความกว่าเครื่องอัดเสียงของผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงมั่นใจที่จะเก็บข้อมูลต่อจนจบ และทำที่สุดสามารถนำไฟล์เสียงมาถอดเทปสัมภาษณ์เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปในอนาคตได้ จากกรณีดังกล่าว ผู้วิจัยรู้สึกขอบคุณโจ้ที่สละเวลามาให้สัมภาษณ์ตั้งแต่ต้นจนจบ ถึงแม้ว่าจะเจออุปสรรคที่ไม่คาดคิดดังเช่นกรณีเครื่องอัดเสียงเสื่อมสภาพ

หลังจากการสัมภาษณ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้หาซื้อเครื่องอัดเสียงเครื่องใหม่ โดยตรวจสอบราคาและคุณภาพ จากคำบอกเล่าของรุ่นพี่ปริญญาเอกในสาขาจิตวิทยา และจากการค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เพื่อให้แน่ใจว่าการสัมภาษณ์ในครั้งต่อไปจะไม่เกิดปัญหาที่มีสาเหตุมาจากเครื่องอัดเสียงอีก

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ไว้ 3 รอบนั้น ลดลงเรื่อยๆ ตามจำนวนครั้งของการสัมภาษณ์ โดยการสัมภาษณ์ในรอบที่ 3 ใช้เวลาประมาณ 30 นาที ในขณะที่รอบแรกสุดใช้เวลา 49 นาที ผู้วิจัยมองว่าในรอบแรก คำถามที่ถามผู้ให้ข้อมูลไปเป็นสิ่งใหม่ ดังนั้นจึงอาจมีการย้อนทบทวนเกิดขึ้นบ่อยครั้งและใช้เวลาระลึกลานกว่ารอบหลังๆ ในขณะที่รอบที่ 3 นั้น โจทย์อาจเกิดความคุ้นเคยในแนวคำถามสัมภาษณ์ของผู้วิจัย เนื่องจากประเด็นที่ถามส่วนใหญ่เป็นประเด็นเดิม เวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์จึงลดลง

สิ่งที่เป็นอุปสรรคอีกอย่างหนึ่งจากตัวผู้วิจัยเอง ได้แก่ความรู้สึกขุ่นเคืองใจจากการที่เครื่องอัดเสียงเสื่อมประสิทธิภาพ ทำให้ในการสัมภาษณ์ครั้งที่ 3 นั้น ในบางช่วงผู้วิจัยจะไม่สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้อย่างครบถ้วน (หรือที่ผู้วิจัยเรียกว่าสมาธิขาดช่วง) แต่เมื่อช่วงใดตระหนักถึงเท่าทันความคับข้องใจได้ ผู้วิจัยก็จะกลับมาจดจ่อกับการสัมภาษณ์ตามปกติไปจนกระทั่งสิ้นสุดการสัมภาษณ์

หลังจากสัมภาษณ์ไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์มาหารือกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งอาจารย์ได้ให้ข้อสังเกตที่เป็นประโยชน์ เช่นตัวอย่างการใช้คำถามหรือการเรียบเรียงคำพูดที่ใช้ถามให้เข้าใจง่ายขึ้น เพื่อประโยชน์ในการสัมภาษณ์ครั้งต่อไป โดยในรอบนี้อาจารย์ได้ลงความเห็นว่าคุณวิจัยไม่ต้องทำการสัมภาษณ์ไว้เพิ่ม กล่าวคือ ข้อมูลดังกล่าวเพียงพอที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ในขั้นถัดไป (ทำให้ผู้วิจัยรู้สึกโล่งใจขึ้นที่จะไม่ต้องไปรบกวนใจให้กลับมาสัมภาษณ์ใหม่) นอกจากนี้อาจารย์ได้เห็นชอบกับแนวคำถามสัมภาษณ์ฉบับใหม่ที่ผู้วิจัยปรับปรุงจากการสัมภาษณ์ในผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 แต่ทั้งนี้ อาจารย์เสนอให้ใช้ชุดคำถามฉบับปรับปรุงดังกล่าวในการเก็บข้อมูลส่วนที่ยังไม่ครบจากผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 อีกด้วย

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3 นั้นชื่อขาว (นามสมมติ) เป็นบุคคลที่ได้รับการแนะนำให้ผู้วิจัยรู้จักผ่านผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 โดยขาวเป็นผู้ให้ข้อมูลที่ผู้วิจัยไม่เคยรู้จักเป็นการส่วนตัวมาก่อน ขณะที่พูดคุยโทรศัพท์ ผู้วิจัยได้รับรู้ถึงความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมการวิจัย และขาวมีความสนใจด้วยว่างานวิจัยดังกล่าวจะออกมาเป็นในลักษณะใด ทั้งนี้ขาวเองก็อยู่ในช่วงที่กำลังทำวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเช่นกัน เมื่อได้มีการตรวจสอบคุณสมบัติผ่านทางโทรศัพท์มือถือเป็นที่เรียบร้อยแล้วพบว่าขาวผ่านเกณฑ์ในการเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยจึงบอกขาวว่าจะติดต่อกลับไปนัดหมายในภายหลัง และได้ทำการนัดหมายในระยะเวลาไม่กี่สัปดาห์ถัดมา โดยนัดพบที่ห้างสรรพสินค้าแห่ง

หนึ่งบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่สัมภาษณ์เพื่อความสะดวกของชาวเองซึ่งไม่สามารถเดินทางไปยังสถานที่สัมภาษณ์โดยตรงได้

เมื่อถึงวันจริงในการสัมภาษณ์ สภาพอากาศแปรปรวนและเกิดฝนตกขึ้นบริเวณดังกล่าว ทำให้รถติด อันเป็นอุปสรรคต่อการเดินทางของชาวเล็กน้อย ทั้งนี้ ผู้วิจัยมองว่าเป็นเหตุสุดวิสัยซึ่งไม่สามารถควบคุมได้ เวลาในการสัมภาษณ์ตามที่นัดหมายจึงเลื่อนออกไปเล็กน้อย แต่ทั้งนี้ก็ยังคงมีเวลาเพียงพอสำหรับการสัมภาษณ์แต่ต้นจนจบ เมื่อผู้วิจัยได้พบกับชาวจึงชวนพูดคุยเกี่ยวกับประเด็นต่างๆระหว่างที่นำทางชาวไปยังสถานที่สัมภาษณ์ในครั้งนี้ คือ ศูนย์บริการสุขภาพแห่งหนึ่ง

เมื่อเดินทางไปถึงที่หมาย การสัมภาษณ์ก็เริ่มขึ้น ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทดสอบการใช้เครื่องบันทึกเสียงในเบื้องต้น และควบคุมสภาพแวดล้อมโดยการปรับแอร์ในอุณหภูมิที่พอเหมาะ แต่ให้เสียงเบาลง และติดตั้งไมโครโฟนไว้บริเวณกึ่งกลางระหว่างผู้วิจัยกับชาว เมื่อทดสอบจนเป็นที่แน่ใจในคุณภาพเสียงแล้ว จึงเริ่มสัมภาษณ์

ในระหว่างสัมภาษณ์ในช่วงแรกๆเกิดความสับสนขึ้นว่าจะสามารถใช้ข้อมูลดังกล่าวจากชาวได้หรือไม่ เนื่องจากชาวระบุถึงเหตุผลที่ไม่เปิดเผยในตอนแรกว่า สมาชิกในครอบครัวบางคน (เช่น แม่) น่าจะรู้ว่าตนเป็นชายรักชายอยู่แล้ว จึงคิดว่าจะไม่พูด แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อสัมภาษณ์ไปเรื่อยๆ ผู้วิจัยเริ่มมองเห็นภาพของชาวชัดเจนขึ้นถึงเหตุผลอื่นๆในการไม่เปิดเผยตนเองกับครอบครัวด้วย โดยเหตุผลหลักคือชาวต้องการรักษาความเป็นส่วนตัวของตนเองไว้ และรองลงมาคือชาวไม่อยากให้สมาชิกในบ้านต้องมาคอยตอบคำถามจากญาติห่างๆเกี่ยวกับความเป็นชายรักชายของตน อีกทั้งชาวได้บรรยายถึงพฤติกรรมการรักษาความลับและพื้นที่ส่วนตัวของตนเองไว้ได้อย่างละเอียดในระดับหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการปฏิเสธไม่ให้คุณแม่มาจัดห้องอีก การปิดกั้น (block) สมาชิกในครอบครัวจากการมองเห็นข้อมูลส่วนใหญ่ของชาวในโปรแกรมเฟซบุ๊ก (facebook) ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การป้องกันไม่ให้เพื่อนที่เป็นชายรักชายได้มารู้จักกับสมาชิกในครอบครัว การปฏิบัติตนให้อยู่ในกรอบเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ เป็นต้น

จากการที่ผู้วิจัยได้รับฟังที่ชาวเล่ามาทั้งหมดนี้ทำให้ผู้วิจัยมั่นใจว่า ข้อมูลดังกล่าวสามารถนำมาใช้ได้ และเกิดประเด็นเพิ่มเติมที่น่าสนใจว่า ทั้งที่ชาวรับรู้ว่ามีสมาชิกในครอบครัวน่าจะรับรู้ถึงรสนิยมของตน แต่กระนั้นชาวก็ยังคงมีความพยายามในการปิดบัง และไม่ยอมเปิดเผยกับที่บ้านผ่านการสื่อสารโดยตรง ทั้งนี้ประเด็นดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกับผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 (นิว) กล่าวคือ ทั้งสองคนรับรู้ว่ามีโอกาสที่จะทราบว่าเป็นชายรักชาย แต่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองก็ยังไม่สามารถเปิดเผยได้ โดยของนิวนั้นเป็นประเด็นของความกลัวว่าที่บ้านจะเป็นห่วงตน

ในขณะที่เขาที่มีความรู้สึกผิดต่อกับการที่จะต้องถูกรุกล้ำความเป็นส่วนตัวในเรื่องที่ตนเป็นชายรักชาย

ในแง่ของการมีความเป็นส่วนตัวของเขา ผู้วิจัยมองว่าอาจมีความเกี่ยวข้องกับการที่เขาได้มีโอกาสไปศึกษาที่ต่างประเทศมาหลายปีก่อนหน้านี้ โดยเขาเองก็ระบุว่าตนอยู่ตามลำพังในต่างประเทศและรู้สึกคุ้นชิน สบายใจกับการมีพื้นที่ส่วนตัวและจะพยายามรักษาความเป็นส่วนตัวนี้ไว้ ในหลายๆเรื่อง ซึ่งหนึ่งในนั้นคือเรื่องรสนิยมทางเพศของตน

นอกจากนี้ เขาได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในประเด็นอื่นๆเกี่ยวกับชายรักชาย โดยระบุว่ามักมีบุคคลรอบตัวบางคนซึ่งเป็นชายรักชาย มักมีความสัมพันธ์ที่ฉาบฉวย เปลี่ยนคู่อุปถัมภ์ ซึ่งโดยส่วนตัวเขาเองมิได้เป็นเช่นนั้น และมองว่าหากตนมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก ตนก็สามารถมิได้ แต่หากไม่มีคู่รัก ตนก็อยู่ได้ โดยปกติเขาจะระบุว่าตนชอบชีวิตอิสระ แม้จะเคยคิดอยากมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก แต่การจะมีคู่รักในหมู่ชายรักชายก็เป็นเรื่องยาก (จากการที่เขาสังเกตจากประสบการณ์ของบุคคลรอบตัวที่ล้มเหลวในความรักมาก่อน) ซึ่งเขามองว่าขึ้นอยู่กับจังหวะและโอกาส ประกอบกับว่าสามารถเข้ากันกับอีกฝ่ายหนึ่งได้หรือไม่ด้วยเช่นกัน

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4 นั้น ชื่อพีบอล (นามสมมติ) เป็นบุคคลที่ได้รับการแนะนำจากผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูล โดยในช่วงก่อนสัมภาษณ์มีการนัดหมายจากผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูลเพื่อมาพูดคุย และทำความรู้จักกันในเบื้องต้น ซึ่งเป็นความต้องการของตัวผู้ให้ข้อมูลเองที่จะมาทำความรู้จักกับผู้วิจัยก่อน จากนั้นอีกหลายสัปดาห์ต่อมาจึงมีการนัดหมายเพื่อสัมภาษณ์ โดยสถานที่ในการสัมภาษณ์ครั้งนี้คือศูนย์บริการสุขภาพแห่งหนึ่งโดยมีผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูลเป็นผู้พามายังสถานที่สัมภาษณ์ด้วยตนเอง

จากการสังเกตของผู้วิจัย พีบอลเป็นชายรักชายที่มีการพฤติกรรม ทำทาง การวางตัวดูเป็นปกติเช่นเดียวกับชายทั่วไป ประกอบกับรูปร่างหน้าตาภายนอกมีดูเอนเอียงไปทางลักษณะเพศชายสูง (เช่น มีหนวดเครา ผิวคล้ำ หน้าเข้ม มีร่างกายที่ใหญ่พอประมาณ) ซึ่งสอดคล้องกับที่พีบอลได้กล่าวไว้ในบทสัมภาษณ์ ถึงการรับรู้ที่ผู้อื่นมีต่อตนเองในช่วงแรกพบ แต่ทว่ารูปร่างหน้าตาของพีบอลก็ทำให้ผู้วิจัยเกิดความประหลาดใจแรกพบเช่นกัน

เมื่อการสัมภาษณ์กำลังจะเริ่มขึ้น ผู้วิจัยทดสอบเครื่องอัดเสียงเช่นเคย และพีบอลเองก็ร่วมทดสอบเครื่องอัดเสียงด้วยเช่นกัน หลังจากนั้นการสัมภาษณ์จึงดำเนินไปเรื่อยๆเป็นเวลาประมาณ 46 นาที ผู้วิจัยรับรู้บรรยากาศของการสัมภาษณ์ค่อนข้างมีความเป็นกันเอง ในตอนแรก

ผู้วิจัยรู้สึกเกร็ง ตื่นเต้นและขาดสมาธิเล็กน้อย แต่ก็ลดลงในเวลาต่อมา โดยเฉพาะเมื่อพี่บอลลเป็นผู้แสดงท่าทีหรือใช้คำพูดที่เป็นกันเองและแสดงถึงความไว้วางใจที่มีต่อผู้วิจัย โดยพี่บอลกล้าที่จะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองในระดับลึกไปถึงเรื่องประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์ (ทั้งที่ผู้วิจัยยังไม่ได้ถามถึงประเด็นดังกล่าว) ซึ่ง อาจารย์ที่ปรึกษาเคยให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับประเด็นในการสัมภาษณ์ว่า ถ้าผู้ให้ข้อมูลสามารถให้สัมภาษณ์ในประเด็นที่ลึก ด้วยถ้อยคำที่ชัดเจนมากเท่าไร ก็จัดว่าเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงความไว้วางใจที่มากขึ้นเท่านั้น

การสัมภาษณ์ในครั้งนี้ดำเนินไปอย่างราบรื่น แทบจะไม่พบอุปสรรคใดๆในการสัมภาษณ์ โดยประเด็นหลักๆของการไม่เปิดเผยรสนิยมทางเพศของพี่บอลนั้น คือความรู้สึกลัวๆคุณแม่จะปฏิเสธ ไม่ยอมรับตน ส่วนเหตุผลที่มีน้ำหนักทรงลงมา คือ พี่บอลกลัวญาติๆจะไม่ยอมรับที่ตนเป็นชายรักชาย ทั้งสองปัจจัยนี้เป็นปัจจัยที่เกิดจากสมาชิกที่เป็นบุคคลใกล้ชิดในครอบครัวเป็นหลัก นอกจากนี้ยังพบว่าพี่บอลมีความคล้ายคลึงกับนิว (ผู้ให้ข้อมูลรายชื่อที่ 1) ในประเด็นเกี่ยวกับการมีประสบการณ์ด้านสัมพันธ์ภาพชายรักชายแบบฉาบฉวย อันเป็นส่วนทำให้เกิดความเชื่อว่าชายรักชายเป็นกลุ่มบุคคลที่มีคู่รักไม่ยั่งยืน คบกันได้แบบไม่ยั่งยืน เป็นต้น และหากมีคู่รักที่ยั่งยืนจะทำให้ตนกล้าเปิดเผยกับครอบครัวมากขึ้นเนื่องจากมีแรงจูงใจ และมีคนรักคอยสนับสนุนอยู่เคียงข้าง แต่จุดที่แตกต่างกันของพี่บอลและนิวจากการสังเกตของผู้วิจัยคือ พี่บอลรับรู้ว่าคุณมีความหวังมากกว่าที่นิวได้ระบุไว้

ผู้ให้ข้อมูลรายชื่อที่ 5

ผู้ให้ข้อมูลรายชื่อที่ 5 หรือ ก้อง (นามสมมติ) กำลังศึกษาอยู่ในระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ โดยก้องเป็นผู้ให้ข้อมูลที่ได้รับการแนะนำมาจากผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูลซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันและเป็นชายรักชายเช่นเดียวกับก้อง ทั้งนี้ผู้วิจัยเคยพบเจอก้องมาก่อนหน้านี้ประมาณ 2 ปี ผ่านการแนะนำอย่างผิวเผินของผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูล แต่ไม่ได้มีการพูดคุยหรือทำความรู้จักกันมากนัก และตัวผู้วิจัยเองก็ไม่ได้รู้จักก้องเป็นการส่วนตัวแต่อย่างใดมาก่อนเริ่มการวิจัยครั้งนี้ โดยเมื่อผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูลซึ่งเป็นเพื่อนของผู้วิจัยเป็นผู้แนะนำก้องมาให้ผู้วิจัยจึงได้โทรศัพท์ไปเพื่อติดต่อสอบถาม และอธิบายถึงงานวิจัยดังกล่าว พร้อมทั้งถามย้ำถึงคุณสมบัติและความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัย ซึ่งก้องก็แสดงความยินดีที่จะเข้าร่วมการวิจัยตามวันและเวลาที่สะดวกทั้งสองฝ่าย

ในการเดินทางมาถึงสถานที่สัมภาษณ์นั้น ก้องเดินทางมาด้วยตนเอง เนื่องจากก้องรู้จักเส้นทาง ผู้วิจัยจึงรอก้อง ณ สถานที่สัมภาษณ์ โดยมีโทรศัพท์มือถือเป็นสื่อกลางในการนัดพบ ทั้งนี้

ได้มีการเลื่อนเวลานัดหมายเล็กน้อย เนื่องจากท้องมีความจำเป็นจะต้องไปทำธุระก่อนที่จะเดินทางเข้ามายังสถานที่สัมภาษณ์ ประกอบกับสภาพอากาศในช่วงนั้นมีฝนตก ทำให้การเดินทางเป็นไปอย่างยากลำบากยิ่งขึ้น แต่แล้วในที่สุดท้องก็เดินทางมาถึง และการสัมภาษณ์จึงได้เริ่มขึ้น

จากการสัมภาษณ์ท้อง พบว่าประเด็นหลักในการไม่เปิดเผยตนเองกับครอบครัว คือ การที่ท้องกลัวว่าคุณพ่อคุณแม่จะไม่ยอมรับตน ซึ่งเป็นประเด็นที่มีน้ำหนักมากที่สุด รองลงมาคือความกลัวว่าคุณพ่อคุณแม่จะเสียใจ และเป็นห่วงคุณพ่อคุณแม่ กับการที่จะต้องเผชิญกับแรงกดดันจากสังคมภายนอกที่มองเข้ามาว่ามีลูกเป็นชายรักชาย ทั้งนี้ท้องมีแนวทางในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวในอนาคตไว้แล้ว โดยแนวทางหลักคือรอคอยให้ตนเองเข้าสู่ระยะที่ตนสามารถหางานทำจนกระทั่งเลี้ยงดูตนเองได้ ยืนหยัดด้วยรายได้ของตนเอง มีหน้าที่การงานที่มั่นคง แล้วจึงจะค่อยเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ทั้งนี้เพื่อให้พ่อแม่ยอมรับ และให้สังคมได้เห็นว่าชายรักชายมีความรับผิดชอบและสามารถดูแลตนเองได้เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เมื่อเปิดเผยกับครอบครัวไปแล้วท้องจึงจะสามารถมีคู่รักได้ แต่ในสภาพที่ท้องยังไม่เปิดเผยตนเองกับครอบครัวนั้น ท้องไม่ต้องการจะสร้างภาระทางใจให้กับพ่อแม่ จึงไม่คิดจะนำตนเองไปพัวพันกับเรื่องความรักแบบหนุ่มสาว เพราะเกรงว่ามีความเสี่ยงที่ความลับเรื่องตนเป็นชายรักชายจะถูกเปิดเผยออกมาหากมีคู่รัก กลัวว่าคุณพ่อคุณแม่จะรู้เรื่องนี้ กล่าวโดยสรุป ปัจจุบันท้องยังไม่พร้อมสำหรับการมีคู่รัก หรือแม้กระทั่งการเปิดเผยตนเองในขณะนี้

ประเด็นที่ท้องให้สัมภาษณ์สอดคล้องกับนิเวศ (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1) ตรงที่นิเวศเองก็มีแผนการไว้ในใจว่าจะเปิดเผยตนเองออกไปกับครอบครัวเมื่อตนสามารถดูแลตนเองได้แล้ว และสอดคล้องกับผู้ให้ข้อมูลรายอื่นๆ (ใจขาว และพีบอล) ในประเด็นที่มีการนำเสนอสื่อชายรักชายทางโทรทัศน์ ขณะที่สมาชิกในครอบครัว (โดยเฉพาะพ่อแม่) นั่งรับชมสื่ออยู่ด้วย และสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาคือ ปฏิกริยาภายในจิตใจที่รู้สึกอึดอัด กระอักกระอ่วน กลัวความลับจะถูกเปิดเผย และผู้ให้ข้อมูลมักจะมีการเผชิญปัญหาในสถานการณ์ดังกล่าวหลากหลายรูปแบบ เช่น กล่าวปฏิเสธ เบี่ยงเบนประเด็นออกไป หรือออกจากสถานการณ์ดังกล่าวโดยเร็ว เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหา

นอกจากนี้ท้องได้แสดงความชื่นชมในงานวิจัยชิ้นนี้เนื่องจากตนมองว่า ถึงแม้ปัจจุบันชายรักชายจะได้รับการยอมรับจากสังคมมากขึ้น แต่ทว่ายังต้องการความเข้าใจจากสังคมด้วย ทั้งนี้ผู้อื่นมักมองท้องว่าเขาเป็นชายรักชายที่ดูมีความสุข แต่จริงๆ แล้วท้องเองรับรู้ว่าคุณไม่ได้รู้สึกมีความสุขอย่างที่บุคคลภายนอกมองเข้ามาเช่นนั้น และมีความหวังอยู่ว่างานวิจัยชิ้นนี้จะช่วยให้สังคมมองเห็นภาพของชายรักชายชัดเจนมากขึ้น ว่าการเป็นชายรักชายนั้นจะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง มีความยากลำบากหรือปัญหาใดบ้างที่รอคอยการรับรู้และเข้าใจจากสังคม

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6 หรือ เสือ (นามสมมติ) กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท ณ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด โดยทั้งนี้เสือเป็นผู้ให้ข้อมูลที่แสดงความสมัครใจ จะเข้าร่วมในครั้งแรกว่าผู้วิจัยติดต่อไป แม้ว่าเสือจะอยู่ต่างจังหวัดก็ตาม ในการนัดหมายนั้น ผู้วิจัยได้เลือกช่วงเวลาให้เสือสะดวกที่จะให้สัมภาษณ์ได้ ซึ่งเป็นจังหวัดเดียวกันกับที่เสือเข้ามาที่ กรุงเทพฯ พอดี โดยทั้งเสือและผู้วิจัยต่างก็สะดวกที่จะทำการสัมภาษณ์ในวันเสาร์

เนื่องจากการสัมภาษณ์เกิดขึ้นในวันเสาร์ ซึ่งเป็นช่วงนอกเวลาทำการของศูนย์บริการสุขภาพแห่งหนึ่ง การสัมภาษณ์ในครั้งนี้จึงโยกย้ายไปยังห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง และเนื่องด้วยในวันดังกล่าวมีปัญหาจราจรติดขัดมาก ทำให้การเดินทางของเสือ (โดยการขับรถ) มาถึงที่หมายอย่างล่าช้าไปพอสมควร แต่กระนั้นผู้วิจัยได้รับทราบข้อมูลจากผู้อื่นมาก่อนหน้าแล้วว่าการจราจรบริเวณนั้นติดขัดมากเนื่องจากเกิดเหตุสุดวิสัยบางอย่างขึ้น ทั้งนี้เมื่อผู้วิจัยได้พบกับเสือ จึงตกลงร่วมกันถึงสถานที่สัมภาษณ์ ที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว จนในที่สุดก็ได้สัมภาษณ์กันบริเวณชั้น 2 ของร้านอาหารเล็กๆแห่งหนึ่งที่มีบรรยากาศค่อนข้างเป็นส่วนตัว แต่กระนั้นก็ยังมีความเสี่ยงจากผู้คนเข้ามาทานอาหารในร้านอยู่ดี ผู้วิจัยแก้ไขโดยการเสียบไมโครโฟนเข้ากับเครื่องอัดเสียง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเก็บเสียงมากยิ่งขึ้น

สิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการให้สัมภาษณ์ครั้งนี้ คือ มีช่วงหนึ่งที่มีโทรศัพท์มือถือของเสือดังเข้ามา และเสือพูดคุยโทรศัพท์ประมาณไม่กี่นาที แต่ผู้วิจัยก็พยายามปะติดปะต่อเรื่องราวที่ค้างไว้ ก่อนรับโทรศัพท์ ถือว่าเป็นครั้งแรกที่เกิดเหตุเฉพาะหน้าเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยรับรู้ว่ามีเสียบก่อกับบุคคลในโทรศัพท์ว่าตนกำลังสัมภาษณ์อยู่ และเห็นถึงที่ท่าของเสือว่ายังคงให้ความสนใจกับการสัมภาษณ์อยู่จนจบกระบวนการ

จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพบว่า แม้เสือจะยังไม่เปิดเผยกับสมาชิกคนใดในครอบครัว แต่เสือก็มีความพร้อมมากที่จะเปิดกับสมาชิกส่วนใหญ่ภายในครอบครัว ประกอบกับการรับรู้ว่ามีสมาชิกในครอบครัวหลายคนมีที่ท่าว่าจะรู้ว่าเสือเป็นชายรักชายแต่ไม่ต่อต้านเสือ ทั้งนี้ มีเพียงคุณพ่อเท่านั้นที่เป็นอิทธิพลหลัก ซึ่งเสือคิดว่าไม่อยากจะเปิดเผยให้ท่านได้รับรู้เลยแม้แต่น้อย เนื่องจากคุณพ่อของเสือเป็นผู้ที่เสื่อระบุไว้ว่าเป็นคน “หัวโบราณ” กล่าวคือมีความคิดหรือความเชื่อที่ค่อนข้างเคร่งครัดในวัฒนธรรมจีน คาดหวังให้ลูกชายของครอบครัวเป็นผู้สืบทอดวงศ์ตระกูลต่อไป ดังนั้นการเป็นชายรักชายจึงเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับค่านิยมดังกล่าวอย่างมาก

นอกจากนี้ สำหรับเสียแล้ว เหตุผลอีกประการหนึ่งคือ การขาดแรงจูงใจในการเปิดเผย กล่าวคือเสียไม่เห็นถึงผลประโยชน์หรือผลเชิงบวกใดๆที่จะตามมาจากการเปิดเผยตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว หรือบอกไปแล้วก็ไม่พบว่าจะเกิดสิ่งดีๆตามมา อีกทั้งยังมองว่าประเด็นของการเปิดเผยตนเองเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับตน

จากการสัมภาษณ์ในครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้พบเห็นถึงประเด็นใหม่ที่น่าสนใจ คือเรื่องของค่านิยมเชิงสังคมวัฒนธรรมที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับและมามีอิทธิพลต่อสมาชิกในครอบครัวรวมถึงตัวบุคคลที่เป็นชายรักชายเอง ก็จะได้รับความคิดเห็นดังกล่าวจากความคาดหวังที่ถูกลบถูกฝังส่งต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7 หรือ มด (นามสมมติ) ปัจจุบันกำลังทำงานอยู่ที่หน่วยงานราชการแห่งหนึ่ง มดมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดทางตอนใต้ของประเทศไทย โดยผู้วิจัยได้ติดต่อมดไว้เมื่อประมาณ 2 เดือน ก่อนวันสัมภาษณ์จริง และมดได้แสดงความจำนงที่จะเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ โดยในตอนแรกมีบุคคลรู้จักของผู้วิจัยเป็นคนกลางในการนำเข้าสู่แหล่งข้อมูล โดยในช่วงใกล้วันสัมภาษณ์จริง ผู้วิจัยได้รับหมายเลขโทรศัพท์ที่ผู้ให้ข้อมูลจากผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูล เพื่อความสะดวกในการติดต่อมากขึ้น ทั้งนี้สถานที่ในการให้สัมภาษณ์ครั้งนี้ในช่วงแรกยังไม่มีการตกลงกันอย่างแน่ชัดว่าจะมีการสัมภาษณ์ที่ใด มีเพียงการนัดหมายตามผู้ให้ข้อมูลสะดวกที่จะพบผู้วิจัย คือ ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง

ในวันที่มีการสัมภาษณ์ หลังจากที่ผู้วิจัยได้มาพบกับผู้ให้ข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยกับผู้ให้ข้อมูลจึงหารือกันถึงสถานที่ในการให้สัมภาษณ์ จนกระทั่งในที่สุดได้ข้อสรุปว่าจะมีการสัมภาษณ์กันบริเวณชั้น 1 อาคารในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เนื่องจากเป็นบริเวณที่มีผู้คนไม่พลุกพล่านเมื่อเทียบกับห้างสรรพสินค้า จากนั้นผู้ให้ข้อมูลได้ช่วยผู้วิจัยเลือกมุมที่เป็นส่วนตัวและเหมาะสมต่อการให้สัมภาษณ์และการบันทึกเสียงสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และใช้เวลาไม่มาก แต่ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลก็สามารถตอบคำถามถึงประเด็นต่างๆได้อย่างครบถ้วน โดยสำหรับมดแล้วนั้น มดรับรู้ว่าครอบครัวมดมีที่ท้าวว่าจะยอมรับได้หากมดเป็นชายรักชาย แต่ถึงกระนั้นสิ่งที่ทำให้มดไม่สามารถเปิดเผยกับครอบครัวได้คือความห่วงใยในความรู้สึกของพ่อแม่ เกรงว่าคุณพ่อคุณแม่จะเสียใจ นอกจากนี้ มดได้กล่าวถึงเหตุผลประการที่สองที่มดระบุนำหน้าหนักมากกว่าเหตุผลข้อแรก คือ การที่มดยังไม่มีคู่รักที่คบกันได้ยืนยาว มดจึงไม่เห็นถึงความคุ้มค่าของการเปิดเผยตนเองออกไป ทั้งนี้การมีคู่รักที่จะสามารถ

คบกันยืนยาวได้นั้น จะเป็นการผลักดันให้มดกล้าที่จะเปิดเผยตนเองกับพ่อแม่มากยิ่งขึ้น และแม้ว่าในเวลาต่อมาจะต้องเลิกกับคู่อีกก็ตาม มดก็จะไม่เสียดายที่ได้เปิดเผยตนเองไป แต่หากมดยังไม่มีคู่อีกที่ทำให้ตนมั่นใจในความยั่งยืนนี้ได้ มดเองก็เลือกที่จะดำรงอยู่อย่างไม่เปิดเผยกับครอบครัวต่อไปเรื่อยๆ

ในการสัมภาษณ์ครั้งนี้พบประเด็นหนึ่งที่น่าแปลกใจสำหรับผู้วิจัยและอาจารย์ที่ปรึกษา คือมดได้ระบุว่ามดสงสัยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงรสนิยมทางเพศของตนเอง กล่าวคือมดระบุว่าตนเคยชอบผู้หญิงมาก่อน สมัยช่วงที่ศึกษาระดับชั้น ป.1 แต่ต่อมามดประสบอุบัติเหตุถูกไฟดูด และหลังจากนั้นมดพบว่าตนสนใจผู้ชายมากกว่าผู้หญิง สิ่งนี้เป็นข้อสันนิษฐานของมดตามการรับรู้ส่วนบุคคล

ในอีกส่วนหนึ่งมดได้ระบุเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องเวรกรรม ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตในฐานะชายรักชายของมดด้วย โดยเล่าถึงมุมมองของผู้เป็นพ่อของมด ที่กล่าวกับมด (ขณะรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย)ว่า การเป็นชายรักชายเป็นเรื่องของเวรกรรม ซึ่งในช่วงหลังของการให้สัมภาษณ์ มดเองก็ระบุกับผู้วิจัยเช่นกันว่า การเป็นชายรักชายเป็นเวรกรรมอย่างหนึ่ง ผู้วิจัยมองว่าแนวคิดดังกล่าวนี้ช่วยคลายความวิตกกังวลของมดลง ช่วยให้เกิดการยอมรับตนเองมากขึ้นตามสภาพความเป็นจริงที่เป็นอยู่ โดยไม่ตื่นตระหนกที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองด้วยความอึดอัดใจ และความเชื่อนี้หากมีอยู่ในสมาชิกคนอื่นในครอบครัว (โดยในกรณีนี้มีมดระบุว่า เป็นพ่อ) ก็น่าจะส่งผลให้เกิดการยอมรับในตัวบุคคลในครอบครัวผู้เป็นชายรักชายอย่างง่ายดายขึ้นด้วยเช่นกัน ในขณะที่แนวคิดบางประการที่ได้รับการบอกเล่าจากผู้ให้ข้อมูลคนก่อนๆ จะเป็นตัวขัดขวางการยอมรับชายรักชายในครอบครัว ตัวอย่างเช่นแนวคิดของชาวจีน ในรูปแบบของค่านิยมที่ชาวจีนมักจะคาดหวังให้ลูกชายเป็นผู้สืบทอดวงศ์ตระกูล ค่านิยมดังกล่าวทำให้ผู้ปกครองเกิดการยอมรับในตัวลูกที่เป็นชายรักชายได้ยากขึ้น เนื่องจากชายรักชายมักจะไม่ยินยอมที่จะแต่งงานกับผู้หญิงตามความคาดหวังของตน สำหรับบุคคลผู้เป็นลูกชายรักชาย (และโดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกชายคนเดียวของครอบครัว) เมื่อได้ทราบว่าพ่อแม่แสดงออกถึงการมีค่านิยมดังกล่าว ก็อาจทำให้เกิดความรู้สึกผิด หรือรู้สึกกดดันอย่างมากจากแรงคาดหวังของพ่อแม่

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8 หรือ พี่กอล์ฟ (นามสมมติ) เป็นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยกับครอบครัว รวมถึงไม่เปิดเผยกับเพื่อนร่วมงานในที่ทำงานอีกด้วย ทั้งนี้ผู้วิจัยเข้าถึงพี่กอล์ฟผ่านการติดต่อผ่านผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูลที่เป็นบุคคลที่พี่กอล์ฟไว้วางใจและกล้าที่จะเปิดเผย เนื่องจากผู้นำเข้าสู่

แหล่งข้อมูลเป็นชายรักชายเช่นเดียวกันกับพีทอล์ฟ ทั้งนี้พีทอล์ฟมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ปัจจุบันอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร และกำลังทำงานอยู่โดยประกอบธุรกิจส่วนตัว ผู้วิจัยได้นัดหมายพีทอล์ฟก่อนวันสัมภาษณ์เพียง 1 วัน โดยพีทอล์ฟสะดวกที่จะมาให้สัมภาษณ์ได้อย่างรวดเร็ว

ในทันทีที่ผู้วิจัยพบกับพีทอล์ฟ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าพีทอล์ฟมีการวางตัวและการแต่งกายที่ดูเหมือนชายทั่วไป หากมองผิวเผินด้วยการตัดสินส่วนบุคคล ผู้วิจัยไม่อาจคาดเดาได้ว่าพีทอล์ฟเป็นชายรักชาย ยกเว้นว่าพีทอล์ฟจะเป็นผู้เปิดเผยให้กับผู้วิจัยเอง สำหรับสถานที่ในการนัดพบครั้งนี้คือบริเวณห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ส่วนสถานที่ในการให้สัมภาษณ์ คือ ศูนย์บริการสุขภาพแห่งหนึ่ง (เวลาประมาณ 16.00 – 16.31 น.) ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้พาพีทอล์ฟไปยังสถานที่สัมภาษณ์ด้วยตนเอง ในระหว่างทางไปห้องสัมภาษณ์ได้มีการพูดคุยทำความรู้จักกันเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยและเตรียมความพร้อมก่อนการให้สัมภาษณ์มากยิ่งขึ้นเมื่อมาถึงสถานที่ ผู้วิจัยขออนุญาตทดสอบเครื่องอัดเสียงเล็กน้อยก่อนเริ่มการบันทึกเสียง จากนั้นการสัมภาษณ์จึงเริ่มต้น

ประเด็นหลักๆจากการสัมภาษณ์พีทอล์ฟ คือ พีทอล์ฟเป็นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยกับครอบครัวด้วยปัจจัยหลักที่มาจากตัวพีทอล์ฟเอง คือความกลัว และความไม่มั่นใจในผลที่จะเกิดขึ้นตามมาจากการเปิดเผย โดยมีปัจจัยสนับสนุนเสริมเข้ามาซึ่งเป็นแหล่งความกดดันจากญาติในครอบครัว แต่สำหรับคุณพ่อคุณแม่ที่พีทอล์ฟรับรู้ว่าจะไม่มีความกดดันจากพ่อแม่แต่อย่างใด มีความกดดันที่มาจากยาย ซึ่งได้เห็นบุคคลเพศที่สามและบอกกับพีทอล์ฟในวัยเด็กว่าอย่าเป็นชายรักชาย ส่วนคุณน้าจะชอบถามในลักษณะที่สงสัยและก้าวก่ายในเรื่องส่วนตัวทางเพศของพีทอล์ฟ และนอกจากนี้ญาติๆมักจะถามพีทอล์ฟว่าเมื่อใดที่พีทอล์ฟจะแต่งงาน อีกทั้งยังถามตามมาด้วยว่าพีทอล์ฟเป็นชายรักชายหรือไม่ ซึ่งความกดดันเหล่านี้ทำให้พีทอล์ฟอัดอัดอย่างมากในการดำรงอยู่แบบไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว และตามมาด้วยการจัดการกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นหลากหลายรูปแบบ เช่น การตอบในลักษณะที่ไม่เปิดเผย การออกจากสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความตึงเครียดจากบุคคลในครอบครัว เป็นต้น

สำหรับการสร้างอัตลักษณ์แบบชายรักชายนั้น ผู้วิจัยพบว่าพีทอล์ฟมีการสร้างอัตลักษณ์ที่แตกต่างจากบุคคลอื่น กล่าวคือพีทอล์ฟเริ่มรู้สึกที่ตนเองชอบเพศเดียวกันอายุ 24 ปี (จากการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมหอพักชายเป็นครั้งแรก) และชัดเจนว่าตนเป็นชายรักชายเมื่อได้คบกับแฟนเพศเดียวกันคนแรก เมื่ออายุ 28 ปี รวมทั้งมีระยะเวลาของการดำรงอยู่กับอัตลักษณ์ดังกล่าวเพียง 3 ปี ซึ่งน้อยกว่าผู้ให้ข้อมูลคนอื่นๆที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์มา แต่ทั้งนี้พีทอล์ฟได้ระบุถึงประสบการณ์ในวัยเด็กถึงการพบเห็นบรรดาเด็กโตनावัยะเพศของตนมาอวด แต่พีทอล์ฟระบุว่าตนไม่ได้รู้สึก

สนใจเพศเดียวกันตั้งแต่ตอนนั้น หากแต่เพียงเป็นเรื่องของความคึกคะนองในช่วงขณะนั้นกับกลุ่มเด็ก

อย่างไรก็ตาม แม้พีทกอล์ฟจะมีการบอกเล่าถึงกิจกรรมทางเพศและสัมพันธ์ภาพแบบคู่รักกับเพศเดียวกันซึ่งเป็นมิติที่ข้องเกี่ยวกับบุคคลภายนอกครอบครัว แต่กับบุคคลในครอบครัวนั้น พีทกอล์ฟระบุว่าตนไม่เคยคิดอยากเปิดเผยกับสมาชิกในครอบครัวเลย และพีทกอล์ฟตั้งใจว่าในอนาคตจะไม่เปิดเผยตนเองกับสมาชิกในครอบครัวเลยเช่นกัน ไม่ว่าจะกรณีใดๆก็ตาม ในอนาคตพีทกอล์ฟตั้งใจว่าจะอยู่แบบไม่เปิดเผย และดำรงตนเช่นนี้ไปเรื่อยๆ แม้ว่าญาติในครอบครัวของพีทกอล์ฟจะมีคำถามมากมายก็ตาม ว่าเหตุใดพีทกอล์ฟยังไม่แต่งงาน

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9

ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9 หรือ 'ไก่' (นามสมมติ) ได้รับการแนะนำมาจากผู้นำเข้าสู่แหล่งข้อมูลเมื่อประมาณ 2 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์จริง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ติดต่อผู้ให้ข้อมูลอีกครั้งในช่วงก่อนกลางเดือนพฤศจิกายน 2555 และพบว่าผู้ให้ข้อมูลสะดวกที่จะมาให้ข้อมูลในวันธรรมดา เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลอยู่ในช่วงว่างงาน และรอการตอบรับการสมัครงานอยู่ อุปรสรรคเดียวที่มีสำหรับผู้ให้ข้อมูลคือ ระยะเวลาในการเดินทางที่ไกลจากห้องพักของผู้ให้ข้อมูล แต่ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลก็ยังสามารถเดินทางมาให้สัมภาษณ์ได้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้วิจัยรู้สึกประทับใจมาก

ไก่ได้นัดพบกับผู้วิจัยบริเวณร้านอาหารแห่งหนึ่งของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ซึ่งเมื่อผู้วิจัยไปถึงบริเวณที่หมาย ก็พบว่าไก่กำลังรับประทานอาหารกลางวันอยู่ (ถึงแม้ว่าจะเป็นเวลา 15.00 น.ก็ตาม) ผู้วิจัยจึงได้พูดคุยไปเพื่อเป็นการทำความรู้จักเบื้องต้นและขอให้ไก่ได้รับประทานอาหารเสร็จเป็นที่เรียบร้อย จากนั้นจึงพาไก่ไปยังสถานที่สัมภาษณ์ในครั้งนี้ ศูนย์บริการสุขภาพแห่งหนึ่ง เช่นเดียวกันกับการสัมภาษณ์หลายครั้งที่ผ่านมา

สำหรับเรื่องราวของไก่ในการเป็นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวนั้น ประเด็นหลักๆที่ทำให้ไก่ไม่เปิดเผยต่อครอบครัว (ถึงแม้ว่าจะอยากเปิดเผยก็ตาม) คือ การที่ไก่อังไม่มีคู่ครองที่จะอยู่ร่วมกันในระยะยาว ซึ่งไก่อะนุว่าเป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ไก่อขาดแรงจูงใจที่จะเปิดเผยตนเองต่อสมาชิกในครอบครัว ทั้งนี้ไก่อรับรู้ว่าสมาชิกในครอบครัวแต่ละคนมีที่ทำต่อด้านการเป็นชายรักชายของตน ได้แก่ คุณพ่อที่พยายามซักถามไก่อเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงาน รวมถึงแม่เลี้ยงของไก่ที่ซักถามเช่นเดียวกันกับคุณพ่อ นอกจากนี้ไก่อรับรู้ว่าพี่ชายของไก่อไม่ชอบบุคคลที่เป็นชายรักชายอีกด้วย สิ่งที่ไก่อสามารถทำได้เพื่อรักษาสมดุลให้เกิดขึ้นระหว่างตนกับครอบครัวเมื่อพบกับคำถามเรื่องการแต่งงาน คือการนิ่งเฉยและไม่ตอบปฏิเสธอย่างตรงๆ เนื่องจากเกรงว่าจะสร้าง

ความไม่พอใจให้กับพ่อและแม่เลี้ยง สำหรับพี่ชายของไถ่นั้น ตัวไถ่เองมองว่าไม่ใช่ประเด็นที่กดดันไถ่มากนัก และไถ่กับพี่ชายก็ยังสามารถพูดคุยกันได้ตามปกติ แต่สำหรับคุณพ่อและแม่เลี้ยงนั้นไถ่ได้ระบุว่ารู้สึกกดดันและอึดอัดเมื่อเผชิญกับคำถามต่างๆที่ได้กล่าวมาข้างต้น นอกจากนี้ไถ่ยังไม่เปิดเผยเรื่องของการคบเพื่อนชายรักชายที่แสดงออกไปทางเพศหญิง (หรือที่ไถ่เรียกว่า “ออกสาว”) กล่าวคือไถ่พยายามจำกัดการที่บุคคลที่บ้านจะได้รู้จักกับเพื่อนเหล่านี้ ส่วนในเรื่องของคู่วัยนั้น ไถ่ตั้งใจเลือกคู่วัยรักชายที่ไม่แสดงอาการ “ออกสาว” เนื่องจากต้องการตัดปัญหาจากการเป็นที่ผิดสังเกตของผู้พบเห็น รวมถึงไม่เปิดเผยเรื่องคู่วัยให้กับคนในครอบครัว

แผนการในอนาคตของไถ่นั้นคือไถ่ไม่ได้มีการวางแผนโดยตั้งใจว่าจะเปิดเผย แต่มีเงื่อนไขบางประการที่ทำให้ไถ่อาจเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว เช่น เมื่อไถ่มีคู่วัยที่สามารถคบกันได้ยาวนานเป็นประเด็นหลัก ซึ่งการมีคู่วัยที่คบกันยาวนานจะทำให้ไถ่รับรู้ว่าการเปิดเผยกับที่บ้านเป็นสิ่งที่คุ้มค่า และมีคู่วัยที่จะอยู่สนับสนุนตน รองลงมาคือกรณีที่ไถ่มีบ้านหรือที่พักเป็นของตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยครอบครัวอยู่ จะช่วยให้ไถ่มีอิสระและไม่ขึ้นต่อครอบครัวมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ไถ่กล้าเปิดเผยมากยิ่งขึ้น และในกรณีสุดท้ายคือกรณีที่ไถ่ถูกครอบครัวบีบบังคับให้แต่งงานอย่างถึงที่สุด เมื่อจำเป็นจริงๆ ไถ่ก็จะต้องเปิดเผยกับครอบครัวในที่สุดเพื่อหลีกเลี่ยงการแต่งงานกับเพศหญิง

จากการได้สัมภาษณ์ไถ่ ทำให้ผู้วิจัยได้พบสิ่งที่ตรงกับผู้ให้ข้อมูลคนอื่นๆอีกหลายคนว่า สิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งสำหรับชีวิตชายรักชาย ที่จะมาเป็นแรงจูงใจให้เกิดการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว คือการมีคู่วัยที่สามารถคบกันยาวนานได้ เมื่อชายรักชายมั่นใจว่าตนมีคู่วัยที่พร้อมจะเผชิญปัญหาร่วมกัน ก็จะทำให้เกิดความกล้าที่จะเสี่ยงเปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ไม่ว่าจะผลที่ตามมาจากการเปิดเผยจากครอบครัวจะเป็นไปในทางลบเพียงใดก็ตาม แต่ชายรักชายก็จะมั่นใจว่าคู่วัยของตนจะเป็นบุคคลหนึ่งที่คอยสนับสนุน เป็นบุคคลที่ยังคงยอมรับและอยู่เคียงข้างตน แม้ในยามที่เผชิญกับการปฏิเสธหรือต่อต้านจากครอบครัวก็ตาม

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายณพลสิทธิ์ สิริจรรยาชัย เกิดเมื่อวันที่ 6 มกราคม พ.ศ. 2530 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2548 สำเร็จการในระดับปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2) สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2551 และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา แขนงจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2553

ประสบการณ์ในการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

มีประสบการณ์ในการให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคล (Individual Counseling) การให้บริการสายด่วนเยียวยาจิตใจ(Hotline) การให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบออนไลน์ (Online Counseling) และมีประสบการณ์การเป็นผู้นำกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวพุทธภายใต้การนิเทศ(Supervised Buddhist Personal Growth and Counseling Group) เป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 300 ชั่วโมง

ผู้ที่สนใจเกี่ยวกับเนื้อหาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถติดต่อกับผู้เขียนวิทยานิพนธ์ได้ที่
e-mail: psycherecon@hotmail.com